ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

Reitz. III p. 791

1. *ΖΕΥΣ.* Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅσοι τῶν φιλοσόφων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν, ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας ἡμᾶς καλοῦντι καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν Ἥλιος οὑτοσὶ ζευξάμενος τὸ ἅρμα πανήμερος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ πῦρ ἐνδεδυκὼς καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, * φασι, 792

Suida s. *Αὐγέας* auctore Augeas mediae poeta comoediae praeter alias fabulas unam docuerat, cui inscriptum erat: *ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ.* itaque Lucianus etiam in hoc dialogo comoediam, ducem suam perpetuam sequi ex parte potuit.

1. *ΖΕΥΣ.* addidit Solanus. *ὅσοι* ΑCΨΩ. *ὁπόσοι* ΦΜ et v. *γοῦν* ΩΦΜ et v. *δ' οὖν* ΑCΨ. *ἡμᾶς καλοῦντι* ΑΨ. *ὑμᾶς καλοῦντι* Φ. *καλοῦντι ἡμᾶς* ΩΜ et v. *καθορᾶν*] *ἀκριβῶς* addit M solus. *ἠδύνατο* Ψ. *πανήμερος* ΑCΨΩΦMa. *πανημέριος* v. *οὐδ'* A. *οὐδὲ* v. *ἀλφήσασθαι* ΑCΨΓ. *ἀλφαίσασθαι* V. *κνήσασθαι* ΩΦMa et v, cum Macario VI, 59 (Paroem. Gr. II p. 196 L.). Cobeti (N. L. p. 630) conjecturam: *κνῆσθαι* non probo, neque quid in vetere scriptura *ἀλφήσασθαι* lateat, quisquam docuit. [scripseram juvenis: „F. *ὅσον ἐναλείψασθαι.* vide Odyss. *μ'*, 47 et Alexin Athenaei II p. 46, a." sed mox G. Hermannum consului, qui ita rescripsit: ‚f. *ἀλλὰ* (certe) *ψήσασθαι*, vel *κἂν ψήσασθαι.*'] *ἐπιραθυμήσας* A. *παρατραπόμενοι*] *παρατρεπόμενοι* Ψ. *ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ*] *καὶ αὕτη ἄγρυπνος* Φ. *περίεισι* A et fortasse ΨΩ. *κατέρχεται* Φ. *περιέρχεται* M et v. *ἀωρὶ ἀπὸ* ΑΨΤΥ. *ἀωρία ἀπὸ* ΩΦΜ et v. *τε αὖ* habent ΑΨ et v, om ΩΦMa. *ἐκκεκώφηται* libri (ΑΨΩΦMabc). *ἐκκεκώφωται* edd. quaedam. vide vel Porsonum ad Eurip. Orest. v. 1279. *μετολίγον* A. *ἐς κολοφῶνα* ΑCΨΩ.

σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ Σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περίεισι φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ᾽ ὀλίγον δὲ ἐς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν ἐς Ξάνθον μεταβαίνει καὶ δρομαῖος αὖθις ἐς Δῆλον, [εἶτα] ἐς Βραγχίδας, καὶ ὅλως ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις πιοῦσα

εἰς κολ. ΦΜ et v. *ἐς ξάνθ.* ACΨΩ. *εἰς ξάνθ.* ΦΜ et v. *μεταβαίνει*] *μετέρχεται* ΦΜa. post *αὖθις* delevi verba *ἐς τὴν Κλάρον εἶτα* cum ΦΜa. habent *ἐς τὴν κλάρον εἶτα* ACΩ. *εἰς τὴν Κλάρον εἶτα* vulgo, *ἐς τὸν κλάρον εἶτα* Ψ. quum *αὖθις* hic non ‚retro‘, sed ‚rursus‘ (h. e. ‚postea‘) denotet, sequitur verba ista expungi debere. neque enim duo oracula Clarium fuerunt et Colophonium, uti Solanus hujus unius loci vulgata confisus putavit, sed unum oraculum, id quod a Strabone, Pausania, Tacito aliisque traditum est. nempe *ἐς Κλάρον* (sine articulo inepto) olim pro varia lectione ad superius illud *ἐς Κολοφῶνα θεῖ* adscriptum erat, pro quo alii *ἐς Κλάρον θεῖ* legerant. eadem menda in D. D. XVI, 1: *ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις* codex F post verba *ἐν Κλάρῳ* addit: *καὶ ἐν κολοφῶνι*, h. e. „pro *ἐν Κλάρῳ* legitur etiam *ἐν Κολοφῶνι.*“

ἐς δῆλον ACΨ. *εἰς δῆλον* ΩΦΜ et v. *ἐς βραγχίδας* A. *ἢ ἐς βραγχίδας* C. *ἢ εἰς βραγχίδας* Ω et v. *ἢ εἰς βραχίδας* Φ et pm M (sec *βραγχίδας*). *καὶ ἐς βραγχίδας* Ψ. ego *εἶτα* hoc reponere l. non dubitavi. lectio male hic inserta *ἐς τὴν κλάρον* fecit, ut in eisdem codd. male porro scriberetur *εἶτα ἐς δῆλον* pro *ἐς δῆλον εἶτα.* nam ipse A sic exhibet: *εἶτα ἐς δῆλον ἐς βραγχίδας.*

διασείσασα A (ita A) ΨTY. *διασεισαμένη* ΩΦΜ et v. *κελεύσῃ* ATY. *κελεύσει* Ψ. *κελεύει* Φ. *κελεύῃ* ΩΜ et v. *συνείρ.* ΦΜ et v. *ξυνείρ.* ACΨΩ. *ἐῶ λέγειν* A et fortasse ΨΩ. *ἐῶ γὰρ λέγειν* ΦΜ et v. plerumque Lucianus *ἐῶ λέγειν*, sed *ἐῶ γὰρ λέγειν* De Domo 18 libri tuentur. *ὁπόσα* ΑΩΦΜ et v. *ὅσα* ΨTV. *πείρᾳ*] *πεῖραν* TV. *ἐπιτεχνῶνται*] *ἐπιχρῶνται* Ψ. *χελώνην* Ψ. *χελώνας* ΑΩΦΜ et v. singularem ejusque accusativum poscunt gemini loci Jov. Confut. c. 14, Jov. Trag. c. 30 et oraculum, quod de hac ipsa re vel editum vel creditum Herodotus I, 47 attulit. *ὀργῇ*] *ὄρῃ* A. *ὀργῇ — λύπας* verba sunt Hippocratis

τοῦ ἱεροῦ νάματος καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης καὶ τὸν
τρίποδα διασείσασα κελεύσῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα
μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαί
οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ * λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ 793
τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώ-
νην ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν,
κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ
Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος ὁρῇ τε
δεινὰ θιγγάνει τε ἀηδέων ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφορῇσι
ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν ἢ τοὺς ἀνέμους φυ-
τουργοῦντας λέγοιμι καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα καὶ
τοῖς λικμῶσιν ἐπιπνέοντας, ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας
πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύ-
οντα καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ
φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς
βίον ἕκαστοι συντελοῦντες. 2. καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων
μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς καὶ πατὴρ
ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα * 794

Περὶ φυσῶν I, 6 p. 295 ubi exstat: *ὁρέει τὰ δεινὰ* — falso articulo. de quo Hippocratis l. vide Wyttenbachium ad Plut. Moral. Animadv. III p. 56. *θιγγάνει τε* ΨΦ et v cum Hippocrate. *θιγγάνει* A. *θιγγάνει τε καὶ* ΩM. *τε*] *τι* Ψ. *συμφορῆσιν* Dindorfius. *ξυμφορῆσιν* ACΨΩ et vulgata Hippocratis. *συμφοραῖς* ΦM et v. *ἢ τοὺς* Ψ ut videtur cum C. F. Hermanno ad Luc. De Conscr. Hist. c. 26 p. 32. *εἰ τοὺς* AΩΦM et v. *τὰ πλοῖα*] *τὰ* om AΨ. *τοῖς λικμῶσιν*] *τοῖς λειμῶσιν* Φ idemque in suo codice Pelletus invenerat. *μετὰ τοῦ ὕπνου*] *μετὰ τοῦ δείπνου* M. *πονοῦσι πρὸς* AΨΩ. *πονοῦσι καὶ πρὸς* ΦM et v. *ἐπὶ τῆς γῆς*] *ἐπὶ γῆς* Ψ et pr m M (sec. *ἐπὶ τῆς γῆς*). *ἕκαστοι* A et fortassis Ω cum Seagero. *ἕκαστα* Ψ. *ἑκάστοις* ΦM et v. frustra Cobetus V. L. p. 162: *ἕκαστός τι* conjecit. *συντελοῦντες* TV. *ξυντελοῦντες* ACΨΩY. *συντελοῦσι* ΦM et v.

2. *ὅσας*] *ὅσης* A. *ἔχω* om m pr M. *ἡμῖν*] *ἡμῖν καὶ* Φ. *συνδιαπρ.* ΦM et v. *ξυνδιαπρ.* ACΨΩ. *ἐν αὐτοῖς* ACΨΩ. *ἐπ' αὐτοῖς* ΦM et v. *δὲ καὶ αὐτῷ μυρία*] *δὲ μυρία αὐτῷ* Ω. *μυρί' ἄττα* Bekker pro *μυρία ἄττα*. *ἀπανταχόσε* ΦM et v.
σι
ἀπανταχοῦσι T. *ἀπανταχοῦ* Y. *ἀπανταχοῦ* V. *ἀπανταχῆ* A. de ΨΩ parum constat. *ὥσπερ τ. ἐ. τ. N. βουκόλον*] *ὥσπερ τῇ νεμαιὰ βουκόλου* (et marg. sed m. sec.:) A (ita A). pro *Νεμέᾳ*

ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος· ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρί' ἄττα πράττειν καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς καὶ χαλάζας καὶ πνεύματα καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνῖσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσεν· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν
795 Γέταις * χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ

Ψ νεμαίᾳ. ἔσπεισε] ἔσπεισε A. κνῖσα] κνίσα Φ. κνίσσα A et v. ἀνέρχεται] ἔρχεται Ψ. ἐκάλεσεν Φ. ἐκάλεσε A et v. χαλαζᾶν] χάλαζαν A. θεοί τε καὶ] θεοὶ καὶ Φa. parodia est ex Jl. β', 1 sq. et hic et in Icaromenippo 28. ἦν γάρ τι ACΨY (ἦν etiam V). εἰ γάρ τι που Φ. εἰ γάρ που ΩM et v. confer supra c. 1: ἦν — λάθῃ. που interpolatum e tali l., qualis est Somnii 12 init. ἐπινυστάξωμεν ACΨV. ἐπινυστάσομεν (ras. in σ) Ω. ἐπινυστάσομεν YΦMa. ἐπινυστάξομεν v. septem verba ἀπρονοήτους — πραγμάτων om Φ. πιστεύσουσιν] πιστε^{o}ύουσιν Ω. πιστεύουσιν ΨΦ. μὲν ἡμῖν] μὲν ὑμῖν Ψ. ἀκνίσωτοι Φ. ἀκνίσσωτοι AΨΩ et v. ἀγυιαὶ] ἀγυαὶ A. ἄσπονδοι δὲ οἱ βωμοὶ a (mediis omissis). ἄσπονδοι καὶ οἱ βωμοὶ ΦM. πάντα post ἀκαλλιέρητα addidit Guyetus. vide Jov. Tragoed. 30 fin. ὁ λιμὸς] ὁ om A. μόνος] μόνον AC. οἱ μὲν ἄλλοι ΨΩM et v. οἱ μὲν (omisso ἄλλοι) AΦ. ἄλλοι per se ferri posse in Quaestt. p. 55 ostendi. μεθύοντες ACΨ. μεθύουσι καὶ ΩΦM et v. εἰ τύχοι ἐγκαθεύδουσιν ΨΩΦM et v. εἰ τύχοιεν καθεύδουσιν A (ita A) C, quod a Bekkero non bene receptum est. immo unice verum et Lucianeum est: εἰ τύχοι. ἄοιτος AΨΩT et v. ἄθυτος ΦMa. μερμηρίζω ΩΦ et v. μερμηρίζων C. μερμυρίζων Ψ. μερμερίζων A. μερμερίζω M et edd. vett. μόνῳ τῷ] μόνῳ δὲ τῷ Ψ. τετιμημένος] τιμημένος A.

μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὕδουσι παννύχιοι, τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάξωμεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί, καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα [πάντα] καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν ὥσπερ οἱ κυβερνῆται ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ οἱ μὲν [ἄλλοι] ἐπιβάται μεθύοντες, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν, ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος. 3. ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, * οἵ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαι- 796
μονίζουσιν, ὁπότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι μυρί' ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδού γέ τοι ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας, καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνέστησαν, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν καὶ ἀγανακτοῦσι καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται κἀμὲ τῆς βραδυτῆτος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι ἀλλ' ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι

3. εὐδαιμονίζουσιν, ὁπότε ΑCΨVY. εὐδαιμονίζουσι, πότε ΩΦΜ et v. μυρί' Bekker pro μυρία. ἰδού γέ τοι ΑCΨVYΦ (ita Φ). ἰδοὺ γοῦν ΩΜ et v. ἀποκειμένας] ὑποκειμένας ΑC. εὐρῶτος] εὐρώτων Ψ ut videtur. ἤδη ante καὶ om A (ita A). hinc ἤδη ita transpono: ὑπ' εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων ἤδη διεφθαρμένας. ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις ΩΦΜ et v. τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας ΑCΨTVY. confer infra c. 13 med. τινὰς om Ψ. συνέστησαν TVY. ξυνέστησαν ΑCΨ. συνεστᾶσι ΦΜ et v. de Ω dubito. πάνυ om ΩMa. quatuor verbis omissis post ἐπιβοῶνται pergit ἀγνοοῦντες A. συνέβη] ξυνέβη AC. ἀλλ' A. ἀλλὰ v. συνεῖναι] ξυνεῖναι AC. καλοῦσι] καλοῦσιν a.

ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.
4. ΕΡΜΗΣ. καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς
γῆς ἀκούσας δυσχεραινόντων λέγειν πρός σε οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ
λέγω. πάντῃ ἀγανακτοῦσι καὶ σχετλιάζουσιν, ὦ πάτερ,
καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύ-
ζουσι δὲ συγκεκυφότες αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, οὓς ἔδει
πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας στέργειν ἕκαστον τοῖς δε-
797 δικασμένοις. ΖΕΥΣ. τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; * προτι-
θέναι αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγ-
γείλωμεν; ΕΡΜ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.
ΖΕΥΣ. οὕτω ποίει· σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι
ἀγορὰ δικῶν ἔσται κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γρα-

4. καὐτὸς ΩΦΜ et v. καὶ αὐτὸς ΑΨ. ἐπὶ τῆς γῆς addunt AC et fortasse ΨΩ. ἀκούσας AC. ἀκούων ΨΩΦΜ et v. πάντῃ] ita conjeci. πάντες ACTUVY et fortasse ΨΩ. πάνυ ΦΜ et v. Bekker minus recte πάντως voluit. καὶ σχετλιάζουσιν ὦ πάτερ A et (?) ΨΩ. ὥσπερ καὶ σχετλιάζουσι Φ. ὦ πάτερ καὶ σχετλιάζουσι M et v. ὑποτονθορύζουσι] τονθορύζουσι A. τονθορίζουσι Ψ. ἔδει] ἤδη A. δοκεῖ] δοκῇ cd. libri προτίθεμεν. ego προτιθέναι scripsi (scil. δοκεῖ). Cobetus V. L. p. 91 προθῶμεν paullo audacius conjecit. ἢ θέλεις ΑΨ et v. εἰ θέλεις ἢ ΩΦΜa. ἢ θέλεις ἢ g. ἐς ΑΨ. εἰς ΩΦΜ et v. παραγγείλωμεν Cobetus V. L. p. 91. παραγγελοῦμεν ΑΨΩΜ et v. προαγγελοῦμεν Φa. ΕΡΜ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. οὕτω ποίει· οὐ μὲν] ἑρ[μῆς] οὔμενουν. ζεύς. ἀλλὰ δὴ προθῶμεν; ἑρ[μῆς] οὕτω ποίει. ζεύς. οὐ μὲν A, qui nomina personarum habet c. 1—5 med. ζευς. χρηστὰ —, tum inde a verbis πάνυ γοῦν per totum dialogum signa tantum personae, more suo.
καταπτάμενος] καταπτώμενος TV. δικῶν] δικαστῶν Ψ. ἔσται ΑΨΩΦΜ. ἐστι v. πάντας habent ΑΨ et v., om ΩΦΜf. εἰς] ἐς AC. τὴν μὲν Δίκην] μὲν om Φ ut videtur et melius abest. κατὰ λόγον ΑΨΩΦΜ. κατὰ τὸν λόγον v. κατὰ λόγον τῶν τιμημάτων i. e. ‚secundum litium aestimationes', quae accusationis libello addebantur, ut apud Arist. Vesp. v. 897. eodem redeunt inferiora c. 12: κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος, quibus verbis inductus Bekker etiam nostro loco κατὰ λόγον τῶν ἐγκλημάτων frustra conjecit. ἐφέντι] ἐφέντων lemma scholii Vossiani. ἐξ ὑπαρχῆς A pro ἐξυπαρχῆς. παρὰ τὰς] περὶ τὰς Ψ.

φὰς ἀπεγνώκασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
ἐκεῖ δὲ τὴν [μὲν] Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
κατὰ λόγον τῶν τιμημάτων ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ
δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι
ἐφέντι ἐπ᾽ ἐμὲ δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ
παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη
παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς ἀποκλήρου τὰς δίκας καὶ ἐπισκό-
πει τοὺς δικάζοντας. 5. ΔΙΚΗ. αὖθις ἐς τὴν γῆν;
ἵν᾽ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ
βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα. ΖΕΥΣ.
χρηστὰ ἐλπίζειν σε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν
αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μά-
λιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας καὶ
ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. πάνυ γοῦν αὐ-
τὸν ὃν φῂς ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς
παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα καὶ ἐς τὸ * δεσμωτήριον ἐμπε- 798
σὼν ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα
τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς· παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον
οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας [ληροῦντες.]
6. ΖΕΥΣ. ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως

---

5. ἐς] εἰς Φ. αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. a. ἐπιγελῶσαν] Cobetus V. L. p. 323. ἐλπίζειν σε ACΨΩ. ἐλπίζειν γε ΦΜ et v. δεῖ] χρὴ Ψ. πάντως libri omnes etiam A (ita A). αὐτὸν ὃν φῂς ἐκεῖνον ΑΩ. ὃν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον ΨΦΜ et v. malim: αὐτὸν ἐκεῖνον ὃν φῄς. καὶ (post ἕνδεκα) om ΩΦΜa. ἐς τὸ ACΨΩ. εἰς τὸ ΦΜ et v. ἔπιεν — τοῦ κωνείου] ἔπιεν — τὸ κώνειον Cobetus V. L. p. 162. atticis usitatior sane accusativus, attamen libri etiam in Fugitivis 11: πιομένους τοῦ κωνείου.

ληροῦντες] ita scripsi ac potius supplevi duce Bekkero, qui φλυαροῦντες edidit. libri omnes φιλοσοφοῦντες, cujus vitii causam scriptura libri Ψ proxima aperiet.

6. ΖΕΥΣ. — φιλοσοφοῦντες] haec omnia om Ψ. τὰ τῆς ΑΨΩ et v. τῆς om ΦΜa. μέλητον libri omnes. Μέλιτον Reitziana. ἔρρεπε] ἔρεπε ΑΨ. εἶναι om Ψ. πῆραι ἀπανταχοῦ καὶ πώγων] ita correxi. πῆραι (πῆραι; A) ἀπανταχοῦ πώγων AC et (?) ΨΩ. πῆραι καὶ ἀπανταχῇ πώγων ΦΜ et v. καὶ πάντες] malim: καὶ ὡς πάντες —. ὑπὲρ σοῦ om Ψ. κατ᾽ pro κατὰ Solanus. ἵλας ΦΜ cum Solano. ἴλας abcd. εἴλας C.

ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ
δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες καὶ βακτηρίαι καὶ
πῆραι ἁπανταχοῦ καὶ πώγων βαθὺς καὶ βιβλίον ἐν τῇ
ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, μεστοὶ δὲ
οἱ περίπατοι κατ' ἴλας καὶ φάλαγγας ἀλλήλοις ἀπαν-
τώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι
δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες ἃς
εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ᾄξαντες καὶ τὸ τριβώνιον καὶ
τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες
αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περι-
νοστοῦσι, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε
κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν
799 διαμάρτοι * ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπο-
ρήσει φιλοσόφου. 7. ΔΙΚ. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ,
δεδίττονται πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες καὶ ἀγνωμονοῦντες
ἐν αὐτοῖς οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς
πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με,
ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν
παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν
ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας· πάλαι γὰρ τὴν

ï
εἴλας (ï supra pm) A. ἴλας (cum ras. in ἴ) Ω. ὕλας Ψ. ἀπαν-
τώντων A. ἀπαντώντων cdd. vett. γοῦν] δὲ Ω et pm M (sec m
γοῦν). τέως om Ψ. ᾄξαντες] ἄξαντες A. ἀΐξαντες v. πρὸς τὸν
ἥλιον ΑΨΩΦΜ. πρὸς ἥλιον v. ἐς ΑΨ. εἰς ΩΦΜ et v.
αἰθιοπικὸν A et fortasse ΨΩ. αἰθιόπειον ΦΜ et v. ἐπιχρά-
ναντες] ἀποχράναντες Ψ. περινοστοῦσι ACΨΤVY. περιέρχονται
ΩΦΜ et v. ὁ ὀφθαλμὸς] ὁ om Ψ.

7. οὗτοί με] οὗτοί γε AC. τοπαράπαν Aabc. προσεπε-
ξενῶσθαι] προσεπεξενῶσθαι A. πάντες] πάντε A. δ' ἐὰν]
ita correxi. δὲ κἂν ΦΜ et v. γε κἂν ACΨVY. δὲ εἰ καὶ Ω.
κἂν ex inferiore illo ὡς κἂν — natum est. in Timone 37: ἐμοὶ
δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι
corrige cum Hemsterhusio solo: ἐ. δ. τ. ἱκανόν, ἢν π. ἀ. ἡ. οἰμ.
ποιήσω. adde Prometheum I, 3: ἱκανόν, εἰ — δοκοίην et Bis
Accus. 23: ἱκανόν, εἰ — λάβοιεν. novem verba ὡς — ταύτην
in textu om, habet in marg Ω. ὡς κἂν] Thucydides II, 42: ὡς
κἂν ἔτι διαφυγὼν αὐτὴν πλουτήσειεν. τήμερον] σήμερον Φ.
ἐκδικασθῶσιν] ἐκδεδικασθῶσιν A (ita A). ἐκδεδικασθῶσιν C.

Ἀδικίαν προσεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. σὺ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δ' ἐὰν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν. 8. ΕΡΜ. προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτῃ εὐθὺ τοῦ Σουνίου μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι· σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ

8. προΐωμεν ACΨTV. ἀπίωμεν ΦM et marg Ω et v. ὦ δίκη, ταύτῃ Φ. ὦ δίκη, ταύτην ACΨTV et marg Ω. ὦ δίκη (omisso ταύτην) M et v. ταύτῃ tali loco usitatius est quam ταύτην. vide Arist. Thesmoph. v. 1220, v. 1223, v. 1227 et Lucian. D. D. XX, 5. alibi noster προΐωμεν simpliciter dixit sine ταύτῃ, ut Timone 20, D. D. XX, 3, Catapl. 21, Navig. 4. εὐθὺ] εὐθὺς Φ.

τοῦ Σουνίου] τῆς οὐρανίου (abraso η) Φ. nempe τουσουνιου male divisum erat in τοὺς (vel τῆς) et οὐνίου h. e. οὐρανίου. ὑπὸ τὸν] ἐπὶ τὸν Φ. τὰ λαιὰ] τὰ παλαιὰ Ψ. Πάρνηθος] πάρνιθος A. persona ante οὐ γὰρ in A. οὐ — ὁδὸν aliter afferunt grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 342: ἔοικάς μοι ὦ φίλε ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν et Tzetzes sive alius in Boissonadi Anecd. II p. 354: οὐ δ' ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν ἔμοιγε φαίνῃ πάλιν (sic). οὐκέθ' A. οὐκ ἔθ' v. Σκείρωνες] σκύρωνες A. Ἀκαδήμεια Dindorfius pro Ἀκαδημία. κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ] in Timone 27 est: κατέχουσι τὰ πάντα. at h. l. ob illud πανταχοῦ praestat πάντα, ut in Arist. Nub. v. 327 ipsum metrum postulat. καταπτήσῃ] sic correxi. καταπτῆς A (ita A) Ψ. καταπτῆς CY. καταπτῇ UV. καΤπτοῦς (T et ῦ sec m) Ω. καταπτοῖο v. et fortasse ΦM, unde frustra Cobetus V. L. p. 265: καταπτοῖο. praestat autem καταπτήσῃ quam καταπετήσῃ. ita omnes libri in Timone 40: ἀναπτήσομαι et plerique in Prometheo II, 20: ἐπιπτήσεσθαι. ceterum M. Aurelio imperante virgo Astraea in terras rediit: id quod ab Luciano h. l. egregie fictum est, cujus animo obversata videntur Aratea v. 134: Δίκη — ἔπταθ' ὑπουρανίη. adde Ovidi Metam. 1, 150 et Fast. 1, 249. μοι ὦ ἑρμῆ τἀληθὲς A. ὦ ἑρμῆ τἀληθὲς (om μοι) Ψ. τἀληθὲς ὦ ἑρμῆ μοι Ω. μοι τἀληθὲς ὦ Ἑρμῆ v et fortasse ΦM. συνὼν] ξυνὼν AC. ταπολλὰ Aabc. συνδιατρίβων] ξυνδιατρίβων ACΦ et ΨΩ. δι' AΨ. δία ΩΦM et v. ipsum locum Gesner optime vertit, quo minus perspecto olim volueram: νὴ Δί', ἀδικοίην γ' ἂν πρὸς ἀ. ο. οὐ..μ. λ. οὐκ ὀλίγα πρὸς —. vide etiam Boissonadium ad Philostrat. Heroica p. 345. πρὸς ἀδελφήν] πρὸς om Ψ. γὰρ post οὐκ ὀλίγα om ΦMa. πρὸς τῆς φιλοσοφίας ΦM et v. πρὸς

σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκέθ᾽ ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ·
τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιτυοκάμπται
800 καὶ Βουσίριδες καὶ Φαλάριδες, οὓς * ἐδεδίεις τότε· νυνὶ
δὲ σοφία καὶ Ἀκαδήμεια καὶ Στοὰ κατέχουσι πάντα καὶ
πανταχοῦ σε ζητοῦσι καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνό-
τες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτήσῃ πάλιν. ΔΙΚ. σὺ
γοῦν μοι, ὦ Ἑρμῆ, τἀληθὲς ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συν-
ὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνδιατρίβων ἔν τε γυμνασίοις
καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται καὶ εἰ δυνατή μοι
παρ᾽ αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. νὴ Δί᾽· ἀδικοίην γὰρ ἂν
πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς
τῆς φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ
μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος μετριώτερα δια-
μαρτάνουσι. πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ
αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμι-
σόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν
ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον
τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν ἀμιγεῖς ἑτέ-
ρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι
ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος
παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν μὲν
ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως καὶ μιξόλευκοι καὶ
801 κατεστιγμένοι * καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ᾽ οἳ
καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ
δακτύλῳ καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται
καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ

φιλοσοφίας ΩV. προσφιλοσοφίας A (ita A). πρὸ φιλοσοφίας Ψ. quum πρὸς e superiore (in verbis πρὸς ἀδελφήν) natum sit, conjicio: οὐκ ὀλίγα γὰρ ὑπὸ τῆς —. διαμαρτάνουσι. πλὴν ἀλλὰ] διαμαρτάνουσιν. ἀλλὰ ΩΦMa. ἐπεὶ γὰρ ΩΦMa et v. ἔτι γὰρ ACΨΓVY. ἡ φιλοσοφία] ἡ σοφία AΨΩΦ et m pr M (suprascr. ἡ φιλοσοφία). μὲν] μὲν οὖν A. ἐς] εἰς Φ. ἀκριβῶς] ἀκριβεῖς AC. παρεδέξαντο] παραδέξαντο Ψ. παραδέξαιντο AC. τῶν μὲν ἄλλων AΨ. τῶν ἄλλων ΩΦM et v. καὶ μόνον] καὶ μόνου Ψ. ἔκτοσθεν] ἔξωθεν Ψ. ἔκτοθεν Dindorfius ubique. ἐπιχρισ.] ἐπιχρησάμενοι a. καὶ οὗτοι] defendi potest neque opus conjectura mea pristina: καὶ οὕτω.

τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. 9. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλίπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύσωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, ἐς τὴν πύκνα ὁρῶσα καὶ περιμένουσα ἔστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός, ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. τί φῄς; ἀγνοεῖς Πᾶνα, τὸν τῶν Διονύσου θερα-

---

9. καταλίπωμεν ΑΨ. καταλείπωμεν ΩΦΜ et v. ἐς δὲ] ἐπὶ δὲ Ψ. ἀπονεύσωμεν ΑΨΤVΥ. ἀπονεύωμεν ΩΦΜ et v. duodecim verba καταβεβήκαμεν — πνύκα om, sed in marg habet Ω. κάθησο ΑCΨUVΥ et (?) Ω. καθῆσθαι diserte ΦΜ et v. ἐς τὴν] ἐς habent ΑCΨ et (?) Ω. om ΦΜ scholiasta et v. πύκνα Dindorfius. πνύκα (punctum pm etiam marg.) Α. πνύκα v. ἔστ' ἂν Α pro ἐστ' ἄν. δ' ἐς τὴν v. δὲ ἐς τὴν ΑΨ et diserte Φ. δὲ τὴν ΩΜa. Πᾶνα, τὸν τῶν Διονύσου] ita correxi. τὸν πᾶνα, τῶν διονύσου ΑΩΦΜ et v. τὸν πᾶνα, τὸν διονύσου Ψ. τὸν πᾶνα τοῦ διονύσου scholiastes. vide Timonem § 7: τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα, τὸν Ἐχεκρατίδου; βακχικώτατον ΑΨ. τὸν βακχικώτατον ΩΦΜ et v. τὸ πρόσθεν μὲν Ψ. μὲν τὸ πρόσθεν (τοπρόσθεν Α) ΑΩΦΜ et v. ἀνὰ] ἀλλὰ Ψ. Μαραθῶνάδε edd. vett. μαραθῶνα δὲ ΑΦ. ἐν μαραθῷ Τ. ἐν μαραθῶνι VΥ. σύμμαχος] ξύμμαχος ΑC. τὸ ὑ. τ. ἀ. σπήλαιον τοῦτο ΑΨ. τὴν ὑ. τ. ἀ. σπήλυγγα ταύτην (ταύτην om m pr Μ) ΩΦΜ et v. σπήλυγγα: σπήλαιον cod. Voss. (pro varia lectione). idem antrum σπήλαιον in Bis Accus. 12 fin. et in D. D. XXII, 3 dicitur; alterum Lucianus omnino non habet. ἐπιλαβόμενος] ita conjeci. libri ἀπολαβόμενος mendose, uti Bekker quoque intellexit. καταλαβόμενος Cobetus V. L. p. 266. at vide Charonem 5 fin: ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, ubi male variatur: ἀπολαβόμενοι. confer etiam ἐπέχειν τόπον (Il. φ' 470) et ἐπικεῖσθαι (Od. λ' 577). μικρὸν ὑπὲρ Α et fortasse ΨΩ. μικρὸν ὑπὸ ΦΜ schol. Voss. et v. μικρὸν ἀπὸ Goettlingius. μετοικικὸν ΩΦΜ et v. μετοίκιον ΑΨΤVΥ. vide Plutarchi Vit. Alcibiad. c. 5 init., Luc. Lexiph. c. 25 et alia de causa Bis Accus. c. 6, ib. c. 31 init., D. Mort. XXVII, 3. συντελῶν] ξυντελῶν ΑC. ἡμᾶς habent ΑCΨ. om ΩΦΜ et v. ἐκ γειτόνων ΑCΨΩΦΜ et v. ἐν γειτόνων ΤVΥ. προσέρχεται ΑΤΥ. προέρχεται Ψ. πρόσεισι ΩΦΜ et v.

πόντων βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει τὸ πρόσθεν μὲν ἀνὰ
τὸ Παρθένιον, ὑπὸ δὲ τὸν Λάτιδος ἐπίπλουν καὶ τὴν
Μαραθῶναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν ἧκεν ἄκλητος τοῖς
Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου τὸ ὑπὸ τῇ
802 ἀκροπόλει σπήλαιον τοῦτο ἐπιλαβόμενος οἰκεῖ μικρὸν *
ὑπὲρ τοῦ Πελασγικοῦ ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ
νῦν ὡς τὸ εἰκὸς ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων προσέρχεται
δεξιωσόμενος. 10. *ΠΑΝ.* χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.
ΕΡΜ. καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

---

10. *ΕΡΜ.* Lehmannus. personae signum in A (ita A) Φ. *ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ.* a, unde Solanus inepte scripsit: *ΕΡΜ. καὶ … ΔΙΚ.* vide quae dixi ad D. D. XX, 2 p. 43. post *πηδητικώτατε* statim nova persona omissis verbis sex in ΑΨ. *τίς δὲ* ΨΩΦΜ et v. *τίς δαὶ* C. *τί δαὶ* A. *χρεία δεῦρ'* fortasse ΨΩ. *χρειὰ δεῦρ'* A (ita A). *δεῦρο χρεία* ΦΜ et v. *αὕτη*] *αὐτὴ* A. *ἐγὼ δὲ ἐπὶ* ΑΩΦΜ et v. *ἐγὼ εἶμι ἐπὶ* Ψ, (qui idem post *τὸ κήρυγμα* addit: *ἐλεύσομαι*) confirmata Struvii L. L. p. 248 emendatione: *ἐγὼ δὲ εἶμι ἐπὶ* —, quam Dindorfius jure probavit. nam in Ψ *ἐλεύσομαι* glossema est, non item *εἶμι*, neque post v. *διηγήσεται* futurum verbi potest deesse. alibi idem verbum *εἶμι* recte abest, ut in Arist. Ran. v. 1277 et ap. Ciceronem De Divinat. II, 70 bis. *κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν* ΑΨ et (?) Φ et v. *κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας* (*ἀποκληρώσαντας* Ω) ΩΜΥa. *οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τιμῶσί με πολύ*] ita conjeci. *οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς ἀλλὰ πολὺ* ΩΦΜ et v. *οὐ κατ' ἀξίαν τιμῶσί με ἀλλὰ πολὺ* ACΨVY. nam haec ambo, et illud *πράττω παρ' αὐτοῖς* post verba *τὰ ἐν Ἀθήναις* et hoc *τιμῶσί με*, quod codices optimi habent, ipsius esse debent Luciani. nempe verba *τιμῶσί με* e margine codicis non justo ordine: *ἀλλὰ τιμῶσί με*, sed hoc modo: *τιμῶσί με ἀλλὰ* temere suppleta sunt, quo facto illud *πράττω παρ' αὐτοῖς* non minus temere delendum erat. *καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος*] *τῆς ἐλπίδος καταδεέστερον* Φ. *ἀπωσάμενον* A (ita A). *ἀπωσάμενος* ΩΦΜ et v. at quatuor alii de quibus tacetur: CΨVY uti supra cum A *τιμῶσί με*, ita hic eidem cum eodem A habent (mihi crede) *ἀπωσάμενον*. Jacobitius bis edidit: *τιμῶσί με — ἀπωσάμενος* (sic). *τράγον ἐνόρχην* Ω et pm M (sec. m ut vulgo) cum Cobeto V. L. p. 266. *τράγον ἔνορχιν* ΑΨΦ et v. idem vitium in D. D. IV, 1 Dindorfius correxit. *εἶτ'*] *εἶτα* A. *πλὴν ἀλλ' ἔχει*] *πλὴν ἀλλὰ ἔχει* ΩΦΜ et v. *ἀλλ' ἔχει* (om *πλὴν*) ΑΨ. *τινά μοι*] *μοι* om m pr M.

ΠΑΝ. τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, χρεία δεῦρ' ἤγαγεν;
ΕΡΜ. αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δ' [εἶμι]
ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ κήρυγμα. *ΔΙΚ.* ὁ Ζεύς, ὦ
Πάν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ
πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; *ΠΑΝ.* τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ'
ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τιμῶσί με πολὺ κατα-
δεέστερον τῆς ἐλπίδος, καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμε-
νον κυδοιμὸν τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς
τοῦ ἔτους ἀνιόντες ἐπιλεξάμενοι τράγον ἐνόρχην θύουσί
μοι πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ
κρέα ποιησάμενοί * με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα καὶ 803
ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλ' ἔχει τινά μοι
ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν καὶ ἡ παιδιά. 11. *ΔΙΚ.* τὰ

---

11. τὰ δ' ἄλλα ΑΨ et (?) Ω. τὰ ἄλλα δὲ ΦΜ et v. τοὺς φιλοσόφους] τοὺς om A. at vide Hermotim. 53. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς ΩΦΜa. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς A et v. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωπούς, τοὺς Ψ. vide Quaestt. p. 195 et Epist. Cr. p. XLV et addo varr. lect. in D. D. XIV, 1 init. συνάμα T. ξυνάμα ΨΩ et v. ξὺν ἅμα A. νῦν ἅμα ΦΜa. ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους ΨΩTV et in quo persona est tum ante τοὺς λάλους tum ante καὶ μάλα A et qui ἀνομοίους pro ὁμοίους U. οὐχ ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους v. οὐχ ὁμοίους (ὁμοίως Φ) τοῖς ἄλλοις ΦΜa. οἶδ' pro οἶδα Bekker. ὅλως add AΨ. om ΩΦΜ et v. συνίημι] ξυνίημι AC. ὄρειος (sed a m sec punctum hic et marg.) A. ἔγωγε ΦΜ et schol. Voss. et v. ἐγὼ AΨ et (?) Ω. ῥημάτια] ῥήματα AΨ. ἀστικὰ] ἀστυκὰ AC. novem verba μέχρι — σοφὸς om Ψ. πλαγίου AΨΦ et m rec M et v. πελασγίου Ω. πελασγικοῦ m pr M. αὐλοῦ ΨΓVYΦ. αὐλοῦ (punctum pr m hic et marg) A. καλάμου ΩΜ et v. πολεμιστὴς ACΨVY. πολεμικὸς Φ et marg M et v. πολέμιος Ω et m pr M. πλὴν ἀλλ'] πλὴν ἀλλὰ A. ἀεὶ κεκραγότων om ΦΜa. ἄγνωστα om m pr M. ταπρῶτα A. συνουσίας] ξυνουσίας AC. μέχρι πρὸς τὸ] μετρὸν πρὸς τὸν schol. Voss. καὶ ἅμα λέγειν ATV. καὶ μέγα ἅμα λέγειν Ψ. καὶ μεγάλα λέγειν ΩΦΜ et v. vide Quaestt. p. 172. ἐς στενὸν ACΨ. εἰς στενὸν ΦΜ et v. οὖν] ita conjeci. γοῦν AΨΩΦ. γε οὖν v et fortasse M. ἐξαρχῆς Φ. συγχέαντες ΦΜ et v. ξυγχέαντες CΨΩ. ξυγχέοντες A. ἀπέρχονται AΨ. ἀπίασι ΩΦΜ et v. ἀλλήλοις] ἀλλήλους A (ita A). ἀποξυόμενοι ACΨV. ἀπεξωμένοι Ω. ἀπεξεομένοι ΦΜ et v. vulgata significare videtur ἀποξυσάμενοι, quod cave

δ' ἄλλα, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ
τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους;
ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς συνάμα πολλούς, τοὺς
τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους; ΔΙΚ. καὶ μάλα.
ΠΑΝ. οὐκ οἶδ' ὅλως ὅ τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι
τὴν σοφίαν αὐτῶν· ὄρειος γάρ ἔγωγε καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια καὶ ἀστικὰ οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πό-
θεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
πλαγίου αὐλοῦ καὶ τῆς σύριγγος ἐγὼ σοφός, τὰ δ' ἄλλα
αἰπόλος καὶ χορευτὴς καὶ πολεμιστής, ἢν δέῃ. πλὴν
ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων καὶ ἀρετήν τινα
804 καὶ ἰδέας καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα * διεξιόντων, ἄγνωστα
ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων, προϊούσης δὲ τῆς
συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον·
ὥστε ὑπερδιατεινομένων καὶ ἅμα λέγειν ἐθελόντων τό τε
πρόσωπον ἐρυθριᾷ καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ καὶ αἱ φλέβες
ἐξανίστανται ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν ἐς στενὸν τὸν
αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντες οὖν τοὺς λό-
γους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες ἀπέρ-
χονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἱδρῶτα
ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι, καὶ

probes. ὃς ἂν] ὅστις ἂν Ψ. αὐτῶν ᾖ καὶ θρασύτερος ΑΤVΦ. αὐτῶν ἦν καὶ θρασύτερος C. αὐτῶν εἴη καὶ θρασύτερος Ψ. αὐτῶν ᾖ θρασύτερος ΩΜ et v. καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος add ΑΨV. διαλυομένων ἀπέλθῃ add T. om haec omnia ΩΦΜ et v. μεγαλοφωνότατος — θρασύτατος — ὕστατος Cobetus V. L. p. 162 scribi vult quod verum existimo. vide tamen Jov. Trag. 52 sq. πλὴν om A. ἀσχολεῖ ΩΦΜa. περιασχολεῖ Ψ et v. περιασχολῇ A. In antiqua scriptura ἀπασχολεῖ, quod est in Philopseude 14, latere videtur. κεκηλημένοι (ut Solanus conjecerat) A (ita A) Ω et marg. M. κεκλημένοι ΨΦ et pm M et v. οὖν om ΑΦ. εἰ δὲ καὶ ACVYΨ. εἰ δέ γε ΩΦΜ et v. ἐνῆν] ἦν A. ἀνεφύετο αὐτοῖς libri omnes, quod videtur sanum. Bekker, cui ἀνεφύετο τοῖς ἀστοῖς placuit, saltem ἀνεφύετο τοῖς ἄλλοις conjicere debebat. ἀλλ'] ἀλλὰ ΑΨ. τἀληθὲς] τἀληθῆ Ψ solus, quod vulgato non deterius est. ἤδη πολλάκις ΑΨ. πολλάκις ἤδη ΩΦΜ et v.

οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος. πλὴν ἀλλ' ὅ γε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς, καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ, καὶ παρεστᾶσι πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. * ἐμοὶ 805
μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν ἤδη πολλάκις ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν —.

12. *ΔΙΚ.* ἐπίσχες, ὦ Πάν. οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξεν; *ΠΑΝ.* πάνυ μὲν οὖν. *ΕΡΜ.* ἀκούετε, λεῴ, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν ἐς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκλη-

12. persona aute οὐχ in A. ἔδοξεν pro ἔδοξε A. λεῴ Dindorfius prior Cobeto (V. L. p. 163 et p. 266). libri λεώς. ἀγορὰν] ἀγορὰ A (ita A), fortassis e c. 4: ἀγορὰ δικῶν. ceterum vide Cobetum V. L. p. 351. καταστησόμεθα ΩΦΜa. καταστησώμεθα AΨ et v. σήμερον Ψ. ἐς ACΩΦΜ. εἰς Ψ et v. ἀποκληρώσει] malim: ἀποκληρώσει σφίσι —, uti de eadem re supra exstat § 4: ἐκεῖ δὲ τὴν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια. τὰ δικαστήρια AΨV. τὸ δικαστήριον ΩΦΜa et v. ἁπάντων Ἀθηναίων] ἁπάντων ἀχθῆναι ἀθηναίων ΦΜa. ὁ ἀριθμὸς] libri ἀριθμός. possis: ἀριθμός. ἀποθέμενοι] θέμενοι ita dicitur, uti recte Hemsterhusius in Anecd. p. (47), ἀποθ. non item. malim ἀποδόμενοι, ut Plato et Isocrates ἀποδιδόναι ponunt. similia sunt ἐπιδοῦναι (De Morte Peregr. 16, Photius Bibl. p. 94 ed. B.), ἀναδοῦναι (Bis Accus. 13, Alexand. 23, Arist. Acharn. v. 233), perrarum ἐνδοῦναι (Eurip. Iphig. T. 164), frequens vero δοῦναι, sicut εἰσαγγελίαν δοῦναι ter quaterque unus Hyperides. εἰσελθεῖν] ἐσελθεῖν ACΨ et (?) Ω. ἀγωνιεῖται] ἀνιεῖται ΩΦΜa.
συνθέουσιν] ξυνθέουσιν ACΨ et (?) Ω. ὁ Ἑρμῆς δὲ] δὲ om Ψ. διακρίνετε] ita interdum seriores pro attico: δικάζετε itaque etiam κρίνειν, ut infra c. 13 fin., de quo recte Cobetus V. L. p. 323. ἐμοί γε Pelletus. ἐμοὶ U. ἔχοι μοι Μ. ἔχοιμαι Φ. ἔχει μοι Ω m sec et fortasse V. ἔχοιμι AΨ et pm Ω et v et schol. Graevii Parisinusque Bachmanni (Anecd. II p. 334, 21).

ρώσει τὰ δικαστήρια καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν·
οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβο-
806 λον ἑκάστης δίκης· ὁ ἀριθμὸς τῶν * δικαστῶν κατὰ
λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν,
πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀνα-
πεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσι-
μον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην· ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.
ΠΑΝ. βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς
τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου· καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ
ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε καὶ
ἀποκληροῦτε καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ
ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρω-
τικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ
καὶ λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἐμοί γε ὁσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι. 13. ΕΡΜ. ἄγε,
ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν,
807 ὡς ὁρᾷς, ξυνθέουσι * θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες
περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. εἴληφά σε,
ὦ κατάρατε. ΑΛΛΟΣ. συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. δώσεις
ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργα-
σμένον. ΑΛΛ. ἐμοὶ πρώτῳ ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. ἕπου,

---

13. ξυνθέουσιν A (ita A). ξυνθέουσι ΨΩ (?). προσίασι ΦΜ et v. τὴν ἄκραν — συκοφαντεῖς sine persona continuat A. rursus continuat A δώσεις ποτὲ usque ad δεινὰ εἰργαμένον (cum altero puncto in marg, ita A). verba ποτὲ ἤδη τὴν om Ψ. ego pro ποτὲ ἤδη malim ἤδη ποτέ, (‚tandem aliquando‘, ut in Timone 6). aliter, eodem tamen ordine in Charone 19, Aristoph. Ran. v. 62 et saepe. πρώτῳ A. πρῶτον ΨΩΦΜ et v. nulla persona ante οἶσθα in A. οἶσθ' pro οἶσθα Bekker. δράσομεν ΨΩΦΜ et v. sed δράσωμεν A probante post Bekkerum Cobeto V. L. p. 101. ὑπερβαλώμεθα] ὑπερβαλλώμεθα Ψ. τήμερον ΑΨ et (?) Ω. σήμερον ΦΜ et v. Ἀκαδημείας Dindorfius pro Ἀκαδημίας. ὑπὲρ om a. pro eo περὶ M. ἱκανοὶ om ΑΨ. δικασάτωσαν] δικαζέτωσαν ΑΨ. Διογένει] Διογενη (cum ras in η) Ω. Γραφικὴ ΩΦΜa. ἡ γραφικὴ ΑΨ et v. λιποταξίου Bekker. libri λειποταξίου. ἐννέα] ἐννέα μόνοι Ψ. κρινάτωσαν ΑCΨΦ. κρινέτωσαν ΩΜ et v.

μαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. μὴ ἄγχε με.
ΔΙΚ. οἶσθ' ὃ δράσωμεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δί-
κας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, τήμερον δὲ κληρῶμεν
τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις ἢ βίοις ἢ ἐπιστήμαις πρὸς
ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν
γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημείας ὑπὲρ
Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. ἑπτὰ κλήρωσον.
ΕΡΜ. ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐρα-
στὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. ΔΙΚ. πέντε
ἱκανοί. ΕΡΜ. περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.
*ΔΙΚ. πέντε καὶ * τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυ-* 808
ραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει. ΔΙΚ. τρεῖς ἀποκλήρου
μόνους. ΕΡΜ. Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λιποταξίου.
ΔΙΚ. ἐννέα κρινάτωσαν. 14. *ΕΡΜ. βούλει καὶ ταύτας*

---

14. *ἀποκληρῶμεν* ΩΦ. *ἀποκληροῦμεν* ΑΨΜ et v. *τὰς πρώην* ΑΨΩΦ. *τὰς πρώην τὰς* Μ et v. *ἀπενηνεγμένας*] *ἀπενηνεγκαμένας* Φ. *διαλύσωμεν* ΨΩΦΜ et v. *διανύσωμεν* ACV, male. Reitzius bene comparavit Thucyd. IV, 118: *τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου.* *ἐς* ACΨ. *εἰς* ΦΜ et v. *καὶ αὗται* ΩΦΜ et v. *καὶ αὐταὶ* ΑΨ. *μὴ παλαιὸν* ACΨTV. *νεαρὸν* ΩΦΜ et v. *ἀποκεκληρωμένοις* a et pm M. *δ' ὅμως*] *δὲ ὅμως* AC. persona ante *δὸς* in A. *τῷ Σύρῳ* T et v. *τὸν*
ῶ ω
οὗρον ΩMa et pm Φ, ubi correctum *τῷ οὔρῳ*. *τὸν σύρον* (omnia pm) A. *τῶν οὔρων* Ψ. persona ante *διάλογος* in A. *τῷ αὐτῷ* T et v. *τὸν αὐτὸν* ΩMa et pm Φ, ubi correctum *τῷ αὐτῷ*.
ω ω
τὸν αὐτὸν (omnia pm) A. *τῶν αὐτῶν* Ψ. *τίς δὲ* ΨΩΦΜ et v. *τίς δαὶ* AC. *κωλύει* AV et fortasse ΨΩ. *κωλύσει* ΦΜ et v.
υ
ἰδοὺ om Ψ. *ὑπερορίους* ΨΩVM. *ὑπερορίας* (omnia pm) A. *ὑπερορίας* v et fortasse Φ. *ἀποκληρώσωμεν* Ψ idemque voluit A, in quo et o litera (ante *μεν*) in rasura est et post *δεδικάσθαι* interrogatur. at tum pro ironico *ἰδοὺ* potius id quod indignantis est *εἶτα* dicendum erat. *πλὴν ἀλλὰ κλήρου* ΑΨΦTV. *πλὴν ἀποκλήρου* ΩΜ et v. *τοὺς αὐτοὺς*] ita recte libri omnes. vide infra c. 33 init. et c. 35 init. *ἑκατέρᾳ*] *ἑκατέρῳ* Ψ. *φείδῃ*
η
ΑΨ et v. *φείδου* V. *φίλῃ* a. *φίλη* ΩΦΜ. vide Charonem 5: *φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν.* *τὸ δικαστικὸν* ΑΨΦ et sec m M et v. *τὸ δικαστήριον* Ω et pr m M.

ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην ἀπενηνεγμέ-
νας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. τὰς παλαιὰς πρότερον
διαλύσωμεν· αὗται δὲ ἐς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ.
καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ μὴ
παλαιὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις·
ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. ἔοικας, ὦ
Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως,
εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀπο-
κεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κα-
κώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ αὐτῷ ὕβρεως. ΔΙΚ. τίς
δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. οὕ-
809 τως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι * τῷ Σύρῳ· κωλύει γὰρ οὐ-
δὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερ-
ορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν,
ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν
ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.
ΕΡΜ. εὖ γε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ
δικαστικόν. 15. ΔΙΚ. οἱ πρῶτοι καθιζέτωσαν τῇ Ἀκα-
δημείᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ
σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷ καὶ διανεύει; μάθε, ὦ Ἑρμῆ,
προσελθών. ΕΡΜ. οὐ δύναμαι, φησὶ, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν
ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ γέλωτα

15. καθιζέτωσαν A et fortasse Ψ. καθήσθωσαν M et v. καθίστωσαν Φ (h. e. καθισάτωσαν, ut infra exstat c. 19 init: καθίσατε). de eadem re in Piscat. 24 plerique libri: καθιζέσθωσαν. qui formarum κάθισον et κάθησο discrimen vel e Pseudosophist. 11 norit, h. l. vulgatam καθήσθωσαν respuet. Ἀκαδημείᾳ Dindorfius hic et infra. libri ἀκαδημίᾳ. σιγᾷ καὶ διανεύει ΑΨ. σιγᾷς καὶ διανεύῃ ΩΦΜ et v. μὴ γέλωτα ΩΦΜa. καὶ μὴ γέλωτα Ψ. μὴ καὶ γέλωτα Α et v. μόγις ΑΨ et v. μόλις ΩΦΜa. ἕστηκεν ΑΨVY. ἕστηκα ΩΦΜ et v. ἀναβιβασάσθω ΑΨ. ἀναβιβασάτω ΩΦΜ et v. vide Piscatorem c. 16 fin. δεινῶν ΑΨTU et v. κοινῶν ΩΦΜa, male. vide Jovem Trag. 29 init., ubi τῶν δεινῶν τούτων libri omnes. οἱ Lehmannus. οἳ Α et v. οὐδὲ εἷς ACΨ. οὐθεὶς V. οὐδεὶς ΩΦΜ et v. ἐθελήσει ἔν γε TV et fortasse ΨΩΦ. ἐθελήσειέν γε Α (ita A). ἐθελήσειέ γε M et edd. ante Graevium. συναγορεῦσαι] συναγορῆσαι Ψ. πρὸς ἀμφοτέρους ἀεὶ ΑΨ et diserte Φ. ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους ΩΜ et v. φησίν] φησὶ a. πρότερον ΑΨVYd. προτέρα ΩΦΜabc.

ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δὲ καὶ ἕστηκεν, ὡς ὁρᾷς.
ΔΙΚ. οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάσθω τῶν δεινῶν
τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κᾂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρα-
γῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐδὲ εἷς ἐθελήσει ἔν γε τῷ
φανερῷ συναγορεῦσαι * Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε 810
ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν. ΔΙΚ. τὰ ποῖα; ΕΡΜ. ἡ Ἀκα-
δήμεια πρὸς ἀμφοτέρους ἀεὶ παρεσκεύασται τοὺς λόγους
καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη
τοίνυν, φησίν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον εἰπάτω, εἶτα ὕστε-
ρον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. καινὰ μὲν ταῦτα, εἰπὲ δὲ
ὅμως, ὦ Ἀκαδήμεια, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴ-
διον. 16. ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ. ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
πρότερα τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν
ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδη-
μείας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πι-

---

16. πρότερα ΑΨΩΜa. πρότερον vulgo et (?) Φ. δὲ om ΦΜa. ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] ὑπ' ἀκαδημίας Φa. ὑπὸ ἀκαδημίας Μ. ὢν] ὃ ΩΜa. προστάξειεν ΩΦΜa et v. πράξειεν ΑΨΓΥ male. ψαλτρίας ΑΨ. ψάλτριαν ΩΦΜ et v. ἐς AC. ὡς Ψ. εἰς ΩΦΜ et v. κραιπανῶν et mox νήφωιτα (cum puncto in marg) A. οἳ — εἶδον] οἱ — ἰδόντες ΦΜa, quod ob μηδὲ interpolatum. at μηδὲ πώποτε νήφοντα cohaerent, ut c. 17: οὐδέποτε νήφων. ἐπὶ τὰς] ἐς τὰς Ω et pr m M. αὐτὴν] αὐτὴν Aa. ἀπα-γαγοῦσα ACVΨ. ἀπαγοῦσα T. ἀγαγοῦσα ΩΦΜ et v. κατη-
ε
νάγκασα (utrumque pm, sic etiam infra) A et fortasse C, quem Belinus a pm α, a sec. ε habere narrat. κατηνάγκασεν Φ. κατη-νάγκασε ΩΨΜ et v. prima persona speciosior est quam verior.
ε ε
μεταδίδαξα A (ita A). μετεδίδαξα fortasse C. μετεδίδαξεν
ε
Φ. μετεδίδαξε ΩΨΜ et v. περιέσπασα AC. περιέσπασεν Φ.
εν
περιέσπασε ΩΜ et v. περιέπεμπεν Ψ. ἐπαίδευσεν] ἐπαίδευσα AC. ἐπανθοῦντος αὐτῷ] αὐτῷ ἐπανθοῦντος Ψ. ὁ ἄθλιος Solanus. libri ἄθλιος. διψαλέος] διψαλέως A. ἐς ACΨ. εἰς ΦΜ et v. ἐγὼ om AC. διεξέρχεται ΑΨV. διέξεισι ΩΦΜ et v. ἤδη δὲ καὶ] ita conjeci. libri: ἤδη καὶ —. ἐμαυτῆς
αυ
ΑΤΨΦ et v. ἐμοῦ αὐτῆς Ma. ἐμουτης Ω. τοαποτούτου et antea μεθημέραν A. ῥευσάτω] vide meas Quaestt. Aristoph. p. 259 sq.

στὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον,
ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν
ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης ψαλτρίας ἔχων καὶ κα-
τιᾀδόμενος ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπα-
λῶν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ
ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ
πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαί-
μων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημείας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ
ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν καὶ ἀπὸ
811 τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ * βίας, καὶ
πρὸς αὑτὴν ἀπαγαγοῦσα ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε καὶ
νήφειν μετεδίδαξε καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε καὶ
δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα
καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ
τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος ὠχρὸς ὁ ἄθλιος
καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας
ἀπομαθὼν ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος ἐς μέσην ἑσπέραν
κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδήμεια ἐγὼ ληρεῖν
διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ
πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διεξέρχεται περὶ
αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη δὲ καὶ
ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω.
ΔΙΚ. τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον
ἐν τῷ μέρει. 17. *ΑΚΑΔ.* οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ

---

17. ἡ] ἡ A. ἃ egn. ξυνήγορος ACΨ. ὑπὲρ] ὑπὸ A. κἀμοῦ] καί μου AΨ. ἀκούσαιτε fortasse Ψ uti (de atticismo Luc. II p. 11) conjeceram. caeteri libri ἀκούσετε, etiam Φ, qui: ἀκούσετε, εἴσησθε. hodie malim: ἢν δὲ κ. — ἀκούσητε, εἴσε-σθε —. οὐδὲν] οὐθὲν Φ. οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν ΦMa. οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν ὅμοιον AΨ. οἰκεῖον ἐμοὶ καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον Ω et v. ὅμοιον glossema delevi. προαρπάσασα ΩΦΜ et (?) Ψ et v. προσαρπάσασα ACVan. ξυναγωνιζομένης A. ἥπερ] ἥπερ A (ita A). συνυπουργεῖ AΨV. ξυνυπουργεῖ v. ὑπουργεῖ ΩΦMa. διέφθειρε τὸν ἄθλιον AΨ. διέφθειρεν ἄθλιον ΩΦΜ et v. παρασχοῦσα] παραδοῦσα Ω et pm M. ἔκδοτον] ἐκδοτοῦ (punctum etiam in marg) A. at recte vulgo: παρασχοῦσα ἔκδοτον, ut infra c. 21 et in D. D. XX, 13. ἑαυτῆς] αὐτῆς ΦMa. ᾤετο, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μᾶλλον εἰρῆσθαι A et haud du-

εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ
τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ᾽ εὐνοίας ἀκούσαιτε, εἴ-
σεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα
τοῦτον, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ
φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ᾽ οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν
φύσιν προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν * ὄντα συνα- 812
γωνιζομένης τῆς Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ συν-
υπουργεῖ, διέφθειρε τὸν ἄθλιον τοῖς κώμοις καὶ ταῖς
ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς
αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι
μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μᾶλλον εἰρῆ-
σθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐστε-

---

bie Ψ (de Ω non accredo). ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι ΦΜa et v. ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ΑΨ. ἕωθεν ὁ ἄθλιος ΩΦΜa et v. διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, κραιπαλῶν καταυλούμενος] ita transposui. κραιπαλῶν διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος A et v. sed Φ his sex verbis omissis continuat: ἐστεφανωμένος οὐδέποτε —. saepe verba primum omissa in codd. parum recte supplentur. vide l. geminum, supra c. 16 init: ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψαλτρίας ἔχων —. πάντας] πάντὰς (cum puncto in marg) A. τοῖς ξένοις om ΩΦ et pr m M. μέντοι γε ΑΨ. μέντοι ΩΦΜa et v. συγχεῖν] ξυγχεῖν ACΨ. συνουσίαν] ξυνουσίαν ACΨ. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ δὲ Φ. ἐπεφροντίκειμεν] ἐπεφροντίκεμεν Dindorfius, ut solet. ἀνένηφε] ἀνέφηνε Ψ. ἀφῃρεῖτο jam Schmieder voluit. ἀφαιρεῖται ACΨ. ἀφῄρει τε ΩΦΜa et v. κατεσιώπα] καὶ ἐσιώπα A. ἀνεγρόμενος ΑΨΤVn. ἀνεγειρόμενος ΩΦΜ et edd. vett. κατεγίνωσκε ΑΨΩ. κατεγίνωσκεν Φ. κατ᾽ αἰδῶ] κατὰ ἰδίω A. κατ᾽ ἀναίδειαν Ψ. οὔτ᾽ ἐπικ. A. οὔτε ἐπικ. v. οὔτε βιασαμένης om ΑΦΜa, habent ΨΩ ut vulgo. ὡς αὕτη] ita corroxi. libri: ὡς αὐτή. πρὸς ἐμοῦ] πρὸς ἐμὲ Ψ. δικασταὶ om ΩΦΜa. καὶ μήτε] καὶ om. ΩΜa. ἀφιέναι] ἀφιέντα Ψ. ὑπέστρεψα ACΨ et edd. vett. praeter unam a. ἐπέστρεψα ΩΦΜa. καὶ ἀνένηψα om. ΦΜa. ἄνδρα] ἄνθρωπον ΑΨ soli.

αὐτός τε] τε om ΦΜa. χάριν] χάρις A. ἄμεινον ἦν libri omnes. at recte Cobetus V. L. p. 161 ἦν delevit. fingit enim Lucianus nunc demum decerni, utra eum sibi habitura sit. nihil ad rem, quod Polemo philosophus multis saeculis ante Lucianum vixit. caeterum haec ipsa Polemonis mutatio morum adsiduo tractata est et ab stoicis (in Horati Sat. II, 3, 254, ubi vid. intpp.) et ab rhetoribus, ut ab Frontone p. 36 ed. Rom. αὐτῷ συνεῖναι] aliter legit Ψ sed incertum quo modo.

φανωμένος διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, κραιπαλῶν καταυλού-
μενος οὐδέποτε νήφων κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν
προγόνων καὶ τῆς πόλεως ὅλης καὶ γέλως τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μέντοι γε παρ᾽ ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν πρὸς τοὺς
παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ
σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ καὶ τῶν
στεφάνων ἐπιστὰς τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα καὶ συγχεῖν ἡμῶν
ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν ἐπιταράξας τῇ βοῇ· ἐπεὶ δὲ
οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ
τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λό-
813 γους καὶ ἀφῃρεῖτο * τοὺς στεφάνους καὶ τὴν αὐλητρίδα
κατεσιώπα καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ᾐσχύνετο, καὶ ὥσπερ
ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέ-
κειτο καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύ-
θημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει καὶ ἠφανίζετο, ἠρυ-
θρία δὲ κατ᾽ αἰδῶ τῶν δρωμένων. καὶ τέλος ἀποδρὰς
ὥσπερ εἶχεν ηὐτομόλησε παρ᾽ ἐμέ, οὔτ᾽ ἐπικαλεσαμένης
οὔτε βιασαμένης, ὡς αὕτη φησίν, ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ἑκὼν αὐτὸς
ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει
αὐτόν, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα γελοίως
ἔχοντα καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ
ἀκράτου δυνάμενον, ὑπέστρεψα καὶ ἀνένηψα καὶ ἀντὶ
ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα καὶ πολλοῦ
ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν
814 οἶδεν ἐπὶ τούτοις καὶ οἱ προσήκοντες * ὑπὲρ αὐτοῦ.
εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον
[ἦν] αὐτῷ συνεῖναι. 18. *ΔΙΚ.* ἄγε δή, μὴ μέλλετε,

18. *ΔΙΚ.* *ἄγε δή*] ita conjeci. *ΕΡΜ.* *ἄγε δή* v. *ἄγε δή* ΑΤΨ et v. *ἄγετε* ΩΦΜa. *ἀνάστητε* Ψ et v. *ἀνάστητ* et tum lacuna unius literae vel duarum A. *ἀνάστητε* om ΩΦΜa. *ἄλλοις* ΩΦΜa et fortasse Ψ. *ἄλλους* A et edd. vett. *ΕΡΜ.* *πάσαις*] ita conjeci. *ΔΙΚ.* *πάσαις* v. at loqui debet Mercurius, ut patet e c. 22 fin., c. 32 fin. et c. 35 init. *ΔΙΚ.* *παράδοξον*] ita conjeci. *ΕΡΜ.* *παράδοξον* v. at certe proxima: *καθίσατε οἱ* — loqui debet Justitia. vide supra c. 15 init. *καὶ τῇ* ΑΩΦ et v. *τῇ* ΨΜa.

ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε· καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΕΡΜ. πάσαις ἡ Ἀκαδήμεια κρατεῖ πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον. 19. καθίσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν· ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ. ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα σὺ ἤδη λέγε. 20. ΣΤΟΑ. οὐκ

---

19. persona ante καθίσατε in A. καθίσατε ΑΨΩΦΜ. καθήσατε v. persona ante ἐγκέχυται in A. ΔΙΚ. ἐκκέχυται Ω. ἐγκέχυται ΑΨ et v. ἐκκέχυται ΩΦΜa. post ὕδωρ rursus persona in A. ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα] hic forsitan exitus fuerit trimetri ex aliquo comico sumti. Stoicos rident Theognotus ap. Athen. III p. 104, b (v. 2) et, qui eis ipse quoque Epicurum praefert, Damoxenus ap. Athen. III p. 103, b (v. 64).

20. ὦ ἄνδρες δικασταὶ] ὦ δίκη Φ. ἐνεσκευασμένη Cobetus V. L. p. 163. libri ἐσκευασμένη. πρὸς ἑαυτὴν om M. περιέσπασεν Φ. περιέσπασε AM et v. οἱ πρὸ ὑμῶν VΦΜY. ἡ πρὸ ὑμῶν Ψ. οἱ πρὸ ἡμῶν Ω et edd. vett. οἱ πρὸ ἐμοῦ AC. δίκην] δίκη Ψ. δίκης] δίκη Ψ. ἐξετάζεται ΑΨΩV. ἐξετάζετε Φ et v. et sec m M (pm: ἐξέταζε). κάτω νενευκότας ΑΨΦ. νενευκότας κάτω ΩΜ et v. δεῖ ζῆν ΩΦΜ et v. sed recte χρὴ βιοῦν ΑΨ. βιοῦν exstat in Nigrino 13, Hermot. 84, Scytha 5; βιοῦντας Bis Accus. 21 et saepius. μηδὲν σεμνὸν μηδὲ μεγαλόφρον Lehmannus. οὐδὲν σεμνὸν οὐδὲ μεγαλόφρον A. οὐδὲν σεμνὸν οὐδὲ μέγα (sic) Ψ. μηδὲν μεγαλόφρον (caeteris omissis) ΩΦΜ et v. ἦν A primulum, sed pr m ἢ ἐν correxit. ἡγησαμένους] ἡγησαμένοις A. μήτε — μήτε] altero loco μηδὲ mpr M. προαιρουμένους (punctum prm etiam marg) A. προσαιρουμένους Φ. καὶ ταῖς] καὶ τοῖς Ψ. αὐτῶν om ΦΜa. ἀφηνιάσαι] ἀφηνιῶσαι A. ἐποίησε ΑΩ. πεποίηκε ΨΦΜ et v. ἂν (post γὰρ om) A. ἔγωγε ΑΨ. ἐγὼ ΩΦΜ et v. διαβάλλει] διαβάλλοι Ψ et om εἰ (post ὥστε). ἤκουον ΑΨ et v. sed ἀκούω ΩΦΜa, quae lectio mihi (Ep. Crit. p. XLVI), Cobeto (V. L. p. 266) et Dindorfio recte probata est. ἐντρυφᾷ] ἐντρυφα A. ἀλλ' ἐκεῖνό γε Bekker. libri ἀλλὰ ἐκεῖνά γε. αὐτὴν] αὐτὸν A. πρότερον ex uno V inserui eidemque favere videtur scriptura ποτέρους (pro οἵους) in ΑΨ. πρότερον i. e. ‚priusquam ipsa abeat defensione Epicuro tradita'. ἐρωτᾶτε, οἵους ΩΦΜ et v. ἐρωτᾶτε etiam V. ἐρωτῶ. ποτέρους ΑΨ. ἐρωτῶ etiam C. at secundam personam poscit id quod subsequitur ὑμέτερον. ὑμέτερον ΨΩΦ et scholiasta. ὑμετέρον A. ἡμέτερον M et v. πεισθέντες ΑΨRTVY et (?) M. προσθέντες diserte ΩΦ cum edd. vett. τῇ ἡδονῇ] τῇ δίκῃ Φ. ἂν ΑΩ et v. sed om ΨΦΜa.

ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δέ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐνεσκευασμένη
815 τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως * ἐραστὴν ἐμόν, ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασεν. καὶ ἥν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημείᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν. ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην κάτω νενευκότας ἡδομένους χρὴ βιοῦν μηδὲν σεμνὸν μηδὲ μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν ἐποίησε, νοσοῦντα τηρήσασα· οὐ γὰρ ἄν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἔγωγε ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει;
816 ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ * ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἀκούω δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε αὐτὴν [πρότερον] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν

πονησάντων] πον σάντων (una litera erasa) A. λόγοις mpr M sed suprascr. τῶν λόγων. εἰ δέ γε ΩΦΜ et v. εἰ δὲ ΑΨ. ἀποκρίνασθαί ΩΦΜ et v. ἀποκρίνεσθαί ΑΨ, male. τάχιστα] τάχα Ψ. ὑμεῖς γε] ὑμεῖς τε ΑΨ. τῶν ὅρκων V et fortasse ΨΩ. τῶν ὅρκων A. τοῦ ὅρκου ΦΜ et v. γιγνομένων] γινομένων Φ.

*οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν ὑμέτερον Θησέα,
εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους· οὐδὲν γὰρ
ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ
πονησάντων. ταῦτα εἶπον οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν
λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀπο-
κρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ
μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μνημονεύ-
σαντες ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες
Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγ-
νομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. μετάστηθι· ὁ Ἐπίκουρος
ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε. * 21. ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. οὐ μα-* 817

21. *ὦ* om Φa. *οὐδ' ἐμοὶ πολλῶν*] ita correxi. libri *οὐδὲ πολλῶν μοι*, hyperbato detestabili pro: *οὐδὲ γὰρ δεῖ πολλῶν μοι.* vide Piscatt. 23. at Epicurus hoc potius dicit: ,nam ne mihi quidem longa oratione opus est'. Porticus enim et pauca dixerat et in epilogo c. 20 fin: *ταῦτα εἶπον — χαίρουσα* brevitatem istam jactaverat. *ἑαυτῆς ἐραστὴν* AΨ. *ἐραστὴν ἑαυτῆς* ΩΦM et v. *ἡ Στοὰ* om Ψ. *ἀποβλέπειν* AΨΩΦ. *βλέπειν* M et v. *εἰκότως ἔδοξε* (*ἔδοξεν* Φ) AΩΦM et v. *ἔδοξεν εἰκότως* Ψ. *μυσαχθεὶς* a et v. *μυσαχθῇς* bcd. *μυσαχθῇ* Ψ. *συσαχθεὶς* A. *φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ* ATV. *φασι ἐπὶ κεφαλαίῳ* Ψ. *φασι κεφαλαῖον* Φ. *φησι κεφάλαιον* ΩM et v. *περιγίγνεσθαι*] ita correxi. libri *παραγίγνεσθαι* (*παραγίνεσθαι* Φ). sed *ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων* a stoicis repetitum videtur. attici dicunt: *ἐκ* (sive *διὰ*) *τῶν πόνων τι περιγίγνεται*, ut Lucianus in Anachars. 15, Pseudologist. 30, Sextus Empiricus Adv. Mathem. VII, 404 (p. 225 ed. B.) et alii. sententia ipsa multo ante stoicos frequentata est. confer vel Polydamantem ap. Xenoph. Hellen. VI, 1, 4 fin: *ἐκ τῶν πόνων καὶ τὰ μαλακὰ γίγνεται* et poetam ap. Lucian. in Rhetor. Praec. 8: *ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τἀγαθά*, ubi poetam ipsum ab Solano aliisque frustra quaesitum recte indicavit Ruhnkenius ad Xenoph. Memorab. II, 1, 20, Euripidem in Erechtheo apud Stobaeum et alios (p. 375 Fragm. ed. Nauck): *ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς.* *ἀγκύλους* codices. *ἀγγύλους* abc. *ἐκείνους*] *ἐκείνου* lemma scholii. *λαβυρίνθοις ὁμοίους* ATΨ et v. *λαβυρίνθους ὁμοίως* ΩΦMa. *διακόψας* ATUV et fortasse ΨΩΦ. *ἀποκόψας* R. *ἀπορρίψας* edd. vett. et diserte M. *ἡδεῖαν δὲ*] *ἡδὺ δὲ* Cobetus V. L. p. 163 conjecit, quo nihil opus est. *ἀποκλείειν*] *ἀποκλείειν* A errore fortuito. neque enim ad atticum *ἀποκλῄειν* adluditur. *προσνέοντα* Ψ et v. *προονέωτα* A. *προσνεύοντα* ΩΦMa. *προοίοντα* (sic) U. *συνωθοῦντας* A et v et prm M.

κρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ· δεῖ γὰρ οὐδ' ἐμοὶ πολλῶν τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν ἢ φαρμάκοις ὃν φησιν ἑαυτῆς ἐραστὴν ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν ἡ Ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεὶς καὶ ἣν φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν περιγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε, πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας καὶ τὸν μὲν πόνον,
818 ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, * ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα; ἵνα τὴν πολυθρύλητον δηλαδὴ ἀρετὴν ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελ-

---

συνωθοῦντες Φ et sec m M. ἐς τὸν πόνον libri praeter Φ, qui: πρὸς τὸν πόνον. male Pelletus et Gesner ἐς τὸν πόντον conjecerunt. ἱκέτην AVΨΩΦΜ. οἰκέτην edd. vett. et a mox ἐλαίου pro ἐλέου. ἐπὶ τὴν ἡδονὴν] ἐπὶ Schmieder et in V. L. p. 163 Cobetus frustra delent. at h. l. duo membra orationis, minimo vocabula duo inter se comparantur. neque enim ita scriptum est: καὶ ταῦτα ὥσπερ ἐπὶ βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα. καταφυγόντα AVΨ et (?) Ω. καταφεύγοντα ΦMa et v. πολυθρύλητον ΑΩ. πολυθρύλλητον caeteri et v. δηλαδὴ ἀρετὴν ΑΨ. ἀρετὴν δηλαδὴ ΩΦΜ et v. κἆτα] κατὰ pm Φ. δι' ὅλου πονήσας] διόλου πόνήσας (cum puncto in marg) A. ἐκείνου] ἐκένου A. ὃς τὰ παρὰ] ita correxi in Ep. Cr. p. XLVI probante Dindorfio. ὃς καὶ τὰ παρὰ A et v. ὃς καὶ παρὰ Ω. ὃς καὶ περὶ Ψ. ὡς παρὰ Φ. ὃς παρά Ma. Στοᾶς] στωᾶς Φ. ἦν τὸ βέλτιον] ἦν γὰρ τὸ βέλτιον Φ. δοκιμάσας ΨΩΦΜ et v. δοκιμασθὲν ACV, cujus vitii originem Cobetus V. L. p. 166 sq. optime aperuit. τούτους ΦMa et fortasse ΨΩ. τοὺς A et v. hodie collato A longe malim: οἶμαι αὐτοὺς — (scil. τοὺς Στωϊκούς).

θὼν ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; * καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δό- 819
ξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἵλετο; ἑώρα γάρ, οἶμαι, τούτους περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι τοὺς πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, * καὶ 820
μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίους τὸ τοῦ Ταντάλου, καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι,

---

τοὺς πόνους ΑΨΩΦΜa. πόνους edd. vett. praeter a. τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας] haec dictio, uti bene Schwidopius in Observv. Lucian. II p. 39, e Platone (Gorg. p. 501, C et Phaedr. p. 233 B) adsumta est. μέχρι μὲν τοῦ λόγου ΨΤVΥ. μέχρι τοῦ λόγου DAU. μέχρι μὲν τούτου Φ. μέχρι τούτου ΩΜ et edd. vett. ἀθλίους ΑΨVΥ. ἀθλίως ΩΦΜ et v. Ταντάλου] ταλάντου Α (ita A). παρανομήσειν] παρανομίσειν Ψ. ἐλπίσωσι (ἐλπίσωσιν Φ) ΨΩΦΜ et v. ἐλπίσουσι AC. ἐμπιπλαμένους ΑΨΦΜ et v. ἐμπιμπλαμένους Ω. μὴ ὁρᾶσθαι] μηδ' ὁρᾶσθαι Φ. κυνῆν ΑΨ. κυνέην (κυνεην Ω) ΩΦΜ et v. μακρὰ ΑΨΦΜΤVd. μακρὰν Ωabc. πόνοις] νόμοις ΦΜa. ἅπαντες] ἅπαν ἂν Α. ἅπαντα Ψ. quibus comparatis v. ἅπαντες ita transpono: ὠθοῦντο ἂν ἅπαντες καὶ ἐμιμοῦντο τὸν —. adde quod tum aptius haec jungentur: ὠθοῦντο ἂν ἅπαντες. vide vel Aristoph. Acharn. v. 42. Διονύσιον] διόνυσον Ψ. Dionysius dicitur Heracleotes, μεταθέμενος cognomine, quod ad Cyrenaicos ab Stoicis se converterat, de quo vide vel Madvigium ad Cic. De Fin. B. E. M. V, 31 p. 789.

νόσον] νῆσον Α. ἐπεὶ δὲ ΑΨV. ἐπειδὰν δὲ ΩΦΜ et v.

ἐνόσησε] ἐνόσησεν Φ. ἀληθεστέρως] ita correxi. ἀληθέστερος ΑΨΩΦΥa. ἀληθέστερον Μ et v. hoc ipsum ἀληθεστέρως e Platone (scil. Polit. I p. 347, E) profert antatticista Bekkeri p. 78, 23. Lucianus habet etiam μειζόνως (De Merc. Cond. 12 et Alex. 26). plurimas ejusdem generis formas ex atticis dederunt Elmslejus ad Eur. Heracl. v. 544 atque G. Dindorfius ad Isocrat. Panegyr. p. 43. αὐτῷ μᾶλλον] ita scripsi pro αὐτῷ

ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνῆν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους, ἐπεὶ δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε καὶ ὁ πόνος ἀληθεστέρως αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων, καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ

λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.

821 *εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.* 22.* *ΣΤΟΑ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. ἐρώτησον· ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ΕΠΙΚ. ναί. ΣΤΟΑ. τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. τί δαί; οἶσθα τί διάφορον καὶ ἀδιάφορον καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. μάλιστα. ΕΡΜ. οὔ φασιν, ὦ Στοά,*

μᾶλλον, quod male ad *σῶμα* referunt, quasi pronomini mero logico *αὐτῷ* (‚ei') locus esse possit in oppositione. immo: ‚sibi ille magis credidit, quam aliis'. *μᾶλλον ἢ*] *ἢ μᾶλλον* Ω. *ἐπίστευσε*] *ἐπίστευσεν* Φ. *ἀνδριάντι*] *ἀδριάντι* Ψ. *λέγῃ*] *λέγει* A. *ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ — ἔχει*] haec sunt Euripidis in Phoeniss. v. 370 sq.: *ὃς δ' ἄλλως λέγει, | λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.* *δ' ἐπὶ*] *δὲ ἐπὶ* ΑΨΩΦ.

22. *ἀλλ' ὀλ.*] *ἀλλὰ ὀλ.* ΑΨ. *τί δαί;* AC. *τί δέ;* ΨΩΦMa et v. *δαὶ* olim ab Luciano plano abjudicavi: qua forma, si modo usquam, non utitur nisi rarissime. hodie *τί δαί;* non improbo, ubi quidem nova insequatur interrogatio, ut h. l. et D. D. XX, 4 atque Hermotim. 36. certe ita Aristophanes solet, velut in Ranis v. 6. *οἶσθα τί* TV et fortasse ΨΩ. *οἶσθά τι* A. *οἶσθα ὅ τι* ΦMa et v. *προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον* (*ἀπροηγμένον* Ψ) ΑΨΩΦMa et v. *προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον* TVY. *ψηφοφοροῦσι* ΩΦa. *ψηφοφορήσουσι* ΑΨM et v, inepte. *ὑπερέσχεν*] *ὑπερέσχε* A (ita A) Ψ. nulla persona ante *πάσαις* in A. *ΣΤΟΑ. ἐφίημι*] personam ante *ἐφίημι* habet etiam A, sed haec persona loqui pergit usque ad *αὐτὸς παρέστω* (c. 23 init.).

συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα·
ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφοροῦσι γάρ. ΣΤΟΑ. καὶ μὴν
ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναπο-
δείκτων σχήματι. ΔΙΚ. τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. πάσαις
ἡ Ἡδονή. ΣΤΟΑ. ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. τύχῃ
τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει. 23. ΕΡΜ. περὶ Ἀρι-
στίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς
παρέστω. ΑΡΕΤΗ. προτέραν ἐμὲ χρὴ τὴν Ἀρετὴν
λέγειν· ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λό-
γοι καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦΗ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ᾽ ἐμὲ τὴν
Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνήρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν
στεφάνων καὶ τῆς πορφυρίδος καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ.
μὴ φιλονεικεῖτε· * ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ᾽ 822
ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου· παραπλήσιον
γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. ὥστε ἐὰν μὲν ἡ Ἡδονὴ
κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης
δὲ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος·
ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι, μὴ λαμβανέ-
τωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν· ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη με-
μένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι
γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν; ΔΙΚ. ἱκα-
νόν, εἰ τὸ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε,

---

23. τὴν Ἀρετὴν λέγειν ΑΨ. λέγειν τὴν Ἀρετὴν ΩΜ et v. λέγειν (om τὴν Ἀρετὴν) Φ. οὐ μὲν οὖν Bekker pro οὔμενουν. πορφυρίδος] ος in rasura in A. φιλονεικεῖτε DΨΩΦc. φιλονικεῖτε a. φιλονεικῆτε AM et v. τοῦ Διονυσίου ΑΩΦΜ et v. διονυσίου Ψ. τοῦ διονύσου D. γάρ τι A et Φ (?) et v. γάρ τοι Ψ. γὰρ (om τι) ΩMa. ὥστε ἐὰν C. ὡς ἐὰν ΑΨ. ὥστε ἂν ΦΜ et v. (ὥστ᾽ ἐὰν Lehmannus, non puto Ω). ἡδονὴ m pr at sec m. ἡ ἡδονὴ M. τὸν Ἀρίστιππον] τὸν om Ψ. δὲ τῆς ΑΨD. δὲ αὖ τῆς ΩΦΜ et v, fortassis recte. τὸ δεῖνα μέντοι,] τὸ δεῖνα λέγειν με Ψ, scilicet e scholio quodam. in scholio cod. V ad h. l. ab initio corrige: ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν ἀορίστως —. ἀδίκαστος] ἄδικος D. ἀνάβασιν; A solus recte cum interrogatione. τὸ τριτημόριον] ita conjeci pro τριτημόριον. ante ἄπιτε persona in A. ἀγανακτεῖτε] ἀγανακτῆτε A. δικάσετε ADVΨ et (?) Ω. δικάσατε Φ et diserto M et v.

αὖθις δικάσετε. 24. *ΕΡΜ.* Διογένη Σινωπέα παρεῖναι
καιρὸς, καὶ σὲ ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε. *ΔΙΟΓ.* καὶ μὴν
ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκέτι δρασμοῦ
δικάσεταί μοι ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων· ἐγὼ
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξας τῷ ξύλῳ — *ΔΙΚ.* τί τοῦτο;
πέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ
βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι.
823 τὸν Πύρρωνα κήρυττε. 25. * *ΕΡΜ.* ἀλλ' ἡ μὲν Γρα-
φικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
ἀνελήλυθεν· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. *ΔΙΚ.* διὰ τί,
ὦ Ἑρμῆ; *ΕΡΜ.* ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς
εἶναι. *ΔΙΚ.* τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην
ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν
ἤδη κεκρίσθαι. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν ἐσάγαγε
τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλέθασιν
ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. *ΕΡΜ.* εἰκότως, ὦ Δίκη· τό τε γὰρ
μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, καὶ

---

24. καὶ οὐ ΑΨΩΦΜa. καὶ οὐ τοίνυν edd. vett. praeter a. ἐνοχλοῦσα ὦ Δίκη] ὦ δίκη ἐνοχλοῦσα Ψ. οὐκέτι A pro οὐκ ἔτι. πατάξας ΑΨ. πατάξω ΩΦΜ et v. illud Cobeto V. L. p. 266 et Dindorfio recte probatum est. reticentiae figura Lneianus h. l. utitur aptissime. Diogenes snbito orationem abrumpit. τῷ ξύλῳ A et v. τὸ ξύλον Ψ. πέφευγεν ACDΨΩΜ et scholiastes. ἀπέφευγεν edd. et (?) Φ. Πύρρωνα] πυρωνα A (ita A).

25. ἀλλ'] ἀλλὰ ΑΨ. Πύρρων] πύρων A. ἀνελήλυθεν Φ. ἀνελήλυθε A et v. ἑρ. τοιγαροῦν a. persona ante τὸν λογογράφον in A et (ubi Δ. persona est) in a. κατ' αὐτοῦ] περὶ αὐτοῦ Φ. ἐσάγαγε ACΨ. ἀπάγαγε D. εἴσαγε ΩΦΜ et v. καὶ ξένην add ΑΨ et v, om ΩΦΜa. post ξένην add. χθὲς ὥσπερ ἔφης ἐπηγγελμένην ΩΦΜa, quae delevi cum ΑΨD. primum his servatis verba καὶ ξένην delenda essent: haec enim cohaererent: καινήν, χθὲς ὥ. ἔ. ἐπηγγ. deinde pro isto χθές, cui superius πρώην c. 14 init. et c. 25 init. repngnat, certe πρώην scribendum esset: nam memoriae error in ea re quae ad ipsum pertineret Luciannm committi non potuit. restat ut haec mera sit interpolatio. διαλόγου (διαλόγων Ma) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου ΤΩΦΜa et v. διαλόγου, διαλεγομένου (caeteris omissis) ΑΨ. διαλογουμένου (caeteris omissis) D. διαλογουμένου (sed pro uno (?) ἀπολογουμένου) VY.

τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορική, τῶν λόγων.
26. *ΡΗΤ. πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ * πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι* 824
παρ' ὑμῶν ἐς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, ἔπειθ' ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν, ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι.

---

26. ridet suae aetatis rhetoras quosdam Demosthenem expilaro solitos, prorsus uti fecit in Jovo Trag. § 14 sq. *πρῶτον μὲν — ἐᾶσαι ποιήσασθαι*] compara prooemium orationis De Corona. *τῇ τε πόλει*] *τε* om M invito Demosthene. *ἐς τουτονὶ* ΑΨ. *εἰς τουτονὶ* ΩΦΜ et v. *ἔπειθ'* (*ἔπειτα* V) ADΨV cum Demosthene. *εἶθ'* ΩΦΜ et v. *ἐστὶ*] *ἐστὶν* error Reitzianae. *ὡς προήρημαι καὶ βεβούλημαι* (*βεβούλομαι* A) ΑΨ et (?) Ω et v. *ὡς προήρημαι* (omissis *καὶ βεβούλημαι*) ΦΜa. Demosthenis l. l. haec verba § 2 spectantur: *ὡς βεβούληται καὶ προήρηται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος*, quo ipso loco Lucianus ita legerat: *ὡς προήρηται καὶ βεβούληται —*. *τὴν κατηγορίαν*] Cobetus V. L. p. 266 supplet: *οὕτω τὴν κατηγορίαν* comparato Demosthene l. l. § 2: *οὕτως ἐᾶσαι χρήσασθαι*. at neque rhythmus Cobeto favet neque ipse verborum ordo, quo tum tali opus erat: *οὕτως ἐᾶσαι τ. κ. π.*

οὐχὶ — σκέψασθαι δέον] compara prooemium Olynthiacae tertiae. *δὲ ταὐτά* (*ταυτὰ* A. *ταῦτα* Ψ) *παρίστασαί μοι* ΑΨ cum Demosthene. *ταὐτὰ παρίστασαί μοι* etiam D, qui om *δέ*. *τὰ αὐτὰ* (*ταὐτὰ* edd. vett. praeter a) *δέ μοι παρίσταται* ΩΦΜa et v.

γινώσκειν Φ. *ὅταν τε*] *ὅταν δὲ* A. *ἐς ἃ* ACΨ. *εἰς ἃ* ΦΜa et v. *ἐς τοὺς* ACΨ. *εἰς τοὺς* ΩΦΜa et v. in Demosthene optimi libri: *καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους*, deteriores *ἐς* pro *πρός*, recte probante Schaefero ad Dem. 1 p. 276 et firmante etiam Luciano. *τοὺς μὲν γὰρ λόγους*] *λόγους* om Ψ. *οὗτος ἐρεῖ* ΦΜa et v. *οὓς οὗτος ἐρεῖ* Ω. *οὓς αὐτὸς ἐρεῖ* ΑΨTV, inepte. *ἐς τοῦτο* ΑΨ. *εἰς τοῦτο* ΩΦΜ et v. *ὄψεσθαι* D. *ὥστε* om D.

πείσομαι ΑΩ. *πείσωμαι* ΨΦΜa et v. *σκέψασθαι δέον* libri recte et in Demostheno et Luciano, quod ab H. Sauppio ad hunc ipsum oratoris locum defensum esse nunc video. equidem praeterea contuleram Demosth. Philipp. IV, 19, 5 Bekk. et inprimis Hyperid. Epitaph. Col. XIV, 30: *εἰ δέον εἰπεῖν* (ita papyrus). *μακρὰ* om Ψ.

οὐχὶ δὲ ταὐτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν, ὅταν τε ἐς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω καὶ ὅταν ἐς τοὺς λόγους οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς, τὰ δὲ πράγματα ἐς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γάρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας. 27. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τουτονὶ κομιδῇ

27. δικασταὶ om ΩΦΜa. τουτονὶ ΑΨD. τοῦτον ΩΦΜa et v. Ἀσσύριον ΑΨΦ et v cum Thoma p. 163, 2. ἀσσυρίων Ω et pr m M. πλαζόμενον] πλανώμενον Ψ. ἔτι deleo ut ortum e praegressis: βάρβαρον ἔτι et mox iterum post verba ὑπέπτησσε γὰρ codicum auctoritate tollendum. ἑαυτῷ] αὐτῷ Ψ. καὶ ἐπεὶ ADTV Thomas p. 144, 7. (idem Thomas p. 21, 7: ἐπεί.) καὶ ἐπειδὴ ΦΜ et v. ἐπειδὴ (om fortasse καὶ) ΨΩ. εὐμαθὴς] ἀμαθὴς A et libri quidam Thomae p. 21, 7, qui idem p. 144, 7 εὐμαθὴς ex hoc ipso l. attulit. ἐς ΑCΨΩ. εἰς ΦΜ et v. cum Thoma p. 21, 7, ubi variatur ὡς. ὑπέπτησσε γὰρ τότε A. ὑπέπτησσέ (ὑπέπτησέ Φ) τε γὰρ τότε ΨΦ. ὑπέπτησσε γὰρ ἔτι τότε Ω et prm M. ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε v. ἐθεράπευεν Φ. μόνην] μόνης Ψ. ἐμνηστεύοντό ΑΨ. ἐμνήστευόν ΩΦΜ et v, quod Lehmannus et V. L. p. 266 Cobetus probabant ob c. 29 μνηστευόντων, ubi item variatur. τούτῳ om ADΨ et (?) Ω. ἠγγύησα Dindorfius. ἐνεγγύησα ΑΨΦ et sec m M et v. ἐγγυήσασα Ω et m pr M. vide Lobeckium ad Phryn. p. 155 et Dindorfium Praefat. ad Demosth. vol. I p. XXVIII ed. Lips. tertiae. ἐπεσ.] ἐπεισενεγκαμένη D. ἐπενεγκαμένη ΩΦΜa. ἐς τοὺς ΑΨ. εἰς τοὺς ΩΦΜ et v. παρενέγραψα ΑΨ et v. παρέγραψα ΦΜa. παρέγγραψα (?) Ω. διαμαρτάνοντας ΑΨ. διαμαρτόντας T et v. ἁμαρτάνοντας ΩΦΜa. ἐπιδειξομένῳ] ἐπιδειξομένου Ψ. τὴν εὐποτμίαν ACDΩΦ et sec m M. πρὸς εὐποτμίαν Ψ. τὴν εὐπορίαν pr m M et v. οὐδὲ τότε] οὐδέποτε ΑΨ. ἀπελείφθην ΑCΨΦ. περιελείφθην ΩΜ et v. ἄνω om D. περιαγομένη ADΨ. περιηγομένη C. περιηγόμην ΩΦΜ et v. κλεινὸν Bekker. libri omnes: καὶ κλεινόν. κατακοσμοῦσα] κοσμοῦσα Φ. ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι ΩΜ et v. ἀποδημῆσαι θελήσαντι ADΨ. ἀποδημήσαντι Φ solus. Ἰόνιον Φ et fortasse ΨΩ cum Solano. Ἰώνιον AM et v. συνδιέπλευσα] διέπλευσα A. μέχρι τῆς Κελτικῆς] eadem res in Apologia Pro M. Cond. c. 15 relata est. ἀεὶ ACDΨ. μοι ΩΦΜ et v. ἀπόκοιτος γιγνόμενος] γιγνόμενος (γινόμενος A) ἀπόκοιτος ΑΦ. at vulgato ordini favent D. Meretr. X, 2 et Abdicat. 21.

μειράκιον ὄντα βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν καὶ μονονουχὶ
κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν
Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον [ἔτι] καὶ ὅ τι χρήσαιτο
ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπεὶ
ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι καὶ ἀτενὲς * ὁρᾶν ἐς ἐμέ 825
(ὑπέπτησσε γὰρ τότε καὶ ἐθεράπευε καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν), ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνηστεύοντό
με πλούσιοι καὶ καλοὶ καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ
ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἠγγύησα πένητι καὶ ἀφανεῖ καὶ
νέῳ προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη πολλοὺς καὶ θαυ-
μασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐς τοὺς φυλέτας
τοὺς ἐμοὺς παρενέγραψα καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα, ὥστε τοὺς
διαμαρτάνοντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ
αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐποτ-
μίαν, οὐδὲ τότε ἀπελείφθην, ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη,
ἄνω καὶ κάτω περιαγομένη κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον
ἐποίουν κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας μέτρια, ἐς δὲ τὴν
Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συν-
διέπλευσα καὶ τὰ τελευταῖα μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπά-
ρασα εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα
μοι ἐπείθετο καὶ συνῆν ἀεὶ μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος
γιγνόμενος παρ' ἡμῶν· 28. * ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτί- 826

28. ἐπεσιτήσατο Ψ. πρὸς εὐδοξίαν ΑΨ cum Solano. πρὸς τὴν εὐδοξίαν DΩΦM et v. ὑπέλαβε] ὑπέλαβεν et postea ἠμέλησεν atque σύνεστιν Φ. μέγα φρονήσας ACΨDTV. μεγαλοφρονήσας ΩΦM et v. ἠμέλησε] ἠμέλλησε Ψ. τέλεον] καὶ τέλεον D. τὸν δὲ Διάλογον] ita hodie corrigo voce διάλογον, quam libri post v. σχήματος habent, hic reposita. αὐτὸν δὲ ΩM et v. αὐτὸς δὲ AΨDTVY scholiasta et fortasse Φ. antea (ad Piscat. 13) minus recte conjeceram: αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν Διάλογον, ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγ. nec magis Sommerbrodtii nostri conjecturas probo hasce: αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, τὸν Διάλογον ὑπεραγαπήσας, tametsi ipse quoque vidit verba τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος cum v. λεγόμενον jungenda esse. at praeterquam quod vetus scriptura σχήματος διάλογον certo indicio est vocem διάλογον alio modo transponi debere: ipsa sedes vitii hic potius quaerenda erat propte-

σατο καὶ τὰ πρὸς εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς
ὀφρῦς ἐπάρας καὶ μέγα φρονήσας ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε,
μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν, τὸν δὲ Διάλογον, τὸν γενειή-
την ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν
εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύ-
τερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι. καὶ οὐκ αἰσχύνεται
τὴν μὲν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων
συντεμών, ἐς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατα-
827 κλείσας ἑαυτὸν καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ τι * βούλεται με-
γάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων καὶ
συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος ἢ κρότος πο-
λὺς οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν
ἀκουόντων καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων
καὶ μικρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λε-
γομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος ἐμοῦ καταφρο-
νήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον

---

rea quod neutra lectio neque *αὐτὸν δὲ* neque *αὐτὸς δὲ* ferri ullo modo potest. *γενειήτην*] *γενείντην* A. *σχήματος διάλογον* AΨ. *σχήματος τὸν διάλογον* ΩΦMa et v. ego vocem *διάλογον* h. l. deletam supra ante verba *τὸν γενειήτην* collocavi. *τῶν ἐν ἐμοὶ*] *ἐν* om D. *ἐς μικρὰ δὲ* A. *ἐς μικρά τε* Ψ. *εἰς μικρὰ δὲ* ΩΦM et v. *κομματικὰ* ΩΦM et v. *κωμικὰ* AΨDY. bene Reitzius supra c. 22: *τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα* (Stoicorum) contulit. Solanus vero *κομμωτικὰ* nunquam conjecisset, si jam legere potuisset Hemsterhusi adnotationem ad Arist. Plut. p. 398 sq. *ἀναπλέκων*] i. e. connectens, ut in Piscat. 6 se dicit Platonica *ἀναπλέξαι*. longe aliter *ἀναπλέκειν* de calamistris orationis ponitur ab Dionysio Hal. De C. V. c. 25 p. 406 ed. Sch. *ἀθρόος*] *ἀθρόως* Ψ et mox *ἀπατήσειεν* pro *ἀπαντήσειεν*. *ἐντὸς*] *ἐν τοῖς* A. *μικρὰ* ΩΦMUa. *μακρὰ* AΨ et v. *ἀλλὰ τὰ ὅμοια καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζειν*] ita hodie correxi. nostrates: ‚mit dem andern macht er's eben so.' adde vel Tyrannic. 4 init: *μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων*. libri sic: *ἀλλὰ* (*ἀλλ'* CD) *οἶμαι καὶ ἐς* (*εἰς* D) *ἐκεῖνον ὑβρίζειν* ACD et fortasse ΨΩ. *ἀλλὰ οἶμαι καὶ εἰς ἐκεῖνον ὑβρίζει* Φ. *ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον οἶμαι ὑβρίζει* Ma. *ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον οἶμαι ὑβρίζειν* v. lectio interpolata, quae syntaxin habet asperam: *ἀλλ', οἶμαι, καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζει* neque olim mihimet ipsi neque nuper Bekkero placere debebat. immo Dindorfius in ed. Paris. quum verbum *οἶμαι* delevisset, et vitium loci et sedem vitii optime perspexit.

εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ τὰ ὅμοια καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζειν.
29. πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος καὶ ἔνοχος * τοῖς περὶ 828
τῆς κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ'
ἧς τοσαῦτα εἴληφε καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτί-
μως ἀπέλιπε, καινῶν δὲ ὠρέχθη πραγμάτων, καὶ ταῦτα
νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι καὶ ἐπιγράφονται
ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω τοσού-
των μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν καὶ
τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ οὔτε ἀνοίγειν
οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον
τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδ' οὕτως ἐπιστρέφεται
πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ,
χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν, ὃν οἶδε τοῦ
τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί.
ὑμεῖς δὲ, ἢν ἐς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖ-
σθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε, (ἀγνώμον γὰρ ἐπ'
ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν) κατὰ δὲ τὸν αὑτοῦ
ἐρώμενον τὸν Διάλογον οὕτως ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

29. ἐχάριστος A. περὶ] παρὰ A. τῆς κακώσεως ACDΨΦ et scholiasta. κακώσεως ΩM et v. ἀπέλιπε] ἀπέλιπεν Φ et postea θαυμάζουσιν. καινῶν δὲ ADΨ. καὶ καινῶν ΩΦM et v. μόνην] νόμῳ Ψ. προστάτιν AΨ et sec m M et v. προστατεῖν ΩΦ et pm M. προστάτην egm, scil. typothetarum errore, qui Lobeckio Paralipom. p. 270 frustra probatus est. μνηστευόντων AΩΦM et v. μνημονευόντων DΨ, quo ad formam μνηστευομένων adludi videtur, quae supra legitur c. 27 init. οὗτος δὲ οὐδ' οὕτως A et fortasse ΨΩ. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ΦM et v. alibi legere memini: οὗτος δὲ οὐδ' ὥς —. παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι] λήψεσθαι παρ' αὐτοῦ Ψ. ὃν οἶδε τοῦ τρίβωνος οὐδὲν AΨDV. ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ (ὅρα Ω) ΩΦM et v., errore nato e paullo superioribus: ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς —, vel e c. 31 init.

ἢν ἐς ACΨΩΦ. ἢν εἰς M et v. τοῦτο μὲν ACDΨ et fortassis Ω. τοῦτο ΦM et v. ἐπιτρέπετε ΩΦM et v. ἐπιτρέπητε ACΨ. ἀγνῶμον AΩ. ἄγνωμον Ψ et v et diserte ex h. l. Thomas p. 161. 2. αὑτοῦ Dindorfius pro αὐτοῦ. τὸν Διάλογον] τὸν διὰ λόγον A et infra c. 33 init: ὁ διὰ λόγος pro ὁ διάλογος.

οὕτως AΩM cum Gesnero. οὗτος ΨΦ et v. vide Ep. Crit. p. XLVI. *ΕΡΜ.*] malim: *ΔΙΚ.*. κατὰ τὸ σχῆμα ADΨ. κατὰ σχῆμα ΩΦM et v. in Anachars. 19: κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς item corrige: κατὰ τὸ σχῆμα τ. β.

829 ΕΡΜ. τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ * Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω. 30. ΣΥΡ. ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ ταῦτα τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβών, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε καὶ συναπεδήμησε καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ. δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβητε. 31. ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μέ-

---

30. *καὶ τοῦτο*] *καὶ τούτῳ* Ω. *δικασταὶ* addunt AΨD, om ΩΦMa et v. *καὶ ταῦτα τὸ δύνασθαι* ΩΦ. *καὶ ταῦτα δύνασθαι* Ma. *καὶ αὐτὸς τὸ δύνασθαι* AΨ. *καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι* edd. vett. praeter a. et *καὶ ταῦτα* quidem manifesto genuinum est: possis tamen conjicere: *καὶ ταῦτα αὐτὸ τὸ δύνασθαι* —. *ἐκείνης*] *ἐκείνοις* Ψ. *αὐτὰ ἐπιλυσάμενος* AΨTU et v. *αὐτὸς ἐπιλυσάμενος* ΩΦMa. recte habet illud, *τά κεφάλαια αὐτά*, quod exstat etiam in Piscat. 14 et alibi. nec minus recte libri *ἐπιλυσάμενος*, etsi scio dici potuisse etiam aut *ἀπολυσάμενος*, ut est in Abdicat. 3, aut *διαλυσάμενος*, ut in Prometh. II, c. 7. hinc supra c. 14 init. *διαλύσωμεν* revocavi: quando sicuti reorum *διαλύεσθαι τά ἐγκλήματα*, ita judicum est *διαλύειν τὰς γραφὰς* (*δίκας*). *συναπεδήμησεν* Φ. *καὶ ἐς* ACΨ et (?) Ω. *καὶ εἰς* ΦM et v. *ἐνέγραψε*] *ἔγραψε* Ψ. *τουτονὶ* AΨΩΦMa et v. *τοῦτον* D solus. *ὑπολάβητε* AΨΦ. *ὑπολάβειτε* D. *ὑπολάβοιτε* M et v. octo verba *καί με* — *ὑπολάβοιτε* om Ω.

31. *οὐκέτι* A pro *οὐκ ἔτι*. *μένουσαν* ADΨ. *ἐμμένουσαν* ΩΦM et v. libri *κοσμουμένην*, sed recte *κομμουμένην* Cobetus V. L. p. 139 emendavit, itaque legisse videtur scholiastes: *τό φορτικόν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὅ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωτικῶς διεξέρχονται, λέγει.* confer quae ad librum De Merc. Cond. 36 diximus. *ἐς τὸ* ACΨ. *εἰς τὸ* ΦM et v. *φυκίον*] *φύκιον* A. *τὼ ὀφθαλμώ*] *τὠφθαλμώ* Cobetus V. L. p. 139. *ὅποι*] *ὅπου* D. *φέροι* DΨ et v. *φέρει* ACΩΦMa, quod et ipsum ferri potest. *ἡμῶν ἐνεπίμπλατο* v. *ἡμῶν ἐν ἐπίμπλατο* A

νουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κομμουμένην * δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἑταιρικὸν 830
καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ καὶ ἐσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας ἐμὲ οἰομένη λανθάνειν ἠσέλγαινε καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον, ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. 32. ταῦτά ἐστιν, ἃ τὴν Ῥη-

(ita A). ἡμῶν ἐνεπίπλατο Ψ. ἡμῶν ἐ..πίπλατο Ω (cum rasura). ἡμῶν ἐπίμπλατο ΦMa. ἐσβιάζεσθαι ACΨ. εἰσβιάζεσθαι ΦM et v. αὕτη δὲ] αὐτὴ δὲ A solus. ἢ (ante παρέκυπτεν) om ΩΦMa, habent AΨ et v. quatuor verba ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων om ADΨ et ut videtur C. ἀκούουσα AΨT et v. ἀκοῦσαι ΩΦMa.

ἐρωτικὰς] ἑταιρικὰς A solus, vitio nato e superioribus illis: ἐς τὸ ἑταιρικόν. ἢ καὶ] καὶ om A solus. θύρας AΨCDVY. θυρίδας ΩΦM et v. λανθάνειν AΨCD. λαθεῖν ΩΦM et v. γράψασθαι AΨΩΦM et v. γράφεσθαι D. γράψαι ex h. l. diserte affert Thomas p. 75, 1, quod mirari licet. οὐκ ἐδοκίμαζον] haec et quae sequuntur usque ad finem desunt omnia in D.

32. τὴν ῥητορικὴν ἐγὼ AΨΩΦM. ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν v. μεγάλα ΨΩM et v. μάλα AΦ. ἠδίκηκα AΨΩΦM. ἠδίκησα v. vide Ep. Cr. p. XLVI, inprimis autem geminum l., quem in Quaestt. p. 88 ab Hemsterhusio defendi, Prometh. II, 13: ταῦτά ἐστιν, ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. alia ratio est aoristi ἠδίκησα in D. Meretr. XII, 2. ἠδίκηκα recte libri in Timone 38 et (ubi item ἠδίκησα variatur) Prometh. II, 12 et D. D. II, 1. ejusdem generis vitium est ὕβρισε pro ὕβρικε in Piscat. 1. τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς] corrigo: τοὺς ἄνδρας δικαστάς. τυράννων AΨ. καὶ τυράννων ΩΦM et scholiasta et v. ἐκφυγόντα AΨ cum Gesnero. ἐκφυγόντι ΩΦM et v. τούτῳ] ταύτῃ Ψ. διαλεγόμενον Φ cum Gesnero. διαλεγομένους AΩ. συνδιαλεγομένους VΨ. συνδιαλε-

τορικὴν ἐγὼ μεγάλα ἠδίκηκα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι θορύβων μὲν ἐκείνων καὶ
831 δικῶν ἀπηλλάχθαι καὶ τοὺς * ἄνδρας [τοὺς] δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, τυράννων κατηγορίας καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντα· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν ἠρέμα διαλεγόμενον, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότων οὐ δεόμενον. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν ἤδη παύσομαι· ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. ΛΙΚ. τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. πάσαις ὁ Σύρος πλὴν μιᾶς. ΛΙΚ. ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. 33. ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε.

γόμενον M et v. sex verba: τῶν ἐπαίνων καὶ κρότων (κρότου V) οὐ δεομένους addunt ACΨTV et fortassis Ω. om haec omnia ΦMa et v. ego vero pro δεομένους cum Gesnero δεόμενον restitui. pertinent haec ad c. 28 fin: ἀθρόος ἔπαινος ἢ κρότος πολύς.

libri πολλὰ ἔχων. supplevimus: πολλά ἔτι ἔχων —. ita enim et solet dici et debet. vide exempli causa Pro Imagg. 28 fin: πολλά ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι — et audi Caesarem ita perorantem in Juliani Caesaribus p. 321 Spanh: πολλά εἰπεῖν ἔχων ἔτι περὶ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦδε —.

ῥήτωρ τις] τις om Ψ.

33. διπλάσιον ἀποισόμενοι Dindorfius et (V. L. p. 266) Cobetus. διπλασίονα ποιησόμενοι A. διπλασίονα ἀποισόμενοι fortasse Ψ. διπλάσιον οἰσόμενοι ΩΦMa. ceterum haec superioribus verbis Mercurii c. 14 fin: εὖ γε — τὸ δικαστικόν repugnant. δικασταὶ habent AΨΩ et v, sed om ΦMa. post ἀποτείνειν codices ita: τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ἀλλά κατά μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὥσπερ δὲ νόμος Ω (fortassis). τοὺς (τοὺς om Φ) λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρός ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν (καταμικρὸν Φ), ὥσπερ δὲ νόμος ΦMa. λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην ἀλλὰ κατά μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος Ψ. οὐκ ἂν ἐβουλόμην τούς λόγους, ἀλλά κατά μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος A. quo loco verba εἴωθα ὅμως ὡς ex aliquot libris male exciderunt, eodem loco praeterea infinitivum deesse is qui praecessit et oppositionem desiderat infinitivus ἀποτείνειν argumento est. quumque dialogi hoc unum opus sit, διαλέγεσθαι, (modo enim legimus c. 32 fin. Διαλόγῳ — διαλεγόμενον) hic ipso infinitivus excidit et ad eundem pertinent verba paullum trajecta ideoque in duobus libris male omissa: πρὸς ὑμᾶς. hinc correximus: τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ἀλλὰ κατά μικρὸν ὥσπερ εἴωθα πρὸς ὑμᾶς [διαλέγεσθαι.]

ὑμεῖς δὲ περιμείνατε διπλάσιον ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν
ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛΟΓΟΣ. ἐγὼ δέ, ὦ
ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους
οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα πρὸς
ὑμᾶς [διαλέγεσθαι.] ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστη-
ρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν ἰδιώτης παντά-
πασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν· καί μοι τοῦτ' ἔστω
πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι καὶ περιύβρι-
σμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν, ὅτι με σεμνὸν τέως
ὄντα καὶ θεῶν τε πέρι καὶ φύσεως καὶ τῆς τῶν ὅλων
περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν * νεφῶν 832
ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν
ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτόθι ἤδη κατὰ
τὴν ἀψῖδα πετόμενον καὶ ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα
τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας ἰσοδίαιτον τοῖς

ὅμως δὲ ὡς νόμος —. structura διαλέγεσθαι πρός τινα non solum in Asino c. 51 sed etiam in ipso Luciano Vit. Auct. 5 exstat. τοῖς δικαστηρίοις] τοῖς om Φ. τοῦτ' ἔστω Ψ. τοῦτο ἔστω ΑΩΦΜ et v. τὸ προοίμιον] τὸ om a. ὅτι με] με om ΑΨ, male. θεῶν τε] τε om Ψa, male. de eadem re scriptum est in Prometh. I, 6: φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς. νεφῶν] νεφελῶν Ψ. ἀεροβατοῦντα] ex Arist. Nub. v. 226 et v. 1486. adde Hemsterhusium in Anecd. p. (24) meque in Quaestt. Aristoph. p. 131. ὁ μέγας — ἐλαύνων] haec sumta sunt e Platonis Phaedro p. 246, E, de qua re ad Piscat. 22 plura dixi. adde Rhet. Praec. 26 med. sed nostro loco a Platone l. l. etiam alia et inprimis τὴν ἀψῖδα mutuatus est. octo verba φέρεται — πετόμενον om Ω. φέρεται, κατασπάσας] participium κατασπάσας post v. οὐρανοῦ transpono, quo arctius verba: κατασπάσας καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας connectantur. libri αὐτὸς ἤδη. pro inepto αὐτὸς Gesner et Jacobitius αὐτόθεν conjecerunt. ego αὐτόθι ἤδη correxi. ceterum αὐτόθι etiam in Alexandro 44 fin. restitui. hic autem junge αὐτόθι κατὰ τὴν ἀψῖδα et confer Prometh. II, 8: αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, Verr. Hist. I, 9: αὐτοῦ πλησίον ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, Verr. Hist. II, 2: αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, Asin. c. 51: αὐτοῦ πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου. ἀψῖδα Lehmannus pro ἁψίδα (ἀψίδα a).

πετόμενον ΦΜa et v, recte. ποτώμενον ΑΨ. confer D. Marin. XV, 3 varr. lect. ὑπὲρ τὰ νῶτα ΑΨVY. ὑπεράνω ΩΜ et v, ὑπὲρ ἄνω Φ. ὑπὲρ τὰ νῶτα eo magis genuina lectio est,

πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρο-
νικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου, κωμικὸν δὲ καὶ σατυ-
ρικὸν ἄλλο ἐπέθηκέ μοι καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά
μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα καὶ τὸν
ἴαμβον καὶ κυνισμὸν καὶ τὸν Εὔπολιν καὶ τὸν Ἀριστο-
φάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ καὶ
χλευάσαι τὰ ὀρθῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ καὶ Μένιππόν
τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν ὡς δοκεῖ καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ
833 γελῶν * ἅμα ἔδακνεν. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μη-
κέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν
καὶ γελωτοποιῶν καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμε-
νος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι καὶ οὔτε πεζός εἰμι οὔτ' ἐπὶ τῶν
μέτρων βέβηκα, ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι

---

quod haec dictio ex illo ipso loco fluxit Platonis in Phaedro p. 247, b: ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ. octo verba καὶ τὰ πτερὰ — ἐποίησε om Ψ. τραγικὸν] docte scholiasta: τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα — τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. adde Diogenem L. III, 50: ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν et III, 56: Θρασύλος δέ φησι καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς διαλόγους. καὶ σατυρικὸν ἄλλο ΑΨΦ. ἄλλο καὶ σατυρικὸν ΩΜ et v, fortassis recte. ἐπέθηκέ] Cobetus V. L. p. 266 περιέθηκε conjecisse videtur. potuit ita dici, non debuit. vide praeter alia Pro Imagg. 3. συγκαθεῖρξε (συγκαθεῖρξεν Φ) τὸ ΑCΨΩΦ. συγκαθεῖρξέ μοι τὸ Ma et v. κυνίσκον pr m et corrector κυνισμὸν in M. Ἀριστοφάνην] ἀριστοφάνη Ωa. ἐπικερτομῆσαι] ἐπὶ τὸ κερτομῆσαι A. ὀρθῶς ΑΨΦVY. καλῶς ΩΜ et v. ἔρχοντα A. τελευταῖον] τελευτῶν sine causa Cobetus V. L. p. 266.

λαθραῖον ΨΦΜ et v. λαθρίδιον ΑΩd, male. ἔδακνεν Φ pro ἔδακνε. οἰκείου σχήματος (σχείματος A) διαμένων ΑΨCTV et v. οἰκείου διακείμενος ΩΦΜa. ἀλλὰ] ἀλλὰ καὶ Ψ. οὔτ' ἐπὶ A. οὔτε ἐπὶ ΦΜ et v. μέτρων ACΨTUV cum Graevio. μετεώρων ΩΦΜ et cdd. vett. φάσμα] φάντασμα Ψ. τοῖς ἀκούουσι δοκῶ] post haec verba signum posui lacunae. deest: εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, fortassis etiam additamentum, quale supra c. 16 fin., vel c. 20 fin. vel c. 29 fin. legitur.

καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ..... 34. *ΕΡΜ.* τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; *ΣΥΡ.* ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτή-

---

34. ἄνδρες om Ma. ἢ τὸν διάλογον ACΨTV. τὸν διάλογον (omisso ἢ) Ω. τὸν διάλογον ἢ ΦM et v. τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα] post δοκοῦντα fortassis ejusmodi quiddam excidit: [καὶ τὰ πολλὰ μετεωρολογοῦντα]. vide Necyom. 21. certe oppositionem verborum quae sequuntur: ἐπὶ γῆς βαίνειν hic desidero. τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων] τῶν συνερωτήσεων Φ. καὶ om UY. διὰ τοῦτο ΨCUVY. διατοῦτο (cum rasura super α) A. ταύτῃ ΩΦM et v. μὲν om Ψ. πρῶτον μὲν αὐτὸν] αὐτὸν om Ω et pm M, habent AΨΦ et v et scholiastes in lemmate. αὐτὸν post ὄν retinendum est. vide Quaestt. L. p. 109. εἴθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον (ἀνθρωπίνον A) τοῦτον τρόπον ACΨ. ἐς τὸ (τὸν Ω) ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τὸν τρόπον ΩΦ. ἐς τὸν (τὸ a) ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον Ma et v. aliter haec affert scholiastes in expositione: ‚χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον'. αὐχμὸν] ἀχμὸν Φ. παρέζευξα] κατέζευξα Ψ. κατὰ τοῦτο] κατὰ τοῦ τὸ a. τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ habent AΨ et v, om haec quinque verba ΩΦMa. ἐχῖνον Φ et v. ἐχίνον A. ἐς (εἰς Φ) τὰς χεῖρας λαβεῖν αὐτὸν AΨΩΦ. λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας Ma et v. οἶδ' om AΨ. ὅπερ ΦM et v. ἅπερ AΨ. de Ω parum constat. αὐτὸν] αὐτῷ Ψ. γλίσχρα AΨΩTUVY. ἰσχνὰ ΦM et edd. vett. κάθημαι — σμικρολογούμενος (μικρολογούμενος AΨ) AΨCV. καθήμενος — σμικρολογοῦμαι ΩΦM et v. εἰ ἀθάνατος] Platonis dicit potissimum Phaedonem. κατεσκευάζετο ACΨY. εἰργάσατο ΩΦM et v. κατὰ ταὐτὰ (ταυτὰ A) AΨ et fortassis Ω cum Platone. κατὰ τὰ αὐτὰ ΦM et v. ἐς AΨ. εἰς ΩΦM et v. τὰ πάντα ACΨ. πάντα ΩΦM et v. πόσας — ἐκεράννυτο] Timaei Platonici locos dicit p. 35 (P. III V. II p. 32 Bekk.): τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας et p. 41 (p. 44 B.): ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων —. καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] e priore loco Timaei p. 35 ἀεὶ insero: καὶ [ἀεὶ] κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας. εἰ ἡ ῥητορικὴ (ρητορικὴ A) AΨ et fortassis Ω cum Platone. εἰ ῥητορικὴ ΦM et v. ἡ — εἴδωλον] Gorgiae Platonici verba dicit p. 463 D St: ἔστι γὰρ ἡ ῥητορική, κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον, πολιτικῆς μορίου εἴδωλον. κολα-

σεων κατεσκληκότα, καὶ διὰ τοῦτο αἰδέσιμον μὲν εἶναι
834 δοκοῦντα, οὐ πάντη δὲ ἡδὺν οὐδὲ τοῖς * πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἴθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα καὶ κατὰ τοῦτο πολλήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες ὥσπερ τὸν ἐχῖνον ἐς τὰς χεῖρας λαβεῖν αὐτὸν ἐφυλάττοντο. ἀλλ᾽ ἐγὼ οἶδ᾽ ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ κάθημαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ,

κείας τὸ τέταρτον] Plato in Gorgia p. 466, A: κολακείας μὲν οὖν ἔγωγε εἶπον μόριον (sc. τὴν ῥητορικήν). κολακείας τὸ τέταρτον] malim: [καὶ] κολακείας τὸ τέταρτον collato Quiatiliano II, 15, 25, qui Platonica illa sic vertit: „civilitatis particulae simulacrum et quartam partem adulationis.“ asyndeto caret etiam versio Ammiani Marcellini XXX, 4: „civilitatis particulao umbram vel adulationis partem qaartam.“ λεπτολογῶν ΑΨΩΦ ot v. λεπτολογεῖν MYa. τὸ φρόντισμα] hic quidem Platonem inludit exemplo Aristophanis, qui Socratis quaestionem do pulicibus aliasque similes adpellavit „Σωκράτους φρόντισμα“ in Nubib. v. 155. ceterum Aelius Aristides et Atheaaous saepe in Platonem non minus acriter invecti sunt. ἰδεῶν] ἡδέων Ψ. his quoqae verbis περὶ τῶν ἰδεῶν Platonis dialogos innuit, in primis Parmenidem, tam etiam alios ut Phaedonem. ὀξυδορκεῖ ΑΨΩΦ et edd. vett. praeter a. ὀξυδερκεῖ MaY. andecim verbn: ταῦτα — ζητεῖ om pm Ω, eadem sec manus superscripsit. ζητεῖ καὶ] pro his ζητεῖν pm M. ἄνω βλέπει ΑΨ et fortnssis Ω cum Guyeto. ἀποβλέπει ΦΜ et odd. vett. τὰ] οὐ τὰ Y. volnerat: οὐχ ὁρῶν τὰ —. vide codicis Φ scripturam proximam. οὐχ ὁρῶν om Φ. ὡς] ὡς οὐ V. τὸ Ἑλληνικὸν] ntticismnm Platonis probnt et aemulatur, (uti scholiastn hic bene explicuit) dialogos Platonis eorumque nrgnmenta odit Lucianus et iasectatur. idem maximo opere laudat Platonem in Piscat. 22, ubi mireris hoc scholium: μάταιε, τί διασιλλαίνεις τοῖς σκώμμασι τὰ τοῦ Πλάτωνος —; αὐτοῦ βαρβαρικὸν] αὐτ . βαρβαρικόν A (cum altero puncto in marg.). βαρβαρικόν τι ΑΨ et fortassis Ω. βαρβαρικὸν ΦΜ et v. ἐς αὐτόν ΑΨ. εἰς αὐτὸν ΩΦΜ et v. ἀπολελόγημαι] δ᾽ nddit M.
δυνατὸν ἐμοὶ ΑΩΓ et v. δυνατὸν ἦν ΨΜa. δυνατὸν Φ.
ἐνέγκατε] ἀνενέγκατε A.

καὶ, πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον κατε-
σκευάζετο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας
ἐνέχεεν ἐς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ,
εἰ ἡ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ
τέταρτον. χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτο-
λογῶν, * καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ 835
τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέ-
γηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν
ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ
καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἄνω βλέπει τὰ πρὸ τοῖν
ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν
οἶμαι μέμψαιτό μοι, ὡς θοἰμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν
περισπάσας αὐτοῦ βαρβαρικόν τι μετενέδυσα, καὶ ταῦτα
βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν τὰ τοιαῦτα
ἐς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυ-
τῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν
τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. 35. ΕΡΜ. βαβαὶ, δίκα
ὅλαις κρατεῖς· ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν
ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τούτῳ ἔθος ἐστὶ πᾶσι τὴν τε-
τρυπημένην οὕτω φέρειν. καὶ μὴ παύσαιο * φθονῶν 836
τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ, αὔριον
δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

---

35. *ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος*] haec ad superiora c. 32 fin. referenda sunt. quae consideranti hic dialogus videri potest adversus rhetorem quendam aequalem scriptus esse, qui et Lucianeo dialogo Platonicum longe praetulisset et rhetoricae studium Luciano deponendum fuisse negasset. *ἐστιν. ἀμέλει* A (ita A). *ἐστι. ἀμέλει* v. libri *τοῦτο*, pro quo *τούτῳ* correxi in Quaestt. p. 195 et Lucianum ita loqui solere demonstravi. possis tamen servato illo *τοῦτο* potius *ἐστὶ* in *ἔχειν* mutare: *ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἔχει*, collato Platonico: *ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει*, de quo in Quaestt. p. 19 plura dixi. *πᾶσι*] libri omnes: *καὶ πᾶσι*. sed istuc *καὶ* delevi. *τὴν τετρυπημένην* om Ψ solus. habet etiam scholiasta. *οὕτω* Dindorfius. *οὕτως* AΨ. *οὗτος* ΩΦΜ et v et scholiasta. *φέρειν* A. *φέρει* ΨΩΦΜ et v et scholiasta. *καὶ μὴ* ΩΦΜ et v. *μὴ* AΨΓ, male. *παύσαιτο* ΩΦΜ et v. *παύσαιο* Ψ. *παύσαιο τοῦτον* AΓ. scriptura *παύσαιο* fortassis e scholio deperdito hic remansit, in quo allatus fuerit Aristophanis versus in Pace 31: *ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων*.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

Reitz. I. p. 540

1. ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις, σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους, ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται·

ΠΡΑΣΙΣ] *ΠΡΑΣΕΙΣ* C cum Thoma, qui ita quater h. e. constanter, uti recte Ritschlius p. 37, 7 observavit. singularem cum v servat A ter h. e. constanter itaque etiam Theodorus Prodromus, strenuus Luciani imitator, legerat, qui et ipse scripsit *Βίων Πρᾶσιν* (Notices et Extr. VIII, 2 p. 129 sqq.), denique ab Diogene L. VI, 2, 29 *Μένιππος ἐν τῇ Διογένους Πράσει* adfertur, quam saturam hic fortasse Lucianus partim imitatus est.

1. *πρότερον*] *πρῶτον* Ψ. *ἐπάξονται*] *ἐπάξωνται* Ω. *συγκάλει*] *ξυγκάλει* AC et ut videtur ΨΩ. proxima *ἀγαθῇ τύχῃ — καταστήσας ἐγγυητήν* libri omnes Jovi continuant. at haec Mercurii esse verissime vidit Solanus. *παρεῖναι* infinitivus est pro imperativo, ut in locis gemellis Piscatt. c. 40 et c. 41 et in Aristoph. Vesp. v. 937, Pac. v. 543, Avv. v. 449 aliisque. Mercurii persona opus esse unus praeterea Hemsterhusius in Anecd. p. (54) animadvertit, qui eam male posuit ante *ἀποκηρύξομεν δέ* deleto *δέ*. hoc *δέ* Solanus quoque personis recte ordinatis delebat, quod mirere. *ἀποκηρύξομεν* Φ et v. *ἀποκηρύξωμεν* ΨΩA. frustra idem Solanus *ἀποκηρύττομεν* conjecit. *δὲ*] *δὴ* Φ. *οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα* Ψ et v. *οὐκ ἔχοι τοπαραυτίκα* ACΩ. *τοπαραυτίκα μὴ ἔχει* ΦΜ. indicativus Cobeto V. L. p. 238 jure probatus est. *ἐς νέωτα* AC (ΨΩ?). *εἰς νέωτα* Φ et v. *καταστήσας ἐγγυητήν*] haec om Φ. libri *πολλοὶ — αὐτοὺς* Mercurio dant (A quoque ante *πολλοὶ* spatium habet vacuum) et Jovi dant *πωλῶμεν οὖν* praeter A, a quo abest personae signum ante *πωλῶμεν*. pro *πωλῶμεν οὖν* Φ legit *πωλῶμεν ἤδη*. Jovis esse haec omnia *πολλοὶ — πωλῶμεν οὖν* recte Solanus vidit. *συνιᾶσιν*] *συνιάσιν* A. *ξυνιᾶσιν* ΦΜ.

σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ ξυγκάλει. ΕΡΜΗΣ. ἀγα-
θῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους * καὶ 541
προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τὸ παραυτίκα
τἀργύριον καταβαλέσθαι, ἐς νέωτα ἐκτίσει καταστήσας
ἐγγυητήν. ΖΕΥΣ. πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ δια-
τρίβειν μηδὲ κατέχειν αὐτούς. πωλῶμεν οὖν. 2. ΕΡΜ.
τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; ΖΕΥΣ. τουτονὶ τὸν
κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαί-
νεται. ΕΡΜ. οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι καὶ πά-
ρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ.
κήρυττε δή. ΕΡΜ. τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνό-
τατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ * ἄνθρωπον εἶναι βού- 542
λεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν καὶ ἀνα-
βιῶναι πάλιν; ΩΝΗΤΗΣ. τὸ μὲν εἶδος οὐκ ἀγεννής·
τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν· μάντιν
ἄκρον βλέπεις. ΩΝ. ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ.
ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ. 3. ΩΝ. ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥ-

---

2. τίνα θέλεις πρῶτον] τίνα πρῶτον ἐθέλεις M. τίνα πρῶτον (omisso θέλεις) Φ. ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας U. σαυτὸν A et v. σεαυτὸν ΦΜ. ἀναθεωρεῖν] θεωρεῖν A et suprascr. in Ψ, qui in textu θεωρεῖσθαι. sed ἀναθεωρεῖσθαι ΩΦΜ, quod ut magis Lucianeum in Quaestt. Praef. p. XXI probabam. at vere atticum esse activum Cobetus V. L. p. 296 ostendit. ΖΕΥΣ.] personae signum om A. τὸν σεμνότατον om Ω. οὐ τὸν σεμνότατον habet A et interpungit post πωλῶ. transpono: τὸν ἄριστον βίον πωλῶ· τίς ὠνήσεται τὸν σεμνότατον; vide infra c. 12 init: τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; ὑπὲρ ἄνθρωπον libri omnes. scribe ὑπεράνθρωπος collato Catapl. c. 16. ΩΝΗΤΗΣ. Bekker. libri hic et infra ΑΓΟ. (sive ἀγοραστής) idemque habet Theodorus Prodr. l. l. p. 131 sqq. τί δὲ] τί δαὶ AC. τερατείαν (τερατίαν Ψ) γεωμετρίαν Ψ et v. γεωμετρίαν, τερατείαν Φ. γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν om A, servat Ψ, qui γοητίαν.

3. ποδαπὸς] ποταπὸς ΩΦΜ. ποῦ δὲ] ποῦ δαὶ AC. παρὰ τοῖσι Cobetus V. L. p. 238. libri παρὰ τοῖς. σοφοῖσι AΩ. σοφοῖς ΨΦ et v. φέρε δὴ ΨΩΦ et v. φέρε δὲ A, qui πριῶμαι.

διδάξω Ω et v. διδάξομαι cum rasura Ψ. διδάξωμαι A pr m. διδάξομαι CΦ et e correct. A. quum libri διδάξεις (non

ΘΑΓΟΡΑΣ. Σάμιος. ΩΝ. ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;
ΠΥΘ. ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖσι ἐκεῖ σοφοῖσι. ΩΝ. φέρε
δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. διδάξω μὲν
οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΩΝ. πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. κα-
θαρὴν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος καὶ τὸν ἐπ'
αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΩΝ. καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκα-
θάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. τὸ
μὲν πρῶτον ἡσυχίη μακρὴ καὶ ἀφωνίη καὶ πέντε ὅλων
ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΩΝ. ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν
543 Κροίσου παῖδα * παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀν-
δριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ ὅμως μετὰ τὴν σιωπὴν καὶ
τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην
ἀσκήσεαι. ΩΝ. χάριεν λέγεις, εἰ πρῶτόν με κιθαρῳδὸν
χρὴ γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφόν. 4. ΠΥΘ. εἶτ' ἐπὶ

διδάξῃ) exhibuerint, ne hic quidem διδάξομαι videtur probari posse. καθαρὴν Lehmannus pro καθαράν. κεκαθάρθαι] ἐκεκαθάρται (sic) Φ. hoc est, ἐκκεκαθάρθαι. ὦ om Ω. παῖδα om Ψ. ἐγὼ γὰρ λάλος] malim, ἐγὼ γὰρ λάλος εἰμί. τί δὲ ὅμως μετὰ τὴν σιωπὴν Ψ. τί δὲ (δαὶ AC) μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως ACΩΦ et v. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην (γεωμετρίαν Ψ) ΨAC. μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν X in lemmate. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ΩΦ et in γρ. X et v. ἀσκήσεαι] ita correxi. ἀσκήσεται Ψ. ἐνασκῆσαι ΩΦ. ἐνασκήσεαι A et v., a quo verbo infinitivus ἀριθμέειν pendere nequit. contra tam atticum est ἀριθμεῖν ἀσκοῦμαι quam τοὺς ἀριθμούς. χάριεν A et (qui sine persona ἐνασκῆσαι. χάριεν) Φ. χαρίεν v. εἰ πρῶτόν με ΨΩA. εἰ πρῶτον Φ. εἰ πρότερον v. χρὴ γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφὸν ΨΩΦM. γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφὸν χρὴ A et v.

4. personam ante εἶτ' om Φ. τουτέοισι] τούτοισιν Ψ. τουτέοισιν A. ἀριθμέειν] ἀριθμεῖν Ω. ἀριθμέεις Ψ et v. ἀριθμεῖς ΑΩΦ. ὁρᾷς; A. ὁρᾷς, v. τέσσαρα Ψ cum Belino. ττ
τέσσαρα A (ττ sec m) A. τέτταρα ΩΦ et v. τέσσερα Dindorfius. ἐστὶ ΨΑΩΦΜ. εἰσὶ v. οὐ — τὰ τέτταρα] in A (et puto in Ψ) eadem persona pergit: οὐ μέγιστον τοίνυν ὅρκιον τὰ τέτταρα; tum alia persona: οὔποτε —. et ὅρκιον etiam C. ὅρκον servant ΩΦ, sed Φ om τοίνυν. videntur olim fuisse, qui haec ita legerent: — καὶ ἡμέτερον ὅρκιον μέγιστον. ΩΝ. οὐ μὰ τοίνυν τὰ τέτταρα, οὔποτε —. ἡ φορὴ] ἡ μορφὴ Φ. ὅκως A. καὶ ὅκως ΨΩΦ et v. κινέονται] κινέωνται ΨA. οἷά τε] οἵατε A

τουτέοισι ἀριθμέειν. ΩΝ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.
ΠΥΘ. πῶς ἀριθμέεις; ΩΝ. ἕν, δύο, τρία, τέτταρα.
ΠΥΘ. ὁρᾷς; ἃ σὺ δοκέεις τέσσαρα, ταῦτα δέκα ἐστὶ
καὶ τρίγωνον ἐντελὲς καὶ ἡμέτερον ὅρκιον. ΩΝ. οὐ μὰ
τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔποτε θειοτέ-
ρους λόγους ἤκουσα οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. μετὰ
δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι καὶ ἠέρος καὶ ὕδατος καὶ
πυρὸς ἥτις αὐτέοισι ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν
ὅκως κινέονται. ΩΝ. μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ ἢ ἀὴρ
ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. καὶ μάλα ἐμφανέα· οὐ γὰρ οἷά τε
ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. ἐπὶ τουτέοισι * δὲ 544
γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα καὶ νόον καὶ ἁρμο-
νίην. ΩΝ. θαυμάσια λέγεις. 5. ΠΥΘ. πρὸς δὲ
τοῖσδε τοῖσι εἰρημένοισι καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα ἄλλον
ὁρεόμενον καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΩΝ. τί φῄς; ἄλλος
εἰμὶ καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;
ΠΥΘ. νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν
ἄλλῳ οὐνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖτις ἐς ἄλλο μετα-
βήσεαι. ΩΝ. τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με ἀλλατ-
τόμενον ἐς μορφὰς πλείονας. 6. ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς·

(ita A). κινέεσθαι ΨA et v. κινεῖσθαι ΩΦ. ἐπὶ τουτέοισι A. καὶ ἐπὶ τουτέοισι ΨΩΦ et v. καὶ νόον addita ex ACM et fortasse ΨΩ. om Φ et v.
η
ἁρμονίαν Φ.

5. τοῖσδε τοῖσι] τοῖσδε τοῖς Φ. τοῖσδεσι τοῖσιν A et v. σεωυτὸν ἕνα] malim σεωυτὸν τὸν ἕνα —. ἄλλον ὁρεόμενον (ὁραόμενον Ω) καὶ ἄλλον ἐόντα Ω cum Sengero. καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, ἄλλον ἐόντα ΨAC. καὶ ἄλλον ὁρεόμενον (ὁραόμενον M) καὶ ἄλλον ἐόντα v. et fortasse ΦM. ὅσπερ] ὥσπερ vitium Reitzianae. πρὸς σὲ διαλέγομαι] διαλέγομαι πρὸς σὲ Ω. ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ om A. οὐνόματι M. οὔνοματι Φ. ὁ νόματι (sic) Ω. rasura in Ψ. ὀνόματι A et v. αὖτις AC et fortasse ΨΩ. αὖθις Φ et v. ἐς ἄλλο Φ et v. ἐς ἄλλον ΨCA. εἰς ἄλλον Ω. ἀλλαττόμενον A et v. τὸ ἀλλαττόμενον ΨΩΦa. fuisse videntur, qui post τοῦτο φῄς olim τὸ insererent. ἐς] εἰς Ψ.

ἱκανός
6. τάδε] τὰδε A p m. ἱκανῶς Ψ. ποῖός τις] ὁποῖός τις ΨΩ et v. ὁποῖος A, unde Dindorfius ποῖος (deleto τις). ἐμψυχήιον ΨΦ. ψυχήιον AΩ et v. omnes scriptores ἔμψυχα ea adpellant, quibus Pythagoras abstinebat, ut comici ap. Athen. IV

545 * τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. ἐμψυχήιον μὲν οὐδὲ ἓν σιτέομαι, τὰ δὲ ἄλλα πλὴν κυάμων. ΩΝ. τίνος ἕνεκα; ἢ μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὔκ· ἀλλὰ ἱροί εἰσι καὶ θωυμαστὴ αὐτέων ἡ φύσις· πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονῆς [αἴτιοί] εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσι ἀνδρηΐοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντα δὲ ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσι, αἱμώδεα ποιέεις. τὸ δὲ
546 μεῖζον, Ἀθηναίοισι * νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέ-

---

p. 161 a (v. 2), ibid. IV p. 161, b (v. 3 et v. 6), ibid. IX p. 386, e (v. 2 et v. 4) et Mnesimachus c. ap. Diog. Laert. VIII, 37, (v. 2) aliiquo ut Suidas s. Πυθαγόρας bis T. II p. 544 et p. 554 ed. Bernhard. ceterum ionico ψυχήϊον offensus Cobetus V. L. p. 238 ψυχηρὸν conjecit, qui saltem ἔμψυχον debebat. οὐδὲ ἓν ΨAa. οὐδὲν ΩΦ. οὐδὲ ἕν (οὐδεέν R) τι R et v. τὰ δὲ Φ. τὰ δ' v. ἕνεκα ΨΩΦ. εἵνεκα A et v. ἢ μυσάττῃ ΩM. μυσάττῃ (μισάττῃ Ψ) ΨAΦ et v. ἀλλὰ ἱροί A. ἀλλὰ ἱεροὶ CΨΩΦ. ἀλλ' ἱεροί v. θωυμαστὴ AC. θαυμαστὴ ΨΩΦ et v. αὐτέων CΩ. αὐτῶν ΨAΦ et v. γονή εἰσι v. inepte, sed γονῆς εἰσι A, unde supplevi: γονῆς [αἴτιοί] εἰσι. vide A. Gellium N. A. IV, 11: ‚eosque (testiculos) more Pythagorae — κυάμους adpellatos, quod sint αἴτιοι τοῦ κυεῖν, et geniturae humanae vim praebeant‘. Jacobi Windeti (ap. Sturzium ad Empedocl. p. 656) conjecturam: πρῶτον μὲν γὰρ ἀγόνατοί εἰσι animi causa adfero. ἔτι χλωρὸν] ἐπίχλωρον AC. ἀνδρηΐοισι Lehmannus et ita fortassis Ω. caeteri et v. ἀνδρείοισι (— οιν a). μορίοισι a. μορίοισιν v. ἑψηθέντα δὲ ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην (σεληναίαν A) ΨCA. ἑψηθεῖσι (ἑψηθέντι v) δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην ΩΦM et v. ἑψηθεῖσαν (?) codex Solani. αἷμα δὲ A. αἷμα ΨΩΦ et v. correxi: αἱμώδεα h. e. ‚fabam reddes sanguinolentam‘. nam αἱμώ‍δεα et αἷμα δὲ tenui distant litera. vide etiam De Dea Syria c. 8 fin. ποιέεις ΨAC. ποιήσεις ΩΦ et v. μεῖζον] malim μέζον. φῇς Dindorfius. libri ἔφης. vide quae ad Arist. Thesmoph. v. 554 dixi. post ἱεροπρεπῶς. nova persona in A. ἀλλ'] ἀλλὰ AΦ. τοῦτον] τούτων a. μνῶν.] μνῶν; A. personam ante γράφε om A. τοὔνομα ΨA et v. τὸ ὄνομα ΩΦ. αὐτὸν κατὰ κοινὸν Ω. κατὰ κοινὸν om A. αὐτὸν om Ψ. κατὰ κοινὸν αὐτὸν (αὐτῶν U) U et v. ego malim cum articulo: αὐτὸν κατὰ τὸ κοινόν. ΖΕΥΣ.] personam om A. παραγάγωμεν] παράγωμεν AΩ.

εσθαι. ΩΝ. καλῶς πάντα φὴς καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. δέκα μνῶν. ΩΝ. ἔχω τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι τῶν ἀμφὶ Κρότωνα καὶ Τάραντα καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα· καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται αὐτὸν κατὰ κοινόν. ΖΕΥΣ. ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν. 7. * ΕΡΜ. βούλει τὸν αὐχμῶντα 547
ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΩΝ. ὁ κῆρυξ πῶς φὴς σύ; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. ἔγωγε. ΩΝ. εἶτ' οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ ἢ καὶ προσκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΩΝ. τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο ῥυπῶντι καὶ οὕτω κακοδαιμόνως δια-

---

γεννικὸν
7. γεννικόν] γενναῖον Φ. ἐλεύθερον] ἐλευθήριον Φ. nova persona et ante ὁ κῆρυξ, et ante πῶς A. φὴς σύ; πωλεῖς] ita scripsi. φής; πωλεῖς Dindorfius. ἔφης; σὺ πωλεῖς ΩΜ. ἔφης; πωλεῖς A et v. εἶτ' ΩΦΜ. εἶτα A et v. δικάσηται] δικάσηταί τις Ω. προσκαλέσηταί σε Jacobitius et fortasse scholiasta. de ΨΩ parum constat. προκαλέσεταί σε A. προσκαλέσηται Φ. προκαλέσηταί σε v. ἐς] εἰς Ω. ἐς τὸν Ψ. δ' ἄν] δὲ ἂν Ω. οὕτω] οὕτως AΦ. σκαπανέα γε ἢ] ita conjeci. libri σκαπανέα γε καὶ, sed Thomas p. 399, 7: σκαπανέα ἢ —. θυρωρὸν ΨATUVY. θυρωρεῖν ΩΦ et v. τοὔνομα] τὸ ὄνομα ΩΦ. ποδαπός] ποταπὸς ΩΜ. ἐστιν ἢ τίνα ΨΩΦ. ἐστι καὶ τίνα A et v. κάλλιον A et fortasse ΨΩ. κάλλιστον Φ et v. ἢ καὶ] ἢ om Ω. διῆρται Reitzius. διῆρτε Y. διήρτηται A et (?) C. διῆρκε ΦΩ et cum
συν
rasura Ψ et v. συνέσπακε] διέσπακε A. διέσπακε Ψ. τι καὶ] τε καὶ A. τιθασσὸς A et v. sed τιθασὸς ΩΦ et (qui sine persona continuat ἐστι τὸ πρῶτον) Ψ.

κειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε ἢ ὑδροφόρον αὐτὸν
548 * ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρὸν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. ΩΝ. ποδαπὸς δέ ἐστιν ἢ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΩΝ. δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφές, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρται τὸ ξύλον καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι. 8. ΩΝ. τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟΓΕΝΗΣ. παντοδαπός. ΩΝ. πῶς λέγεις; ΔΙΟΓ. τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. ΩΝ. ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙΟΓ. τὸν Ἡρακλέα. ΩΝ. τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟΓ. τουτί μοι λεοντῆ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΩΝ. εὖ γε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟΓ. ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρὸς
549 τῶν παθῶν· τὸ δ' * ὅλον ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. 9. ΩΝ. ἄγε δή, ὦ προφῆτα,

8. εἰ om A. δὲ τίνα;] δὲ δὴ τίνα; Ω. ἀλλὰ ἑκούσιος Φ. ἐκκαθᾶραι Ω. ἐκκαθάραι v. τίνα τὴν τέχνην] τὴν om A. τὸ δὲ ὅλον Φ.

9. ἄγε δή, ὦ προφῆτα, ἣν πρ.] ita hodie corrigo. libri mendoso: ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρ. vide supra c. 3: φέρε δή, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; olim in Epist. cr. p. XII caeteris servatis pro ἄγε conjeci εὖ γε idque Bekkero et aliis probavi. διασκήσεις] διδασκήσεις Φ. σε post παραλαβὼν (an post πρίωμαι). pro eo Ω με cum rasura. μετὰ δὲ] μετὰ δὲ τοῦτο M. ἔτυχεν ἐμπιπλάμενον ΨΩΦΜ. ἔτυχε πιμπλάμενον A et v. libri πειθόμενος, sed recte πιθόμενος Dindorfius et Cobetus V. L. p. 238. ἐς τὴν ΨΑ et v. εἰς τὴν ΩΦ. δ'] δὲ ΑΦ et fortasse ΨΩ. πατρίδος] πατρίδων A. καὶ ταῦτα πάντα σοι] ita correxi. καὶ ταῦτα
πάντα σοι Ψ. καὶ πάντα σοι ταῦτα ΩΦ. καὶ ταῦτά σοι πάντα M. καὶ πάντα σοι A et v. ταῦτα ad sententiam necessarium est. πυργίον] πύργον ΨΑ. ἢ καὶ] καὶ om Ψ. ἔσται ΨΩΦ diserte

ἤν πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟΓ. πρῶτον μὲν παραλαβών σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας τριβώνιον περιβαλῶ, μετὰ δὲ πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω χαμαὶ καθεύδοντα καὶ ὕδωρ πίνοντα καὶ ὧν ἔτυχεν ἐμπιπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἤν ἔχῃς, ἐμοὶ πιθόμενος ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις καὶ παίδων καὶ πατρίδος, καὶ ταῦτα πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον ἢ καὶ πίθον· ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων· καὶ οὕτως ἔχων εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΩΝ. πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟΓ. τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΩΝ. τὸ ποῖον; ΔΙΟΓ. ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. 10. *ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτ' ἐστίν.* * *ἰταμὸν χρὴ εἶναι* 550
καὶ θρασὺν καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξ ἴσης καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε καὶ ἀνδρεῖον

---

et v. *ἔστω* AC, quod ex v. 10 init. natum videtur. *τοῦ μεγάλου*] *τοῦ* om ΨA. libri *ἢν μαστιγοῖ δέ τις*, sed malim: *ἢν δὲ μαστιγοῖ* (εἰ supra) *σέ τις* —. *τούτων οὐδὲν* ΨAΦ et v. *οὐδὲ τοῦτ'* M. *τοῦτ'* (sic) Ω. *τὸ μὴ*] *τὸ* om Ψ solus. *δέρμα περιβέβλημαι* ΨA. *περιβέβλημαι τὸ δέρμα* Ω. *τὸ δέρμα περιβέβλημαι* Φ et v. *Εὐριπίδειον*] *εὐριπίδιον* A. vide Hippolyt. 612, de quo versu ad Arist. Ran. v. 101 exposui. *ἀλγήσει*] *ἀλγήσοι* A. *ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται* A et v. *ἡ γλῶσσα, ἔστ'* Φ. *γλῶττα* (pro *γλῶσσα*) M solus.

10. *ταῦτ'* ΨA. *ταῦτά* v. *ἐξ ἴσης* Ω. *ἐξίσης* ΦM. *ἐξῆς* ΨA et v. *βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις*] *ἰδιώταις καὶ βασιλεῦσι* Ψ. *οὕτω*] *οὕτως* Aa (et ΨΩ?). *ἔστω* ΨACΩΦ. *ἔσται* v. *τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον* AΦ et v. *τοιούτῳ προσώπῳ ἔμπρεπον* Ψ. *πρέπον τοιούτῳ προσώπῳ* ΩM. *μετρειότης* A. *ἀπόξεσον* AC et ut videtur ΨΩ. *ἀπόξυσον* Φ et v. sed schol. X et V: *ἀπόξεσον*] γρ. *καὶ ἀπόξυσον*. *πολυανθρωπότατα* A. *πολυανθρωπώτατα* v.

μηδ' ἰδίᾳ] *μὴ ἰδία* Φ. *γελοιότερα* AΦ et fortasse ΨΩCM. *γελοιότατα* abc. *γελοιώτατα* v.

ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔστω καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί, καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον, καὶ ὅλως θηριώδη τὰ πάντα καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης ἀπέστω, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξεσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότερα. καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν ἢ σηπίαν φαγὼν ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. **11.** *ΩΝ. ἄπαγε· μιαρὰ γὰρ καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ*
551 *ῥᾷστά γε, * ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας καὶ λόγων καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. κἂν γὰρ ἰδιώτης ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης ἢ ταριχοπώλης ἢ τέκτων ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμαστὸν εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΩΝ. πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπουρὸς ἐν καιρῷ γένοιο, καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν.*

---

11. *καὶ* om Ω. *ἀνθρώπινα*] *ἀνθρώπια* A, hoc est ut opinor *ἀνθρώπεια*. *ῥᾷστά γε*] *ῥᾷστα* Ψ. *ῥᾷστά τε* Φ. *μετελθεῖν*] *διελθεῖν* ΨAC. *οὐ γάρ σοι*] *οὐ γάρ σε* Φ. *αὕτη σοι*] *σοι* deleam ut natum e superioribus. *κἂν γὰρ ἰδιώτης ᾖς*] ita conjeci. *κἂν ἰδιώτης ᾖς* ΩΦM. *καὶ ἰδιώτης γὰρ ἐὰν ᾖς* A. *καὶ ἰδιώτης ἐὰν ᾖς* C. *ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς* Ψ. *καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς* v. *σκυτοδέψης* ΨΩΦ et v. *σκυτοδεψὸς* A solus. *ταριχοπώλης*] *ταρυχοπώλης* ΨΩ. *θαυμαστὸν* TVΨΩAM d. *θαύμαστον* Y. *θαυμάσιον* v et (?) Φ. *ἡ ἀναίδεια*] *ἡ* om A. *ἐκμάθῃς*] *ἐκμάθοις* Ω. *κηπουρὸς* ΨACΩΦ. *κηπωρὸς* v. *ἀποδόσθαι* AΩΦ et v. *ἀποδοῦναι* Ψ. *ἢν ἐθελήσειεν ἀποδόσθαι* (unus liber *ἀποδίδοσθαι*) diserte Thomas p. 131, 12. *δύ'*] *δύο* Φ. *ὀβολῶν*] *ὀβολοῖν* Ψ solus. *ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς* ΨA et v. *πάντας ἁπαξαπλῶς ἀγορεύοντος κακῶς* (caeteris omissis) ΩΦ.

ΕΡΜ. ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα
ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ καὶ βοῶντος καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς
ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς. 12. *ΖΕΥΣ.* ἄλλον
κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστε-
φανωμένον. *ΕΡΜ.* ἄγε δή, πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς
τὸ χρῆμα καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἥδιστος,
βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἁβρότατον; *ΩΝ.* ἐλθὲ σὺ * καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς 552
τυγχάνεις· ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. *ΕΡΜ.*
μὴ ἐνόχλει αὐτόν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ.
ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διο-
λισθαίνων. *ΩΝ.* καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν πρίαιτο διεφ-
θαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσον δὲ
ἀποπνεῖ μύρων, ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει καὶ παρά-
φορον. ἀλλὰ κἂν σύ γε, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσ-
εστιν αὐτῷ καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει. *ΕΡΜ.* τὸ μὲν
ὅλον συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς καὶ κωμά-
σαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσ-
πότῃ· τἄλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων καὶ ὀψοποιὸς

12. nulla persona ante *ἄγε δή*, sod mox anto *βίος οὗτος* in A. *πρόσεχε πᾶς*] *πᾶς πρόσεχε* ΦΜ. *τὸ χρῆμα καὶ*] *τὸ χρῆμα* Φ. *τὸ σχῆμα καὶ* Μ. *δεόμενον*] suppleo dubitanter: *δεόμενον* [*ὠνητῶν*]. *ἥδιστος* ΨΩΦΜ. *ἡδὺς* A et v. libri *τρισμακάριοτος*, quod vide ne e superiore *ἥδιστος* natum sit. malim *τρισμακάριος*. *σὺ καὶ λέγε*] *σύ γε καὶ λέγε* Φ, qui idem mox (ut vulgo): *κἂν σὺ ὦ ἑρμῆ λέγε.* *ᾖς*] *ᾖ* Φ. *μηδ' ἀνάκρινε*] *μηδὲ ἀνάκρινε* (*ἀνάκριναι* Ψ) ΨΑΩ. *καὶ ἀνάκρινε* Φ. *γλῶτταν*] *γλῶσσαν* Ψ. *διολισθαίνων* libri omnes, nullus — *άνων*. *ὅσον* A. *ὅσων* ΨΩΦ diserte et v. vide Aristoph. Vesp. v. 893. libri omnes *δὲ καί*, sed *καὶ* delevi. *ἀποπνεῖ* ΨACΦ. *ἀναπνεῖ* ΩΜ. *ἀπόζει* v. *κἂν σύ γε*] *γε* additum ex ΨACΩΜ. *συμβιῶναι — συμπιεῖν*] *ξυμβιῶναι — ξυμπιεῖν* ΩΜ. *ἀσώτῳ*] *ἀκολάστῳ* Ω, cujus origo vitii manifesta est. *τἄλλα*] *τὰ ἄλλα* AΦ. *δὲ περὶ* Φ. *δὲ καὶ περὶ* A et v, inepte. *ηὐδοκίμει* ΩΦ et v. *εὐδοκίμει* ΨΑ. *ἁπανταχόθεν*] ita scripsi. libri *πανταχόθεν*. *ἐγὼ μὲν γὰρ* ΩΦΜ. *ἐγὼ δὲ* ΨΑ et v, quod servare licet. sed alterum, ut recte Lehmannus, magis est Lucianeum. *ἄπρατος* TUVYΨΩΦ d. *ἄπρακτος* A et edd. veteres. *ὦ Ζεῦ οὗτος ἡμῖν* A et v. *ἡμῖν οὗτος ὦ Ζεῦ* Φ.

ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. ἐπαι-
δεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν, ἐδούλευσε δὲ περὶ Σικελίαν
τοῖς τυράννοις καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν,
ἅπασι χρῆσθαι, ἁπανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.
ΩΝ. ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων
καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν
ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος
553 ἡμῖν μένειν. 13. * ΖΕΥΣ. μετάστησον· ἄλλον παρά-
γαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβ-
δηρόθεν καὶ τὸν κλάοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ
αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. κατάβητον ἐς τὸ
μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ, τὼ σοφωτάτω πάντων
ἀποκηρύττομεν. ΩΝ. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν
οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει
γοῦν τὸ παράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος; τί γελᾷς;
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα δοκέει πάντα
τὰ πρήγματα ὑμέων καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΩΝ. πῶς λέ-
γεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι
τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. ὧδε ἔχει· σπουδαῖον
γὰρ ἐν αὐτέοισι οὐδὲν, κενεὰ δὲ τὰ πάντα καὶ ἀτόμων
φορὴ καὶ ἀπειρίη. ΩΝ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς
ὡς ἀληθῶς καὶ ἄπειρος. ὢ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν;

13. παράγαγε] πάραγε ΨΩΑΦΜ. κλάοντα ΨΩΑCΦΜ. κλαί-
οντα v. βούλομαι ΨACTVYcd. βούλεται M. βουλεσθαι Ω. βούλεσθον Φ diserte et v. βίω om Φ. πωλῶ] πολῶ Φa. ἀποκηρύττομεν ΨΩΑΦΜ. ἀποκηρύττομαι v. personam ante ὦ om A. τινα] τινι Ψ. πενθεῖν ΩΦΜ diserte et v. πενθοῦντι Ψ. πενθῶν ACTVYd, quod quum e superiore γελῶν natum sit, non erat probandum. γοῦν τὸ παράπαν Φ. γὰρ τοπαράπαν v. ante τί ταῦτα persona in A. ταῦτ' ὦ οὗτος v. ταῦτα ὦ οὗτος ΨΑ. ταῦτα οὗτος ΩΦΜ. δοκέει πάντα Φ. πάντα δοκέει A et v. πρήγματα ACΩΦΜ et edd. vett. πράγματα Ψ et edd. quaedam. ὑμέες ΨΑ et v. ὑμεῖς ΩΦ, uti Dindorfius voluerat. αὐτέοισιν A et v. αὐτοῖς Φ. κενεὰ ΨΩΑCΦ. κενὰ v. τα πάντα] τὰ om ΑΩΦ. ἀπειρίη] ἀπειρίης A. post οὐ μὲν οὖν persona ΔΗΜ. in Ω. ὢ ΑΩ et edd. vett. ὦ v. ante ὢ τῆς persona (ΑΓΟΡ. in Ω) ΑΩ.

14. σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλ-
λιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. ἡγέομαι γάρ, ὦ
ξεῖνε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα καὶ
οὐδὲν αὐτέων ὅ τι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας
καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ * δοκέω μεγάλα, 554
τὰ δὲ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα πάμπαν ἀνιηρά, λέγω δὲ
τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτα ὀδύ-
ρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ ὅκως ἐς κυκεῶνα τὰ
πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τὠυτὸ τέρψις ἀτερψίη, γνῶ-
σις ἀγνωσίη, μέγα μικρόν, ἄνω κάτω περιχορεύοντα καὶ
ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΩΝ. τί γὰρ ὁ
αἰών ἐστιν; ΗΡΑΚ. παῖς παίζων, πεσσεύων, δια-
φερόμενος. ΩΝ. τί δὲ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑΚ. θεοὶ
θνητοί. ΩΝ. τί δὲ οἱ θεοί; ΗΡΑΚ. ἄνθρωποι ἀθά-

---

14. κλάεις] κλαίεις Φa. ξεῖνε Φ et fortassis Ω cum Lehmanno. ξένε A et v. ἀνθρώπινα ΨA et v. ἀνθρωπήϊα ΩΦΜ, fortassis recte. πρήγματα A et v. πράγματα Φa. αὐτέων A et v. αὐτῶν ΨΩΦ. ἐπικήριον] ἐπίκηρον Cobetus V. L. p. 238, forma magis usitata. vulgatae tamen favet et ἀκήριος et duplex forma ἐπίμοιρος atque ἐπιμοίριος. hodie ἐπικήριον servo, h. e. fatale: at ἐπίκηρος est caducus ut in simili l. M. Antonini De Rebus suis VI, 47: τῆς ἐπικήρου καὶ ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς. τῷ δὴ ΨA et v. τὸ δὴ ΩΦa. δὲ ὑστέρῳ ΨA. δ' ὑστέρῳ v. δὲ ἐν ὑστέρῳ ΩΦΜ. λέγω δὲ A et v. λέγω δὴ Ψ. ταῦτα ΨA. ταῦτ' v. ταῦτα δὲ ΩΦ, unde possis: ταῦτά τε —. ἀλλὰ ὅκως Φ. ἀλλ' ὅκως ΨΩΜ. ἀλλά κως A et scholiasta. ἀλλάκως v. ὅκως est h. l. ‚quasi', ut De Dea Syr. c. 29, c. 36 et alibi. ἐς AΨΩΦΜ. εἰς v. τὰ πάντα Φ. πάντα A et v. τωυτο A et v. τωὔτὸν ΩΦΜ. ταυτὸν Ψ. μικρὸν] μικρῷ A. περιχορεύοντα ΨΩΦ et v. περιχωρέοντα AC, fortassis recte. at vulgatae, quacum confer superius τὰς ἐκπυρώσιας, favet Menippus Heraclitum aperte inludens ap. Athen. XIV p. 629, e: καλεῖται δέ τις καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμου ἐκπύρωσις, ἧς μνημονεύει Μένιππος ὁ κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. ἐστιν pro ἐστι Φ.
συμφερόμενος
πεσσεύων libri omnes. διαφερόμενος] διαφερόμενος Ψ. συνδιαφερόμενος scholiasta legit. antiquum enim scholium, ut bene Hemsterhusius, hoc fuerat: συνδιαφερόμενος: συνδιαμαχόμενος. vulgatam servavi: nam διαφέρεσθαι quoque idem est quod μάχεσθαι (vide Antiatticistam Bekkeri p. 89, 22 et p. 91, 4). ita συμφερόμενος („hostiliter congrediens") erit glossema, lectio au-

*νατοι. ΩΝ. αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντίθης; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑΚ. οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΩΝ. τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σέ τις εὖ φρονῶν. ΗΡΑΚ. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσι ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσι ὠνεομένοισι καὶ τοῖσι οὐκ ὠνεομένοισι. * ΩΝ. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν· οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. ἄλλον ἀποκήρυττε.* 15. *ΕΡΜ. βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν· τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΩΝ. εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΩΝ. πῶς οὖν ἐγὼ πρίω-*

---

tem *συνδιαφερόμενος* erit dittographia. longe hoc probabilius est, quam scribendum esse: *διαπεοσεύων, συμφερόμενος.* *δὲ* ΨΩΦΜ. *δαὶ* A et v. *οἱ ἄνθρωποι* v (et ΨΩ?). *ἄνθρωποι* ΩΦ.

δὲ ΨΩΦΜ. *δαὶ* A et v. *οἱ θεοὶ* A et v. *θεοὶ* Φ. *συντίθης* v. *συντιθεῖς* Φ. *συντιθεὶς* Aabc. *συντίθεις* ΨΩ. *σέ τις*] *σε* om Ω. *τις* excidit e Reitziana. *κέλομαι* A et v. *κέλλομαι* Ψ. *κελέομαι* ΩΦΜ. *πᾶσιν ἡβηδὸν* A et v. *ἡβηδὸν πᾶσιν* Φ. *ὠνεομένοισι*] *ἐωνουμένοισι* M. *ἐωνουμένοις* Ω. *καὶ τοῖσιν*] *καὶ* om Ω. *ὠνεομένοισι*] — *οιν* Φ. *τουτὶ* ΩΦ et v. *τουτοῖ* ΑΨ.

οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ΑΨ. *οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν* v. *οὐδέτερόν γε ὅμως αὐτῶν ἔγωγε* Φ et ut videtur ΩΜ. hinc malim: *οὐδέτερον δὲ ὅλως αὐτῶν ἔγωγε* —. *ἄπρατοι* v. et fortasse (?) ΨΩΦ. *ἄπρακτοι* A et edd. vett. *μένουσιν* ΩΦ et v. *μενοῦσιν* ΨΑ.

15. *δεῦρ'*] *δεῦρο* Φ. *καὶ συνετὸν* om A. *ἀποκηρύττομεν* ΨΑΦ et v. *ἀποκηρύττω* ΩΜ. *τί μάλιστα*] *μάλιστα τί* Ψ. *Σωκ.*] pro Socrate ubique Platonis personam substituit M. vide ad c. 17 init. *οὖν*] *δ' οὖν* Ψ. *πρίωμαί*] *πρίομαί* Φ. *συνεῖναι καλῷ*] malim *συνεῖναι καλοῖς* ob plurales, qui insequuntur. *κἂν*] *δ' ἂν* Ω. *κατακέωνται* A et v. *κατακέηται* Ψ. *κατακείσονται* ΩΜ. *κατακείσωνται* Φ. *ἀκούσῃ* ΨΩΦ et v. *ἀκούσει* ΑΜ. *λεγόντων* servant ΩΦ et v. sed om ΨΑ. *ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν* ΑΩΦ et v. *δεινὸν ὑπ' ἐμοῦ* Ψ solus. *τὸ*] *τὸν* A. *τι* om Φ. *ἐπ' ἐξουσίας* ΓΑΩΦΜ. *ὑπ' ἐξουσίας* Ψ et v. *ἐπ' ἐξουσίας ὑπὸ τῷ* — scribendum esse in Quaestt. p. 136 ostendi.

ὑπὸ τῷ ΦΜ et fortasse ΨΩ. *ἐν τῷ* A et v.

μαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι * κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μη- 556
δὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΩΝ. ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν, καὶ ταῦτα ἐπ' ἐξουσίας, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον. 16. ΣΩΚ. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΩΝ. ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος; καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; 17. ΩΝ. εὖ λέγεις, ἐγὼ

16. ὀμνύω ΑΨΩ et v. ὄμνυμί ΦΜ. τόν κύνα κ. τ. π.] scholiasta ad h. l. e schol. Platonis p. 331, sive Photio p. 481, 2 sive potius e Suida s. v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος hunc habet Cratini e Chironibus locum: ,οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων', quae verba malis conjecturis tentata sunt. immo corruptela in vocabulis ἅπαντι λόγῳ inest, sicut et metrum et ipsa docet sententia. corrige:

⏑–́⏑— ⏑–́⏑—, οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος
κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ παντελῶς ἐσίγων.

confer etiam Lucian. Catapl. c. 11 et De Cal. n. t. cred. c. 17. ταῦτ'] ταῦτα ΑΦ et fortasse ΨΩ. τὸν Ἄνουβιν ἐν] τὸν ἄνουβιν τὸν ἐν Μ. Αἰγύπτῳ ὅσος ΑΨΩ et v. αἰγύπτῳ θεόν; Φ. αἰγύπτῳ θεὸς Μ. παρά τοῖς] παρὰ τοὺς ΩΦ.

17. quae a verbis οἰκῶ μὲν sequuntur, ea Gesner dubitanter conjecit non Socrati tribuenda esse sed Platoni, cum is in Piscatore injurias hic sibi illatas tam graviter persequatur. et Solano etiam judice haec omnia propemodum non Socratem tangunt sed Platonem. recte. hinc ego post διημάρτανον lacunae signa posui ac deinceps c. 17 et c. 18 pro ΣΩΚ. edidi ΠΛΑΤ., codicem M (de quo ad c. 15 init. dixi) partim secutus. quid quod multa hic deesse non fugit Cobetum, qui V. L. p. 238: ,c. 17 lacuna est, inquit: multa exciderunt post διημάρτανον, quibus colloquium cum Socrate absolvit et produxit Platonem.' ἔν] ὃν Α. ἐβουλόμην] ἠβουλόμην Φ. δοκεῖ. μηδεμίαν ΑCΨΩΜ. δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν v et fortasse Φ. τί τοῦτο φής; v. τοῦτο φὴς ΑΨ. τοῦτο φῆς (omissa post γάμου persona) Φ. τουτω φής Ω. μοιχείας

δὲ διημάρτανον . . . . ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΠΛΑ-
ΤΩΝ. οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶ-
μαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.
ΩΝ. ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΠΛΑΤ.
ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ·
μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖ-
ναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΩΝ. τί τοῦτο φής;
ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΠΛΑΤ. νὴ
557 Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ * τοιαῦτα μικρο-
λογίαν. ΩΝ. τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δο-
κεῖ; ΠΛΑΤ. καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον
φιλῆσαι λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. 18.
ΩΝ. βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ
κεφάλαιον; ΠΛΑΤ. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων πα-
ραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς,
τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες
ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΩΝ. ποῦ δὲ ἑστᾶσιν;
ΠΛΑΤ. οὐδαμοῦ· εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.
ΩΝ. οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.
ΠΛΑΤ. εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφ-
θαλμόν. ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνα ἀφανῆ καὶ σὲ κἀμὲ
ἄλλον καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα. ΩΝ. τοιγαροῦν ὠνητέος
εἶ σοφὸς καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις
με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; ΕΡΜ. δὸς δύο τάλαντα. ΩΝ.
ὠνησάμην ὅσου φής· τἀργύριον μέντοι ἐς αὖθις κατα-

ΦΜ et v. μοιχείαν AC et fortasse ΨΩ. πᾶσαν τὴν] πᾶσαν τὰ a. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα ΦΜ. τί δὲ ΨΦ et v. τί δαὶ ACΩ. παίδων σοι ΨΦ et v. σοι παίδων AΩ prave et perverse.

18. τῶν ὄντων] τούτων a. τἀπὶ] τὰ ἐπὶ AΦ et fortasse ΨΩ. ἂν εἶεν] ἂν εἴην A. εἶ] εἰς A. πάντων] πᾶσαν ΩΦΜ. εἰκόνα ἀφανῆ καὶ σὲ] ita correxi. εἰκόνας καὶ σὲ ἀφανῆ ΨA et v. εἰκόνα καὶ σὲ ἀφανῆ ΩΦΜ. vide c. 18 init: ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ἄλλον ΨACΩΦΜTUV. ἄλλον edd. vett. hoc est ἄλλους. φέρ' ἴδω Φ et v. φέρε δ' ἴδω A et fortasse ΨΩ. πράξεις] πράξει Cobetus V. L. p. 238. at emtor non Jovem alloquitur, sed Mercurium. δὸς om Ω et qui sine persona continuat σύ. δύο Φ. μέντοι] δὲ Ω. ἐς αὖθις] εἰς αὖθις Ω. εἰσαῦθις Φ.

βαλῶ. * 19. ΕΡΜ. τί σοι τοὔνομα; ΩΝ. Δίων Συρα- 558
κούσιος. ΕΡΜ. ἔχε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν, ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρ' ὅσον δυσσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα ἡδὺς καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΩΝ. τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. δύο μναῖ. ΩΝ. λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ τὰ με-
λιτώδη καὶ μάλιστά γε τὰς ἰσχάδας. * ΩΝ. χαλεπὸν 559
οὐδέν· ὠνησόμεθα γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν Καρικῶν. 20.

---

19. τί σοι τοὔνομα A et fortasse ΨΩ. τί σου τοὔνομα ΦΜ. τί οὖν σοι τοὔνομα v. Δίων] δίων ὁ ΩΦΜ. συρακούσιος ΩΦ et v. συρρακούσιος AΨ et edd. vett. Συρακόσιος Dindorfius. vide quae dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 38 et Meinekium ad Stephan. Byz. p. 278. ἔχε λαβὼν Bekker. libri ἄγε λαβών. vide supra c. 6 fin. et c. 11 fin. Theodorus Prodr. l. l. saepius dicit, ἔχω λαβών. nova persona ante τὸν in A. ὠνεῖται A et v. ὠνήσεται ΨΩΦΜ. infra c. 27 init. eadem varietas est, verum supra c. 15 libri omnes: τίς ὠνεῖται —; τοῦ γελῶντος] τοῦ γαμοῦντος Φ.

μικρῷ πρόσθεν AΨ et v. ὁ μικρῷ πρόσθεν Φ. μικρόν πρόσθεν Ω, qui fortasse voluit id quod in Luciano frequens est: μικρὸν ἔμπροσθεν. πλέον ΩΦ et v. πλεῖον AΨ. παρ' ὅσον A. παρόσον Φ et v. δυσσεβέστερος ΨΩΜ. δυσεβέστερος Φ. εὐσεβέστερος AC. ἀσεβέστερος v. τὰ δ'] τὰ δὲ Φ. post λάμβανε nova persona in A. ὅπως εἰδῶ ΩΦ. ὅπως ἰδῶ Ψ. ὅπως ἴδω A et v. quum in Quaestt. p. 30 ὅπως εἰδῶ recte conjecissem, tamen τὸ δεῖνα δὲ et ὅπως εἰδῶ frustra sejunxi. ibi tum Cobetus V. L. p. 108 iis ipsis quae de attico τὸ δεῖνα ego l. l. scripseram inductus h. l. verba ὅπως εἰδῶ non bene delevit. vide D. Mort. I, 2: ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ποῖός τίς (ita legendum) ἐστι τὴν ὄψιν; et Toxar. c. 7: καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς —.

τὰ μελιτώδη] τὰ additum ex ACΨΩΦ. μάλιστά γε] γε additum ex AΨΩΦΜ. χαλεπὸν οὐδὲν AΨΩΦ. χαλεπὸν μὲν οὐδὲν v. ὠνησόμεθα ACΨΩΦ. ὠνήσομαι v.

20. κουρίαν ACΨΩΦMRTUY. κουρίας edd. vett. nova persona post εὖ λέγεις in A. γοῦν AΨΩΦΜ. δ' οὖν v. πολύ τι AΨ et v. πολὺ ΩΦ. ἐπὶ AΨΩΜ. περὶ v et fortasse Φ. vide Epist. Cr. p. XV. nova persona ante αὐτὴν τὴν in A. αὐτὴν] αὐτῶν. Ψ. αὐτω. Ω. τῶν βίων ACΨ. τόν βίον ΩΦ et v. suppleo dubitanter: [πάντων] τῶν βίων —. vide supra c. 13

ΖΕΥΣ. ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐοίκασι γοῦν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων. αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τῶν βίων τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΩΝ. πῶς τοῦτο φής; ΕΡΜ. ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος ἀνδρεῖος, βα-
560 σιλεὺς ῥήτωρ * πλούσιος νομοθέτης καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. ΩΝ. οὔκουν καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης ἢ τέκτων καὶ τὰ τοιαῦτα; ΕΡΜ. ἔοικεν. 21. ΩΝ. ἐλθὲ, ὦγαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος

---

init: τῷ σοφωτάτῳ πάντων. πάντα ΑΨ et v. ἅπαντα CΩΦ, quod πάντων supplementum meum probanti comprobandum erit. ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος ΑΨ et v. βασιλεὺς om ΩΦ et Φ praeterea legit μόνος ἀνδρεῖος. ego ita transpono: μόνος δίκαιος ἀνδρεῖος πλούσιος, βασιλεὺς ῥήτωρ νομοθέτης. caeterum vide Halmium ad Ciceron. in C. Verrem IV c. 8 adnot. 2. τἄλλα] τὰ ἄλλα ΑΨΩΦ. ΑΓΟ. (ante οὐκοῦν) UY. Ἑρμῆς abc. οὔκουν] legebatur οὐκοῦν. vide Aristoph. Pac. v. 519. καὶ μάγειρος ΑΨΩΦ. ὦ 'γαθὲ καὶ μάγειρος v. at ὦ 'γαθὲ ex inferioribus c. 21 init. manifesto exortum est. nova persona ante καὶ νὴ δία γε in A (ita A). σκυτοδέψης ΩΦ et v. σκυτοδεψὸς ΑΨC. ἢ τέκτων ΑΨΩΦ. καὶ τέκτων v.

21. nulla persona ante ἐλθὲ in A. ὦγαθὲ] ὦ ἀγαθὲ Ψa. ὅσα δὲ ΨΑ et v. ἃ δὲ ΩΦΜ. ἢ καὶ λέγεις ΑΨ. ἢ λέγεις v. ὅτι λέγεις ΩΜ. ὅτι καὶ λέγεις ΦRTUVY. τῶν τοιούτων] i. e. τῶν ἀδιαφόρων. apte Solanus contulit Diogenem L. VII, 105: τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσιν (sc. οἱ Στωϊκοὶ) προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα. τὰ δ' (τὰ δὲ ΑΨ) ἔμπαλιν ΑΨ et v. τὰ δ' ἀνάπαλιν ΩΦΜ. τὴν καταληπτικὴν] τὴν addunt ΑΨΩΦ. om v. vide Epist. Cr. p. XXXVII. ubi nostri Conviv. c. 23 contuli. ταῦτ'] ταῦτα ΑΨΩΦ. καὶ παρασύμβαμα] καὶ τὸ παρασύμβαμα a. ὁποῖα, καὶ ὁπόσον (ὁποσὸν Y) ΑΨΦΩVY. ὁποῖα καὶ ὁπόσα RT. ὁποῖον καὶ ὁπόσον U. ὁποίων καὶ ὁπόσων v. σοφίας ΑΨΦΩΜ. φιλοσοφίας v. ὅ τι τὸ σύμβαμα Φ. τί τὸ σύμβαμα M. ὅ τι σύμβαμα ACΨΩ a et v. καὶ τὸ παρασύμβαμα ΑΩ a. καὶ τί τὸ παρασύμβαμα ΨCM. καὶ τί παρασύμβαμα v et fortasse Φ. οἶδ' A et v. οἶδα ΦΩ. σύμβαμα μὲν δήπου εἶχε] sic transposui. μέν. εἶχε σύμβαμα Φ. εἶχε δήπου σύμβαμα Ω. εἶχε μὲν δή που (δήπου A) σύμβαμα A et v. προσείλαβεν] παρέλαβεν Φ.

καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΩΝ. οὐ μανθάνω ᾗ καὶ λέγεις. ΧΡΥΣ. τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΩΝ. οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς * ἡμετέροις ὀνόμασιν οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν 561
φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα ὁποῖα καὶ ὁπόσον ἀλλήλων διαφέρει. ΩΝ. πρὸς τῆς σοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν, ὅ τι τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα· καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος σύμβαμα μὲν δήπου εἶχε τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν. * 562
22. ΩΝ. ὢ τῆς ἀγχινοίας. τί δ' ἄλλο μάλιστα φῂς

---

22. τί δ' v. τί δὲ ΨΩΦ. τί δαὶ AC. τὰς τῶν ΩΦΜ. τῶν AΨ et v. eadem verba de Stoicis iisdem e Bis Accus. c. 21 Jacobitius attulit. συμποδίζω] συμβιβάζω ΩΜ. ἀτεχνῶς] ἄτεχνον A. αὐτοῖς περιθεὶς] ita correxi. περιθεὶς αὐτοῖς Ω. αὐτοῖς περιτιθεὶς AΨΦ et v. τῇ δυνάμει] om A. ταύτῃ ὁ] ταύτης, ὁ A. ταύτῃ ΩΦ. ὁ ἀοίδιμος συλλογισμὸς] οἱ ἀοίδιμοι συλλογισμοὶ M. οὖν] libri γοῦν. ΑΓΟ. τί μήν; ΧΡΥΣ. τοῦτο ἦν] ΑΓΟ. τί μὴν τοῦτο; ΧΡΥΣ. ἦν ΩΜ. κροκόδειλος ἁρπάσῃ] ἁρπάσῃ κροκόδειλος Ψ solus. τοῦ ποταμοῦ M et (?) ΨΩ. ποταμοῦ AΦ et v. ὑπισχνῆται correxi in Quaestt. p. 142. libri ὑπισχνεῖται. δέδοκται αὐτῷ ACΩΦΜ. δέδοκται αὐτὸ Ψ. δέδοκται v. ὅ τι εἰπὼν] ita conjeci. ὃ πρότερον εἰπὼν Ψ. ὁ πρότερον εἰπὼν A (ita A). ὁπότερον εἰπὼν ΩΦ et v. illud ὅ τι εἰπὼν significat: ὅ τι ἐγνωκέναι αὐτὸν εἰπών. vide praegressa: ὅ τι δέδοκται — τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; at neque ὁπότερον aptum est et prorsus ineptum ὃ πρότερον. πρὸς Διὸς AΨΦ et v. πρὸς τοῦ Διὸς ΩΜ et (?) C. πρότερον ἀποκρινάμενος] ita supplevi. libri omnes ἀποκρινάμενος. sed aut πρότερον aut ἀντ' ἐμοῦ sive ὑπὲρ ἐμοῦ addi sententia jubet. ipsum autem Lucianum πρότερον hic dixisse antiqua lectio quae modo antecessit clare docet haec: ὃ πρότερον. φθάσῃ] φ | ἄσῃ (θ m sec) A.

εἰδέναι; ΧΡΥΣ. τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾶν ποιῶ φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθείς· ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΛΥΝ. ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. σκόπει οὖν· ἔστι σοι παιδίον; ΛΥΝ. τί μήν; ΧΡΥΣ. τοῦτο ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον τοῦ ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτό, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ τι δέδοκται αὐτῷ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΛΥΝ. δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὅ τι εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς πρότερον ἀποκρινάμενος ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. θάρρει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΛΥΝ. τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. τὸν θερίζοντα καὶ τὸν κυριεύοντα καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΛΥΝ. τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν
563 λέγεις; * ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ ταὐτὰ οἶδέ τε ἅμα καὶ οὐκ οἶδε· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ.

κυριεύοντα ΑΨΦ et v. *κυρίττοντα* ΩΜ probante Bekkero. at pro verbis *ἡ κερατίνη* unnquam dicitur *ὁ κυρίττων*, neque *τοῦ κυρίττοντος* inter argumentationes ullus veterum meminit, ut recte Menagius ad Diog. L. II, 108 p. 124, qui idem syllogismi *ὁ κυριεύων* multa attulit exempla. his adde A. Gellium N. A. I, 2 § 4.

undecim verbis omissis A continuat: *καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν ἠλέκτραν λέγεις.* eadem fere in scholiastae qui ipse supplevit codice defuerant. hinc originem duxit lectio confusa in ejusdem scholiastae lemmate: *Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.* ἣ] *ἢ* A. *ταὐτὰ* Ω. *ταῦτα* Φ. *τὰ αὐτὰ* A et v. pro *οἶδέ — οἶδε* Φ: *οἶδεν — οἶδεν.* post *ἔτι ἀγνῶτος* addunt ΩΦΜ: *καὶ τὰ ὀστᾶ (τὰ οἶτα Ω) δὴ τοῦ ὀρέστου ἔχοντος,* quae e scholio partim perdito nata sunt et sumta ex eo l., ad quem primus hujus captionis auctor sane respexit Sophocl. Electr. v. 1113—1118, respexitque eundem locum A. Gellius N. A. VI, 5. *ὅ, τι ἀδελφὸς* A. *τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον*] *τὸν δ' αὖ ἐγκαλυπτόμενον* A. *ἔρωμαι, εἰ* Cobetus V. L. p. 112. libri *ἐρῶμαι,* vitio frequente, ut in l. De Morte Peregrini c. 24 init.

τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον ἔρωμαι, εἰ τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΩΝ. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. 23. ΧΡΥΣ. ἀλλὰ μὴν

---

23. *ἀλλὰ μὴν*] *ἀλλὰ μὴν καὶ* Ψ. *ἀλλ' ἀποκ.*] *ἀλλὰ ἀποκ.* ΨΑ. *τὸ τέλος* om a. *κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι* AC. *τότε κατὰ φύσιν γενήσομαι* Ψ. *κατὰ φύσιν τότε καταγενήσομαι* Ω. *τότε κατὰ φύσιν καταγενήσομαι* Φ. *τότε* etiam in Y exstat. *κατὰ φύσιν καταγενήσομαι* v. Stoicorum *τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν* Cicero non (ut Hemsterhusio visumst) in Disp. Tusculan. V, 30 § 84 tractavit, sed De Fin. Bon. Et M. III, 6 § 22. adde schol. ad Luc. Bis Accus. c. 21. *λέγω δὲ*] *λέγω δὴ* Ψ. *ὑγίειαν* ΑΨΩΦ. *ὑγείαν* v. *παραθήγοντα* ΦΜ et fortasse ΨΩ. *παραθήσοντα* A et v. *παρατιθέντα* Y. *οὐ θέμις*] *ὃ θέμις* ΨΩ. *γενέσθαι*] *γίνεσθαι* Ψ. *τρὶς* TUAΩΦ. *τρεῖς* Ψa et v. *ἐφεξῆς*] *ἐφέξῆς* A. *τοῦ ἐλλεβόρου — τὸν ἐλλέβορον* (sed *τὸ* habet pro *τὸν*) Φ. *τοῦ ἐλεβόρου — τὸν ἐλέβορον* A. *τοῦ ἐλλεβόρου — τὸν ἐλλέβορον* edd. vett. *σου*] *σοι* M. verba *γενναῖά σου ταῦτα* habes in Piscat. c. 24. at Theodorus Prodr. i. l. VIII, 2 p. 149 scribit: *γενναῖά σου ταῦτα, ὦ ῥῆτορ, καὶ ἐπιεικῶς ἀνδρικά*, ut idem alibi scribit, *ἐπιεικῶς δεισιδαίμων* al. *γνίφωνα* ACΨΩΦMa. *γνύφωνα* bc. *πεπωκότος*] *πεποκότος* A. *μόνῳ γοῦν* ΩΦΜ. *μόνῳ οὖν* ΨΑ et v. *τὸ* ΨΑ et v. *τούτῳ* ΩΦa. *πρέποι*] *πρέπει* a. *αὐτοῦ* ΑΨ et forsitan Ω. *αὐτῷ* Φ et v. *τὸ συλλογίζεσθαι* M et (?) ΨΩ. *συλλογίζεσθαι* ΑΦ et v. nova persona ante *τὸ δανείζειν* in A. *δὲ*] *γὰρ* Φ. *τὸ λογίζεσθαι* Φ. *λογίζεσθαι* A et v. *πλησίον εἶναι δοκεῖ* ΑΨΦ et v. *πλησίον ἂν εἴη* ΩΜ. *τῷ συλλογίζεσθαι* ΨΩΦΜ. *τοῦ συλλογίζεσθαι* A et v, quod servare licet. nova persona post *τοῦ συλλογίζεσθαι*; in A. *μόνου* ΑΩΦ et v. *μόνον* ΨMa. *ἂν εἴη*] *ἂν ἐκείνου εἴη* ΩΜ. *ἁπλοῦς* ΑΨΩΦΥ. *ἁπλῶς* v. *τούτων ἑτέρους τόκους*] vide Arist. Nub. v. 1140: *τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων*, ubi Spanhemius contulit Theophrast. Char. 10, 3: *δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου.* adde Menandrum Choerobosci in Crameri Anecd. Ox. IV p. 368: *ἀπῄει τῶν τόκων τόκους ἔχων*, quae in Bekkeri Anecd. p. 1294 vitiose scripta leguntur. a Bekkero Meinekius pendet in Fragm. Com. IV p. 322 (sive p. 1030 ed. sec.). *ἦ γὰρ ἀγνοεῖς*] non opus est Bekkeri conjectura: *οὐ γὰρ ἀγνοεῖς.* *πρῶτοι — καθάπερ αὐτῶν*] *πρῶτοι αὐτῶν — καθάπερ* Ω. *δὲ δῆτα*] *δὲ δὴ* ΩΦ et sic libri in loco gemello Piscat. § 3 init. *ὁποῖά*] *οἷά* ΩΦ. libri omnes, *εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται*, quae hodie ita ipse suppleo: *εἰ τὸν πρῶτον τόκον [ὁ σοφὸς λαμβάνει,] λήψεται —*,

αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς,
δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΩΝ. οὐ μὲν
οὖν· ἀλλ᾽ ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν.
ὅμως δ᾽ οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις
πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ.
περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, λέγω δὲ
πλοῦτον ὑγίειαν καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη
πολλὰ προπονῆσαι λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα
τὴν ὄψιν καὶ σχόλια συναγείροντα καὶ σολοικισμῶν ἐμ-
564 πιπλάμενον καὶ ἀτόπων * ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον,
οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλε-
βόρου πίῃς. ΩΝ. γενναῖά σου ταῦτα καὶ δεινῶς ἀν-
δρικά. τὸ δὲ Γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε
ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν
ἐλλέβορον καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. ναί· μόνῳ
γοῦν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον
αὐτοῦ τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ καὶ τὸ λογίζεσθαι
τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μό-
νου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο,
καὶ οὐ μόνον γε ἁπλοῦς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους,
ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνο-
εῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύ-
τεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα
καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν· εἰ τὸν πρῶτον τόκον
[ὁ σπουδαῖος λαμβάνει,] λήψεται καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ
μὴν [λαμβάνει] τὸν πρῶτον, λήψεται ἄρα καὶ τὸν δεύ-
τερον. 24. ΩΝ. οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι ταὐτὰ φῶ-

---

sive potius [ὁ σπουδαῖος λαμβάνει], quocum confer emtoris verba c. 24 init. nam et verbum male deest et enuntiati subjectum.
verba ἀλλὰ μὴν — ἄρα καὶ τὸν δεύτερον om A. solus. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον v. sed ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον Φ diserte et fortasse ΨΩ, et Seager conjectura ductus καὶ delevit. praeterea Ψ om ἄρα. hic quoque verbum deest, quod ita supplevi: ἀλλὰ μὴν [λαμβάνει] τὸν πρῶτον, λήψ. olim in Quaestt. p. 142 locum Jov. Trag. c. § 51 contuli, alioqui tamen et Hermannus ad Soph. Antig. v. 628 et ego l. l. erravimus.

24. ταὐτὰ] ταῦτα ΨΩΦ. τὰ αὐτὰ A et v. τὰ τοιαῦτα Ta. οὐ λαμβάνεις Ψ et v. συλλαμβάνεις Aa. λαμβάνεις ΩΦ.

μεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. μανθάνεις· οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ ἕνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην. ΩΝ. καὶ μὴν * τοὐναντίον ἐχρῆν, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡΥΣ. σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε κατατοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΩΝ. καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. ἀπορία καὶ σιωπὴ καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. 25. ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστά σε

---

nova persona ante *καὶ δῆλον* in A. *μανθάνεις*] *μανθάνω* Ψ. *ἕνεκα* Dindorfius pro *εἵνεκα*. *τοῦ δὲ διδόντος* ΨA et v. *τοῦ διδόντος δὲ* M. *τοῦ διδόντος* Φ diserte et ut puto Ω. *ἐκχύτης*] *ἐκλύτης* AC. *ὁ δὲ* AΨ et v. *ὁ δέ τις* ΩM. *ἀσκῶ*] *ἀσκῶν*, A.

tredecim verbis omissis a priore *εἶναι περιεκτικὸν* ad alterum aberrat A. *ἐκχύτην*] *ἐκχυτὴν* a. *ἐχρῆν* Ψ (?), uti Seager et ego ad Arist. Thesmoph. v. 554 conjeceramus. *ἔφης* libri plerique omnes. *ἐκχύτην*] *ἐκλύτην* A. *ἐκχυτὴν* a. *ὦ οὗτος*] *ὦ* om ΩΦ.

post *οὗτος* nova persona in A. *ἀλλ' ὅρα*] *ἀλλὰ ὅρα* A (ita A) ΩΦ. *κατατοξεύσω* Cobetus V. L. p. 238 et p. 278. libri *ἀποτοξεύσω*. *τῷ ἀναποδείκτῳ*] *τῷ* addunt ACΨΩΦ. om vulgo.

25. *πῶς λίθον;* om Φ. *Περσεὺς σὺ* M et fortasse ΨΩ. *περσεὺς* AΦ et v. *ὦ βέλτιστε*] *ὦ μέγιστε* Ψ. *ὁ λίθος*] *ὁ* om A. *ἐστι;*] *ἐστιν;* Φa. ante prius *ναὶ* personam om AΦ.

septem verbis omissis post *σῶμα ἐστί. ναί.* A statim pergit *σὺ δὲ ζῶον*. *τὸ ζῷον σῶμα;* Ψ. *τὸ ζῷον οὐ σῶμα;* ΩΦ et v. vide verba inferiora: *τί δέ; λίθος ζῷον;* *ΑΓΟ. ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. λίθος ἄρα εἶ σῶμα ὤν.* ΩΦ et v. *ἔοικάς γε οὖν* (*οὖν* pro *γε οὖν* Ψ) *λίθος ἄρα* (*ἄρα λίθος* Ψ) *εἶναι, σῶμα ὤν* persona bis omissa ACΨ. *καὶ ἐξ ὑπαρχῆς*] *καὶ* om a. *πᾶν σῶμα ζῷον;*] *πᾶν ζῶον σῶμα;* A. *οὔ*] *ναί* A. *τί δέ; λίθος*] *τί δαὶ λίθος* AC. *τί δὲ λίθος;* a. *ὠνήσομαί σε*] ita scripsi. libri *ὠνήσομαί γέ σε*. ante *πόσον* nova persona in A. *καταβάλω* Cobetus V. L. p. 238. libri *καταβαλῶ*. *αὐτὸν*] *αὐτός* M. *οὓς*] *ὡς* ΦΤVY. nulla persona ante *πολλοί γε* in A. *τοῦ θερίζοντος* ΩM. *τοῦ θερίζοντος λόγου* AΨΦ et v, quod verbis praegressis *τοὺς ὤμους καρτεροί* non respondet. equidem post alios *λόγου* delevi ut glossam.

ἀποδείξω λίθον. ΩΝ. πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. ὧδέ πως· ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. τί δέ; τὸ ζῷον σῶμα; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. σὺ δὲ ζῷον; ΩΝ. ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. λίθος ἄρα εἶ σῶμα ὤν. ΩΝ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῷον; ΩΝ. οὔ. ΧΡΥΣ. τί δέ; λίθος ζῷον; ΩΝ. οὔ. ΧΡΥΣ. σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. σῶμα δὲ ὢν ζῷον εἶ; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῷόν γε ὤν. ΩΝ. εὖ γε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο καὶ πάγια ἦν. ἀλλὰ ὠνήσομαί σε. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβάλω; ΕΡΜ. μνᾶς δώδεκα. ΩΝ. λάμβανε. ΕΡΜ. μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΩΝ. μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς.
566 * ΕΡΜ. πολλοί γε καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ καὶ τοῦ θερίζοντος ἄξιοι. 26. ΖΕΥΣ. μὴ διάτριβε· ἄλλον κά-

26. κάλει τὸν Περιπατητικόν. ΕΡΜ. σέ φημι] ita in Quaestt. p. 142 et in Epist. Cr. p. XXXVII personas ordinavi. κάλει. ΕΡΜ. τὸν Περιπατητικὸν σέ φημι ΨΩ et v. in A neque ante μὴ neque ante τὸν persona est. καὶ πλούσιον ΑΨ. τὸν πλούσιον ΩΦ et v. ἅπαντα ΩΦΜ. πάντα ΑΨ et v. ἐστι] ἐστιν Φ. ΕΡΜ. ἄλλος] personam non hic sed infra post δοκεῖ habent abc. ἔκτοσθεν ΑΨΩΦ. ἔκτοθεν v. ἐξωτερικὸν, τὸν δὲ ἐσωτερικὸν Φ. ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν A et v. δὲ ΨΩΦ et v. δαὶ AC. γιγνώσκει A et v. γινώσκει ΨΩΦ. τἀγαθὰ ΑΩΦ. τὰ ἀγαθὰ Ψ et v. ἐν ψυχῇ ἐν σώματι ΑΩΦ et v. ἐν τῇ ψυχῇ ἐν τῷ σώματι Ψ. at vulgatam ipse Aristoteles in Eth. Nicom. I, 8 ubi absunt articuli confirmat. πολὺ ΑΨΦ et v. πάνυ Ω. πολλοῦ optime Reitzius probante Cobeto V. L. p. 238. Theodorus Prodr. l. l. p. 137 habet, πολλοῦ φής —. ἔχειν τἀργύριον] ita correxi. libri ἔχειν τι ἀργύριον. at sic τἀργύριον de emtionis pretio dicitur supra c. 18 fin. et infra c. 27 sub finem. h. l. τἀργύριον scholiasta legerat, qui τὸ καταβληθέν σοι interpretatur. In hoc scholio pro εὐποροῦντ' scribe εὐποροῦντος et cum Hemsterhusio ἀποίσεσθαι pro ἐποίσεσθαι. ὠνησάμενος ΑΨ. ὠνούμενος ΩΦ et v. utrumque legit scholiasta in V. ἔτι] ἔστι A. πόσον] ὁπόσον Dindorfius. πόσον μὲν] πόσον μόνον Ψ. βιοῖ τὸν χρόνον — τῶν ὀστρείων] haec ita transponit Ψ: βιοῖ τὸν χρό-

λει τὸν Περιπατητικόν. ΕΡΜ. σέ φημι, τὸν καλὸν
καὶ πλούσιον. ἄγε δή, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον,
τὸν ἅπαντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΩΝ. ποῖος δέ τίς
ἐστι; ΕΡΜ. μέτριος, ἐπιεικής, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ
δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΩΝ. πῶς λέγεις; ΕΡΜ. ἄλλος
μὲν ὁ ἔκτοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι
δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτόν, μέμνησο τὸν μὲν ἐξωτερι-
κόν, τὸν δὲ ἐσωτερικὸν καλεῖν. ΩΝ. τί δὲ γιγνώσκει
μάλιστα; ΕΡΜ. τρία εἶναι τἀγαθά, ἐν ψυχῇ, ἐν σώ-
ματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΩΝ. ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου
δέ ἐστιν; ΕΡΜ. εἴκοσι μνῶν. ΩΝ. πολλοῦ λέγεις.
ΕΡΜ. οὔκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τἀργύριον
δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνησάμενος. ἔτι δὲ * εἴσῃ 567
αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν
χρόνον, ἐφ' ὁπόσον δὲ βάθος ἡ θάλαττα ὑπὸ τοῦ ἡλίου
καταλάμπεται, καὶ ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν
ὀστρείων. ΩΝ. ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. τί δ'
εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλῷ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς
τε πέρι καὶ γενέσεως καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμ-
βρύων πλαστικῆς, καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος
δὲ οὐ γελαστικόν; .... οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊ-

νον καὶ ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρείων, ἐφ' ὁπόσον δὲ β. η. θ. ὑ. τ. ἡ. καταλάμπεται. ἐφ' ὁπόσον ΑCΨΩΜ. ἐφ' ὅσον v et Φ. θάλαττα Φ et (?) ΨΩ. θάλασσα A et v. ὀστρείων ΑΨΩΦ. ὀστρέων v. τί δ'] τί δὲ ΨΩΦ. τί δαὶ ΑCΜ. ἀκούσειας ΑCΨΩΦΜ. ἀκούσεις a. ἀκούσοις v. πολλῷ ΩΜ. πολλὰ ΑΨΦ et v. idem vitium De Mort. Peregr. c. 17 fin. et alibi exstat.

γενέσεως] γενήσεως a. τῶν ἐμβρύων ΑΨ et v. ἐπὶ τῶν ἐμβρύων ΩΦ. ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν] id h. l. ad Aristotelem refertur auctorem, sed a Polluce VI, 200 ad Platonem, et ab Sexto Empirico Pyrrhon. II, 211 ad philosophos in universum.

post οὐ γελαστικὸν libri continuo: οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. πάνσεμνα —, quae vitio laborant aperto. et Dindorfius quidem post οὐ γελαστικὸν recte signa posuit lacunae, ceterum etiam post πλωϊζόμενον aliquid deest. suppleo equidem: οὐ γελαστικόν; [ΩΝ. οὔκουν] οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊζόμενον; [ΕΡΜ. ἔοικεν.]. ΩΝ. πάνσεμνα —. vide supra c. 20 fin. πλωϊζόμενον] πλοϊζόμενον Ψ. αὐτὸν τῶν εἴκοσιν Cobetus V. L. p. 238. libri αὐτὸν εἴκοσιν.

ζόμενον; . . . . ΩΝ. πάνσεμνα φῂς καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα, ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἴκοσιν. 27. ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς ἡμῖν; ΕΡΜ. [μόνος] καταλείπεται ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ ὁ Πυρρίας πρόσιθι καὶ ἀποκήρυττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνήσεται; ΩΝ. ἔγωγε. ἀλλὰ πρῶτον εἰπέ μοι,
568 * σὺ τί ἐπίστασαι; ΠΥΡΡΩΝ. οὐδέν. ΩΝ. πῶς τοῦτ' ἔφησθα; ΠΥΡΡ. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΩΝ. οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες; ΠΥΡΡ. οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΩΝ. οὐδ' ὅτι σύ τις ὢν τυγχάνεις; ΠΥΡΡ. πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΩΝ. ὢ τῆς ἀπορίας. τί δέ σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται; ΠΥΡΡ. ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω, κἀπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΩΝ. τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΥΡΡ. τὰ πάντα πλὴν

---

27. ΕΡΜ. εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; — τ. κ. τ. ὠνεῖται; v. sed in A persona est et ante εἶεν et ante τίς et ante ὁ σκεπτικὸς et ante οὐ ὁ et ante ἤδη μὲν —. ego in Quaestt. p. 143 personas melius ita constitui: ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς — ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. ΕΡΜ. σὺ ὁ Πυρρίας — et prorsus recte addidi sic potius: τίς λοιπὸς — ἡμῖν; καταλείπεται distingui posse. nunc ΕΡΜ. personam post ἡμῖν posui et quoniam καταλείπεται ab initio locari nequit, ipso μόνος post ἡμῖν supplevi: ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς ἡμῖν; ΕΡΜ. [μόνος] καταλείπεται ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. καταλείπεται ΑΨΩΦMRTVYd. καταλέλειπται v. οὗτος om Ω. ὁ Πυρρίας libri omnes et scholiasta, pro quo cave scribas ὁ Πύρρων. immo id quod Solanus et Gesner viderunt, Lucianus ut comici comica nominis depravatione usus propterea ὁ Πυρρίας dixit, quod Pyrrho h. l. tanquam servus producitur. κατὰ τάχος — ὑπορρέουσιν] κατατάχος — ὑπερρέουσιν A. πρᾶσις pro
τι
πράσις Lehmannus. ὠν σε (inter ν et ο ras.) Ψ. ὠνήσεται ΩΦΜ. ὠνεῖται A et v. ἀλλὰ πρῶτον Φ. ἀλλὰ οὖν πρῶτον Ω. ἀλλ' οὖν πρῶτον ΑΨ et v. ΠΥΡΡΩΝ Solanus. Φιλόσοφος abc. Φιλ. v. τοῦτ' ἔφ.] τοῦτο ἔφ. Φ. A octo verbis omissis ab εἶναί μοι δοκεῖ pergit ad (nov. pers.) οὐδ' ὅτι —. ἄρα a. ἆρα A et v. τοῦτ' ἀγν.] τοῦτο ἀγν. Ω. δέ σοι ΨΩΦ. δαί σοι A et v. σταθμία pro στάθμια Lehmannus. de ipsa re confer Sextum

δραπέτην μεταδιώκειν. ΩΝ. τί δὲ τοῦτό σοι ἀδύνατον;
ΠΥΡΡ. ὅτι, ὦγαθέ, οὐ καταλαμβάνω. ΩΝ. εἰκότως·
βραδὺς γὰρ καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ
τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΠΥΡΡ. ἡ ἀμαθία καὶ τὸ μήτε
ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΩΝ. οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ
τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΠΥΡΡ. καὶ * ἄκριτός γε προσέτι 369
καὶ ἀναίσθητος καὶ ὅλως τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.
ΩΝ. ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ
φάναι; ΕΡΜ. μνᾶς Ἀττικῆς. ΩΝ. λάμβανε. τί φής,
ὦ οὗτος. ἐπριάμην σε; ΠΥΡΡ. ἄδηλον. ΩΝ. μη-
δαμῶς· ἐώνημαι γὰρ καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΠΥΡΡ.
ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι. ΩΝ. καὶ μὴν
ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΠΥΡΡ.
τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φής; ΩΝ. ὁ κῆρυξ καὶ ἡ
μνᾶ καὶ οἱ παρόντες. ΠΥΡΡ. πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

Empir. Adv. mathem. VII p. 377. κἀπειδὰν ΩΦΜ. καὶ ἐπειδὰν ΑΨ et v. τότε δὴ τότε ΑCΨ. τότ' ἤδη τότε ΩV. τότ' ἤδη τότ' Φ. τότε δὴ v. libri τὰ πάντα πλὴν δρ., in quo vitiosum τά, vitiosus infinitivus. corrigo: πάντα, πλὴν τοῦ δραπέτην —. τί δὲ ΩΦ. τί δαὶ ΑΨ et v. τὸ τέλος] τὸ om ΑΨΩΦ. τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν] A. Gellius N. A. XI, 5: ‚ac ne videre quoque plane quidquam neque audire sese putant‘ (Pyrronii). καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς ΑΨ et v. καὶ τυφλὸς ἅμα καὶ κωφὸς Φ et haud dubie Ω. καὶ τὸ (?) τυφλὸς ἅμα καὶ κωφὸς M. in A nulla persona ante καὶ ἄκριτος. γε ΦΩ et v. τε ΑΨΜ. οὐδὲν] οὐδενὶ ΑΜ. in A nulla persona ante ὠνητέος. in A nova persona ante πόσου et mox ante τί φής. ἐπριάμην σε ΑΨΦ et v. ἐώνημαί σε ΩΜ. aut hic recipiendum ἐώνημαί σε, aut servato hic quidem ἐπριάμην σε infra pro ἐώνημαι γὰρ cum Lehmanno scribendum: ἐπριάμην γάρ. ἄδηλον om Ω. εἰ ἀληθῆ] εἰ om Ψ. πάρεισι — τινες om Ω. ἀλλ' ἐγώ σε Ψ. ἀλλ' ἔγωγέ σε ΑΩΦ et v. ἔγωγε natum ex inferioribus. μυλῶνα pro μύλωνα Jacobitius. δεσπότης] δεσπότην Ψ. ἔπεχε ΑΨΩΦΜ. ἐπέχω v. μὰ δί' ἀλλ' ἤδη γε A et v. μὰ δία γε ἀλλ' ἤδη γε (?) Ω. μὰ δίαγε. ἀλλ' ἤδη ἀπεφ. Φ. hinc correxi: μὰ Δί' ἔγωγε, ἀλλ' ἤδη ἀπεφηνάμην. δ' ἐς v. δὲ ἐς ΑΨ. δὲ εἰς Ω et qui εἰσαύριον Φ. παρακ.] παραβαλοῦμεν A. γὰρ καὶ τοὺς ἰδ.] ita scripsi. libri γὰρ τοὺς ἰδ. eadem oppositio in Fugitiv. c. 4: μήτε τοὺς ἰδιώτας μήτε τοὺς φιλοσόφους, in Nigrin. c. 24 init., in Piscat. c. 10 init. ib. c. 34 fin. et alibi exstat.

ΩΝ. ἀλλ' ἐγώ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μυλῶνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΠΥΡΡ. ἔπεχε περὶ τούτου. ΩΝ. μὰ Δί' ἔγωγε, ἀλλ' ἤδη ἀπεψήφισμαι...

ΕΡΜ. σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ, ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν· ἀποκηρύξειν γὰρ καὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ βαναύσους καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ΑΛΙΕΥΣ
Η
ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

Reitz. I p. 570

1. ΣΩΚ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, ἐπίβαλλε τῶν βώλων, προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων, παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον, ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ βάλλε, ὦ Πλάτων· καὶ σύ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ· πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅντινα οὐχ ὕβρικε. σὺ δέ, ὦ Διόγενες, * εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε, χρῶ 571 τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆτε· διδότω τὴν ἀξίαν βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

ἀνέρες ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεὺς Thomas coustauter (p. 148, 18; p. 156, 11; p. 318, 3; p. 399, 9 ed. R.).

1. ἀφθόνοις τοῖς ABCΨΦMcd. τοῖς ἀφθόνοις v. ἀφθόνοις om a. βάλλε, ὦ πλάτων ABΨΦ. ὦ Πλάτων, βάλλε v. καὶ σὺ δέ, πάντες AB. δὲ addunt etiam TV. καὶ σὺ δέ. καὶ πάντες ΨM. καὶ σύ· πάντες v et (?) Φ. συνασπίσωμεν Φ. ἀρήγῃ ABXΨΦ cum Homero Jl. β', 363. ἀρήγει edd. vett. ἡμῶν ὅντινα ΦM et fortasse Ψ. ὑμῶν ὅντινα C. ὅντινα ὑμῶν Ba. ὅντινα ἡμῶν v. ὅντινα ὑμᾶς A. vide Eurip. Alcest. v. 783, Hecub. v. 864, Arist. Pac. v. 930. ὕβρικε ABCΨΦM. ὕβρισε (— σεν a) v. καὶ ἄλλοτε ABCΨΦT. ἄλλοτε v. ἀνῆτε ABCΨΦM. ἀνῇς v.

ὦ ἐπίκουρε καὶ ἀρίστιππε BCΦMTV et (qui ὦ omittunt) AΨ. ὦ ἀρίστιππε edd. vett. ἀνέρες om edd. vett., addunt ABCVΨΦM itaque Homerus Jl. ζ', 112 et alibi.

2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶττον. εὖ ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὕστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃ; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ᾽ αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον καθ᾽ ἕκαστον· ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Α. ἐμοὶ μὲν ἀνασκολοπισθῆναι δοκεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Β. νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρό-

2. ἐπισπούδασον] ἐπισπούσατον A. ἔτι] ὅτι M. θᾶττον Φ. θᾶσσον Ψ et v. et cum persona post θᾶσσον A. εὖ ABΨΦM. καλῶς v. εἴσῃ] οἴσῃ Φ. ὄντας ἡμᾶς] ἡμᾶς ὄντας Φ. Dindorfius ἡμᾶς delebat. αὐτὸν] αὐτὰ A. μετέλθῃ ABCΨΦM. μετέλθοι v. ἐπινοῶμεν θάνατον] θάνατον ἐπινοῶμεν Φ. ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι M. ἐξαρκέσαι ἀρκέσαι Ψ. δυνάμενον· καθ᾽ ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν v. δυνάμενον. καθ᾽ ἕκαστον γοῦν (omisso ἑπτάκις) AB. δυνάμενον. καθ᾽ ἕκαστον ἑπτάκις (omisso γοῦν) Φ. δυνάμενον. καθ᾽ ἕκαστον γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἑπτάκις ἀπολωλέναι (hoc ordine) Ψ. inepte quidam ἑπτάκις delerunt, quo servato Bekker cum Gesnero non melius conjecit: δυνάμενον. καθ᾽ ἕκαστον γοῦν ἑπτάκις. at scriptor non hoc vult, Lucianum commeruisse ut pro unoquoque saepius moreretur, sed ut quot philosophos ipse lacsisset, totidem mortibus (si fieri posset) multaretur. itaque, ut in Quaestt. p. 106 dictum est, πᾶσιν καθ᾽ ἕκαστον cohaerent optimeque vulgata habet correcto interductu.

ΠΛΑΤ. ἐμοὶ μὲν — Ἐμπεδόκλεις δοκεῖ v. „οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ.“ U. tum in A persona est primum ante ἐμοὶ μὲν (mox post αὐτὸν νὴ δία. punctum sine persona), tum persona ante τοὺς ὀφθαλμούς, denique persona ante τὴν γλῶτταν (sic). in Φ quis ἐμοὶ μὲν — δοκεῖ αὐτὸν loquatur nescio, sed ante νὴ δία loquitur Plato et post γε πρότερον Chrysippus. quum Solanus ab multis haec prolata voluisset et Wielandius inter tres personas divisisset: Dindorfius in ed. Paris. quatuor philosophos deinceps loqui ac tum Socratem pergere: σοὶ δὲ — δοκεῖ perspexit.

ἀνασκολοπισθῆναι ΦM. ἀνεσκολοπίσθαι ABΨ et v. post γε πρότερον (ante τοὺς ὀφθαλμούς) ex uno Φ inserui: πολὺ πρότερον, quibus opus esse vocula ἔτι argumento est, utpote in gradatione: πρότερον, πολὺ πρότερον, ἔτι πολὺ πρότερον, quae consimilis est superiori: βάλλε, ἐπίβαλλε, προσεπίβαλλε. ἐκκεκόφθω] ἐκκόφθαι Φ. ἔτι πολὺ ABΨTV. ἐπιπολὺ Φa et v. μάθῃ ABCΨΦM. μάθοι v. κρείττοσιν B et mox μονον pr m, μορον e corr. εὑρέσθαι] εὑρέσθαι A. λακιστὸν — μόρον] versus

τερον. *ΦΙΛ. Γ.* πολὺ πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω. * *ΦΙΛ. Δ.* τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἔτι πολὺ πρό- 572
τερον ἀποτετμήσθω. *ΣΩΚ.* σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; *ΕΜΠ.* ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτόν, ὡς μάθῃ μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. *ΠΛΑΤ.* καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα ἢ Ὀρφέα,

λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον,

ἵνα καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο.
3. *ΛΟΥΚ.* μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἱκεσίου φείσασθέ μου.

esse Euripidis videtur de Pentheo vel Orpheo locuti, quo tragico prope solo Lucianus utitur. sed haec si de Pentheo in membra discerpto dicta erant, per se sane ejusmodi sunt, ut etiam in Aeschyli sive Pentheum cadere possint sive in Xantrias, in quibus loqui ita *Λύσσα* potuit. *ἵνα καὶ* A (ita A) Ψ. *ἵναν καὶ* B. *ἵν' ἂν καὶ* Φ. *ἵνα ἂν καὶ* v. *ἂν* h. l. delendum esse Cobetus V. L. p. 103 intellexit. *ἀπηλλάττετο* Ψ diserte. *ἀπηλλάττετο καί.* (puncta pr m) A. *ἀπηλλάττετο καὶ* B (?). *ἀπαλλάττετο* Φ. *ἀπαλλάττοιτο* v.

3. *ἱκεσίου*] *ἱκεσίου διὸς* Φ. *ΠΛΑΤ.*] libri *ΣΩΚ.* persona inepta. *ἄραρεν·*] *ἄρανεν;* A. *ἅ φησιν* AΨ. *ἅ φῇ* B. *ἅ λέγει* Φ et v. eadem fere verba in Vit. Auct. c. 23, ubi *φησιν* libri omnes. *ὡς — πιστά*] totus Homeri est Jl. χ', 262. *οὐκ ἔστι*] *οὐκέτι* A. *ὑμᾶς καὶ αὐτὸς* AB et v. *καὶ αὐτὸς ὑμᾶς* ΦM. *καὶ αὐτὸς* (omisso *ὑμᾶς*) Ψ. *ἱκετεύσω* ΦM et v. *ἱκετεύω* AB et fortasse Ψ. *παρόψεσθε*] corrigo: *περιόψεσθε.* *ζωγρεῖτ' — χρυσόν τε*] parodia Homerici Jl. ζ', 46—48 sive λ', 131—133. *δέχθε*] *δέχεσθε* Ψ. *χαλκόν τε χρυσόν τε*] *χρυσόν τε χαλκόν τε* M. *τὰ δὴ φιλ. ο. π.*] parodia Homerici Jl. υ', 65: *τά τε στυγέουσι θεοί περ.* *ἡμεῖς*] *ἡμεῖς γε* Φ. *πρός σε* Φ. *πρὸς σὲ* A et v. *Ὁμηρικῆς*] *ποιητικῆς* Φ. *ἄκουε γοῦν* ABΨ. *ἄκουε δὴ* Φ et v. *μή — ἀμὰς*] parodia Homerici Jl. κ', 447 sq. *ἵκεο*] *ἵκες* A. *ἀμάς* A. *ἐμὰς* BΨ. *ἀμᾶς* v. *ἡμῖν*] *ἡμῖν γε* Ψ. *γὰρ ἂν* Φ et v. *ἂν* om ABΨ. *κτεῖνε* ABΨΦM et (ap. Bastium ad Greg. C. p. 16) 𝔄Γ. *κτεῖναι* v. *τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ* ABΨ, uti Musgravius optime correxerat. *τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ* Φ et v. confer Jonem v. 1553. *τί δ' οὐχὶ* ABΨ. *τί δὲ οὐχὶ* Φ et v. *τί δέ; οὐχὶ* Lehmannus. *οὐ — εἰργασμένους*] totus est Euripidis in Oreste v. 407. *πάσχειν*] *πράσσειν* M. *κτενεῖτέ με* Guyetus. *κτείνετέ με* vulgo et BΦ et qui sine persona continuat: *κτείνετέ με, νὴ* A. denique *κτείνετε* (omisso *με*) Ψ. per Lucianum, qui caeteros locos tres verbotenus esse Euripidis ipse quoque testatur,

ΠΛΑΤ. ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἅ φησιν,

ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά.

ΛΟΥΚ. καὶ μὴν καθ᾽ Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύω· αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με·

ζωγρεῖτ᾽ οὐ κακὸν ἄνδρα καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
χαλκόν τε χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

573 * *ΠΛΑΤ.* ἀλλ᾽ οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρός σε Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε γοῦν·

μὴ δή μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ,
χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. τί δ᾽; οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν,

οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

ΠΛΑΤ. νὴ Δία· φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

ἀχαλίνων στομάτων
ἀνόμου τ᾽ ἀφροσύνας
τὸ τέλος δυστυχία.

---

hunc unum versum pro parodia Euripidei habere licet, id quod soli placuit Solano: ‚imitationem Euripidis, inquit, agnosco.' et tum quidem vocem in tragoedia raram (habet Sophocles in Oed. C. 873) *ῥημάτων* Luciano deberi arbitror, quum ipse Euripides aliter scripserit, veluti *χρημάτων*, quocum compara Hecub. v. 25. vide etiam Androm. v. 1098 et Iphig. A. v. 1167. fieri tamen potest, ut etiam hic versus integer Euripidis sit, de qua re plerique ne dubitarunt quidem, ut Matthiae Fragm. Eur. p. 412, Wagner p. 488 et qui *ῥήματος* pro *ῥημάτων* male conjecit locumque nostrum parum legit attente Nauckius Trag. Frag. p. 520.
φησὶ] *φήσει* ABΨ. *ἀχαλίνων — δυστυχία*] omnia Euripidis sunt in Bacch. 379 sqq., quae recte scripta adferuntur etiam ab A. Gellio N. A. I, 15 et Stobaeo Flor. XXXVI, 13, non item in nostri Pseudolog. § 32: *ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, ἀχαλίνων στομάτων καὶ ἀφροσύνης καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται*, ubi corrigo: *καὶ ἀνόμου ἀφροσύνης*.

4. *ΛΟΥΚ.* οὐκοῦν ἐπεὶ δέδοκται πάντως ἀποκτιννύναι καὶ οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, * τίνες ὄντες ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον 574
πρὸς ἡμῶν ἀμείλικτα ὀργίζεσθε καὶ ἐπὶ θανάτῳ με ξυνειλήφατε; *ΠΛΑΤ.* ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινά, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος οὑτοσὶ καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων ἐγὼ καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεινοσὶ καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας καὶ Διογένης καὶ ἅπαντες, ὅσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις. 5. *ΛΟΥΚ.* ἀνέ-

---

4. personam ante οὐκοῦν om A. ἐπεὶ ABΨM. ἐπειδὴ v et (?) Φ. in simili loco D. Marin. VIII, 2 ἐπεὶ libri omnes. ἀποκτιννύναι B. ἀποκτιννῦναι v. ἀποκτινῦναι A, et per unum ν ἀποκτινύναι scribit Phrynichus Bekkeri p. 29, 7, dubitante tamen Hermanno Praef. ad Soph. Antig. p. XXIV et adversante Buttmanno Gr. II p. 228 ed. sec. τὸ ABΦabc. τοῦ Ψd. φέρε ABΨ. φέρετε Φ et v. μοι τίνες Φ. οἵτινες (omisso μοι) AB. μοι οἵτινες v. ἀμείλικτα ABΨΦMRTUV. ἀνήκεστα v. scholiasta utrumque legit: ἀμείλικτα: ἀνήκεστα. με ξυνειλήφατε AB et fortasse CΨ. συνειλήφατέ με v. sed Φ: συνειλήφατε. ἅ τινα (omissis με et persona). σεαυτὸν] ἑαυτὸν Ψ. καλοὺς ABΨΦ et v. κακοὺς RUV. σου λόγους] συλλόγους ABCΨΦRTV.

ἐν οἷς] ἐφ' οἷς Ψ, quod mox sequitur, quo altero loco A: ἐφ οἷς. ἐξ ἀγορ. ἀποκηρ.] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων M. Ἀϊδωνέα Φ et v. ἅδην (ἅιδην B) ABCΨ. οὑτοσὶ] οὗτος ABΨ. καὶ ὁ πλάτων ABCΦ. καὶ πλάτων v et diserte Ψ. καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος] haec om Φ. ἐκεινοσὶ BCΨ. ἐκηνοσὶ A. ἐκεῖνος v. ὁ σιωπῶν] ὁ προσιὼν AC, sed A in marg pr m: ὁ σιωπῶν. καὶ διογένης ΨΦ et v. καὶ ὁ διογένης AB. ὅσους ABCΨT. ὁπόσους Φ et v. διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις] in „Vitarum Auctione" tum quidem recens edita, de qua imperfecto et debebat uti et etiam paullo ante bis usus est: κακῶς ἠγόρευες atque ὕβριζες. at Cobetus V. L. p. 238 διέσυρας conjecit, quod si in libris esset omnibus, ego tamen διέσυρες conjicerem.

5. *ΛΟΥΚ.* personam om A. ἢν μάθητε ABCΨTUVc. εἰ μάθετε a et fortasse Φ. οἱ δὲ ABC. οἱ δὴ ΨΦ et v. ita

πνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢν μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛΑΤ. ληρεῖς· σὲ δὲ τήμερον χρὴ ἀπολωλέναι, καὶ εἴθε γε ἤδη „λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.“ ΛΟΥΚ. καὶ μήν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα καὶ εὔνουν καὶ ὁμογνώμονα καί, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε τοσαῦτα * ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα· ὁρᾶτε οὖν, μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτοὶ ποιῆτε, ἀχάριστοι καὶ ὀργίλοι καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὢ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ὡς ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων; 6. ΛΟΥΚ. ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ

Aristophanes, ληρεῖς· ἐγὼ δὲ in Ran. v. 1195 et Eccles. v. 1001.

τήμερον χρὴ ABC et fortasse Ψ. χρὴ τήμερον Φ et v. καὶ εἴθε γε ἤδη] ita correxi. καὶ ἤδη γε ΑΦ et v. καὶ ἤδη (om γε) Ψ. ‚utinamque, inquit, lapidibus jam coopertus esses.' καὶ εἴθε γε exstat De Merc. Cond. § 26 et alibi. hanc emendationem et forma ἕσσο poscit et ipse Homeri locus Jl. γ', 56 sq.: ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη | λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας. ἕσσο] ἕσσο Aabc. ὅσσα] ὅσσ' Ψ. ἐξ ἁπάντων] ἀπὸ πάντων Ψ. ὑμῖν ὄντα] ἡμῖν ὄντα; A. ὑπὲρ ὑμῶν v et qui ambo γρ. καὶ „περὶ ὑμῶν“ ΦV. περὶ ὑμῶν ΑΒΨΧ.

οὖν ΑΒΨ. γοῦν v et Φ. μὴ τὸ τῶν vulgo. μὴ τῶν ΑΒΨ. μὴ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ΦRTV. αὐτοὶ Cobetus V. L. p. 238. libri αὐτό. ποιῆτε Φ et v. ποιεῖτε ΑΒΨ. κακηγορίας ΑΒΨΦ et v. κατηγορίας RVd. οὕτως ὡς ABCΨΦ. οὕτως v. διαλέγεσθαι καὶ ΑΒΨ. διαλέγεσθαι; ἢ καὶ Φ et v.

6. οἷς καταλελοίπατε Φ. οὓς καταλελοίπατε A et v. οὓς καταλελείπατε abcde. αὐτὰ γοῦν ἃ] ἀτὰρ γοῦν ἃ Φ. ἅ φημι] ἀφίημι Ψ. λαβὼν ABCΨΤ. παραλαβὼν Φ et v. ἕκαστον

Gesner et Dindorfius. ἕκαστον (h. e. supra ἕκαστος) B. ἕκαστος AC et fortasse Ψ. ἑκάστου Φ et v. παρ' ὅτου] παρά του Φa.

τὸ δ' ΑΦ. τὸ δὲ v. τοιαῦτα et ποικίλα et πολυειδῆ] τοιαύτας et ποικίλας et πολυειδεῖς ΑΒΨ et fortasse V. pro τοιαῦτα

φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς
ὑπερεπαινῶν καὶ τοῖς λόγοις οἷς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν.
αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν
λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυ-
μαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν
ἕκαστον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελε-
ξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ
δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοι-
αῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις
ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρ-
μόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις
οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν κακῶς ἂν εἰπεῖν
ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, * ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι 576
ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον
εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἰ-
λήφει τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν ἐναντία
τοξεύων, καὶ ταῦτα δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. 7. ΠΛΑΤ.

---

hodie scribo τοσαῦτα itaque tacito Cobetus V. L. p. 166. ἀναλέξασθαί τε AB et fortasse Ψ ut in Quaestt. p. 123 conjeceram. ἀναλέξασθαί γε v, quod Bekker non bene revocavit. αὐτὰ] αὐτὰς ABΨ. ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι ABCΨ. ἀναπλέξασθαι καὶ ἁρμόσασθαι Φ et v. θατέρου om ABΨ. ἔσθ' ὅστις] ἔσθ' ὅτις AΨ, mero errore, ut A mox: ἐπιχειρήσειεν. ob dictionem οὐκ ἔσθ' ὡς (Soph. Antig. v. 746) olim conjeceram: ἔσθ' ὥς τις οὖν (i. e. ‚nullo modo quisquam'). at tunc ita Lucianus collocasset: ἔστ' οὖν ὥς τις —. cf. Prometh. II § 18: ἔσθ' ὅ τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν; et Hermotim. § 36 init. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ABΨVRT. ἀφ' ὧν εἶναί τις (omisso ἤδη) Φ et v. pro ἀφ' ὧν M: ὑφ' ὧν. Θάμυριν] Θάμυριν ἐκεῖνον hic legit Thomas M. p. 111, 11, (ubi etiam alia turbat), sed idem legit Θάμυριν (sine ἐκεῖνον) in loco ab turbis vacuo p. 399, 10. εἰλήφει ABΨ. εἴληφε v et fortasse Φ.

7. Lucianus, qui primum (c. 5) se Platonis εὐεργέτην tulerat et mox (c. 6) quum Plato ira excanduisset, ad blanditias conversus Platonem vicissim dixerat Luciani esse εὐεργέτην, rhetorum artes imitatus erat. recte igitur κατὰ τοὺς ῥήτορας et libri et qui male rem explicat scholiasta. quod Bekker οὐ κατὰ τοὺς ῥήτορας conjecit, ratione male conclusa offensus est. ego nihil aliud quam γοῦν in δ' οὖν mutavi. „tu quidem, inquit, rhetorum artibus usus es, veruntamen id rei ipsi plane contrarium est eoque causae tuae

τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι,
ἐναντιώτατον δ' οὖν ἐστι τῷ πράγματι καὶ χαλεπωτέραν
σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴ γε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχα-
ριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς
λαβὼν καθ' ἡμῶν ἐτόξευες ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν
σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς. τοιαῦτα παρὰ
σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον
ἀναπετάσαντες οὐκ ἐκωλύσαμεν δρέπεσθαι καὶ τὸ προ-
κόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε κατά γε τοῦτο
μάλιστα δίκαιος εἶ ἀποθανεῖν. 8. *ΛΟΥΚ.* ὁρᾶτε; πρὸς
ὀργὴν ἀκούετε καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι
οὐκ ἄν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου
ἢ Ἀριστοτέλους ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν, ἀλλά
μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν
577 ἀλλὰ μὴ * ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης
ἀποκτείνητέ με· ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ
μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ

nihil prodest.“ δ' οὖν] libri γοῦν. ἐστι τῷ Φ et v. ἐστί σοι τῷ ABΨ, errore o verbis proximis εἴρηταί σοι orto. vide Rhet. Praec. § 15: ἀχρεῖα γὰρ καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἐτόξευες] ἐτόξευε A. ante ἀνθ' ὧν persona in A. ἐκωλύσαμεν ABCΨVRT. ἐκωλύομεν v et fortasse Φ. κατά γε τοῦτο] ita correxi. libri διά γε τοῦτο, pro quo Cobetus V. L. p. 238 δι' αὐτὸ τοῦτο conjecit. at vide Bis Accus. 30: κατά γε τοῦτο (nostrates, „in so fern“) χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ, Toxar. 10: ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν. De Morte Peregr. 21: κατὰ τοῦτο (malim κατά γε τοῦτο) πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν. confer etiam Cynicum § 12: κατά γε τὸν σὸν λόγον et Demonact. 2: τό γε κατ' ἐμέ. μάλιστα om ABΨ, male. εἶ ABΨ. ἂν εἴης Φ et v.

8. personam post ἀποθανεῖν om A. ὁρᾶτε;] ὁρᾷ τῇ A. ὑμῶν] ἡμῶν ed. διαλύεσθαι] λύεσθαι Φa. λόγον ABCΨ. λόγους Φ et v. ἢ ἅμα πάντες] ἢ ἅπαντες Φ. ὅντιν' ἂν] ὅν-τινα ἂν v. ὅντινει ἂν A. ἐγὼ δ' Φ. ἐγὼ δὲ A et v. καὶ ABCΨ. κᾆτα Φ et v. ἢν μὲν ABCΨΦMTV. εἰ μὲν v. μὲν ABΨV. μέν τι ΦM et v et (?) C. ἀδικῶν AΦΨ et v. ἀδικεῖν B. φαίνωμαι ABCΨΦMTV. φαίνομαι edd. vett. ὑμεῖς — τολμήσετε] pro his quinque verbis ὑμεῖς δ' (δὲ B) ἐντολμήσετε AB. τὰς εὐθύνας] τὰς ἀθύνας A (ita A) ἀφήσουσί (ἀφεί-σουσί A) με ABΨMRV. ἀφήσουσι μὲν v et (?) Φ. ἐς A. εἰς v. παροξύνοντας B. τρέψατε ABΨM. τρέψετε v et (?) Φ.

διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν
τῷ μέρει. ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν
ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅντιν᾽ ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ
ἁπάντων, ἐγὼ δ᾽ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα.
καὶ ἢν μὲν ἀδικῶν φαίνωμαι καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ
τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ
βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν
καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί
με οἱ δικασταί, ὑμεῖς δὲ ἐς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς
καὶ παροξύναντας καθ᾽ ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψατε.
9. ΠΛΑΤ. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρα-
κρουσάμενος τοὺς δικαστὰς ἀπέλθῃς· φασὶ γοῦν ῥήτορά
σε καὶ δικανικόν τινα εἶναι καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις.
τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ
δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε, ἄδικα πείσεις ὑπὲρ σοῦ
ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐ-
δένα τοιοῦτον διαιτητὴν * ὕποπτον ἢ ἀμφίβολον ἀξιώ- 378
σαιμ᾽ ἂν γενέσθαι καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον.
ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ᾽ ὑμῶν δικάστριαν
ποιοῦμαι ἔγωγε. ΠΛΑΤ. καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν,
εἴ γε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε

---

9. personam post τρέψατε. om A. τοῦτ᾽ AB et fortasse Ψ. τοῦτο Φ et v. ἐς πεδίον τὸν ἵππον] in scholio Parisino ap. Bachm. Anecd. II p. 332 ex h. l. affertur: τοῦτο ἐκεῖνο, τὸν ἵππον ἐς πεδίον. qui verborum ordo in locis exstat omnibus Heindorfi ad Plat. Theaet. p. 429, Toupi Cur. N. in Suid. p. 225, Wyttenbachi ap. Boisson. ad Eunap. I p. 384, Boissonadi ipsius Anecd. I p. 397 et (ubi unus Tzetzes: ἐς πεδίον ἵππον) ibid. p. 459. etiam in Menandro ap. scholiastam Platonis p. 365 hunc ordinem fuisse numeri ostendunt, ut si Menander in fine senarii dixerat: ἵππον ἐς πεδίον καλεῖς, quae eadem fere verba sunt Eunapi p. 90. at Lucianus vi oppositi ab initio ἐς πεδίον collocavit: ‚in judiciumne, inquit, quasi in planitiem equum te vocandum esse?‘ ἀπέλθῃς ABCΨΦΜ. ἀπέλθοις v. μὴ οὐ] οὐ μὴ Ψ.
ποιεῖτε, ἄδικα AB. ποιεῖτε ἄδικα, v. personam post ψηφίσασθαι. om A. θαρρεῖτε A et v. θάρρει Φ et fortasse M.
γε om Φa. ἀποδώσεται] ἀποδόσεταί Φa. persona ante ὁρᾶτε in A. δικάστριαν ποιοῦμαι ABΨ. ποιοῦμαι δικάστριαν Φ et v. οἱ αὐτοὶ] οἳ αὐτοὶ A.

καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω. 10. *ΠΛΑΤ. τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ οὐκ ἄλογα ὁ ἀνὴρ προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. τί δ' ἄλλο ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες ἀκούσωμεν ὅ τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν οὖν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ ταῦτα δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου πέρι καὶ Μελήτου, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων,*
579 *ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος * τεθνήξεται μηδὲ τὸ παράπαν ὕδατος μεταλαβών; ΠΛΑΤ. ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.* 11. *ΛΟΥΚ. εὖ γε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε,*

---

10. *ποιῶμεν* ACΨ et *ω* in litura B. *ποιοῦμεν* Φ et v. *οὐκ ἄλογα ὁ ἀνὴρ* ABΨ. *ἀνὴρ οὐκ ἄλογα* Φ et v. *προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν* Φ et v. *προκαλεῖσθαι ἀξιῶν* ABC. *προσκαλεῖσθαι ἀξιῶν* et in marg *δικάζεσθαι ἀξιῶν* Ψ. nullo modo *δικάζεσθαι* delendum erat. *τί δ'* ABCΨ. *τί δὲ* v. *πρὸ δίκης*] *προδίκης* Φ. *ὀργίλων τινῶν*] *ὀργίλων γάρ τινῶν* Ψ. *τὸ δίκαιον ἐν τῇ χ.*] *τὸ ἐν τῇ χειρὶ δίκαιον* scholiasta Paris. in lemmate Bachm. Anecd. II p. 332, 17. malim: *καὶ ἐν τῇ χειρὶ τὸ δίκαιον τιθ.* *παρέξωμεν* ed. *οὖν* ABΨ. *γοῦν* Φ et v. *κακηγορεῖν* ΨΦ et v. *κατηγορεῖν* AB. *χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες*] *λέγοντες αὐτοὶ χαίρειν* Ψ. *ἀνύτου πέρι καὶ μελήτου* BΨ. *ἀνύτου πέρι καὶ μελίτου* A. *ἀνύτου καὶ μελήτου πέρι* Φ. *Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι* v. *ἢ τῶν*] *ἢ* om a. *τὸ παράπαν* AB. *τοπαράπαν* v. *ἀπίωμεν*] *βαδίζωμεν* M. *ἀγαπήσομεν* Φ et v. *ἀγαπήσωμεν* AΨ et fortasse B.

νομι
11. *νομιμώτερα*] *μονιμώτερα* B. *μονιμώτερα* A. *δεήσει*] *δεήσῃ* B. *ποῦ δὲ*] *ποῦ δαὶ* AC et fortasse B. *πολὺν* ABΨ. *πάνυ πολὺν* Φ et v. *ἀνήρωτων* hoc accentu A. *πολὺ μᾶλλον*] *πολλοῦ μᾶλλον* B, unde jam Jacobitius in ed. prim. *πολλῷ μ.* con-

ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις παρ᾽ αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς ἀνηρώτων· οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ᾽ ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ᾽ ἄλλης ἐπεδείκνυον. οὐδέπω οὖν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. 12. πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς εἰκάσας ἢ ξενα-

jecit. vide varr. lectt. in Luc. Herodoto § 2. *οὐδ᾽ ὅλως*] *οὐδόλως* A (ita A), *οὐδέν ὅλως* ΦM. *ἀπεκρίνοντό*] *ἀπεκρίναντό* ΦM. *ἐπεδείκνυον* ABΦ. *ἀπεδείκνυον* Ψ (?) et v. *οὐδέπω οὖν*] ita conjeci. libri *οὐδέπω γοῦν*.

12. *δὲ ἢ* M. *δὲ εἰ* Φ. *δὲ* A et v. *ἧκον ἄν*] vitium his subesse in Quaestt. p. 145 speciose dixeram. at hodie nihil muto ut in re non semel facta sed saepius: certe multae tum fuerunt philosophorum sectae. eandem comparationem habemus in Hermotim. c. 15 init. *ἐπί τινας*] *ἐπί τινος* Φ. *βεβαίως* om a. *τότε*] *τό γε* Ψ. *γοῦν*] *οὖν* a. *ἐσιόντων τε* Φ et v. *ἐσιόντων* A (ita A) BΨ. *ἀνθρωπῶν* om ABΨ. *ἐσῆλθον* ABCΨ. *ἐσῆλθον ἄν* Φ et v. *ἀφελὲς* (ut Graevius restituit) BTUVcd. *ἀσφαλὲς* AΨΦab et v. *ἐρρύθμιζεν* B. *ἐρύθμιζεν* AΨ. *ἐπερρύθμιζεν* Φ et v. *οὔτε τὸ* et *οὔτε τοῦ*] libri *οὐδέ τὸ* et *οὐδὲ τοῦ*. *ἄνετον* ABCΨ. *ἄφετον* Φ et v. *δέ τι*] *δέ τοι* Ψ. *ψιμύθιον*] *ψιμμίθιον* A. *φῦκος* AB. *φύκος* v. *φυκίον* ΦM. *καὶ φῦκος* om a. *ἐντρίμματα πάντα τά*] ita conjeci. *τὰ ῥήματα πάνυ τὰ* B. *τὰ ῥήματα πάντα* ACΨV. *τὰ ῥήματα πάνυ* Φ et v. vide Pollucem V, 101: *ἴσως δ᾽ ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμύθιον ἄγχουσα φῦκος καὶ τὰ ὑπογράμματα καὶ ἡ στίμμις κ. τ. ἑ.* adde nostrum Bis Accus. 31 init. et De Hist. Conscr. c. 8 fin. nam *τὰ ῥήματα* servare non licet nisi verbo quod tum male deest audacter suppleto, veluti: *καὶ φῦκος· [ἦν δὲ] καὶ τὰ ῥήματα πάντα ἑταιρ.* *ἐς κάλλος* AΨΦa. *ἐς κάλλους* B (?). *ἐς τὸ κάλλος* v, ut in eisdem verbis Pro Imagin. § 23 libri exhibent. *τοῖς πλουσιωτέροις*] ita correxi. libri *τοὺς πλουσιωτέρους* (*πλουσιοτέρους* a). vide exempli causa Anachars. § 14 fin. *ἂν* om Ψ. *παρακαθισαμένη*] *παρακαθησταμένη* A. *παρακαθεζομένη* Φ. *παρακαθιζομένη* a. *προσέβλεπεν* Φ pro *προσέβλεπε*. *χρυσᾶ*] *χρύσεα* AB. *κλοιῶν* ABCΨRTUV. *ἐγχέλεων* Φ et v.

*γήσαντός τινος ἧκον ἂν ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλ-
πίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει
580 τῶν ἐσιόντων τε καὶ * ἐξιόντων, ἁπάντων σκυθρωπῶν
καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσ-
οψιν· μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς καὶ αὐτὸς
ἐσῆλθον. εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ
ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐρρύθ-
μιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὔτε τὸ ἄνετον δοκοῦν
τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα οὔτε τοῦ ἱματίου τὴν
ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα· πρόδηλος δὲ
ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθερα-
πεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ
ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ ἐντρίμματα πάντα τὰ ἑται-
ρικά· καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς κάλλος
ἔχαιρε, καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο, καὶ
581 τοῖς πλουσιωτέροις ἂν παρακαθισαμένη πλησίον * τοὺς
πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπεν. πολλάκις δὲ
καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον ἑώρων περι-
δέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα. ἐπὶ πόδα οὖν εὐθὺς
ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκεί-
νους οὐ τῆς ῥινὸς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος ἑλκομένους πρὸς
αὐτῆς καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυν-
όντας.* 13. *ΠΛΑΤ. τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ*

scholiasta Graevi utrumque habet sic: *ἐγχέλεων: κλοιῶν.* *ἐπὶ πόδας οὖν εὐθὺς* ΑΒΨ. *ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὖ* (*ἂν* pro *αὖ* habent ΦΜ) *εὐθὺς* TUΦΜ et v. *ἐπὶ πόδας* tamen libri omnes, pro quo bene Cobetus V. L. p. 89 *ἐπὶ πόδα* correxit. *οὐ τῆς ῥινὸς ἀλλὰ τοῦ πώγωνος ἑλκ. π. αὐτῆς* ΑΒΨ. *ἑλκ. π. αὐτῆς οὐ τῆς ῥινὸς ἀλλὰ τοῦ πώγωνος* Φ et v. *Ἰξίονα*] *ἰξίωνα* A (ita A) B. *Ἥρας*] *ὥρας* ΑΨ.

13. *οὐ γάρ* Φ et v. *οὐδὲ γὰρ* ΑΒΨ. *ἀλλ'* Φ et v. *ἀλλὰ* AB. *δεήσει*] *δέει* Ψ. *ἐπανιοῦσα* AB et v. *ἀνιοῦσα* ΦΜa. ante *τοῦτο* persona in A. *τοῦτο γάρ* ΨΦ (diserte) et v. *τοῦτο* AB, quod vitium e falsa ante *τοῦτο* persona natum est. asyndeton hic ineptum est. dici h. l. debet aut *τοῦτο γοῦν* (ut in Jov. Trag. § 37 fin.), quod in libro est nullo, aut *τοῦτο γάρ*. de repetita vocula *γάρ* vide Quaestt. p. 184. *ποιεῖν ἔθος* ΑΒΨΦΜ. *ἔθος ποιεῖν* v. *προσέρχεται* ABCΨRTV. *πρόσεισιν* Φ et v. libri *τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος* (A et post *κόσμιον* et post

πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν. ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ· τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ποιεῖν ἔθος αὐτῇ· μᾶλλον
** δὲ ἤδη προσέρχεται. ὁρᾷς τὴν κόσμιον ἀπὸ τοῦ σχή-* 582
ματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα
*βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. πολλὰς * ὁμοίας ὁρῶ τό τε* 583
σχῆμα καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία
*πάντως ἥ γε * ἀληθὴς φιλοσοφία ἐστὶν ἐν αὐταῖς.* 584
ΠΛΑΤ. εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον. 14. *ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. παπαῖ, τί Πλάτων καὶ*

σχήματος interrogat). sed *τὴν* alterum recte deleverunt T. Fr. Benedictus et qui D. Mort. X, 8 apte contulit, J. Sommerbrodtius. ego in Quaestt. p. 139 quum *τὴν* permirum esse et corrigi facile posse dixissem, tamen cum vulgata contuli Bis Accusat. § 28: *αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν* (*τὸν* om A) *Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγαπήσας —.* at in Bis Accus. verba hoc potius ordine ponenda videntur: *α. δ. τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν Διάλογον, ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγ.* vide nostri Conviv. § 35: *οὓς γε ἐθαύμαζον οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων.* liberi specie et habitu similes esse parentibus solent. jam philosophi barbati barbatum dialogum, qui a Platone aliisque frequentatus esset, hac specie ducti philosophiae soli vindicarunt quasi subolem parenti (vide Diogenem L. III, 47 sq. ibique Menagium). quanquam dialogus aliquanto ante jam comoediae et tragoediae propria fuerat tanquam proles. ceterum in Bis Accus. l. l. Sommerbrodtius dubitanter conjiciebat: *αὐτὸν δ. τ. γ. ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, τὸν Διάλογον ὑπεραγαπήσας,* quod ut in universum laudem meretur, ita ab Gorlicensi justo abest longius [vide supra p. 35 sq.]. *ἐπὶ συννοίᾳ*] *ἐπὶ συννοίαν* (sic) *Φ*. nulla persona ante *πολλὰς* in A. *τό τε σχῆμα*] ita correxi in Quaestt. p. 123. *τό γε σχῆμα Φ* et v. *τὸ σχῆμα* AB. de *Ψ* parum constat. *πάντως* (uti Solanus conjecerat) *Φ*Ma. *πάντων* AB*Ψ* et (praeter a) edd. vett. cum nostris *μία πάντως* confer Hermotim. 14: *τὸ δέ γε ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν.* *ἐστὶν ἐν* ABC*Ψ*. *καὶ ἐν Φ* et v. *αὐταῖς*] *ταύταις* B.

14. A om personam ante *παπαί*, pro quo *παπαῖ* Jacobitius. *οἱ ἄλλοι πάντες* ABC*Ψ*. *οἱ λοιποὶ ἅπαντες Φ* et v. *ἆρά τι* ABC*ΨΦ*RTV. *ἆρά τις* v. videsis meam Epist. Cr. p. XXXVIII.

*Χρύσιππος ἄνω καὶ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι πάντες,
αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις
ἐς τὸν βίον; ἆρά τι ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις
γοῦν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἦ
που τυμβωρύχος τις ἢ ἀνδροφόνος ἢ ἱερόσυλός ἐστιν;
ΠΛΑΤ. νὴ Δί', ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων
585 ἀσεβέστατος, ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ * κακῶς ἀγορεύειν ἐπε-
χείρησε καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τὰ παρὰ σοῦ μα-
θόντες τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. εἶτα
ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες
ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν τοῖς Διονυ-
σίοις ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι καὶ οὔτε ἐδικασάμην
οὔτε ᾐτιασάμην προσελθοῦσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰ-
κότα καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι
ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ
ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμ-
586 μασι, λαμπρότερον * ἀποστίλβει καὶ φανερώτερον γίγνε-
ται. ὑμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ
γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε; ΠΛΑΤ. μίαν ἡμέ-
ραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς*

ξυλλαβόντες A et v. συλλαβόντες Φ. τυμβωρύχος ABCRTV. τυμβορύχος UΨ. λωποδύτης Φ et v. ἐστιν pro ἐστι Φ. νὴ δί' AB. νὴ Δία v. πάντων γε edd. et libri omnes, etiam A (ita A). ὁπόσοι τὰ παρὰ σοῦ] ita correxi. ὁπόσοι παρὰ σοῦ AB. ὁπόσοι περὶ σοῦ (certe περὶ) Ψ. ὁπόσοι τι παρὰ σοῦ Φ et v. vide Bis Accus. 21: ὃς τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς —. καταλελοίπαμεν] παραλελοίπαμεν Φ. ἐν τοῖς διονυσίοις ABΨ. ἐν Διονυσίοις Φ et v. οὔτε ᾐτιασάμην add Φ et v. om ABΨ. ἀποσμώμενον ABV et fortasse Ψ. (A interpungit ἀποσμώμενον.) ἀποσκόμενον T. ἀποσπώμενον Φ diserto et v. ἀποσπόμενον a.

κόμμασι v. κόμμασιν a. σκόμμασι Ψ. σκώμμασι ABΦ. γίγνεται Φ. γίνεται A et v. δ' οὐκ οἶδ' AB. δὲ οὐκ οἶδα Φ et v. δ' οὖν Φ et v. γοῦν AB. personam auto μίαν om A. ἐπ' αὐτὸν] παρ' αὐτὸν M. δέδρακεν Φa. δέδρακε A et v.

ἔλεγε παριὼν] ita correxi itaque unus voluerat Solanus („alibi apud hunc et Demosthenem, inquit, παριών“). ἔλεγεν (omisso ἐπιὼν) Φa. ἔλεγεν ἐπιὼν A et v. vide inprimis Prometh. I c. 2: οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες et Harmonid. c. 2: ἐς τὰ πλήθη παριών. item falso legitur ἐπιὼν (pro προϊὼν) De Merc. Cond. c. 4.

ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακεν. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγε παριὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν. 15. *ΦΙΛ.* εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. *ΠΛΑΤ.* οὔκ, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα καὶ σὺ ὅτι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. *ΦΙΛ.* τί φὴς σύ; *ΛΟΥΚ.* τοῦτο αὐτό, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο· μόγις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. *ΠΛΑΤ.* νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς; πρῴην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ θεάτρῳ ἀποκηρύττων κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. *ΦΙΛ.* ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας ἠγόρευε κακῶς. *ΛΟΥΚ.* εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀκούειν μόνον ἀπολογουμένου. *ΦΙΛ.* ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον, μᾶλλον δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐτήν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανῆ πάντα εἴη τὰ ἐν τῇ

---

15. *εἶτα*] personam om A. *ἀπολ.*] *ἀπολογησόμενον* TV. *οὔκ*] personam om A. *ἀνεβαλόμεθα* BΦ. *ἀνεβαλλόμεθα* AΨ et v. *ἀνελόμεθα* M. *καὶ σὺ ὅ τι ἂν*] ita scripsi ducibus partim Cobeto V. L. p. 238 et Dindorfio, qui praeclare *καὶ σὺ* pro *καὶ σοὶ* correxere. *καί σοι ὅ τι ἂν* Φ et v. *καὶ σοὶ ἂν* ABΨ. *καὶ ὅ σοι ἂν* RTV. *καὶ ὅσον ἂν* c. *δοκῇ*] *δοκεῖ* a. *τοῦτο ποιήσῃ* ABΨΦ a. *τοῦτο ποιήσει* v. *ἂν εὑρεῖν* TV. *ἀνευρεῖν* ABΨU. *ἐξευρεῖν* Φ et v. *μόγις* ABΨCM. *μόλις* v. *νῦν*] *νῦν οὖν* ΨΦ, male. vide Timonem § 48 init. bis et Arist. Thesmoph. v. 642. *καλεῖς*; A pro *καλεῖς*, — *τὸ ἀτιμ.*] *τὸ* om M. *θεάτρῳ ἀποκηρύττων* ABΨΦM. *ἀποκηρύττων θεάτρῳ* v. *κατὰ τὰ μέρη* fortasse V. *πολλὰ καὶ*] *καὶ* om Ψ. *ἠγόρευε* Φ et v. *ἠγόρευσε* B et fortasse Ψ. *ἠγόρευσαι* A. vide supra ad *δεόντες* c. 4 fin. *ἐθέλῃς*] *ἐθέλεις* a. *ἀκούειν μόνον ἀπολογουμένου.*] ita correxi. *ἀκούειν ἀπολογουμένου μόνον.* AB et fortasse Ψ. *ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον* v et fortasse Φ. Schwidopius Observv. Luc. III p. 11 minus recte transponebat: *ἢν ἐθέλῃς μόνον ἀκούειν ἀπολογουμένου.* *ΦΙΛ. ἀπίωμεν*] ita V. nova persona est etiam in AB. sed vulgo *ΛΟΥΚ.* loqui pergit. *ἐπ' Ἄρειον*] *ἐς ἄρειον* AB. *ἐς τὴν* ABCM. *εἰς τὴν* v. *καταφανῇ πάντα εἴη* ABCΨ. *καταφανείη πάντα* Φ et v.

587 πόλει. * 16. ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαί [μοι] καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη ἡ παρ' αὐτήν· ἡ δὲ προηγουμένη Παιδεία, ἡ ἀμυδρὰ δὲ καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ καὶ διολισθάνουσαν; ΛΟΥΚ. ὁρῶ νῦν μόγις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε καὶ συνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς· οὐ χαλεπὸν γὰρ μίαν δικάσαι δίκην, καὶ ταῦτα περὶ τῶν ὑμετέρων ἐσομένην. 17. ΑΛΗΘ.

---

16. ὑμεῖς δὲ] priori personae continuata in VAB. πόλει. ΦΙΛ. ὑμεῖς δὲ v et fortasse Φ. ἥξω γὰρ] ἥξω δὲ M. κόσμιαί μοι] ita conjeci. μοι κόσμιαι ABΨ. κόσμιαι Φ et v. αὐταὶ A et (?) Ψ. αὖται B. αὗται Φ et v. personam ante Ἀρετὴ om A. libri δικαιοσύνη παρ' αὐτήν. articulum ἡ in Quaestt. p. 145 addidi. ἡ δὲ προηγουμένη B. ἥδε προηγουμένη A. ἡ προηγουμένη δὲ Φ et v. de Ψ non constat. ἡ ἀμυδρὰ δὲ] καὶ ἡ ἀμυδρὰ δὲ M. δὲ καὶ ἀσαφὴς ABΨΦ. δὲ αὕτη καὶ ἀσαφὴς M et v. ὑποφεύγουσαν] ἀποφεύγουσαν Ψ. διολισθάνουσαν B et fortasse Ψ. διολισθαίνουσαν Φ et v et qui more suo διολισθαίνουσαν A.

personam ante ὁρῶ om A. νῦν] νῦν μοι A. μόγις ABCΨ. μόλις Φ et v. ἀλλὰ τί οὐχὶ] malim, ἀλλὰ τί μοι οὐχὶ —; nam μοι hic alicubi excidisse lectio mala sed antiqua νῦν μοι pro νῦν ostendit. συνέδριον Φ et v. ξυνέδριον A et fortasse BΨ. δέ γε] γε om Ψ. συνήγορον Φ. ξυνήγορον A et v. οὐ χαλεπὸν BCΨUV et qui οὐ χάλεπὸν A. οὐ βαρὺ Φ et v. γὰρ μίαν om AB. libri τῶν ἡμετέρων, sed τῶν ὑμετέρων jam in Quaestt. p. 145 correxi prima quae sequuntur verba Veritatis hoc ipsum plane dicentis testatus.

17. ΦΙΛ.] TUV. ΛΟΥ. abc. ἀλλ'] ἀλλὰ AB. ἐν δέοντι A (ita A) e. ἐνδέοντι v. ὡς καταμηνύοις] ita conjeci, uti c. 16 est: ὡς πλῆρες γένοιτο. καὶ καταμηνύοις Φa. ὡς καὶ καταμηνύοις (καταμηνύεις AC) ABCΨ et v. ΑΛΗΘ.] TUV. ΦΙΛ. edd. vett.

ἐπάγωμαι] ἐπάγομαι Φ. θεραπευνιδίω Ψ. τούτῳ] τῳδε (sic) Ψ. εὐνοϊκωτάτῳ Φ et v. συνοικοτάτῳ A et fortasse B.

ἄπιτε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν ἃ πάλαι
οἶδα ὁποῖά ἐστιν. ΦΙΛ. ἀλλ᾽ ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν
δέοντι ξυνδικάζοις ἄν, ὡς καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ.
οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω εὐνοϊκω-
τάτω μοι ὄντε; ΦΙΛ. καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.
*ΑΛΗΘ. ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, * μεθ᾽* 588
ἡμῶν ὡς τὸν δείλαιον τουτονὶ ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν
ἡμέτερον ὄντα κινδυνεύοντα ἐπ᾽ οὐδεμιᾷ προφάσει δι-
καίᾳ, ἄν γε σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ᾽, ὦ Ἔλεγχε, αὐτοῦ
περίμενε. ΛΟΥΚ. μηδαμῶς, ὦ δέσποινα, ἡκέτω δὲ
καὶ οὗτος, εἰ καί τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις
προσπολεμῆσαι δεήσει με, ἀλλ᾽ ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ
δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε

συνοίκω Ψ. at *συνοικότατος*, quod nusquam legi, ne graecum quidem puto, alterum autem *συνοίκω* ab hujus ipsius vitii correctore videtur profectum esse. hinc neque cum Ψ *συνοίκω μοι ὄντε* neque ex conjectura audaciore *οἰκειοτάτω μοι ὄντε* scripserim, sed in vulgata acquiesco. *ΦΙΛ.*] TUV. *ΛΟΥ.* edd. vett. *ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗΘ. ἕπεσθον*] ita ΦTUV et (quae *ΦΙΛ.* pro *ΑΛΗΘ.*) edd. vett. *ὁπόσα ἐὰν ἐθέλῃς ἕπεσθον.* et tunc demum nova persona in A. *ὁπόσα ἐὰν ἐθέλῃς ἕπεσθ.. ὦ ἐλ.* B (pm *ἕπεσθαι* ut Schubartus conjiciebat). pro *ὁπόσας* Ψ *ὅσα.* *τουτονὶ* ABΨ. *τοῦτον* Φ et v. *ὄντα* ABΨ. *ὄντα καὶ* Φ et v. *ἐπ᾽ οὐδεμιᾷ* A et fortasse Ψ. sive *ἐπ᾽ οὐδεμίᾳ* sive *ἐπὶ οὐδεμιᾷ* B. *ἐπὶ μηδεμιᾷ* Φ et v. *ἄν γε σῶσαι δυνηθῶμεν* ABΨ. *σῶσαι δυνηθῶμεν* (omissis *ἄν γε*) Φ et v. receptis *ἄν γε* vocibus Bekker vidit *ὡς* h. l. non conjunctionem esse sed praeverbium. vide Bis Accus. c. 13: *ἕπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον.* adde infra c. 21 fin: *σῶζέ με.* *σὺ δ᾽ ὦ*] *σὺ δὲ ὦ* ABΨ. *σὺ δὲ* Φ. *σὺ δ᾽* v. *περίμενε* ABΨc. *περίμεινον* Φ et v. *ἡκέτω δὲ καὶ* Φ et v. *ἡκέτω καὶ* BΨ. *ἡκέτω* A. *εἰ καί τις ἄλλος*] ita correxi in Quaestt. p. 146. *καὶ εἴ τις ἄλλος* Φ et v, quae omnia om ABΨ. *προσπολεμῆσαι*] *πολεμῆσαι* A solus. alterum in Luciano frequens est. *δεήσει με* ACΨ. *δεήσῃ με* B. *δεήσει μοι* Φ et v. *ἀλλ᾽ ἀλαζόσιν*] *ἀλλ᾽* om ABΦ. *ἀεὶ — εὑρισκομένοις* adfert Thomas p. 156, 12, ubi unus codex *εὑρισκομενος* (sic). *ΑΛΗΘ.*] ita correxi ducibus Graevio et Bekkero pro *ΦΙΛ.* *ΦΙΛ.*] ita correxi cum duumviris eisdem pro *ΑΛΗΘ.* *ἀναγκαῖοι* Φ et v. *ἀναγκαιότατοι* ABΨ vitio manifesto, quod e superiore *ἀναγκαιότατος* ortum est.

*ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΑΛΗΘ. ἀναγκαιότατος μὲν οὖν·
ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. ΦΙΛ.
ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν
δίκην.* 18. *ΠΛΑΤ. ὁρᾷς; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν,
ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. εἶτα δέδιτε, ὦ
Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσηται*
589 *ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα; ΠΛΑΤ. οὐ τοῦτο, ἀλλὰ* *
*δεινῶς πανοῦργός ἐστι καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει
αὐτήν. ΦΙΛ. θαρρεῖτε· οὐδὲν μὴ γένηται ἄδικον,
Δικαιοσύνης αὐτῆς συμπαρούσης. ἀνίωμεν οὖν.* 19. *ἀλλ'
εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα; ΛΟΥΚ. ἐμοί; Παρρη-
σιάδης Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. πατρὶς δέ;
ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ*

---

18. *ΠΛΑΤ.*] ita scripsi. *ΑΡΙΣΤ.* v (sive pro eo *Α.* ut habet a.) *Ἀναβ.* UV. *ὁρᾷς;* pro *ὁρᾷς,* Schmieder. *προσεταιρίζεται* ABΦabc et fortasse Ψ. *προσεταιρίσεται* v. *δέδιτε* M. *δείδιτε* Φ. *δεδίατε* AΨ et v. *καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες*] *καὶ Ἀριστότελες καὶ Χρύσιππε* Ψ. at vide supra c. 14 init. *μή τι*] *τι* om Ψ. *δεινῶς*] *δεινὸς* Ψ. *ἐστι καὶ κολακικός· ὥστε*] *ἐστιν ὥστε* ABΨ. *ΦΙΛ.*] UV. *ΑΛΗΘ.* Φ et v. vacuum spatium sine signo novae personae est in A. *θαρρεῖτε* om B solus. *οὐδὲν μὴ* ABΨ. *οὐδὲν οὐ μὴ* Φ et v. *αὐτῆς*] ita correxi. *ταύτης* Φ et v. *ταύτῃ* AΨ, *ταυτῇ* fortasse C, pro quo utroque saltem *αὐτῇ* exspectaveris. *συμπαρούσης* Φ et v. *ξυμπαρούσης* AC et fortasse BΨ. ante *ἀνίωμεν* persona in A. *ἀνίωμεν οὖν* AB. *ἀλλ' ἀνίωμεν* Ψ. *ἀπίωμεν οὖν* Φ et v. vulgata nasci poterat o superioro c. 15 fin: *ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον.*

19. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* ABΨΦ. *σοι*] *σου* M et qui *τὸ ὄνομα* Φ. *ἐμοί;*] addidi interrogationem. *Ἐλεγξικλέους*] *ἐλεγξιγκλέους* A, male. ad nomen *Ἀλεξικλῆς* adluditur, prorsns ut *Ἀλεξῖνος* Elens joco dictus est *Ἐλεγξῖνος* teste Diogene L. II, 109. A post vacnum spatinm sine indice novae personae pergit nno velnt tenore, *πατρὶς δὲ οὖρος* —. *ἐπευφρατιδίων* ABVΨΦ. *ἐπ' Εὐφρατιδίων* edd. vett. *καὶ γὰρ τούτων* Φ et v. om ABΨ. *τῶν ἀντιδίκων* ABC. *τῶν ἀντιδίκων μου* Ψ (diserte), Φ et v. *ὁ τρόπος*] *ὁ* om AB. *Σολέας*] *σολέεις* Φ. *ἔλαττον γένοιτο* ACΦM. *ἐλάττων γένοιτο* B et fortasse Ψ, uti T. F. Benedictus conjecerat multique ediderunt. *γένοιτο ἔλαττον* v. at „nihilo quis deteriore loco est" attice dici solet, *οὐδὲν ἔλαττον γίγνεταί τινι,* sicut in Icaromen. § 14 fin. et (nbi est *μεῖον*) in Gallo § 10 fin.

τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας ἢ Κυπρίους ἢ Βαβυλωνίους ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ οὐδὲν ἂν ἔλαττον γένοιτο, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. 20. ΦΙΛ. εὖ λέγεις· ἄλλως γοῦν ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι * τοῦτό γε. ΛΟΥΚ. μισαλαζών εἰμι καὶ 590 μισογόης καὶ μισοψευδὴς καὶ μισότυφος καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. εὖ λέγεις. ὁρᾷς γοῦν, ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλο τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης τε γὰρ καὶ φιλόκαλος καὶ φιλαπλοϊκὸς καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης, οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι καὶ τῷ μίσει

20. γοῦν AB. γοῦν τοῦτο Φ et v. cf. D. D. XX, 3: ἄλλως ἠρόμην. ἠρόμην] εἰρόμην ABC. τοιουτῶδες] τοιουτῶδεν A (ita A). ὡς om A. nulla persona ante ἡράκλεις in A. μέτει] μέτη A. in B pm μέτει, sec ει eraso μετέρχῃ. ὁπόσοις] ἐφ' ὅσοις M. λέγω δὲ ABM et fortasse Ψ. λέγω δὴ v et (?) Φ.

φιλο Halmius. φίλου AB, ut T. F. Benedictus conjecerat. φιλῶ ΨΦ diserte et v. bene Halmius Arist. Vesp. v. 77 comparavit, cui adde Pollucem VI, § 155—174, praecipue § 166. sed cum scriptura φίλου quodammodo conferre licet nostrum Adv. Indoct. c. 20: ψευδαλέξανδρος — καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. τε γὰρ AB et (?) Ψ. γὰρ Φ et v. συγγενῆ Φ et v. ξυγγενῆ AB et (?) Ψ. ἀλλ' om AB. ὀλίγοι ταύτης] ita conjeci. ὀλίγοι ταύτης πάνυ AB. ὀλίγοι πάνυ ταύτης Φ et v. at πάνυ modo bis antecessit et semel insequitur. hinc nostro l., in quo per se aptum est, tamen delevi. τῇ ἐναντίᾳ] τῆς ἐναντίας ABCΨ. ὑπ' ἀργίας v. ὑπουργίαν Φ. ἀπ' ἀργίας ABΨ. φασὶ] φησὶ Ψ. τῷ ABΨ. τὰ ΦMad. δύ'] δύο Ψ.

δοκοῦσαι] δοκοῦσα Bekker, δοκοῦντε Cobetus V. L. p. 85, quem confer ibid. p. 70 sq. sed vide ad Rhet. Praec. c. 6. ταῦτα οἶσθα AB et fortasse Ψ. οἶσθα ταῦτα Φ et v. τοιοῦτόν] τοιοῦτό AΨ. μισεῖν] dubitanter suppleo: μισεῖν [καὶ ἐλέγχειν,] ἐπαινεῖν δὲ κ. τ. λ.

οἰκειότεροι πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν
ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι.
ΦΙΛ. καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε,
φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ
591 ἐστόν, δύ' εἶναι * δοκοῦσαι. ΛΟΥΚ. ἄμεινον σὺ ταῦτα
οἶσθα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν,
οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρη-
στοὺς καὶ φιλεῖν. 21. ΦΙΛ. ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ
ἔνθα ἐχρῆν, ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος
δικάσωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ
ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τῇ θεῷ. ΛΟΥΚ. ὦ Πολιὰς,
ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος ἀναμνησθεῖσα
ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ

---

21. προνάῳ] προνώῳ A. δικάσωμεν ABCΨ. δικάζωμεν Φ et v. τῇ θεῷ AB et fortasse Ψ. τὴν θεὸν Φ et v. σύμμαχος A et v. ξύμμαχος C. libri καὶ ἃ πράττουσι δὲ, μόνη ὁρᾷς. at pro inepto isto μόνη, quo etiam Jacobsius in Animadvers. ad Eurip. p. 45 recte offensus est, ego μόνοι correxi. ita est in Icaromen. § 30 de his ipsis philosophis: μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι τί ἂν λέγοι τις ὅσα μὲν ἐσθίουσιν κ. τ. ἑ. dixi in Ep. Cr. p. XXXIX eligendi optionem esse aut vulgatae ἐπίσκοπος οὖσα aut scripturae ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. nempe Hemsterhusius olim ἐπὶ σκοπῆς οὖσα, Bekkerus autem nuper ἐπίσκοπος οἰκοῦσα miro conjecerunt. ἐπίσκοπος οὖσα ABΨ et v. ἐπὶ σκοπῆς (ἐπισκοπῆς conjuncte Φ) οἰκοῦσα ΦM et in scholio X et in γρ. V, quae lectio Solano, mihi in Ep. Cr. p. XXXIX aliisque, partim etiam Hemsterhusio in Anecd. p. (55) probata est. at Geelius ap. Hemsterhusium l. l., Schaefer ad Demosth. II p. 673 alii vulgatam tuentur adlato Solone ap. Demosth. De F. L. p. 421 Reisk., ubi Minerva cognomine quasi ἐπίσκοπος dicitur (eidemque verbum ἐπισκοπεῖν tribuitur ab Aeschylo Eumen. v. 293 et Ar. Eqq. v. 1169 et v. 1182). altera scriptura videtur esse correctoris, qui forsitan memor fuerit loci in Bis Accus. § 11, ubi Pan de semet ipso: οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς. sane correctori, ut olim mihi ipsi l. l., videri poterat secundum vulgatam ratio male conclusa esse. tu fac compares cum his pagani precibus preces vere christianas in Actis Apost. I, 24: σὺ, κύριε, καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον —. δ' ἦν a. δὲ ἦν A et v. κἂν ABΨUV. καὶ Φ et v. σαυτῆς A. σάυτῆς B. σεαυτῆς v. σῶζέ με] με vulgo omissum addunt ABCΨΦM.

*πράττουσι δὲ μόνοι, ὁρᾷς ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δ' ἤν που κρατούμενον
ἴδῃς κἂν πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν
σαυτῆς σῷζέ με.* 22. *ΦΙΛ. εἶεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ
δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, ὑμεῖς δὲ
προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν
δοκεῖ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν * καὶ διελέγχετε· πάντας* 592
*γὰρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδη, ἀπο-
λογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. ΧΡΥΣ. τίς οὖν ἂν ἐπιτηδειότε-
ρος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην σοῦ, ὦ Πλάτων;*

---

22. *καὶ δὴ*] *δὴ καὶ* Ψ. *κατηγορήσειν δοκεῖ* (cum Graevio ad h. l. et Cobeto V. L. p. 91) ΨUV. *κατηγορήσειν δοκῇ* ABC. *κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ* Φ et v. *πάντας γάρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον* ABCΨ et (qui *ταύτας* pro *πάντας*) V. *οὐ γάρ οἷόν τε πάντας* (*πάντας γὰρ οὐχ οἷόντε* T) *ἅμα λέγειν* ΦT et v. *ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο*] *ἀπολογή .... ὰ τοῦτο* (media legi nequeunt) B. *ΑΝΑΒ. τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρός τὴν δίκην σου ὦ Πλάτων* v et qui *οὐ ὦ πλάτων* Φ. *οὐ* pro *σοῦ* etiam MTV. pro persona *ΑΝΑΒ.* TUV: *ΠΛΑΤ.* tum UV post *δίκην* habent personam *ΧΡΥΣ.* sed *ΧΡΥΣ.* (?) *τίς οὖν ἂν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΦΙΛ. οὐ ὦ πλάτων* Ψ. denique in AB post novae signum personae: *τίς οὖν ἂν ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρός τὴν δίκην σοῦ ὦ πλάτων.* verissime omnia AB, si et cum Solano (qui c. 23 init. bene testatur) omnia tribuantur Chrysippo et cum Dindorfio in ed. Paris. (qui Vit. Auct. c. 15 conferre poterat) *ἐπιτηδειότερος* pro *ἐπιτηδειότατος* corrigatur. *ἥ τε γὰρ* ABCΨΦM. *ἥ τε* vulgo. *θαυμαστὴ*] *θαυμαστὸν* A. *καὶ ἡ καλλιφωνία* ABΦ et edd. vett. *καὶ ἡ μεγαλοφωνία* Ψ. *καὶ καλλιφωνία* vitium Reitzianae. *μεστὸν*] *μέσον* A. *σύνεσις* Φ et v. *ξύνεσις* ABCΨ. *προηγορίαν* ABCΨVMXbcd et diserte Thomas p. 318, 3. *προσηγορίαν* a et fortasse Φ. *συμφόρει* Φ et v. *ξυμφόρει* ABCΨ. *ἐς* AC. *εἰς* BΨΦ et v. *τὸ αὐτό*] *ταὐτὸ* Ψ. *ἢ ἱππίαν ἢ πρόδικον* ABΨ. *ἢ Πρόδικον ἢ Ἱππίαν* Φ et v. *ἐστιν* om. ABΨ. pro eo *ἐστι* a. malim (*ἐστιν* deleto): *δεινότερος οὗτός γε.* vide Quaestt. L. p. 148 sq. *ἐπίπαττε*] *ἐπίταττε* Ψ. *τῆς εἰρωνείας* ABΨΦabcd et fortasse CM. *τὰς εἰρωνείας* v. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ ζεὺς* ΦM. verba *ἐν οὐρανῷ* om ABΨ et v. sed haec verba jam in Ep. Cr. p. XI addidi ductus et Lucianeis in Bis Accus. 33: *ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται* et ipsius fonte Platonis in Phaedro p. 246, E: *ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ*

ἥ τε γὰρ μεγαλόνοια θαυμαστὴ καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστὸν ἥ τε σύνεσις καὶ τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν· ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων καὶ συμφόρει ἐς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν ἢ Πῶλον ἢ Ἱππίαν ἢ Πρόδικον εἴρηται· δεινότερος οὗτός [ἐστιν]. ἐπίπαττε οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας [ἐν οὐρανῷ] Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχοι τὴν δίκην. 23. ΠΛΑΤ. μηδαμῶς, ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων

Ζεὺς ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα πρῶτος πορεύεται. cotorum in Platono ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα hoe ordine codd. optimi plurimique, sed deteriores nt vulgo: πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. qnae lectiones qnam sint antiqnae o Platonis imitatoribus patot. nam Lucianns et in Pisc. 22 et Bis Acc. 33 et vero in Rhet. Praec. c. 26 constanter ex Platone adfert πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων eodemque modo Plutarchus Moral. p. 1102, E, sed Dionysius Hal. Do Gravit. Demosth. p. 167 habet alterum: ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα. οὗτος] οὕτως A. ὑπόσχοι BΦ, ut in Ep. cr. p. 11 conjecoram. ὑπόσχῃ AΨ et v.

23. ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. T. σφοδρωτέρων A. προχειρισόμεθα A. προχειρησοιώμεθα B. διογένη a. τοῦτον] τοῦτον ἂν ΦΜ. τουτονὶ Belinns. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ] οὐδὲ γὰρ πάνυ Φ. μακρῶν] σμικρῶν Ψ. οἴομαι AB. οἶμαι Φ et v. λόγων] λόγων αὐτοῦ M. δεῖσθαι ABDΨ. δεήσεσθαι Φ et v. καὶ ἄλλως δὲ] δὲ om Φ. πρῴην] πρότερον Φ. at de eodem tempore πρῴην est etiam snpra § 15. ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. TV. personam om A. ὁ Διογένης] haec om Ψ. ἐρεῖ τὸν λόγον ὑπὲρ ἁπάντων ABDΨTV. ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων v. τὸν λόγον ἐρεῖ τὸν ὑπὲρ ἁπάντων ΦΜ. vidosis Quaestt. p. 146.

πρεσβεύειν] πρέπει μεμνήνειν (sie ex correctiono in rasura) Φ. voluitne πρυτανεύειν, quocum confer Demonact. § 9 et Toxar. 55? at πρεσβεύειν sanum est. λόγοις] δόγμασιν (— σι M) ΦΜ. μηδὲ ὅστις M. νῦν λέγε om D. ὑπὲρ] περὶ ΨΜ. τοῦτο ὑπερμάχει libri et scholiasta. τούτου ὑπερμάχει Dindorfius cnm Bndaeo ap. Stephannm in Thesanro s. v. ὑπερμαχέω. ὁρᾷς, μόνον δή σε] ita conjeci. ὁρᾷς δὲ, μόνον σὲ ABCDΨ. ὅρα σὲ μόνον Φ ot v. solum ὁρᾷς orationi interponitnr, ὁρᾷς δὲ non item,

προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον ἢ Ἀντισθένην ἢ
*Κράτητα ἢ καὶ σὲ, ὦ * Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους* 593
ἐν τῷ παρόντι καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς,
ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ
δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατη-
γορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἴομαι τῶν λόγων
δεῖσθαι· καὶ ἄλλως δὲ ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι δύ'
ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. ὁ Διογένης,
ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο
δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ
κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλή-
λους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ
ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε, ὅλως
δὲ ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης
καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις, καὶ
τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
ἅπαντες ἔχομεν, τούτου ὑπερμάχει. ὁρᾷς, μόνον δή σε
προεστησάμεθα καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντων ἡμῶν νῦν κινδυ-
νεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα
οὗτος ἀπέφηνε. 24. * *ΔΙΟΓ. θαρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλεί-* 594

---

quod me io Quaestt. p. 96 fugiebat. sed *μόνος δή*, qood vel in hoc dialogo § 8 exstat, idem est quod *μονώτατος*, sicuti *πολλοὶ δὴ* suot *πλεῖστοι*. *καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντων ἡμῶν*] ita correxi in Qoacstt. p. 146. *καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν Φ* et v. *καὶ ὑπὲρ ἁπάντων ἡμῶν* ABΨ, qui error (oatus ille e verbis § 24 init: *ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ*) emendationi meae ipse quoque favet. sed verba *ἐν σοὶ* retinenda esse quum res ipsa, tom loci Jov. Trag. § 4 et Thoeyd. II, 35 demoostrant. *νῦν κινδυνεύεται Φ* et v. *κινδυνεύεται* BΨ, *κινδυνεύετε* A (omisso *νῦν* omoes).

24. nulla persooa ante *θαρρεῖτε* in A. *θαρρεῖται* D. *ἐλλείψομαι* D. *διαβουλεύηται* libri, quod est ‚diu multumqoe cogitare'. scribe aut *βούληται* cum Cobeto V. L. p. 238, aut quod malim, *βουλεύηται* eum Diudorfio. *τἀμὰ* AΨ. *τὰ μὰ* B. *τὰ ἐμὰ Φ* et v. *αὐτῷ* om *Φ*. *μὴ* om Ψ. *ἄριστον γὰρ* v, quae om ABΨ. sed pro his *ἄμεινον γὰρ Φ*, qood dubitaoter recepi. melius eoim a Bekkero haec omnia deleta suot. *ἤπερ*] *ἢ* D. *δ' οὖν*] *γοῦν* D. *ἐγκέχυται* Vorstius. libri *ἐκκέχυται* (diserte AΦ et Ψ.) *καθιζέσθωσαν*] *καθιζέστωσαν* a, hoc est: *καθιζέτωσαν*. vide uostra ad Bis Accus. 15 init. *ψηφοφορή-*

ψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος καὶ πρᾴός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τἀμὰ ἐνδεήσει· δείξω γὰρ αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν. ΦΙΛ. τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· [ἄμεινον γὰρ] ἤπερ τῷ ξύλῳ· μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν, Διογένης δὲ κατηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. οὐδαμῶς· πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε. 25. ΔΙΟΓ. οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ

τωσαν D. ψοφοφορείτωσαν A. μεθ' ἡμῶν A. μεθ' ἡ(υ)μῶν Φ. κατηγορείτω] κατηγορεῖται D. καταψηφίσονται Ψ. καταψηφίσωνται A. personam ante οὐδαμῶς om A. οὐ δ' ὦ] οὐ δὲ ὦ Φ.

25. personam ante οἷοι om A. οἷοι] ὅσοι Φ. παρὰ ABCDΨΦMTUV. περὶ v. Ἀριστοτέλην] ἀριστοτέλη Φ. τοιούτους ὄντας ἡμᾶς ABΨ et v, sed ἡμᾶς om Φ. ἡμᾶς et h. l. et infra post αὐτούς τε eo magis suspectum est, quod ἡμᾶς in mediis verbis οὐ παύεται μὲν male deest, unde primo in margine supplementum sedes occupavit alienas. οὗτος ABDΨ. οὑτοσὶ Φ et v. γάρ τις] γὰρ εἴ τις pm M. φησιν ABΨ. φασιν Φ et v. δεινότητος] δεινότατος A. τοῦτο πᾶν] πᾶν om Φ. οὐ παύεται ἡμᾶς μὲν Bekker. libri οὐ παύεται μὲν —. ἀπατεώνας] ἀπαταιῶντας Ψ. πρὸς ABΨΦTU. πρὸ edd. vett. αὐτούς τε Φ et v. αὐτούς γε ABΨ. ἡμᾶς καὶ σὲ libri. at ἡμᾶς ut e superioribus ortum deleo. nam res ipsa hunc poseebat ordinem: ἡμᾶς αὐτούς τε καὶ —. ὧν] ἅπερ ΦM. ἐπιχλευασμῷ A (ut modo A τομηδὲν). ἐπὶ χλεύῃ ΦM. in V est scholium hoc: ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. αὐτὸν ABCDΨΦMa. ἑαυτὸν v. πρὸς] παρὰ A solus. ὑβρίζεσθαι] συρίζεσθαι Hemsterhusius Anecd. p. (55), quod nou probandum. injuriae (ὕβρεως) Lucianus plus semel vidotur accusatus fuisse. vide vel Gajum Instit. III § 220. φύσει γὰρ] καὶ pro γάρ D. χαίρουσι τοῖς ἀποσκ. Φ et v. χαίρουσιν ἀποσκ. ABD et (qui ἀποσκόπτουσι) Ψ. at articulus est necessarius. Σωκράτην] σωκράτη ΦM. τουτονὶ] τοῦτον Φ.

κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον καὶ Πλά-
τωνα καὶ Ἀριστοτέλην καὶ Χρύσιππον καὶ τοὺς ἄλλους
τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον * καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ 595
δὲ τοιούτους ὄντας [ἡμᾶς] ὁ τρισκατάρατος οὗτος Παρ-
ρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φησιν
ὤν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδο-
κιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν
τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος οὐ
παύεται ἡμᾶς μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας καὶ ἀπατεῶνας
ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν
καὶ καταφρονεῖν ὡς τὸ μηδὲν ὄντων· μᾶλλον δὲ καὶ
μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε
[ἡμᾶς,] καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους
ἀποκαλῶν τὰ σὰ καὶ τὰ σπουδαιότατα ὧν ἡμᾶς ἐπαί-
δευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιών, ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσ-
θαι καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσ-
θαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι
τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται, ὥσπερ ἀμέλει
καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην
τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ * παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ 596
κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας.
καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τοιαῦτα
καὶ ἐν Διονύσου ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων καὶ τὸ σκῶμμα
μέρος ἐδόκει τῆς ἑορτῆς, καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε φιλό-
γελώς τις ὤν. 26. ὁ δὲ τοὺς ἀρίστους συγκαλῶν, ἐκ

ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπὶ χλεύῃ Φ. ἐπιχλεύῃ M. τοιαῦτα ABDΨ. τὰ τοιαῦτα Φ et v. ἐν διονύσου ABΨa. ἐν Διονυσίοις TVΦ et v. ἐν τοῖς Διονυσίοις cod. Vossianus, scil. e c. 14. αὐτὸ] αὐτοῖς (ut videtur) Ψ. ἔδρων] libri omnes in contextu habent δρᾶν, sed in cod. Voss. exstat: ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων, quod minime scholium est, sed lectionis varietas. ego vero ἔδρων pro δρᾶν dudum conjeceram. μέρος ἐδόκει ADΨ et fortasse B. ἐδόκει μέρος τι Φ. μέρος τι ἐδόκει v. ἔχαιρε Bekker. libri χαίρει praeter unum Ψ, qui habet φέρει. ceterum verbis ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε, φιλόγελώς τις ὢν inest senarius.

26. συγκαλῶν ABΨΦ. ξυγκαλῶν v. παρασκευασάμενος ABΨΦ et v. συμπαρασκευασάμενος M. septem verba καὶ βλασφημίας

πολλοῦ φροντίσας καὶ παρασκευασάμενος καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ καὶ ὅλως ἅπαντας οὔτε ἑορτῆς ἐπιούσης οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών· εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸ ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν, ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα συγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά, ὃς μόνος οὐ πάρεστιν
597 οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. *
27. ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν ὑποσχεῖν αὐτὸν τὴν

— ἐγγράψας om Φ. παχὺ] ταχὺ T. μεγάλῃ τῇ φωνῇ] μεγάλῃ φωνῇ Φ. ἀγορεύει κακῶς Φ, uti dudum conjeceram dictione Lucianea. διαγορεύει κακῶς A et v. Ἀριστοτέλην ABD. de Ψ non constat. Ἀριστοτέλην (ἀριστοτέλη Φ) τοῦτον Φ et v. χρύσιππον, ἐκεῖνον ἐμὲ hoc interductu A. ἐπιούσης ABDΨM (i. e. ‚neque festo appropinquante'). ἐφειείσης Φ et v, quod correctionem sapit e c. 25: ἐφειμένον repetitam. πρὸς ἡμῶν — συγγνώμην] παθών. πρὸς ἡμῶν γὰρ ἄν τι συγγνώμην εἶχε Ψ. ἄν τι pro ἄν τινα etiam A, sed hic caetera ut vulgo. αὐτὸ D. αὐτὸς ABΨΦ et v. ἔδρασε] ἔδρα Φ, unde αὐτὸ ἔδρασε principio in αὐτὸς ἔδρα degenerasse liquet. καὶ τὸ πάντων] ὃ δὲ πάντων ΦM. ταῦτα ποιῶν AB et v. τοιαῦτα ποιῶν Φ. πάντα ποιῶν Ψ. ὑποδύεται] ὑποδιαδύεται D. οἰκεῖον ABCDΨ. οἰκέτην Φ et v. συγκωμῳδεῖν Φ. ξυγκωμῳδεῖν A et v.

27. ὑποσχεῖν αὐτὸν ABΦ. αὐτὸν ὑποσχεῖν Ψ et v. ἤ τι] ἤ τί A (ita A). ἔχοι BDΨΦ. ἔχῃ A et edd. vett. διασύρας ABDΨ. διασύρων Φ et v. τις ἔτι] ἔτι om Ψ, male. vide Arist. Acharn. v. 221. ἀλλ' ἀνανδρίας v. ἀλλὰ ἀνανδρίας ABΦ. ἀλλὰ ἀνδρίας Ψ. οὐ μετριότης ἀλλ' ἀνανδρία M solus. καὶ εὐηθείας] καὶ εὐήθεια ΦM. τὰ γὰρ BDΨ. τὰ δὲ A. τὰ μὲν γὰρ Φ et v, quod fortasse revocandum. ἀνδράποδα v, sed recte τὰ ἀνδράποδα ABCΨΦM. παραγαγὼν A et v. παράγων Φ. ἀπημπόλησεν ABDTUΦ (teste partim Reitzio ad Toxar. 28, T. VI p. 448 ed. Bip.). ἀπεμπόλησε Ψ. ἀπημπώλησεν fortasse V. ἀμπηπόλησεν abc. πολλῷ ABDΨ. πολλῶν Φ et v. ἐνίους δὲ (δε A) A et v. τοὺς δὲ Ψ. ἐμὲ δ'] ἐμὲ δὲ AΦ. παμπο-

δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι τὰ σεμνότατα διασύρας ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας· ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ γὰρ τελευταῖα τίνι φορητά; ὃς καθάπερ τὰ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον καὶ κήρυκα ἐπιστήσας ἀπημπόλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν ἐπὶ πολλῷ, ἐνίους δὲ μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δ' ὁ παμπονηρότατος [οὗτος] δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. 28. *ΑΝΑΒ.* εὖ γε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, [ἅπαντα] εἴρηκας. *ΦΙΛ.* παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ. μὴ μέλλε οὖν. * 29. *ΠΑΡΡ.* οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, 598

νηρότατος ABDΨ. παμπόνηρος CΦM. πονηρότατος v. οὗτος om Φ. pronomen per se aptum vitio παμπόνηρος ereatum videtur. δ' ἐγέλων] δὲ ἐγέλων ABΦ. ἀνθ' ὧν Φ. ἀνθ' ὧν γε A et v. ἡμῖν] ὑμῖν Φ. τὰ ἔσχατα ΦM. τὰ αἴσχιστα ABΨ et v. illud etiam Cobeto V. L. p. 144 optime probatum est.

28. *ΑΝΑΒ.* UV. Φι. v. ἅπαντα libri, quod in Quaestt. p. 146 delevi idque et Dindorfio probavi et Bekkero. omnino ἅπαντα aut delendnm est aut ita transponendum: ὑπὲρ ἁπάντων ἅπαντα καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, εἴρηκας (h. e. nti Gesner commode vertit: ‚omnia pro omnibus dixisti'). at vide ad c. 29 init. ὦ Παρρησιάδη] ὁ παρρησίαδες Φ. σοὶ γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ Burmeister Qnaestt. cr. p. 4. ἴσθι γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ ABΨ. ἴσθι γὰρ τὸ ὕδωρ νῦν ῥεῖ D. σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν Φ et v. de glossemate ὕδωρ Bnrmeister apte eontulit Bis Aeeus. 16, nec minns recte vidit e *MEPEICOI* primum *MEPEICΘI* tumque iota iterato μέρει ἴσθι male natum esse. adde Porsonnm ad Eur. Medeam v. 734 fin.

29. οὐ πάντα] ἅπαντα Ψ, quod mihi favet § 28 ἅπαντα ante εἴρηκας delenti. μου] μοι D. καὶ ὅσα ABCDΨΦMd. καὶ om abc et v. ἦν] ἂν Ψ. οἶδ'] οἶδα Φ. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω — ὥστε καὶ — προσθήσειν μοι δοκῶ] haec omnia etiam De Domo § 15 leguntur. τοσούτου] τοσούτῳ A. ἢ οὗτος ABΨ.

κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω καὶ ὅσα ἦν χαλεπώτερα οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτά, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ [αὐτὸς] ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθασα εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕστινας ἀπεκήρυττον καὶ κακῶς ἠγόρευον ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ αὐτῶν ἐρῶ· εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμέ, ἀλλ' ἐκείνους ἄν, οἶμαι, δικαιότερον αἰτιάσαισθε [τοὺς] τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα συνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ

ἢ αὐτὸς Φa. ἢ αὐτὸς οὗτος v. ἢ αὐτὸς ἐγὼ] libri ἢ ἐγώ. ἔφθασα ABCΨM et ut videtur D. ἔφθην Φa et v. οὕτω γὰρ] οὕτως γὰρ Φ. μάθοις] μάθῃς A (ita A). παραφυλάττετε Φa et v. ἄρα φυλάττετε AB. ἄρα φυλαττετ^{αι} (sic) Ψ. περὶ αὐτῶν ABCΨΦM. περὶ πάντων v. huc refer scholium Graeviani ad c. 24: ‚περὶ πάντων ἐρῶ] περὶ αὐτῶν.' πάντων sumtum e tali l., qualis hic est in Nigrino § 11: περὶ πάντων ἐρῶ. ἢ τραχὺ] καὶ τραχὺ Ψ. ἀλλ' ἐκείνους ABCΦ. ἀλλὰ ἐκείνους Ψ et v. αἰτιάσαισθε Dindorfius in ed. Paris. αἰτιάσεσθε A. αἰτιάσεσθαι BΨ. αἰτιᾶσθε Φ. αἰτιᾶσθαι v. τοὺς post αἰτιάσαισθε ego supplevi, om libri omnes. τοιαῦτα ABΨΦ. τὰ τοιαῦτα v. non duplex, opinor, lectio sed initio triplex fuit, tertia haec: ταῦτα ποιοῦντας. ita enim scripturam accipio proximam: ἐπειδὴ ταῦτα pro ἐπειδὴ τάχιστα. τάχιστα ΨΦ et v. ταῦτα ABTUVd. συνεῖδον Φ. ξυνεῖδον A et v. τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον A et v. τοῖς ῥητορεύουσιν ἀναγκαῖον τὰ δυσχερῆ Φ speciose. καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα] haec om Φ. ὠθισμοὺς] ὠθισμένους A. decem verba καὶ ὠθισμοὺς — εἰκὸς ἦν om B.

καλὰ habent Φa et v., om ABΨ. at deleri καλὰ non potest, transponi ita potest: ἐπὶ δὲ τὰ σὰ καλά, ὦ Φιλοσοφία, ὁρμήσας —.

ὁρμήσας ABΨ. ὡρμήσας a et v et (?) Φ. ἐς] εἰς Φ. ἐσπλεύσας Φ et v. σπεύσας fortasse BΨ. σπεύσας (non sine puncto) A, quod aperto mendosum est. recte vero habet ἐσπλεύσας, quocum confer Terent. Andriam III, 1, 22: ‚ego in portu navigo'. cave enim conjicias ἐσπεύσας, quod ita demum ferri posset, si de ipso hic naufragio sermo esset, ut in Bis Accus. 21: ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα. ὑπὸ σοὶ] ὑπὸ σοῦ ΦM.

ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα καὶ βοὴν καὶ ὠθισμοὺς καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καταβιῶναι. 30. κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, [τὰ] κάλλιστα καὶ συμφορώτατα * παραι- 599
νοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον, ὅπερ νὴ Δία καὶ τῶν καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. 31. ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας

---

30. ὑμέτερα] ἡμέτερα A. ante οἱ μὲν persona in A. ἐπ' αὐτὸν ABΦ et v. ἐπ' αὐτοὺς ΨM. χεῖρα ὀρέγοντας τὰ] haec om ABΨ, habent Φa et v. τὰ ante κάλλιστα cum libris optimis deleri potest. συμφορώτατα] ξυμφορώτατα ABΨ et v. συμφερώτατα (sic) Φ. συμφέροντα M. παραβαίνοι] παραβαίνει a. παραβαίνοιτο A. παραβαίνοι τὸ B. διολισθάνοι] διολισθαίνοι A. ἐς] εἰς Φ. τούτους] τούτοις M. ῥυθμίζοι] ῥυθμίζει a. ὑμᾶς U. ἡμᾶς AΨΦ et in textu scholioque B et v. dicit ‚viros ordinis vestri, id est philosophos'. apte conferunt Rhet. Praecept. § 11. αὐτοὺς] αὐτῶν Ψ.

31. ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους καὶ ΦM. ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ceteris omissis abcd aliaeque cdd. sed om haec novem verba continuantque ἐχομένους τὰ μὲν ABΨ. exstitisse mirum est, qui verba ἐφιεμένους καὶ Luciano reddenda esse negaret. μιμεῖσθαι] μιμήσασθαι Φ. at vide Rhet. Praec. c. 9. τἀναντία] τὰ ἐναντία Φ.

ὑμῖν BΦTUV ημῖν Ψ (with ὑ written above). ἡμῖν A edd. vett. καθάπερ ἂν] ἂν om AB. αὐτὸς] ὁ αὐτὸς Ψ. γυναικεῖος ABCΨd. γυναικίας Φ et v. ἢ καὶ τὸν] καὶ om AB. βοῶν ABCΨ. φθεγγόμενος Φ et v. οὐδ' ἂν ἡ Φ et v. οὐδὲ ἡ ABC. οὐδ' ἡ Ψ. Ἑλένη] conjeceram olim Ἑκάβη loco ductus simili in Nigrino § 11: μικρὸν φθέγγονται — καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. quanquam h. l. nulla opus est mutatione. ἀνάσχοιντο AB. ἀνάσχοιτο ΨΦ et v. μετρίου AΦ et v. μέτρου BΨ.

ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα καὶ δημόσια καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν, ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι καὶ τἀναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἄν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικεῖος Ἀχιλλέα ἢ Θησέα ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μήτε βαδίζων μήτε βοῶν ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιντο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεοικότα, οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρῖψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τοῦτον, αὐτόν τε καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθηλυμμένος πρὸς αὐτοῦ. 32. τοιαῦτα

τάχιστ' ἂν] τάχιστα ἂν Φ. ἐπιτρῖψαι] ἐπιτρέψαι Ψ. ἐπιτρίψαι caeteri et v. fortassis recte, quem optativum in Quaestt. p. 26 defendi. τοῦτον Φ. τοιοῦτον ABΨ. τὸν τοιοῦτον v. κατατεθηλυμμένος BC. κατεθηλυμμένος A. καὶ κατεθηλυμένως Ψ. καταθηλυνόμενος ΦM. κατατεθηλυομένος v.

32. ante τοιαῦτα persona in A. καὶ ὑμᾶς ABΨ. καὶ αὐτὸς ὑμᾶς Φ et v. istuc καὶ αὐτὸς sumtum est ex inferioribus: ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, ubi margini codicis recte adscriptum fuerat: καὶ αὐτὸς —. περιθέσθαι Φ et v. ἐπιθέσθαι ABΨ. ἐπιτίθεσθαι C. λεοντῆν] λεοντὴν AB. περιβαλόμενος A. περιβαλλόμενος ΦΨ et v. ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι] ita correxi. in libris καὶ deest. at, sicut paullo ante dictum est, olim καὶ αὐτὸς huic ipsi loco adscriptum in margine codicis exstiterat. quid, quod καὶ αὐτὸς libri omnes in l. plane gemino tuentur Fugitiv. c. 13: ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι. τοὺς Κυμαίους] τοὺς om ABΨ. ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον Φ. ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις A et v. ἤλεγξε καὶ ἀπεδίωξε Φ et v. ἤλεγξε (caeteris omissis) ABΨ, qui haudquaquam sequendi erant. τοῦτο ἦν] erunt, qui haec deleta velint. confer Reizium De Accent. Inclin. p. 100. οἱ γὰρ ἄνθρωποι A et v. οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι M. τούτων ARΦ et v. τοῦτον abcd. εὐθὺς] cave εὐθὺς suspectum habeas et pro eo εὔθυνεν (i. e. ‚accusabat') conjicias.

καὶ ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς * ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες ἐτόλμησαν 600 ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον ἤλεγξε καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν,

---

nam de syntaxi *εἰ — εὐθὺς* ad Alexandrum § 30 admonui. *Πυθαγόραν ἢ ὅτου αὐτὸν* (*αὐτὸν* Jensius) *ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο* v. *πυθαγόραν ἢ τουτονὶ* (*τοῦτονὶ* A) *τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων* (*διαμαρτάνων.* A) *ἐκεῖνος ἐποιεῖτο* AΨ. *πυθαγόραν, ἢ τουτουῒ τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο* BΦ. *πυθαγόραν ἢ τουτουῒ τοῦ διογένους τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο* M consentiens in ipso textu cum schol. Voss. cujus lemma hoc est: *ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον*, scholium ipsum: *Διογένους τοῦ κυνικοῦ*. hinc non solum verba vulgata *αὐτὸν ἐπώνυμον* ita transposui: *ἐπώνυμον αὐτόν*, sed ante *ἢ ὅτου* item e codd. *ἢ τουτονὶ* inserui inserueratque ibidem *ἢ τοῦτον* jam recto unus Seyboldus. nam *οὗτος* et *οὑτοσὶ* in oratoribus saepe, ut supra c. 25 init. (c. 27 fin.) et c. 29 init. ‚adversarius' est, qui in judicio aderat, id est nostro loco D i o g e n e s. post *ἐκεῖνος ἐποιεῖτο* pergunt *καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο* ABΨΦM et edd. vett. (nam *οὐ* pro *οὗ* error est Reitzianae), sed *καὶ οὗτος ψόγους ἐποιεῖτο* RTV, absurde. critici recte illi quidem viderunt, posterius *ἐποιεῖτο* non prius vitio laborare, sed omnes eorum conjecturae, velut Brodaei atque Solani: *καὶ οὗ τοὺς λόγους π ρ ο σ ε π ο ι ε ῖ τ ο* et Seageri: *καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐ μ ι μ ε ῖ τ ο* a syntaxi atque ab ipsa sententia aberrant et id habent vitii, quod *δὶς ταὐτὸν* dicitur. Lucianus quomodo hic scribere debuerit, et e superioribus: *οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ — ᾐτιᾶτο* et e proximis: *καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος κ. τ. ἑ.* certo adparet. satis etiam certum puto pro *ἐποιεῖτο* scribendum esse *ὑ π ώ π τ ε υ ε*. sed pro *καὶ οὗ τ ο ὺ ς λ.* ut syntaxis poscebat *καὶ τοὺς τ ο ύ τ ο υ λ.* correxi. sunt autem *λόγοι* philosophorum placita (*δόγματα*), ut supra c. 23 et infra c. 34 et c. 35. *περὶ ὑμῶν*] *περὶ ἡμῶν* AΨd. *εἴκαζον* v et fortasse ΨΦ. *εἰκάζων* ABC. ego vero *εἴκαζεν* correxi, quum singularis de eodem toties modo praecesserit. *ἐγίγνετο* AC. *ἐγίνετο* Φ et v. *ὑμεῖς*] *ὑμᾶς* U hic et paullo ante. *ἐκποδὼν* pro *ἐκ ποδῶν* A. *ἐρήμην*] *αἱροίμην* AC. *ἡλίσκεσθε* A et v. *ἡλίσκεσθαι* C.

ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι
εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές
τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν
ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς ἢ Πλάτωνα ἢ Πυθα-
γόραν ἢ τουτονὶ ἢ ὅτου ἐπώνυμον αὑτὸν ὁ διαμαρτά-
601 νων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ τοὺς τούτου λόγους * ὑπώπτευε,
καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκαζε
τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων. οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας
ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίγνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκπο-
δὼν, ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα
ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ καὶ
ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. 33. ταῦτα
οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέ-
κρινον ἀφ' ὑμῶν· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον,
ἐς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυη-
μένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τοῖν θεοῖν τἀπόρρητα καὶ
602 ἐξορχούμενον ἀγανακτήσω καὶ διελέγξω, * ἐμὲ τὸν ἀδι-

---

33. ἀλλ'] ἀλλὰ AB. ὑμῶν] ἡμῶν d. ἐς A. εἰς Φ et v. ἄγετε] με ἄγετε Φ. ἤν — μεμυημένων] ἤν — μεμνημένων A. ἰδὼν τοῖν θεοῖν τἀπόρρητα ἐξορχούμενον (delens ἐξαγορεύοντα et καὶ) Cobetus V. L. p. 296, quo facto participium malo postpositum est. τοῖν θεοῖν AB. τοῖν θεαῖν (?) C. τῶν θεῶν Ψ. ταῖν θεαῖν Φ et v. τἀπόρρητα B. τὰ ἀπόρρητα AΨΦ et v. καὶ διελέγξω habent Φ et v., sed om ABΨ. ἀδικοῦντα ABCΨ. ἀσεβοῦντα Φ et v, quod aut pro varia lectione est aut glossema in scholio Voss: ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα. ἀθλοθέται] ἀγωνοθέται M. νομοθέται Φ. ἢ τὸν δία ABΨ ot v. ἢ δία Φ cum Thoma p. 148, 19 R. scribo aut ἢ αὐτὸν Δία aut cum Struvio L. L. p. 230 ἢ αὐτὸν τὸν Δία, uti tot locis in Quaestt. p. 158 collectis. Burmeister Quaestt. cr. p. 28 vulgatam defendebat. ὑποκρίνηται Φ cum Dindorfio. ὑποκρίνοιτο A et v, quo servato Struvius L. L. p. 230 εἴ τις pro ἤν τις conjiciebat. καταξίαν conjuncte Φ. οὐ δή που ABΨΦ. οὐδέν που v. ἐκεῖνοι] in M supra scriptum οἱ θεοί. ἐκεῖνοι, ὅτι AΨ ot v atque etiam sed cum litura post ἐκεῖνοι B. ἐκεῖνοι, διότι ΦM. αὐτῶν om Ψ. ἥδοιντ' ἂν BΦM et fortasse Ψ. ἥδοντ' ἂν A. ἥδοιντο ἂν v. οἶμαι] μᾶλλον ΦM, unde olim etiam ita lectum fuisse opinor: μᾶλλον δὲ (pro ἀλλὰ) καὶ ἥδοιντ' ἂν οἶμαι —. etsi Jacobsius ad Achill. Tat. p. 597 scriptura μᾶλλον ipse quo-

κοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς μὴ καλῶς ὑποκρίνηται μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐ δή που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένῳ. οἰκέτην μὲν γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι μικρὸν τὸ πταῖσμα, τὸν Δία δὲ ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς ἀποτρόπαιον ὡς αἰσχρόν. 34. *καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε*

---

que usus aliter conjecit probante Lehmanno: *ἀλλά καὶ ἥδοιντο ἄν, οἶμαι, μᾶλλον μαστιγ.* *μαστιγουμένῳ* Bekker. libri *μαστιγουμένοιν*, quod a Bekkero Cobetus V. L. p. 238 cupide defendebat. at singularis numerus, non pluralis antecessit. *γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα* ABCΨ. *γάρ τινα ἢ ἄγγελον* Φ. *γὰρ ἢ ἄγγελον* v. *ἀποτρόπαιον*] *τῶν ἀποτροπαίων* ΦM. *ὡς αἰσχρὸν* Φ cum Sommerbrodtio. *ὥς καὶ αἰσχρόν* AB et edd. vett. *ὡς καὶ αἰσχρὸν* vulgo et fortasse Ψ. horum syntaxin in Quaestt. p. 147 recte adsecutus sum probante G. Hermanno, sed neuter nostrum vulgatam *ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν* servare, verum *καὶ* expungere debebat. aliorum conjecturas sequi non licet, ut Graevii: *ἀποτρόπαιον καὶ αἰσχρόν*, Jacobsii: *ἀποτρόπαιον ὅλως καὶ αἰσχρόν*, Dindorfii vel *ἀποτρόπαιον ὄντως καὶ αἰσχρόν* vel etiam: *ἀποτρόπαιον ἴσως καὶ αἰσχρόν.*

34. *ἐπὶ τούτῳ*] *ἐπὶ τοῦτο* ABΦ. *καὶ τοῦτο* Ψ. *ἀναγιγν.*] *ἀναγιν.* ABΨΦ. *οὕτω*] *οὕτως* ABΨΦ. *βιοῦσιν* B. *βιοῦσι* AΦ et v. quae post *βιοῦσιν* conjectura ductus verba viginti quinque *ὀργιλώτεροι — ἀλεκτρυόνων* inserui, ea inferius inter *κεχήνασιν* et *τοιγαροῦν* leguntur in Φa et v, eadem om ABCΨ. Luciani sunt omnia, ejus quem vulgo obtinent loci non sunt, in quo loco non de vitiis philosophorum istorum in universum sermo est, sed de avaritia tantum divitumque admiratione. *λαγῶν* a. *λαγωῶν* v et fortasse Φ. *κολακικώτεροι* Φa. *κολακευτικώτεροι* v.

τῶν γαλῶν] *τῶν λεόντων* Φ. possis: *τῶν λύκων.* ceterum huc spectat Apostolius III, 80, a (p. 306 ed. L.): *ἁρπακτικώτερος γαλῶν.* *πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν* ABΨ et v. *τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησὶ δεῖν* (ita Φ, *δεῖ* fortasse M) *καταφρονεῖν* ΦM. quae interpolata sunt sive ex inferiore § 36: *τὰ βιβλία*, sive ex Apologia § 11: *ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον.* unum verbum *δεῖν* (ante *καταφρονεῖν*) recipiendum puto.

πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσιν, [ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ
603 τῶν ἀλεκτρυόνων.] πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον * χρημάτων καταφρονεῖν καὶ δόξης καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν καὶ ἀόργητον εἶναι καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλά, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι ἐπ' αὐτὰ καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκω-

---

οἴεσθαι ἀγαθὸν ΑΒΨ et v. ἀγαθὸν οἴεσθαι ΦΜ. καὶ ἀόργητον εἶναι ΑΒΨΦ et v. om fortasse M solus. καὶ τῶν λαμπρῶν] καὶ μὴν τῶν λαμπρῶν ΦΜ. καλὰ] ἀλλ' ΦΜ. λίαν] λέγοντες ΦΜ. τεθήπασι] τεθήπασιν cod. Vossianus in scholio.

κεχήνασιν] κεχήνασι ΑΒ. ἐπ' αὐτὰ ΦΜ. ἐπὶ ταῦτα ΑΒΨ et v. περὶ τὰς τ. πλ. θύρας ΑΒΨ et v. περὶ τοὺς τ. πλ. πυλῶνας Μ. ἐπὶ τοὺς τ. πλ. πυλῶνας Φ. παραγκωνιζόμενοι ΦMRTUVY et cod. Vossianus pro varia lectione: „παρωθούμενοι] παραγκωνιζόμενοι.“ sed παρωθούμενοι ΑΒΨ et v, quod etsi juxta Lucianeum est, tamen e praegresso ὠθιζόμενοι nasci potuit.

καὶ δεῖπνα Φ diserte et v. δεῖπνα ΑΒΨ, quod ferri nequit.

ἐν αὐτοῖς τούτους ΑΒ. ἐν αὐτοῖς τούτοις ΨΦa et v. ἐν αὐτοῖς scil. τοῖς δείπνοις et τούτους dicit τοὺς πλουσίους. praeterea nihil mutandum est. Bernhardyus in Eratosthenicis p. 242 quum apud Athenaeum αὐτοῖς τοῖς θεοῖς pro αὐτοῖς ἴσως conjecisset: „certissime tamen, inquit, ita est restituendus Lucianus Reviv. 34. p. 603, 53.“ quodsi in Luciano adolescentis haec, ut suspicor, conjectura fuit: ἐν θεοῖς τούτους, prope doleas orationem non graecam exstitisse, quum sententia ipsa sit elegantissima. ἐμφορούμενοι] ἐμπιπλάμενοι ΦΜ. καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες habent ΦMa et v, sed om ΑΒΨ. ὁπόσοι om Β. ξυμπίνουσι ΑΒΨ et v. πάρεισι ΦΜ. γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτ. Φa et v. δηλαδὴ καταπτύουσι (caeteris omissis) ΑΒΨ. εἰ] ὅτι Μ. ἐκτρέφει. τὸ δὲ] haec arcte jungit Α.

νιζόμενοι καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες καὶ ἐν
αὐτοῖς τούτους ἐπαινοῦντες φορτικῶς καὶ πέρα τοῦ
καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι καὶ μεμψίμοιροι φαινό-
μενοι καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσο-
φοῦντες καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται * δὲ 604
ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι
φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. 35. τὸ δὲ
πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος
αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς,
μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λα-
βὼν, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιά-
ραν ἔχων καὶ διάδημα καὶ τἄλλα ὅσα βασιλείας γνω-
ρίσματα προσαιτοίη τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν
μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ
κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦ-
τος καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τἀργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν

35. *αἰτεῖ προσελθὼν* ΑΒΨ et v. *προσελθὼν αἰτεῖ* ΦΜ. at (praeterquam quod mox libri omnes *αἰτῇ προσελθὼν* coutinuant) poetae hic esse senarius videtur: „*αἰτεῖ προσελθὼν κἀγανακτεῖ μὴ λαβών*.“ Telepho Euripidis tragoediae non solum hic trimetor, verum etiam comparatio ipsa: *ὅμοιον ὡς — δεόμενος* quodammodo convenit. in Ennii (i. e. Euripidis) Telepho ap. Nonium 537, 25 rex ipse Telephus: „regnum reliqui, inquit, septus mendici stola.“ *τἄλλα*] *τὰ ἄλλα* ΑΒΨΦ. *προσαιτοίη τῶν* ΑΒ et v. *προσαίτης ὢν φαίνοιτο καὶ τῶν* ΦΜ. *προσαίτης ὢν φαίνοιτο* etiam Ψ, glossemate haud dubio. *αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν* ΑΒΨ. *λαβεῖν αὐτοὺς δέῃ* (om *τι*) ΦΜ. *ἢ τἀργύριον* Φ et v. *ἢ ἀργύριον* ΑΒΨ. *ψηφίδων* Α et v. *ψήφων* ΒCΨΦΜ. eadem varietas in loco gemello Timon. c. 56. *ἀπὸ πολλῶν* Φ et v. *ἀπὸ ὀλίγων* Α. *ἀπ' ὀλίγων* ΒCΨ. videsis Quaestt. p. 146. *σιωπὴ*] *σιωπῇ* Α. *σιωπὴ καὶ μόνη* Ψ, unde possis: *σιωπὴ καὶ μονὴ* (silentium et mora). *ἀμαθία*] *ἀπαθία* Hemsterhusius Anecdd. p. (55), probante Dindorfio. ego vitium loci hac sanaverim transpositione: *καὶ ἀμαθία τῶν λόγων* (i. e. philosophiae ignoratio) *καὶ παλινῳδία πρὸς —*. *τῶν λόγων*] *τῶν δογμάτων* ΦΜ. *πρὸς τὸ ἐναντίον*] *τὸ* om ΑΒ. *περὶ φιλίας*] *περὶ φιλοσοφίας* Ψ. *οἶδ'*] *οἶδα* CΦΜ. *ὅποι* ΑΒCΨΜΤUV. *ὅπῃ* Φ et v. *τότε* TUV. *ποτὲ* ΑΒΨ et v. sed om CΦΜ. *πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα* ΑΒCΨΜUV. *πάντως ταῦτα ἀποπτάμενα* abcd. *ταῦτα ἀποπτάμενα πάντα* Φ.

τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον· ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτῇ προσελθών, σιωπὴ καὶ ἀπορία καὶ ἀμαθία καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον· οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ καλὸν οὐκ οἶδ' ὅποι τότε οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι
605 *πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα.* *

36. *μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον ἢ χρυσίον ᾖ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξῃ μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ κἀκήρυκτα πάντα, καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι*

---

36. *ἕκαστ αὐτῶν*, et punctum pr m in marg. A, qui idem supra c. 35 init. *ἕκαστος αὐτῶν*. *ἐπιδείξῃ* ABCΨ. *ἐπιδείξηται* Φ et v. *κἀκήρυκτα* Φ. *καὶ ἀκήρυκτα* v. septem verbis omissis continuant *ἄσπονδα δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ* ABΨ. *τὰ βιβλία*] *τὰ βιβλία πάντα* Φ. *ἐξαλήλιπται* libri omnes. *ἐξαλήλειπται* Reitziana. *οἷόν τι*] *οἷον δέ τι* Ψ. vide quae dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 57. *ὀστοῦν* (*ὀστέον* Φ) *ἐς μέσους αὐτοὺς* ABΦ et v. *ἐς μέσον αὐτῶν ὀστοῦν* Ψ. *ὑλακτοῦσι*] *ὑλακτοῦσιν* a. *πιθήκους*] de fraude M. Minoidis ad Apologiam c. 5 p. 201 satis dictum est. de proverbio hinc nato: *πίθηκος ἐν πορφύρᾳ* vide Leutschinm Paroemiogr. I p. 303. *μέχρι γε πολλοῦ*] *γε* additum ex ABΨΦ, om v. *εὐδοκιμεῖν*] *εὐδοκίμουν* Ψ. *τις θεατὴς*] *θεατής τις* Φ. *κάρυα*] *ὀπώρας* ΦΜ. *ὑπὸ κόλπου* Solanus. *ὑπὸ κόλπον* ABΨ et v. sed *ὑπὸ κόλπον* om ΦΜ (ita M). *συνέτριβον* Φ. *ξυνέτριβον* A et v. *τῆς ὀπώρας*] *τῶν καρύων* addunt ΦΜ. *τῆς πυρρίχης*] *τῆς συρρίχης* A. *τοῖς πυῤῥίχοις* a. *κατεγελᾶτο*] *κατεγέλαστο* Ψ. *τοῦ θεάτρου*] *τῶν θεατῶν* ΦΜ.

ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν καὶ συνέτριβον τὰ προσωπεῖα καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. * 37. τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι, καὶ ἔγωγε 606
τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον καὶ οὔποτε παύσομαι διελέγχων καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγώ, ὡς βλάσφημόν εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον, οἶμαι, μισεῖν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυθαγόρα καὶ Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες τί φατε; προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους ἢ οἰκεῖόν τι καὶ συγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δί' Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο

37. ante τοιαῦτα personae signum A. διελέγχων] ἐλέγχων ΦΜ. ὑμῖν] ἡμῖν a. εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς v. εἰσὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς εἰσί τινες Φ. εἰσὶ γάρ πως (γάρ πως A) ἀληθῶς mediis omissis ABΨ. ζηλοῦντες] ζητοῦντες ΦΜ. ὑμετέροις] ἡμετέροις AB. ἐγὼ ὡς] ἔγωγε, ὡς Φ. ἔγωγε ἢ ὡς M. post σκαιὸν add Φ et v: ἢ τί γὰρ ἂν (ἂν om Φ) εἰπεῖν ἔχοιμι; quae omnia om ABΨ. delevi utpote nata e verbis c. 27 init: ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι; ὑμῖν] ὑμῶν B. τοιοῦτο] τοιοῦτον Φa. δ' ἀλαζόνας] δὲ ἀλαζόνας ABΨΦ. τί φατε; προσήκειν] interpungebatur: τί φατε προσήκειν — ; tu confer § 38: ὑμεῖς δὲ τί φατε; quanquam malim transponere hoc modo: προσήκειν ὑμῖν τί φατε —; vide infra c. 48 med., c. 51 fin., Neronem c. 9. ὑμῖν] ἡμῖν Ψ.
συγγενὲς Φ. ἐξυγγενὲς A (ita A). ξυγγενὲς v. ἐπιδείκνυσθαι] ἐπιδεικνύναι Φ. νὴ δί' Φ. νὴ δία A et v. Ἡρακλῆς φασί, καὶ πίθηκος] ἡρακλῆς καὶ πίθηκος φασὶ Ψ. φάσκουσι BΨΦRTU. φάσκουσιν V. διδάσκουσι AC. ἀσκοῦσι v. καὶ σκυθρωποί εἰσι om ABΨ. διατοῦτο Aabc. χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν v. χρὴ μὴ εἰκάζειν ABΨ. χρὴ εἰκάζειν Φ. ἀλλ'] ἀλλὰ ABΨΦ. κἂν ἐπὶ Sommerbrodtius. καὶ ὑπὸ ABΨ. καὶ ἐπὶ Φ et v. Jacobitius καὶ delebat. τῆς ὑποκρίσεως ABΦ et v. τῆς κρίσεως Ψ. εἴρηκα ὑπὲρ ABΨ. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ Φ et v. σὺ δὲ — ἔδοξεν] Philosophia loquitur in M. ἀληθῆ] ἀληθὲς AB.

χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἄν, εἰ πιθανοὶ
γοῦν ἦσαν κἂν ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶτ-
τον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους.
εἴρηκα ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια,
607 *μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς, εἰ ἀληθῆ ἐστι.* * 38. *ΦΙΛ.*
μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, ἔτι πορρωτέρω. τί ποιῶμεν
ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΛΗΘ. ἐγὼ
μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ κατὰ τῆς
γῆς δῦναι ηὐχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώ-
ριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ

---

38. *ἔτι πορρωτέρω* ABΨΦ. *πορρωτέρω ἔτι* v. *ἡμεῖς*] *ὑμεῖς* A. *ἀνὴρ* pro *ἀνὴρ* Jacobitius. *ΑΛΗΘ.* M, cum Solano. *ΑΡΕΤ.* v et fortasse Φ. *ηὐχόμην*] *εὐχόμην* ABΨ. *ἐγνώριζον*] *ἐγνώριζα* (sic) Ψ. *αὐτὰ*] *αὐτὸ* ABCΨ. *καὶ ἐφήρμοζον* Φ. post *λεγομένοις* cum Sommerbrodtio interpunxi. *τὰ πάντα* Φ et v. sed recte *τὰ* om ABΨ. *ἐοικότας* ABCΨTY. *προσεοικότας* Φ et v. *ἀλλὰ καὶ*] *ἀλλὰ ὁ* A. *αὐτὰς* om Φ. *ἐς τὸ ἀκριβέστατον*] *ἐπ' ἀκριβέστατα* M. *ἔτι ἀκριβέστατα* Φ. *ΑΡΕΤΗ.* ita Φ. *ΣΩΦΡ.* M. *ΦΙΛ.* v. vide supra c. 16 init. certo haec *ΑΡΕΤΗ* in Φ loquitur, de quo tamen Furia subobscure: „*κἀγὼ πάνυ*] loquitur semper Virtus.“ hoc dicere videtur, in Φ *ΑΡΕΤΗΝ* supra loqui a verbis *Ἐγὼ μὲν* — et ibidem verba nostra *κἀγὼ* — *φατέ* eidem personae continuata esse. sed persona *ΑΡΕΤΗ* hoc ipso l. restituta vitii *ὦ Ἀρετή* origo etiam caeco adparebit. libri (diserte AΨ) *ὦ Ἀρετή* (B *ἡ ἀρετή*). Reitzius aliique: *ὦ Ἀλήθεια* coniecerant. immo corrigendum erat: *ὦ Φιλοσοφία*. *ὑμεῖς* — *φατέ* vulgo priori personae continuata novae dat personae A et *ΦΙΛ.* diserte habet M. *τί δ'* Φ. *τί δὲ* Ψ et v. *τί δαὶ* ABC. *ἀναγεγράφθαι* ABΨ et v. *ἀναγράφεσθαι* et in marg. *γρ. ἀντεγράφθαι* Φ. *ἀναγράφεσθαι* etiam M. tum scholl. VX: *ἀναγράφεσθαι: γρ. ἀντεγράφθαι.* *τὸ γοῦν* ABΨ. *τὰ γοῦν* Φ et v. *τραγῳδόν*] *τραγῳδίαν* ABC. *ᾀσόμενον* Φ et v. *ᾄσωμεν οὖν* BΨ. *ἄσωμεν γοῦν* A. *συμφοράς.* Φ. *ξυμφοράς.* A et v.

ᾀδέτω οὖν Φ. *ᾀδέτω δ' οὖν* BΨ. *ἀδέτω γοῦν* A et v. *οὖν* hoc loco firmatur etiam vitio superiore: *ᾄσωμεν οὖν.* *τοὺς θεοῖς*] *τοῖς θεοῖς* A. *ἐκτραγῳδείτω* Φ et v. *τραγῳδείτω* ABΨ, quod fortasse verum. *ΔΙΟΓ.* habent libri (certe Φ) et in scholio etiam B: *ἐκ Διογένους ὁ λόγος.* *καὐτὸς* Φ. *καὶ αὐτὸς* A et v. *τὰ κατηγορημένα* Cobetus V. L. p. 144. libri *τὰ κατηγορούμενα.* plane sic vel ipsi libri in Pseudologista § 29. *φίλον ποιοῦμαι*] *φιλοποιοῦμαι* Ψ.

κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις· τοῦτο μὲν ἐς
τόνδε, τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς
ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς πάντα
ἐοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς
αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. *ΑΡΕΤΗ.* κἀγὼ
πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Φιλοσοφία. *ΦΙΛ.* ὑμεῖς δὲ τί
φατέ; *ΑΝΑΒ.* τί δ' ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ
ἐγκλήματος καὶ φίλον ἡμῖν καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι;
τὸ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν
τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν ᾀσόμενον τὰς Φρυ-
γῶν συμφοράς. ᾀδέτω οὖν καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς
ἐκτραγῳδείτω. *ΔΙΟΓ.* καὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, * πάνυ 608
ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα καὶ
φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα. 39. *ΦΙΛ.* εὖ
γε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ταῖς
πάσαις κρατεῖς καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι ἡμέτερος ὤν. *ΠΑΡΡ.*

---

39. εἶγε ὦ παρρησιάδη ΑΒΨ et v. εὖ ἔχει. πρόσιθι ὦ (ὦ om Φ) παρρησιάδη ΦΜ. hinc malim: εὖ γε, πρόσιθι ὦ Παρρησιάδη collato superiore illo c. 38 init: μετάστηθι ὦ Παρρησιάδη. ταῖς πάσαις ΑΒΨΤΥ. ἁπάσαις Φ et v. *ΠΑΡΡ.*] personam om A. προσεκύνησα] προσενίκησα U. τήν γε πρώτην] γε om Φ. verba προσεκύνησα — πρώτην neque ad c. 21 refero et longe aliter atque caeteri accipio: ‚primum gratias actas volo submisse.' reus enim quum primum absolutus esset, judicibus agebat gratias, veluti Pro Lapsu in Salut. c. 18.

σεμνὴ νίκη (δίκη pro νίκη Ψ) ΑΒΨ et v. σεμνὰ νίκα ΦΜ. atticam formam, quae collato Hermanno ad Hecubae v. 1264 in legitimis anapaestis, h. e. iis qui non canebantur, in universum longe praeferenda est, libri optimi servant etiam apud ipsum Euripidem in extremis Phoenissis, Oreste et Iphig. Taurica. λήγοις] λέγοις A. καταρχώμεθα Φ et (?) Ψ et v. καταρχόμεθα ΑΒ.

προσκαλοῦντες] ita correxi asyndeto sublato. προσκαλοῦμεν ΑΒΨ. προσκαλῶμεν Φ et v. εἰς ἡμᾶς v. ἐς ἡμᾶς ΨΦ. ἐς ὑμᾶς ΑΒ. libri *ΠΑΡΡ.* ὀρθῶς —. sed verissime unus Jacobsius: *ΦΙΛ.* ὀρθῶς —. ,,haec verba, inquit, Philosophiae, concilii praesidi tribuenda videntur" (Append. ad Porsoni Adv. p. 290). addere debebat, non Luciani neque servum neque filium Syllogismum fuisse, sed Philosophiae. ὥστε σὺ παῖ] σὺ δὲ ὦ παῖ Φ.

καταχύψας] καταλύψας A. προκήρυττε ΑΒ. προσκήρυττε Φ et v.

προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ· „ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν | βίοτον κατέχοις, | καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.“ ΑΡΕΤ. οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα προσκαλοῦντες κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν ἀνθ᾽ ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι· κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἑκάστου. ΦΙΛ. ὀρθῶς, ὦ Ἀρετή, ἔλεξας· ὥστε σύ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ προκήρυττε. 40. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ Φιλοσοφίας καὶ Δίκης. ΠΑΡΡ. ὁρᾷς, ὀλίγοι συνέρχονται γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. καὶ ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν δίκην, οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν
609 ἀμφὶ * τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε. ΦΙΛ. μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ, ὦ Παρρησιάδη, προσκάλει καθ᾽ ὅ τι σοὶ δοκεῖ. 41. ΠΑΡΡ. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε, σίγα· ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν δια-

---

39 et 40. προσκήρυττε. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους] ita ego scripsi, ut verba τοὺς φιλοσόφους priore loco cum Φ delerem. nam προκήρυττε τοὺς φιλοσόφους. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους AB (sed in A nova persona et ante et post ἄκουε). at: προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους ἥκειν (quatuor verbis mediis omissis) Φ. ἐς] εἰς Φ. καὶ Δίκης] quum paullo inferiora: δεδίασι τὴν δίκην huc omnino non referantur, scribo cum Solano, qui supra c. 18 apte contulit: καὶ Δικαιοσύνης. ὁρᾷς, A et edd. vett. ὁρᾷς; v. συνέρχονται] ἀνίαοι ΦΜ. καὶ ἄλλως γὰρ] ita correxi. ἄλλως γὰρ (sine καὶ) ΑΒΨ et v. καὶ ἄλλως (sine γὰρ) ΦΜ. ἄγουσιν] ἄγουσι a. ἔχοντες] ἄγοντες Ψ. καθ᾽ ὅτι pro καθότι Jacobitius. σοὶ pro σοι A.

41. αὐτοῖς Bekker pro αὐτοῖς. σηοαμαῖος A et v. σισαμαῖος ΒΨ. σηοάμιος Φ. πώγωνα βαθὺν] βαθύτερον τὸν πώγωνα Φ. βαθύτερον πώγωνα M. ἐπιδείξηται] ἐπεδείξηται A. ἐπιδείξει Φ. ἐπιδείξειεν M. προολήψεται Bekker. libri προσεπιλήψεται. Cobetus V. L. p. 144 quasi lenius maluit: προσέτι λήψεται. at επι natum est e praegresso ἐπιδείξηται, ubi A: ἐπεδείξηται, alii (puto) codices: ἐπιδείξηται (ἐπι written above). δ᾽ ἕκαστον] δὲ ἑκα-

νομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν ἢ δικαιοσύνην ἢ ἐγκράτειαν μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ, πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

42. βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ

στον Φ. ἢ δικαιοσύνην M et fortasse Ψ. καὶ δικαιοσύνην AB et fortasse Φ et v. ἀναγκαῖα] ἀναγκαῖον ΦM. ταῦτά γε] γε om Φ. ἐξάπαντος AΦ et edd. vett. δ' ἐν μέσσοισι Solanus. δὲ ἐν μέσσοισι Ψ. δὲ μέσσοισι B. δ' ἐν μέσοισι edd. vett. δ' ἐν μέσοις Φ. δὲ μέσοισι A. χρυσοῖο] χρυσίου Φ. κεῖται — εἴη] parodia ex Jl. σ', 507 sq.

42. persona ante βαβαὶ in A. ὡς] ὅσοι M. ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ἤκουσαν ABΨ et fortasse V. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν ΦM (ut Solanus et Gesner coniecerant). ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν v. παρὰ δὲ τὸ] περὶ δὲ τὸ Ψ. Ἀσκληπιεῖον] ἀσκληπίειον AB. ἕτεροι om AB. καὶ παρὰ ABCΨUV. καὶ κατὰ ΦM. καὶ περὶ v. πάγον om ABΨΦ. ἔνιοι δὲ Φ et v. δὲ om AB. τὸν τάλω ABΦ. τὸν τοῦ Τάλω v et fortasse Ψ. ἀνάκειον Φ et edd. vett. ἀνακεῖον AB. προσθέμενοι ABΨ, ut in Ep. Cr. p. XL conieceram. προθέμενοι Φ et v. βομβηδὸν] σὺν βομβῇ Ψ. βομβῇ AB. βοτρυηδὸν AB. post βοτρυδὸν cum Cobeto (V. L. p. 296) et Dindorfio delevi glossema ἑσμοῦ δίκην (μελισσῶν ἑσμοῦ δίκην M). nam haec arcte cohaerent: βοτρυδὸν, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον (Jl. β', 89) εἴπω. ἵνα καὶ] καὶ om Ψ solus itaque l. l. Cobetus. at haec ipsa verba: ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω saepius apud Lucianum exstant. κἀκεῖθεν — κἀντεῦθεν] κἀκεῖθεν μάλα πολλοὶ κἀνταῦθα Φ. ὅσσα] ὅσα Φ. γίγνεται Φ cum C. Reitzio. γίνεται A et v. ὥρῃ ABCΨRUV cum Homero Jl. β', 468 et Odyss. ι', 51. ἦρος ΦM. ἦρι v. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων Jl. β', 463. octo verba ἐν βραχεῖ — πώγων vulgo exstant et in Φ, qui tamen transponit: πήρα, κολακεία, πώγων et in a, quae tamen om πώγων. om haec octo verba ABΨ. κολακεία — φιλαργυρία] ita Φ et v. sed κολακείας. ἀναισχυντίας. βακτηρίας. λιχνείας. συλλογισμοῦ. (συλλογισμῶν Ψ) φιλαργυρίας ABΨ. οἱ ὀλίγοι A et v. ὀλίγοι Φ et ut puto M (non ut Belinus C). ἐκεῖνο om Ψ. τῶν ἄλλων σχημάτων]

τὰς δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον, παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι καὶ παρὰ τὸν
610 Ἄρειον πάγον * ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν Τάλω τάφον, οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνάκειον προσθέμενοι κλίμακας ἀνέρπουσι βομβηδὸν νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ κἀντεῦθεν

μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.

μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα πώγων κολακεία ἀναισχυντία βακτηρία λιχνεία συλλογισμὸς φιλαργυρία· οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μάλιστα μωμήσαιτό σου, τὸ μηδὲν ἐπιβαλεῖν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς· πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. *ΦΙΛ.* ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς. 43. *ΠΛΑΤ.* ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλα-

---

deleo *ἄλλων* ut natum e superioribus. *ὅ τις ἂν*] BΨΦ et v. *ὅστις ἂν* AC. *μέμψαιτό σου μάλιστα τὸ* v. *μέψαιτό σου μάλιστα τὸ* a. *μέμψαιτο μάλιστά σου τὸ Φ.* *μάλιστα μεμύητο τοσοῦτο* AB. *μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον* C. *μάλιστα μέμνητο, τοσοῦτον Ψ.* horum maxime codicum (ABCΨ) vestigia secutus correxi: *μάλιστα μωμήσαιτό σου τὸ* —. confer D. D. XX, 2. ita in Alexandro c. 3 libri deteriores non recte *μεμπτὸς* pro *μωμητός*. *μηδὲν* ABCΦRTUVd. *μηδὲ* Ψ. *μὴ δὲ* cdd. *ἐπιβαλεῖν* Ψ cum Jacobitio. *ἐπικαλεῖν* ABC. *ἐπιβάλλειν* Φ et v. *καὶ* ante *σημεῖον* om Φ. *δεχώμεθα*] *ἐχώμεθα* AB. *αὐτούς. ΠΛΑΤ. ἡμᾶς* BΦMRV (in BΦ pro *ΠΛΑΤ* est signum personae). *ΠΛΑΤ. αὐτοὺς ἡμᾶς* A et v.

43. *πρώτους χρὴ*] *χρὴ πρώτους* Ψ. *πρῶτον χρὴ* Φ. sed M *πρῶτον* infra habet ante *λαβεῖν*. *ΠΥΘ.*] *Πυθαγορικὸς* et infra *Στωικὸς* plene abc. *ὁ* ante *Πυθαγόρας* om v, sed habent ABCΨΦM. *οὐ μὲν οὖν*] *οὐμενουν* AB. *ἀλλ' ἕν*] *ἀλλὰ ἓν* AB.

ἕν γε] *ἕν γέ* (punctum etiam marg pm) A. *ἂν* ante *ἡμεῖς* om Φ. *τοὺς πλακοῦντας δότε*] immo supple: *πρῶτον τοὺς*

τωνικοὺς λαβεῖν. *ΠΥΘ.* οὔκ, ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς· πρότερος γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἦν. *ΣΤΩΙΚ.* ληρεῖτε· ἀμείνους * ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. *ΠΕΡ.* 611
οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἔν γε τοῖς χρήμασι πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. *ΕΠΙΚ.* ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. *ΑΚΑΔ.* ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. *ΣΤΩΙΚ.* οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

44. *ΦΙΛ.* παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία καὶ Ἀρετὴ αὕτη καὶ Ἀλήθεια δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν ἄριστοι κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε; νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι. κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις, πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. * 45. οἱ ὑπη- 612

πλακοῦντας δότε. nam πρῶτον abesse nequit. λαμβάνειν] λαβεῖν Φ. Ἀκαδημαϊκοὶ] Ἀκαδημιακοὶ Dindorfius. οὐχ ἡμῶν γε] οὐκ ἡμῶν δὲ Φ.

44. ὑμεῖς] ἡμεῖς Ψa. ὠθεῖτε T et v. αἰθεῖτε Ψ. αἰτεῖτε ABa. pro novem verbis Κυνικοὶ — ἐπ' Φ habet: κυνικοί, μὴ παίετε ἀλλήλους τοῖς ξύλοις, ἐπ'. ἄλλα ABΦ et v. ἄλλο Ψ. ἴστε A et v. ἔστε ΦM. ἦτε Ψ. καὶ ἀρετὴ ABΨ. καὶ ἡ ἀρετὴ Φ et v. αὕτη om Φ. καὶ ἀλήθεια ABΨa. καὶ ἡ ἀλήθεια Φ et v. δικάσωμεν Ψ. τίνες οἱ ὀρθῶς] εἴ τινες ὀρθῶς Φ. οἵ τινες ὀρθῶς M. ἡμῖν ABCΨΦVMUd. ὑμῖν abc. βιοῦντες om ABΨ. ἄριστοι] ἄριστα ABC. τοὺς γόητας δὲ καὶ Φ et v. τοὺς ὄντας δὲ κατ' ABΨ. ἀντιποιοῖντο] ἀντιποιῶνται ΦM. φεύγετε; — ἀλλόμενοι (ἀλώμενοι Ψ)] vide meas Quaestt. p. 119. ὀλίγων] ὀλίγοι Ψ.

45. οἱ om Ψ. ὁ κυνίσκος] ὁ κυνικὸς ΨΦ. recte Gesner: ‚minutus ille cynicus.‘ alius philosophus, nomine Cyniscus in Cataplo c. 7 sqq. egregie laudatus est. φέρ' ἴδω] haec imitatus est sive

ρεῖται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει; ἦπου θέρμους ἢ βιβλίον ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν; ΠΑΡΡ. οὐκ, ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ καὶ μύρον καὶ κάτοπτρον καὶ κύβους. ΦΙΛ. εὖ γε, ὦ γενναῖε. τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. τοιοῦτοι μὲν οὖν ὑμῖν οὗτοι· χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου. ΦΙΛ. σύ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε· ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ

---

ipse sive alius qui scripsit Fugitivos c. 31. ἦπου A. ἤπου v. post μύρον verba καὶ μαχαιρίδιον (μαχαίριον Φ) θυτικὸν delevi cum ABCΨ et scholiasta Vossiano. id olim scholium fuerat pertinueratque ad haec verba c. 46: τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ. talis enim culter fuit ‚secespita', cui Suetonius in Tiberio c. 25 cultrum opposuit ‚plumbeum'. Solanus, Belinus, Jacobsius, Bastius (Ep. Cr. p. 180), Schubartus quum secespitam ad luxuriae instrumenta male relatam esse vidissent: certatim conjecturis indulserunt vanissimis.
εὖ γε — τὰ] εὖγε γενναῖε, τοιαῦτα ἦν σοι τὰ Φ. ἅπασι] πᾶσι Φ. μὲν οὖν BCΨΦΜ. μὲν A et v. ὑμῖν ABΨ. ἡμῖν Φ et v. δὲ ὑμᾶς] δ' ὑμᾶς Φ solus. διαγνώσονται οἱ] διαγνώσονται δὲ οἱ Φ. αὐτῶν] εἰσὶ add ΦΜ. ΦΙΛ. σὺ] Philosophiae personam, ut recte unus Bekker interposui et in A personae signum h. l. exstat. vulgo et in Φ loqui pergit ΠΑΡΡ. at Philosophise haec danda esse certo adparet e c. 46, quocum confer supra c. 40 fin. σὺ ὦ ABΨ. σὺ δὲ ὦ Φ et v. ὑπὲρ σοῦ] ὑπὸ σοῦ Ψ. γὰρ] γοῦν ΦΜ. τοῦτο] τὸ τοιοῦτο Φ, scil. e c. 46 init.
γένοιτ' ἂν Φ et v. γένοιτο ἂν ABΨ. ἐπικρατῇ σου Φ et v. ἐπικρατήσοι BΨ. ἐπικρατήσῃ AC, male. λανθάνωσιν] λαν-
ω
θάνουσιν Φ. λανθάνουσιν Ψ. post ἀνδρῶν addunt ἐς v, τε R, σὲ A (ita A), σε BCΨΦΜTUV. hoc additamentum nunc delevi, quum in Quaestt. p. 148 plane secundum codd. scripsissem: λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς — ordine verborum vix probabili. possis tamen transponere salvo pronomine: λανθάνωσί σε οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν, τοὺς —. τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι A (ita A) BCΦMRTUV. τοὺς χρ. μεμνημένοι Ψ. τοὺς χρ. μεμιγμένοι v.

φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. 46. ΑΛΗΘ. ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὦπται καὶ εὔνους ἡμῖν καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, θαυμάζων, τὸ παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ * τὸν Ἔλεγχον ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν 613
ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλλοῦ στεφάνῳ καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω, ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλέτω ἢ ἐγκαυσάτω

---

46. ποιησόμεθα Φ. τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο ΦΜ. ὦπται] ὦ παῖ Ψ. eadem varietas est in Hermotimo § 55. ante θαυμάζων delevi μάλιστα cum ABΨ. θαυμάζων] θαυμάζω Ψ. τὸ παραλαβόντα] libri παραλαβόντα. articulum τὸ ego inserui, quem unus habet Ψ non hoc loco sed mox ante φιλοσοφεῖν. Sommerbrodtius quoque in vulgata merito haesit. μεθ' αὐτοῦ] μετ' αὐτοῦ AB. φιλοσοφεῖν] τὸ φιλοσοφεῖν Ψ. ὃν μὲν ἂν]
η
ὃν ἂν μὲν Ψ. εὕρῃ] εὕροι Φ. εὕροι Ψ. φιλοσοφίας ABΨ et v. φιλόσοφον ΦΜ. de h. l. in Quaestt. p. 148 erravi. στεφανωσάτω A. θαλλοῦ ABCΦ. θαλοὺς Ψ. θαλοῦ v. στεφάνῳ] στεφάνου Ψ. ἀνδρὶ ABΨ. ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας Φ et v. scholium delevi. ἐντύχοι Φ. ἐπιβαλλέτω A. ἐπιβαλλέτω BΨΦ et v. καυτῆρος] καυστῆρος M. ΦΙΛ.] Παρ. U. εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια] εὖ γ' (εὖ M) ἐν ἀληθείᾳ φῄς ΦΜ. ὁ δ'] ὁ δὲ ABΨM. τοιόσδε] τοιοῦτος Ψ. ἀετῶν] αἰετῶν ΦΜ. post λέγεται nova persona in AB. οὐ] οὗ ABa. δι' ABΨΦ. Δία v. κἀκείνους] κἀκεῖνο Ψ. αὐτῶν] αὐτὸν Φ. ἴδῃς ABM. ἴδοις ΨΦ. εἴδῃς v. ὁ τῷ] ὁ om Φ. θαλλῷ ABΨΦM. θαλῷ v. στεφόμενος] στεφανούμενος Φ. ὃν δ' ἂν] ὃν δ' Φ. ἀποκείρας] ἀποκείραντα v et (?) ΨΦ. ἀποκείραντας ABCM. hoc
ας
est ἀποκείραντα. itaque ego ἀποκείρας scripsi. nam ἀπάγειν hic idem est quod ἄπαγε. de nominativo vide vel Heindorfium ad Platon. Lys. p. 21. πρότερον] προτοῦ a. τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν. ΠΑΡΡ. ἔσται ΦΜ (in Φ signum personae, non nomen). τὸν πώγωνα. ΠΑΡΡ. ὡς ἔδοξεν, ἔσται AB (in AB item signum personae) Ψ et v. at verba ὡς ἔδοξεν, quum ad superius illud c. 46 init: εἰ δοκεῖ referenda sint, loqui debet Philosophia. adde quod dictio ἔσται ταῦτα est exordientis.

κατὰ τὸ μεσόφρυον· ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος ἔστω ἀλωπηξ ἢ πίθηκος. ΦΙΛ. εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται, οὐ μὰ Δί' ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι, ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον καὶ δόξαν καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς ὑπερορῶντα καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω ὁ τῷ θαλλῷ στεφόμενος, ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον ἀποκείρας πρότερον τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν.

614 * 47. ΠΑΡΡ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει

47. μάλα] μάλιστα M. ἀλωπ. ἢ πιθ.] ad equos κοππατίας et σαμφόρας (Arist. Nub. v. 23, v. 123, v. 437, v. 1280, Eqq. v. 601 al.) suavissime adlusum esse Gesner animadvertit. πιθηκοφόρους (punctum p m) A. hinc possis attice: πιθηκοφόρας, favente Aristophanis imitatione. itemque Adv. Indoct. § 5, ubi libri partim κοπποφόρον partim καπποφόρον, possis: κοππαφόραν. at hodie et illic cum Solano κοππαφόρον et h. l. ut vulgo πιθηκοφόρους scribo. certe in Hermotimo § 44 libri omnes: τῷ λεοντοφόρῳ. κἀνταῦθα ἀνάξω ἤδη τινὰς ὑμῖν αὐτῶν] ita nunc correxi, quum antea scripsissem: κἀνταῦθα ἤδη ἀνάξω τ. ὑ. α. nam κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν (ἡμῖν a) νὴ Δί' αὐτῶν ABΨa et v. κἀνταῦθα τινὰς ὑμῖν ἀνάξω ἤδη αὐτῶν Φ. κἀνταῦθα ὑμῖν ἀνάξω τινὰς αὐτῶν fortasse M. ἤδη significat ‚jam nunc (non postea) i. q. gleich jetzt', νὴ Δί' vero h. l. ineptum est. vicissim De Morte Peregr. § 31 νὴ Δία pro ἤδη restitui. ἥνπερ ἡ ABCΦM. ἥνπερ Ψ. ἣν ἡ v. ἐθελήσῃ ABCΨΦM. ἐθέλῃ v. ἄγκυστρον Ψ hic et mox § 48. ὅπερ ὁ ABCΨΦM et v. ὥπερ ὁ cd frustra probante Solano. ἀνέθηκεν ΨΦ et v. ἐνέθηκεν AB. ὁ ἐκ] ὁ om Φ. πειρεῶς B. λαβὲ] ante Lehmannum λάβε. ἅμα om Ψ. πάντ'] πάντα ABΨΦ. ἔχοις AB et v. ἔχῃς ΨΦ, quod ipsum quoque ferri potest. μοί τινας δὸς] τινας om cod. Parisinus ap. Bachmannum Anecd. II p. 334, 6. χρυσίον. ΙΕΡ. λάμβανε] personam om ABΦ, qui: χρυσίον λάμβανε. ΦΙΛ. τί πράττειν] ita v et A quoque habet personam, quam delevi cum Φ. ἀνὴρ] ἀνὴρ ante Jacobitium. ante δελεάσας personam delevi cum ABT. ΙΕΡ. δελεάσας Ud. Παρρ. δελεάσας v. de ΨΦ non liquet. ἄγκιστρον a. τῇ ἰσχάδι Belinus. libri ἰσχάδι. τῷ χρυσίῳ ABCΨΦM. χρυσίῳ v. καθεζόμενος] καθίσας ΦM. ἐς τὴν] εἰς τὴν Φ. personam ante τί ταῦτα om AT. ἤ που] ἤπου a.

*αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους. εἰ βούλεσθε μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω ἤδη τινὰς ὑμῖν αὐτῶν. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. καὶ μάλα, ἤνπερ ἡ ἱέρειά μοι ἐθελήσῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. ἰδοὺ δὴ λαβὲ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. οὐκοῦν, ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. ΙΕΡ. λάμβανε. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; δελεάσας τὸ ἄγκιστρον τῇ ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ * καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου καθῆκεν ἐς* 615
τὴν πόλιν. ΦΙΛ. τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἤ που τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. 48. *ἀλλ' ὁρῶ*

ἁλιεύσειν om Ψ. Thomas autem p. 6, 13 R. aut huc aut ad Hermotim. § 65 spectavit. ceterum ad c. 46—52 inscriptio hujus dialogi *ΑΛΙΕΥΣ* pertinet, quacum confer Platonem Sophist. p. 221, d et inprimis Ev. Matthaei 4, 19 (sive Marci 1, 17). *δὲ πόσειδον* AB et v. *δὲ ὦ πόσειδον* ΨΦΜ. *ἀγρεῦ* om Ψ. *ἀνάπεμπε* ΑΒΦ et v. *ἀναπέμπετε* Ψ.

48. *δὲ*] *σὲ* n. *ΕΛΕΓΧΟΣ.*] om T. *γαλεὸς*] *γάλεος* AB. *προσέρχεται*] *πρόσεισι* ΦΜ. *δὴ*] *δὲ* Ψ. *γοῦν* Φ. *ἀγκύστρῳ* Ψ. *ὀσφρᾶται*] *ὡς φέροιτο* ΦΧ et in scholio V, hoc est *ὤσφρετο*, ut bene Jacobitius, qui *ὀσφρᾶσθαι* formam parum atticam (Elmslejus ad Acharn. v. 179 et Cobetus N. L. p. 134) et hoc uno Luciani l. obviam ex Aristide I p. 495 ed. Dind. attulit. *χρυσοῦ* V pro varia lectione. *ἤδη*] *δ' ἤδη* M. *ἔψαυσεν*] *ἔψευσεν* A. *ἀνασπάσωμεν*] malim aut *ἀνεσπάσθω* (collatis c. 49: *ἀνεσπάσθω* et c. 50: *ἀνιμήσθω*) aut *ἀνάσπασον*. librorum scripturae verba Parrbesiadis proxima: *καὶ σὺ — ὁρμιᾶς* repugnant. *ΠΑΡΡ.*] personam om A. *καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε*] *καὶ σὺ ὦ ἔλεγχε ἀνάσπα, ἔλεγχε* Φ. *καὶ σὺ ἀνασπᾷ* (sic) *ἔλεγχε* (?) M. *ξυνεπιλαβοῦ* ABV. *συνεπιλαβοῦ* ΦΜ. *ἐπιλαβοῦ* a. *ἐπιλαβοῦ νῦν* Ψ. *νῦν ξυνεπιλαβοῦ* v. *κύων οὗτός γε* U, cum L. Bosio. *οὗτός γε* (omisso *κύων*) ΑΒΨΤ. *αὔων οὗτός γε* edd. vett. haec tria verba om. RV et pm Φ ubi sec. m: *ἄυων οὕτως γε*. Schmieder verba *κύων*

τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν. ΕΛΕΓ-
ΧΟΣ. οὐκ, ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκί-
στρῳ κεχηνώς. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν·
ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. καὶ σύ, ὦ
Ἔλεγχε, ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί. φέρ' ἴδω
616 τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, *
τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχ-
νεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας ὑποδεδυ-
κώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν ἐκ τῶν βραγχίων
ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δέλεαρ.
ΕΛΕΓ. τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη
προσέσχηται καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΠΑΡΡ. μὰ
Δί' ἐξεμεσάτω, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. εὖ ἔχει·
τί φῄς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν, ἢ προσ-
ήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. τί οὖν;
πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν
πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. πολλοῦ λέγεις· ἄβρω-
τός τε γάρ ἐστι καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρὸς καὶ ἄτιμος·
ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
ἀνάσπασον καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ
Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασ-
θῇ. ΠΑΡΡ. θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι καὶ τῶν
ἀφύων ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. νὴ Δί' ἀφυέστατοί γε·

οὗτός γε Elencho tribuebat. cynicus h. l., ut bene Solanus, ita dicitur, ut simul adlusum sit ad canem marinum. nam et Lucianus dixit: οὔκ ἀλλὰ γαλεός ἐστιν et de hoc κυνὶ θαλαττίῳ Aelianus N. A. I, 55: τὸν μὲν αὐτοῖν γαλεὸν — φιλοῦσιν ὀνομάζειν. ab hoc pisce differt pistrix, ξίφιος κύων Anaxippi comici ap. eundem Ael. N. A. XIII, 4. περὶ τὰς πέτρας libri recte, quanquam alibi (Timone § 10, Rhet. Praec. § 3) est: περὶ ταῖς πέτραις.

ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δέλεαρ. ΕΛΕΓ. τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον] ita correxi. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον, καὶ τὸ δέλεαρ τουτί. κενὸν σοι τὸ ἄγκιστρον Φ. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον (octo verbis omissis) ABΨ. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον vulgo. Elenchi personam vel pronomen σοι flagitat. tum haec verba: τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον arcte cohaerent. caeterorum transpositioni non solum Φ, verum etiam ABΨ favent. ἡ δ' (ante ἰσχὰς) om Φ. verbum προσέσχηται sanum esse videtur et significare: ‚adhaesit.' ΠΑΡΡ. μὰ Δί'

ἀνάσπα δὲ ὅμως. * 49. *ΠΑΡΡ.* ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος 617
ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς; *ΕΛΕΓ.* ψῆττά τις·
προσέρχεται δὲ κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον· κατέπιεν, ἔχεται, ἀνεσπάσθω. *ΠΑΡΡ.* τίς ἐστιν; *ΕΛΕΓ.* ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. *ΠΑΡΡ.* καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; τί φῄς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ἐξεμεσάτω] correxi personam. verbum δελεάσωμεν aut Luciani personam poscit aut Elenchi, vulgatam Diogenis plane repudiat. μὰ δί' ἐξεμεσάτω (sine persona ante μά) A. μὰ δί' etiam B. μὰ δί' ἔπιεν, ἐξεμεσάτω $\overset{\nu\grave{\eta}}{\mu\alpha}$ (μα linea transversa deletum est) δί' (sic, sine persona) Φ. μὰ δί' ἔπιεν. *ΔΙΟΓ.* (?) ἐξεμεσάτω νὴ δί' M. *ΔΙΟΓ.* μὰ Δία ἐξεμεσάτω v. μὰ δί' B etiam in scholio: σημείωσαι πῶς ἐχρήσατο τῷ ἀπηρτημένος καὶ ὅπως (ita scribo pro ὅμως καὶ) τῷ μὰ δί'. non malo scholiasta: hic enim magis atticum fuisset aut: μὰ Δί' ἀλλ' ἐξεμεσάτω, aut ἐξεμεσάτω νὴ Δία. vide Quaestt. L. p. 58. ὡς καὶ ΦM. ὡς δὴ καὶ ABΨ et v. ante εὖ ἔχει personam delevi cum A. *ΠΑΡΡ.* εὖ ἔχει v. τοῦτον — σοί τι] τοῦτον ὅσει (sic) τις ἐστίν; ἢ προσήκει τί σοι Φ. ἀνὴρ Jacobitius pro ἀνήρ. *ΠΑΡΡ.* τί οὖν;] personam om A. πόσου] πόσον A. ante ἐγὼ μὲν γὰρ persona in A. πρώην om Ψ. πολλοῦ TUV. πολὺ ABCΨΦM et v. γάρ ἐστι (ἐστιν a) καὶ εἰδεχθὴς om ABΨ. καὶ σκληρὸς om Φ solus. ἐπὶ κεφαλὴν ΦM. κατὰ κεφαλὴν ABΨ et v. κατὰ τῆς ΦM. ἀπὸ τῆς ABΨ et v. ὅρα, ὦ Παρρησιάδη] ὦ παρρησιάδη ὅρα Ψ. τῶν ἀφύων AB. τῆς ἀφύης Φ (ita Φ) M. τῶν ἀφυῶν v. νὴ δί' ABΦ. νὴ δία Ψ et v. praeclarus hic quidem lusus est in verbis ἀφύων — ἀφυέστατοι. at superior (c. 48 init.) iste jocus: χρύσοφρυν — ὀσφρᾶται (vel ὠσφρετο) τοῦ χρυσίου nihil sane olet ex Aristophane.

49. persona et ante ἰδοὺ et ante τίς in A. οὗτος ὁ πλατύς] ὑπόπλατος Φ. ὑπόπλαττος M. at et rhombus est τῶν πλατέων et simul ad v. Πλατωνικὸς adlusum est. ἰχθύς; *ΕΛΕΓ.* ψῆττά τις· προσέρχεται δὲ κεχηνὼς] ita correxi. vide c. 48 Elenchi verba γαλεὸς — κεχηνώς. h. l. ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνὼς vulgo. ἰχθὺς (ἰχθῦς A) προσέρχεται ψιττακὶς (ψιττακίς A. ψίττακις Ψ. ψιττά τις a) κεχηνὼς ABΨa. ἰχθὺς πρόσεισιν ψῆττά τις κεχηνὼς Φ et qui πρόσεισι M. ceterum ψῆττα convicium est ‚lurconis' et h. l. et apud Platonem comicum in scholio Arist. Nub. v. 109: Γλαυκέτης ἡ ψῆττα —. ἐς] εἰς Φ. ἀνεσπάσθω ABΦ. ἀνασπάσθω Ψ et v. *ΠΑΡΡ.* τίς] correxi personam. est vero persona ante τίς in A, persona *ΕΛ* in T, nulla persona in abc.

ΠΛΑΤ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος. 50. *ΕΛΕΓ.*
ἐπ' ἄλλον καθείσθω. *ΠΑΡΡ.* καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγ-
καλον προσιόντα, ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειεν, ποικίλον τὴν
χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα.
ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; *ΕΛΕΓ.* ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσ-
ποιούμενος οὗτός ἐστιν. ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο.
περισκοπεῖ ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται,
ἀνιμήσθω. *ΑΡΙΣΤ.* μή ἔρῃ με, ὦ Παρρησιάδη, περὶ
αὐτοῦ· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν. *ΠΑΡΡ.* οὐκοῦν καὶ
618 οὗτος, ὦ Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν. * 51. ἀλλ'

ἐστιν om ABΨ. ante *ὁ* nulla persona in Aabc. *ΔΙΟΓ. ὁ* edd. recentiores. ego personam sic mutavi: *ΕΛΕΓ. ὁ —.* nam Diogenis personae locus est nullus. *ΠΑΡΡ. καὶ σὺ*] hanc personam habent abd, personam habet etiam A, sed *ΠΛΑΤ. καὶ σὺ* edd. recentiores male. ante *τί φῂς* personam delevi cum d (in A non abest persona, sed signum ejus est paene evanidum). *ΕΛ. τί φῂς* U habet. *Π. τί φῂς* a. *ΠΑΡΡ. τί φῂς* edd. caeterae. *ΠΛΑΤ. ἀπὸ*] personam om A. pro hoc *ἀπὸ* Cobetus V. L. p. 277 *κατὰ* conjecit apte comparatis § 48 et § 50 verbis eisdem. tamen seriores utroque modo locuti videntur. confer Phalar. I § 6 et Conviv. § 44.

50. *ΕΛΕΓ. ἐπ' ἄλλον*] correxi personam. *ΔΙΟΓ. ἐπ' ἄλλον* edd. omnes. personam om AB. *ἐπ' ἄλλον* Φ diserte et v. *πάλλων* ABΨ. *καθείσθω* ABΨ et v. *καθείοθω* Φ. *δόξειεν* ABΦ. *δόξεις* Ψ et v. *ποικίλον* ΨΦ et v. *ποικίλην* ABC. *νώτου*] *νότου* Ψ. ante *ὁρᾷς* persona est in A, quae res conjecturae meae favet. nam verba *ὁ τὸν — ἀνιμήσθω* in libris Parrhesiadae continuantur. sed ego *ΕΛΕΓ. ὁ τὸν* — conjeci. Elenchum haec loqui e c. 48 et c. 49 adparet, ubi Elenchus plane eadem dixit. *ὁ τὸν*] *ὁ* om ABΨ. *ἀριστοτέλην* ΨΦ et v. *ἀριστοτέλη* AB. *ἀπενήξατο*] *ἄπεισιν* Φ. *ἄπεισι* M. *περισκοπεῖ* Seyboldus et ego in Quaestt. p. 148. libri (diserto AΦ): *περισκόπει.* *ἀνιμήσθω*] *ἀνιμείσθω* Ψ. *μὴ ἔρῃ με* ABCΨ. *μὴ ἀνέρῃ με* vulgo. *μὴ* (caeteris omissis) Φ. *ὦ παρρησιάδη περὶ αὐτοῦ* ABΦ. *περὶ αὐτοῦ ὦ παρρησιάδη* Ψ et v. *ὦ* ante *Ἀριστότελες* additum ex ABΨΦM.

51. *πετρῶν. ΔΙΟΓ. ἀλλ'* libri. personam in Quaestt. p. 148 recte delevi. *ἣν ἰδοὺ* ABa. *ἠνιδοὺ* ΦM. *ἣν ἰδεῖν* Ψ. *ἠνιδοὺ* etiam schol. B et Voss., *ἠνὶ* schol. Paris. Bachmanni II p. 334, 10. *ἰδοὺ* T et v. *ἀκανθώδεις*] *καὶ ἀκανθώδεις* Ψ. continuo pergunt Φ et v: *καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους* (*ἐκτετρα-*

ἢν ἰδού, πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταὐτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις καὶ ἐχίνων δυσληπτοτέρους. ἧπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὁρμιᾶς, μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. καθῆκα. καὶ σὺ δός, ὦ Πόσειδον, ταχεῖαν τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος, καὶ συνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα, οἱ δὲ προσφύντες ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἀφωνότεροι γὰρ οὗτοί γε. ἀλλὰ σύ, ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

χυμμένους Dindorfius), quae omnia om ABΨ. delevi caetera ut scholium, unum καὶ retinui favente praesertim codice Ψ. quae autem delevi, ea in loco gemello Bis Accus. 34 non leguntur. αἰχίνων Ψ, ἐχίων bc. δεήσει] δεήσῃ B. θρ. ᾖ] θρ. εἴ Ψ. ἐπὶ πολὺ B. ἐπιπολὺ A et v. μὴ ABΨ. ὡς μὴ Φ et v. ἀποπρίσῃ (pm) A. καθῆκα. καὶ σὺ δὸς] ita conjeci. καθῆκα. καὶ σὺ δὲ AB. καθῆκα. καὶ Ψ. καθῆκα (caeteris omissis) Φ. καθῆκα. σὺ δὲ v. ταχεῖαν addunt ABCΨRTV. om Φ et v. ante τὴν ἄγραν inserunt ἐπιτέλει RVΦ et v, sed recte om ἐπιτέλει ABCΨ cum scholl. B et Voss. imperativus quo opus est paullo superius excidit. quinque verba βαβαὶ — δελέατος om B. post δελέατος pergunt Φ et v: καὶ οἱ μὲν, quae omnia om Ψ, καὶ solum recte habent AB. συνάμα AΨ. σὺν ἅμα B. ξυνάμα Φ et v. χρυσίου] χρυσοῦ Ψ. ante εὖ ἔχει persona in AB. περιεσπάρη A. σεαυτὸν εἶναι λέγεις;] αὐτὸν λέγεις εἶναι Φ. γελοῖός εἰμι Φ. γελοῖός τέ εἰμι AB et v. γελοῖός τ' εἰμι Ψ. sane τὲ sive τ' significat γε, at γὲ non huc pertinet sed ad lectionem οὗτοί γε. ergo frustra Seager γελοῖός γέ εἰμι, recte vero ego in Quaestt. p. 148 γελοῖός εἰμι volui, quod nunc Φ confirmat. ἰχθὺν pro ἰχθῦν a. post λαλεῖν pergunt ἄφωνοι γὰρ αὐτοὶ ABΨ et v, ἄφωνοι γὰρ οὗτοί γε ΦM, quae omnia quasi scholium Cobetus V. L. p. 294 delebat. at ego certam puto correctionem meam: ἀφωνότεροι γὰρ οὗτοί γε, et illud οὗτοί γε ut Lucianeum jam in Quaestt. p. 149 probavi. proverbio notissimo ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων noster etiam in Gallo § 1 et Adv.

ΠΑΡΡ. μανθάνω· διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοῖς
619 ποιεῖν; *ΧΡΥΣ.* νὴ Δί' ὑβριστικὰ * ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιούτους ὄντας. *ΠΑΡΡ.* εὖ γε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὗτος δ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί, καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν ἐσθίων. 52. *ΦΙΛ.* ἅλις, ὦ Παρρησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τις

Indoct. § 16 usus est. verba *ἄφωνοι γὰρ αὐτοὶ* (vel *οὗτοί γε*) legit etiam antiquus scholiasta in B: *εὐφυῶς μάλα καὶ τόδε διεκωμῴδησε τῶν βουλομένων μὲν τὴν Χρυσίππου αἵρεσιν μετιέναι τοῦ παντὸς μάλιστα ταῖς διαλεκτικαῖς ἐρεσχηλίαις λαλιστάτου, οὐκ ἐχόντων δὲ ὅ τι καὶ εἴποιεν τοῖς τοιούτοις περιεχόμενοι* (ita scribo pro *τοῖς αὐτοῖς περιεχομένοις*). adde quae ad Jov. Tragoed. § 14 init. dicturus sum. de re ipsa vide Ciceronem De Oratore I, 11 § 50 init. et inprimis De Finibus B. E. M. IV, 3 § 7 init. *ὄντινα ἔχει* ΨΦ et v. *ἔχει* om AB. *διδάσκαλον* ABΨ cum Lehmanno. *διδάσκαλον αὐτοῦ* Φ et v. eodem vitio olim legebatur in Gallo § 20: *τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν.* *τουτονὶ*] *τοῦτον* Ψ. *μανθάνω.* A. *μανθάνω,* v. *διότι*] *δὴ ὅτι* Φ. *χρυσίον οἶμαι προσῆν* AB et v. *χρυσίον προσῆν οἶμαι* Φ. *χρυσίον προσῆν* (omisso *οἶμαι*) Ψ. hic vero jocus plane egregius est. tu vide Xiphilinum 71, 35 init: *ἀφ' οὗ δὴ παμπληθεῖς φιλοσοφεῖν* (de Stoicis loquitur) *ἐπλάττοντο, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ πλουτίζωνται* et J. Capitolinum in M. Antonino p. 380 ed. Lugdun. *παρῄνεις*] *παραινεῖς* Φ. *αὐτοῖς* ABΨΦ. *αὐτοὺς* v. *νὴ δί'* ABΨΦ. *νὴ Δία* v. *προσήκειν τι*] *προσήκειν γε* ΦM. *οὗτος δ' οὖν* Bekker. *οὕτως γοῦν* AB. *οὕτω γοῦν* Ψ et v. *οὗτος γοῦν* a. *οὗτος δέ* ΦM.

52. *ἅλις*] *ἅλις σοι* Ψ. nempe paullo post *σοι* (post *τις*) ex aliquot codd. excidit. *τίς σοι, οἷοι πολλοί* B et (?) Ψ. *τις οἷοι οἱ πολλοί* Φ et haud dubie M (cui Belinus dedit: *τίς σοι οἷοι οἱ πολλοί*). *τίς σοι οἷο· πολλοί* (punctum pm etiam in m) A. *τίς σοι οἷον πολλοί* v. eodem errore vulgo in Zeuxide § 4: *οἷον* (pro *οἷοι*) *εἰσὶν ἵπποι.* recte libri in Piscat. § 46: *οἷοι πολλοί εἰσι.* *ἀποτῖσαι* pro *ἀποτίσαι* Jacobitius. libri *δεήσει*, pro quo *δεήσῃ* Dindorfius bene correxit. *ὑμᾶς*] *ἡμᾶς* Ψ. *γένησθε* ABCΨΦM. *γενήσεσθε* v. *σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος*] *καὶ* om B. *σφὼ* (*σφῶ* Φ) *δέ, σὺ καὶ ὁ ἔλεγχος* ΦM. *κύκλῳ*] *ἐν κύκλῳ* ΦM. *ἐγκάετε* ABC. *ἐγκαίετε* ΦM. *ἐγκατακαίετε* Ψ et v. persona ante *χαίρετε* in

σοι, οἷοι πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἄγκιστρον, εἶτά σε ἀποτῖσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσῃ. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι· καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτε ἢ ἐγκάετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοὰν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; ΕΛΕΓ. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγώ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων δεησόμεθα.

A. ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν ΦΜ. persona ante ἡμεῖς δὲ in A. τὰ παρηγγελμένα Φ et v. τὰ παραγγελλόμενα ABCΨ. ποῖ δὲ — τὴν ἀρχὴν] frustra J. Seager haec Elencho tribuit idemque voluit Cobetus V. L. p. 145, ubi scribe: ‚Elenchus' pro verbis ‚philosophorum aliquis'. at vide Hermotim. § 48, ubi eadem persona dicit: εἶεν· ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; quanquam ibi oratio paullo aliter conformata est. δεήσει] δεήσῃ B. Ἀκαδήμειαν pro Ἀκαδημίαν Dindorfius. libri pessime: στοὰν ἀπὸ —. certatim Seyboldus, Seager, Cobetus optime: Στοὰν ἢ ἀπὸ —. Λυκείου] λυκίου AB. ποιησώμεθα ΨΦ diserte et v. ποιησόμεθα AB male. οὐδὲν διοίσει — δεησόμεθα libri Parrhesiadae continuant. haec vero Elencho tribuenda esse unus perspexit Solanus. πλὴν οἶδα ἐγὼ ABΨ et v. multi editores a Belino decepti scripsere: πλὴν οἶδά γε ἐγώ, quasi ex M. at Φ (ergo etiam M) diserte habet: πλὴν οἶδα γε (omisso ἐγὼ) —. ὅποι ποτ' ἂν ABΨ et v et haud dubie C (qui plerumque cum A consentit). ἔνθα ἂν Φ diserte (ergo etiam M, non C ut Belinus narravit). καυτηρίων BCΦΜ. κυντηρίων A. καυστηρίων Ψ et v.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Reitz. II. p. 751

1. *ΜΕΝΙΠΠΟΣ.* οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός· τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι· τὸ δ' ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς καὶ ταῦτα γένοιτ' ἂν ὁδὸς εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. *ΦΙΛΟΣ.* τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς καὶ
752 ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς; * πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου ἀκολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα

Hic dialogus, nti Wielandus rocte judicavit, totus musam spirat Aristopbanis h. e. Luciani, qui velut altor fuit Aristophanes. Luciani esse Icaromenippnm solus negabat Jacobsius (Appondice ad Pors. Advors. p. 297), a quo viro jam in Quaestt. p. 309 dissonsi. ceterum Luciauns, nt iufra ad c. 34 osteudam, a. 180 p. Ch. n. hnuc dialogum composnit. personarum nomina oıu sed spatio vacuo a.

1. *στάδιοι* om T. *μέχρι* om G. *που* om D. pro oo *ποῦ* G. *δ' ἀπὸ* D. *δὲ ἀπὸ* Φ et v. *τὴν τοῦ*] *τοῦ* D. *καὶ ταῦτα γένοιτ' ἂν ὁδὸς*] ita conjeci. Solanus: *ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα.* Guil. Laugius: *καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο.* libri sic: *ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο* DV. *ἄνοδον καὶ ταῦτα γένοιτο* ΩΦ ot v. *ἄνοδον καὶ ταῦτα* et ad marg. ab alia manu *γένοιτο* G. *ΦΙΛ.*] G semper. *ΕΤΑΙΡΟΣ* vulgo. vide ad Necyomautiam c. 1.

ἀκολουθῶν CΛ. *παρακολουθῶν* Φ ot v. *τινας* om Ca. *ὑποξενίζοντας* Φ et schol. in lemmate ot in expositiono *διαλεγομένους* (*διαλεγόμενον* ibi G). *καὶ διαέρια*] malim: *καὶ ἀέρια.* *δοκῶ οοι λέγειν*] *δοκῶ οοι λαλεῖν* Φ fortassis recte. uam favet etiam codex Poli, qui mox § 2 init. male exhibot *δοκῶ οοι λαλεῖν,* ubi *λέγειν* servandum est ob verba praegressa: *ὄνειρον λέγεις.* *τῆς ἔναγχος ἀποδημίας*] *τὴν ἀποδημίαν* M iu marg. *μὰ δία* libri pro *μὰ Δί'.* *αὐτοῖς τοῖς ἄστροις* Lehmannus. libri *αὐτοῖς ἄστροις.* *μακρόν τινα* GTVΦY. *μακρόν γε* v. vido quae diximus ad Gallum § 6 p. 115 od. sec.

σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. ΜΕΝ.
μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ
σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζο-
μαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας. ΦΙΛ. εἶτα, ὦγαθὲ, καθά-
περ οἱ Φοίνικες ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; ΜΕΝ.
οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν
ἀποδημίαν. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, μακρόν τινα τὸν ὄνειρον
λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας
ὅλους. 2. ΜΕΝ. ὄνειρον γὰρ ὦ τᾶν, δοκῶ σοι λέγειν,
ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΦΙΛ. πῶς ἔφησθα;
Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; ΜΕΝ.
καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ * Διὸς 753
ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι τὸ πέρα
πίστεως εὐτυχεῖν. ΦΙΛ. καὶ πῶς ἂν ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν
ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ καὶ ἵνα καθ'
Ὅμηρον εἴπω τῶν Οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι
φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω καὶ ὁπόθεν
ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ
ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε
ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον
γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. ΜΕΝ. σὺ μὲν πάλαι σκώπ-
των δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἴ σοι τὸ παρά-
δοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν
ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον οὔτε τῆς κλίμακος οὔτε

2. *λέγειν*] *λαλεῖν* T. *ἐξ οὐρανοῦ* male delebant Davisius ad Cic. De Nat. Deor. I, 16 p. 41 et Cobetns V. L. p. 297. Reitzius vero Imagines § 9 init. bene comparavit. qunm talis pleonasmus vere poeticus sit, frusta agnosco senarii: „*πάρεστιν ἡμῖν διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ.*‘ *πῶς ἂν ἔγωγε* Belinus. libri: *πῶς ἔγωγε.*
θεσπέσιε] *θαυμάσιε* C vitio aperto. *γεννητὸς*] in praef. ad Quaestt. p. XXIX *θνητός* frustra conjeci, quamvis eadem verba in D. D. XX, 7 legantur. immo haec quoque frusta videntur trimetri: „*γεννητὸς αὐτὸς κἀπίγειος ὢν* [*ἀνήρ*].‘ *Οὐρανιώνων*] *οὐρανίων* ΦGa. *ὥστε ἡμᾶς* a. *ὥστε καὶ ἡμᾶς* ΦΩ et v. *ἤδη καὶ*] *καὶ* om G. habet *καὶ* Φ ut v. *ὑπὲρ τὸν δαίδαλον* Φ. *ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον* v. *ἄπο* a. *ἀπὸ* v.

751 παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ· * οἰκεῖα γάρ ἦν μοι τὰ
πτερά. ΦΙΛ. τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ τὸν Δαίδαλον
ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ
τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. ὀρθῶς,
ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἄπο σκοποῦ εἴκασας· τὸ Δαιδάλειον
γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησά-
μην. 3. ΦΙΛ. εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδε-
δοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάττης καταπεσὼν Με-
νίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς
ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. οὐδαμῶς· ὁ μὲν γὰρ
Ἴκαρος ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ
τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρυήσας
εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.
ΦΙΛ. πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἠρέμα με
προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ.
755 ὧδέ πως· ἀετὸν * εὐμεγέθη συλλαβὼν ἔτι δὲ γῦπα τῶν
καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, — μᾶλλον
δὲ καὶ πᾶσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή,
δίειμι. ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν· ὡς ἐγώ σοι μετέωρός
εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς
ἀκροάσεως. μὴ δὴ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς ἄνω που
τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. 4. ΜΕΝ.

3. οὔ που] οὔ ποι Cobetus V. L. p. 265, frustra. θαλάττης pro θαλάσσης Jacobitius. καταπεσὼν] πεσὼν a. ἰκάριον Φ et v. ἰκάριον a. ἰκάρειόν Λ. ἰκάρειον G. ^{ἀπο}ἀναδείξῃς Φ. habet ἀποδείξῃς sed ante ὥσπερ τὸ ἰκάρειον G. Ἴκαρος] Ἴκαρος Ga. εἰκότως] ἐκεῖνος M. ἀκήρωτα (ut Jensius conjecerat) Gd p. ἀκύρωτα Y. ἀκήρατα Φ et v. πρὸς τὴν] εἰς τὴν G. ἐξ ἀρχῆς G. ἐξαρχῆς Φ et v. μὴ δὴ J. Seager. libri μηδὲ sive μὴ δὲ —. ἄνω που — ἀπηρτημένον ex hoc dialogo adfert Thomas p. 147, 1.

4. ἀστεῖόν γε] ἀστεῖόν με C. τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον] τὰ ἀνθρώπινα ἅπαντα εὕρισκον Φ. τα ἀνθρώπινα εὕρισκον a. πάντα εὕρισκον τὰ ἀνθρώπινα sed in marg ut vulgo G. verba τὰ ἀνθρώπινα frustra delebat Hercher (in Philologo X p. 342). σπουδὴν] G in marg: Γρ' καὶ, σχολήν. ἀναβλέπειν ΩΦGa. ἀποβλέπειν TV et v. οὔτ' ἀρχὴν G. οὔτε ἀρχὴν Φ et v. ἔσται αὐτοῦ Bekker. libri ἐστὶν αὐτοῦ. διερριμμένους] διερριμμένους Φ. ἄρα] ἆρα a. διάξασα Dindorfius pro διαΐξασα.

ἄκουε τοίνυν· οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα κεχηνότα
φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα ὡς σὺ φῂς ἐκ τῶν ὤτων
ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ
κατὰ τὸν βίον γελοῖα καὶ ταπεινὰ καὶ ἀβέβαια τὰ ἀν-
θρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω καὶ ἀρχὰς καὶ
δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν καὶ τὴν περὶ ταῦτα
σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν
ἀνακύπτειν τε καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην.
καί μοι * ἐνταῦθα πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν 756
πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος
κόσμος· οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο οὔτε
τὸν δημιουργὸν οὔτ' ἀρχὴν οὔθ' ὅ τι τὸ τέλος ἔσται
αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν πολὺ μᾶλλον
ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς
ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν
τί ποτε ἦν ἄρα, ἐπόθουν εἰδέναι· μάλιστα δὲ τὰ κατὰ
τὴν σελήνην ἄτοπά μοι καὶ παντελῶς παράδοξα κατε-
φαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρ-
ρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ
καὶ ἀστραπὴ διάξασα καὶ βροντὴ καταρραγεῖσα καὶ
ὑετὸς ἢ χιὼν ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσεί-
καστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. 5. οὐκοῦν ἐπειδήπερ

5. τούτων ἕκαστα G. τούτων τὰ ἕκαστα Φ. τούτων ταῦτα ἕκαστα v. vide Nigrinum c. 2: οἶδα τούτων ἕκαστα. ἐκείνους γε πᾶσαν] ita in Ep. Crit. p. XLVI correxi. libri ἐκείνους πᾶσάν γε. οὕτω δὴ] οὕτω δὲ Φ. ὑψαγόραι] ὑψηγόραι scholiasta legit. καταμαθεῖν] μαθεῖν a. τοσοῦτον ἄρα ἐδέησαν libri omnes, nullus τοσοῦτον, quod in Nigrino § 26 et Piscat. § 29 legitur. Buttmannus ad Plat. Menonem p. 7 τοσοῦτον δέω non plane improbavit. sed Cobetus, qui V. L. p. 261 ne in Asino quidem (c. 38) ὀλίγον ἐδέησαν tulit, vellem Plutarchi memor fuisset, cujus editiones tam saepe exhibent ὀλίγον, μικρὸν, τοσοῦτον δέω (velut in vita Pyrrhi c. 30), ad quos locos nihil usquam varietatis adnotatum est, sed postea fortassis codicibus Plutarchi recte excussis adnotabitur. ἀγνοίας] ἀγροικίας Φ. ἐνέβαλον] ἐνέβαλλον e g, quod Lehmannus non bene probabat. καὶ τέλη om a. μου] μοι G. καταχέοντες] καταχείοντες Φ. ἐμοὶ γοῦν in Quaestt. p. 313 scripsi. ἐμοὶ δ' οὖν Φ. ἔμοιγ' οὖν v. γ' οὖν (omisso ἐμοὶ) G. τὸν αὐτοῦ Φ cum Reitzio. τὸν αὐτοῦ v. αὐτοὺς]

*οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν
φιλοσόφων τούτων ἕκαστα ἐκμαθεῖν· ᾤμην γὰρ ἐκείνους
γε πᾶσαν ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς
ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι
προσώπου τε σκυθρωπότητι καὶ χρόας ὠχρότητι καὶ
γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς καὶ οὐρα-
νογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις
ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν καὶ συχνὸν ἀργύριον τὸ μὲν αὐτό-
θεν ἤδη καταβαλὼν τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ*
757 *κεφαλαίῳ τῆς * σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν με-
τεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσ-
μησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς
παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μεί-
ζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας καὶ τέλη
καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ καὶ ὕλας καὶ ἰδέας καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ γοῦν ἐδό-
κει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες
ἀκόλουθον ἀλλὰ μαχόμενα πάντα καὶ ὑπεναντία ὅμως
πείθεσθαί τέ με ἠξίουν καὶ πρὸς τὸν αὑτοῦ λόγον
ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΦΙΛ. ἄτοπον λέγεις, εἰ
σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες ἐστασίαζον πρὸς αὑτοὺς περὶ
τῶν ὅλων καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.*
6. *MEN. καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε*

Φ ot v. *αὐτοὺς* Gg. *περὶ τῶν ὅλων*] ita correxi. *περὶ τῶν λόγων* ΦGa. *περὶ τῶν ὄντων* v. sententia est enim haec: ,de mundo universo', quam vim saepe habent *τὰ ὅλα*, ut vel hic in Icaromen. c. 5: *τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν* et c. 8: *τεχνίτην τῶν ὅλων* et c. 8 fin: *τῶν ὅλων πατέρα*, et c. 9: *τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν*. eodemque modo numerus ponitur singularis in Vit. Auct. § 14: *τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν*, quocum confer Icaromen. c. 8 med. et Nigrin. c. 2 fin: *τὸ τοῦ παντὸς* (mundi) *μίμημα*. *αὐτῶν*] *ὄντων* V et (qui in marg: *γρ'. περὶ τῶν αὐτῶν*) G.

6. de re ipsa Marcus Antoninus I, 17 fin. consentit, qui magnam dis gratiam habet, quod sibi ad philosophiae studia traducto contigerit *μὴ περὶ τὰ μετεωρολογικὰ καταγίνεσθαι*. *χαμαὶ*] *ἀνθρώπων* addunt GA, sive ex Il. ε', 442 vel Hesiod. Theog. 272, sive e scholio V: *ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων*. in Quaestt. p. 314 Hermotim. c. 5 contuli. *ἔνιοι δὲ καὶ* Φ. *ἔνιοι δὲ* v. *καὶ σχήματα* om Φ. *τῆς σελήνης*] *τῆς* om G. *χωρίον*] Cobetus

ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
οἵ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες καὶ μηδὲν τῶν
χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον
τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ γήρως ἢ
ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν
ἔφασκον καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν
σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων κατα-
πεσόντες μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξῄεσαν. καὶ
πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν
Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς * ἐπιστάμενοι τὸ μεταξὺ τῆς 758
σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ
μέγεθος ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη καὶ θαλάττης
βάθη καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους
καταγράφοντες καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχημα-
τίζοντες καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν
αὐτὸν περιμετροῦντες. 7. ἔπειτα δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ
ἄγνωμον αὐτῶν καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ
τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀπο-

V. L. p. 297 hanc quasi inceptam vocem et glossema frustra delebat. at *χωρίον* h. l. ut saepe ‚locum (den Raum)‘ significat. post *ὁπόσων* in M spatium, quod *ἂν* capiat. *πηχῶν* libri hoc uno Luciani loco. nam in Vorr. Hist. II, 11, ibid. II, 37 et Navig. c. 5 recte legitur *πήχεων*. itemque in Galio c. 21 recte libri optimi *τειχέων* pro *τειχῶν*. Phrynichi in Ecloga praeceptum, quod in Lobeckiana p. 245 perverse scriptum est, jam olim (De Atticism. Luc. I p. 14) e codice Phrynichi Parisino ap. Bachmann. Anecd. II p. 392 correxi: cujus rei ignoratio fraudi fuit Buttmanno Gr. Gr. II p. 402 ed. prim. sive I p. 190 ed. Lobeck. *ποικίλας* recte habet. sphaeras dicit ‚artificiosas‘. *περιμετροῦντες*] ita conjeci. *ἀναμετροῦντες* (sed omisso *αὐτὸν*) a. *ἐπιμετροῦντες* ΤΩΦ et v. confer supra c. 6 init: *τὸν ἥλιον περιεμέτρουν*. nam *ἀναμετροῦντες* ex ed. Flor. ideo recipi non debet, quod id ipsum paucis verbis ante scriptum exstat. Cobetus V. L. p. 265 pro *ἐπιμετροῦντες*, quod rei conveniens esse jure negavit, legi voluit aut *ἀναμετροῦντες* aut *διαμετροῦντες* aut simplex *μετροῦντες*, quibus omnibus id quod ego posui videtur praestare.

7. *τετυφωμένων* G. *δὲ* post *ὑδατοποτεῖν* om G. *τοῦ ἡλίου* ΦGΔa. *τοῦ ἡλίου καὶ* V. *καὶ τοῦ ἡλίου* v. *θαλάττης* ΦGΔ. *θαλάσσης* v. *ἐξ ἴσου* UGΔ. *ἐξῆς* v et fortasse Φ.

φαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀνασπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ ἴσου διανέμοντος. 8. *τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα τῶν λόγων ὁπόση, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διός, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα καὶ μὴ πάμπολυ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴ γε*
759 * *τοῖς μὲν ἀγέννητός τε καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ, οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων οὔτε ὅπου ἑστὼς ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐννοεῖν.* ΦΙΛ. *μάλα τινάς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.* ΜΕΝ. *τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν καὶ ἀσωμάτων ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη, τοῖς μὲν τέλει τὸ*

---

8. *τῶν λόγων ὁπόση* G (recte probante Cobeto V. L. p. 265). *ὁπόση τῶν λόγων* Φ et v. *καταμαθεῖν*] *ἐκκαταμαθεῖν* GΔ h. e. *ἐκ καταμαθεῖν.* *ἐν γειτόνων*] *ἐγγειτόνων* G. *ἐν γειτονίᾳ* schol. in V. *πάμπολυ* ΦGΔ. *παμπολὺ* Y. *παμυπολὺ* d. *πάνυ πολὺ* v. *γνώμη*] *γνῶσις* GΔ. *ἀγένητος* dg. *δημιουργὸν αὐτοῦ*] *δημιουργὸν αὐτὸν* G. *ἐννοεῖν* VGΔ (recte probante Burmeistero Quaestt. Cr. p. 43). *ἐπινοεῖν* v et fortasse Φ. *θαυμάσιε*] *θαυμαστὲ* ΦG. *περί τε*] *περὶ τὰς* Φ. *ἢ*] *καὶ* G. *περὶ τοῦ*] *τοῦ* om a. *τέλει*] *τέλειον* UΔ. *περιγράφουσι*] *ἐπιγράφουσι* G. *τοῦτο εἶναι*] corrigo: *τὸ αὐτὸ εἶναι* —. vide supra c. 5 fin: *οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.* libri *τινὰς εἶναι*, pro quo recte *τινὲς εἶναι* Seager, Halmius, Bekker et Sommerbrodtius scripserunt. *τοὺς κόσμους*] *αὐτοὺς κόσμους* G. *καὶ τῶν*] *καὶ τούτων* ΦGΔ. *αὐτοῦ* VY. *αὐτῶν* TΦGΔ et v. *κατεγίνωσκον* Φ. *γίνωσκον* G. *ἐδόξαζε* Φ et v. *ἐδίδαξε* GΔa, sed G in mrg: *Γρ'. ἐδόξαζεν.*

*πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμ-
βάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὲς εἶναι τοὺς
κόσμους ἀπεφαίνοντο καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ δια-
λεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις οὐκ εἰρηνικὸς
ἀνὴρ πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζεν. 9. περὶ
μὲν γὰρ τῶν θεῶν τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν
ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν
καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο. * καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους* 760
*ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων
ἀρχὴν ἀπένεμον, ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με τοσαύ-
την ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα· οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψι-
λευόμενοι πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον καὶ διελόμενοι
τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύ-
τερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ οἱ μὲν
ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον, οἱ
δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προ-
νοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ
θεοί, ἀλλ' ἦσάν τινες οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας*

---

9. *περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν* om G. *περὶ γὰρ τῶν θεῶν* habet Φ. *κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν*] *κατὰ χηνῶν καὶ κυνῶν* ΦG et V in scholio, uti hoc lemma docet: *οἱ δὲ κατὰ χηνῶν.* Zenobius V, 81: *ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον* hoc ordine utitur, sed vulgatae plures melioresque favent auctores, Philostratus Vit. Apoll. VI, 19 p. 257 fin., Lactantius Instit. III, 20, alii post Cratinum comicum ap. schol. Platon. p. 331 sive Photium p. 481, 4, Suidam s. *Ῥαδαμάνθυος ὅρκος* et schol. ad Luc. Vit. Auct. 16 (T. IV p. 90 ed. Jac.), quem Cratini locum ad Vit. Auct. c. 16 emendavi. *ἐπώμνυντο* ΦG. *ἐπόμνυντο* v. praeterea apud Lucianum nihil muto, nisi forte codex pro verbis: *τοσαύτην ἀπορίαν* postea dabit: *τοσαύτην ἀτοπίαν.* tunc enim verba: *ὥστε — ἀκούοντα* post *ἐπώμνυντο* hoc modo transponi debebunt: *ἐπώμνυντο, ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με τοσαύτην ἀτοπίαν θεῶν ἀκούοντα.* cui transpositioni bene conveniunt Lucianea in Vit. Auct. 16: *ΣΩΚ. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτα ἔχειν. ΩΝ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.* *ἅπαντας* om a. *οἱ δ'*] *οἱ δὲ* G. *πρῶτον θεὸν* Φ et v. *θεὸν πρῶτον* G. *ἐπεκάλουν*] *ἐκάλουν* Φ. *τοῖς δὲ*] *τὸν δὲ* et mox *ἄνεμον* pro *ἔνεμον* G. *τινες οἱ* UG. *τινες οἵ* v. *εἰσάγουσιν*] *εἰσάγουσι* G.

αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν
λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς
κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν.
ἔνιοι δὲ ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
761 εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, * ἀλλ᾽ ἀδέσποτον καὶ
ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.
10. τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων
ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδράσιν· οὐ μὴν εἶχόν
γε ὅποι τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν
εὕροιμι καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε

10. ἀνδράσιν] ἀνδράσι G. ὅποι Cobetus V. L. p. 162. libri ὅπῃ. ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν] genetivus αὐτῶν non habet unde pendeat. quare suppleo: ἀνεπίληπτόν τι [δόγμα] αὐτῶν. de placitis philosophorum dogmaticorum δόγμα dici solet, ut supra c. 8 init., Vit. Auct. 17, Bis Accus. 21. ἂν ὥρμησα Λ. ἂν G (omisso ὥρμησα). ἀνώρμησα v et fortasse Φ. ἕτερος — ἔρυκεν Od. ι', 302. ἀπεγίνωσκον ΦG. πως] πῶς Ga. ἐς τὸν ΛG. εἰς τὸν Φ et v. μάλιστα μὲν ΦG. μάλιστα μὲν καὶ v. libri ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ λ. ego supplevi: ἡ ἐπιθυμία, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ λ. vide exempli causa De Merc. Cond. 4. κανθάροις] vide Aristoph. Pac. v. 130: ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη | μόνος πετεινῶν (scil. ὁ κάνθαρος) εἰς θεοὺς ἀφιγμένος. omnino ex hac comoedia Lucianus primarium hujus dialogi inventum videtur mutuatus esse, de quo infra ad c. 22 dicetur. μόνα ἂν Bekker. libri μόνα. διαρκέσαι Φ et v. διαρκῆσαι VΛG. διαρκύσαι Y. ἀπέτεμον — διαδήσας] ἀπέτεμον· εἶτα εὖ μάλα διαδήσας R. Hercher (in Philologo X p. 343) conjecit. vide tamen Asinum c. 31; ibid. c. 40 fin. libri ὑπηρετῶν, cujus verbi loco scripsi ὑπερέττων ducibus Pelleto et partim l. l. R. Herchero, qui praeterea διερέττων proposuit verbo Homerico. at ὑπερέττειν, quod compositum in lexicis non invenitur, Jacobsius Aeliano egregie restituit De Nat. Anim. XIII, 2: ὑπερέττει δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῇ, προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδές, ubi ὑπερέττει Vaticanus, alius codex ὑπερτέγει, rursum alius ὑπερεγγεῖ et Γρ'. ὑπερεμεῖ, vulgo autem ὑπηρετεῖ. de usu hujus verbi Schneider in lexico s. Ὑπηρεσία erravit. immo ὑπερέττειν et ὑπηρετεῖν (ut φέρειν et φορεῖν) origine cohaerent, sed ipso usu ita discreta sunt, ut ὑπερέττειν sit ‚subremigare, leniter remigare‘, ὑπηρετεῖν autem ‚ministrare, subministrare‘. ὑπήκουέ μοι] ὑπήκουέ μου Φ. τὸ πρᾶγμα] τὸ χρῆμα ΦG. vide infra ad c. 13 init. εἰς αὐτὸ G. ἐς αὐτὸ Φ et v.

δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἂν ὥρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν,

ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι
περὶ τούτων ἀληθὲς ἀπεγίγνωσκον, μίαν δὲ τῆς συμ-
πάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς
πτερωθείς πως ἀνέλθοιμι ἐς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ
μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία,
[ἔπειτα δὲ] καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς * καὶ 762
κανθάροις ἐνίοτε καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν
οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ
μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ
ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα ἂν διαρκέσαι
πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν
πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα θατέρου
μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν
ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας καὶ κατὰ τοὺς ὤμους
τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς
ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας ἐπει-
ρώμην ἐμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπερέττων καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρό-
μενος καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ
ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας
* ἡπτόμην, καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ἀφῆκα 763
ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.
11. ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ

---

11. ὑψηλὰ om Φa. ἐπετόμην] ἐπτόμην G, hoc est ἐπτόμην. ἄνω] ἂν Φa. ἂν ἢ οὖν ἢ ἄνω V. vulgata recte habet. vide supra c. 1: ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω. πρὸς τὸ Ταΰγετον Dindorfius. πρὸς τὸν Ταΰγετον Φ et v. πρὸς ταΰγετον G in textu, sed idem in scholio recte: τὸ ταΰγετον. δ' οὖν ΤΦG et v. οὖν Ca. ἐκμεμελετημένου ΦAG. μεμελετημένου v. οὐκέτι pro οὐκ ἔτι G. τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν Φbc. οὐρανοῦ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων Cobetus V. L. p. 302. libri οὐρανοῦ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν. ἐγενόμην AG. ἐγεγόνειν Φ et v. ἀποσπάσας] vide Hemsterhusium ad Dial. Deor. XX, 5. Ὁμήρου] Jl. ν', 4 sq. eodem loco utitur De Conscr. Hist. c. 49 init., ubi recte libri ut est in ipso Homero ἱπποπόλων. ἱπποπόλων Φ (ut videtur) cum

μετέωρα ἐφρόνουν καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ
Ὑμηττοῦ μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ
τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω, εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-
μάνθου μέχρι πρὸς τὸ Ταΰγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος ἐκμεμελετημένου τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος οὐκέτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν
Ὄλυμπον ἀναβὰς καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτι-
σάμενος τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ τὸ
μὲν πρῶτον ἰλιγγίων ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον
καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελή-
νην ἐγενόμην πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθό-
764 μην * κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν
ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν καὶ
καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς διανεπαυόμην ἐς τὴν γῆν ἄνω-
θεν ἀποβλέπων καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος,
ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, καὶ μετ' ὀλίγον, εἰ δόξειέ μοι,
τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν
ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην. ΦΙΛ.
οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τί σοι
καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτ' εἰδῶμεν. ὡς
ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι σχήματός τε
πέρι γῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν
ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο. ΜΕΝ. καὶ ὀρθῶς γε, ὦ
ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν
765 σελήνην τῷ λόγῳ * συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει
τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. 12. καὶ πρῶτόν γέ

Solano. ἱπποπώλων G et v. καὶ μετ' ὀλίγον ΛG. μετ' ὀλίγον δὲ Φ et v. ἐνεπιμπλάμην CΛG. ἀνεπιμπλάμην Φ et v. μηδὲ] μὴ G. τοῦτ' D. τοῦτο ΦG et v. εἰδῶμεν] ἴδωμεν DΦ. σχήματός τε πέρι (περὶ Φ) γῆς CDΦΛG. σχήματός τε πέρι γῆς τε a. σχήματος πέρι γῆς τε v. τῶν] τῆς G. ὀρθῶς γε G. ὀρθῶς γὰρ Φ et v. εἰκάζεις] εἰκάζει D.

12. θάλαττα Jacobitius pro θάλασσα. τὸν Ῥόδιον G et lemma scholii. τῶν Ῥοδίων D. τὸν Ῥοδίων Φ et v. vide Quaestt. L. p. 319. διέλαθεν Bekker pro διέλαθε. ἀποστίλβων DYa.

μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη καὶ ἡ τοσαύτη θάλαττα. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον κολοσσὸν ἐθεασάμην καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθεν. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ἀποστίλβων διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [μοι] κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ * γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς ὁπόσα 766
τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΦΙΛ. παντελῶς ἀπίθανα φὴς ταῦτα καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία· ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴ γε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχ' ἂν ἄλλο τι ᾠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγιγνώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττιάς; 13. ΜΕΝ. εὖ γε

ὑποστίλβων VΦG et v. ἐς (εἰς G) τὸ ἀτενές] hoc quidem quum non sit usitatum (nam ἀτενὲς adverbium est) conjicio: εἰς αὐτὴν ἀτενές —, uti supra c. 11 legitur: ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. in vulgata etiam Sommerbrodtius haesit. ἤδη μοι] μοι om DΦ et suspectum est. ὁπόσα] ὁπόσσα e g. αὐτοῖς] αὐτοῖς G. ὃς] ὡς G. καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ Α. τάχ' ἂν G. τάχα ἂν Φ et v. ᾠήθης] ᾠήθεις D. διαγιγνώσκεις Dindorfius. διαγνώσκεις a. διαγινώσκεις Φ et v. νεοττιὰς Gab. νεοττείας D. νεοττίας v et fortasse Φ.

13. εὖ γε] ita in Quaestt. p. 320 correxi. libri εὖ με. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν] ἐπεὶ μὲν αὐτὴν G. ἐφικνουμένης Φ et v. ἀφικνουμένης DG. τὸ χρῆμα libri omnes et ex h. l. sumta est lectio superior c. 10: ὑπήκουέ μοι τὸ χρῆμα. attice tamen τὸ χρῆμα de vocabulo insigni ponitur (ut χρῆμα γυναικός), sed de re una pluribusve τὸ πρᾶγμα. φυσικὸς D. σοφὸς ΦG et v. κατωπτημένος] malim παρωπτημένος, quod verbum in Morte Peregr. c. 25 exstat. nam Empedocles est ἡμίεφθος in D. Mort. XX, 4.
οὔτις ΦG et v cum ipso Homero Od. π', 187. οὔτι Ca.

ὑπέμνησας· ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ φυσικὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπεταράχθην καί τινα
767 σεληναῖον δαίμονα * ᾠήθην ὁρᾶν· ὁ δέ, θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε,

οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἁρπάσας δεῦρ' ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας· ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖ γε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγώ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις· κἀπειδὰν τάχιστα κατάπτωμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόκης κἀν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦ δ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι, πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ τι δράσας ὀξυδερκὴς γενήσῃ; 14. μὰ Δί' ἦν δ' ἐγώ, ἢν

οὗτός εἰμι] οὗτός εἰμι ἐγὼ G. ἐς τοὺς CGΑ. εἰς τοὺς Φ et v. ἁρπάσας GΑ. ἀναρπάσας Φ et v. vide Quaestt. p. 320 et adde eadem prorsus verba in D. Deor. V, 1. δεῦρ' D pro δεῦρο. κατάπτωμαι Td, quem accentum Cobetus V. L. p. 86 jure probavit. καταπτῶμαι v et fortasse Φ. καπνοδόκης G et Thomas p. 219, 4. καπνοδόχης Φ et v, quod jam olim De Attic. Luc. I p. 19 improbavi. ἐγχανὼν] ἐχανὼν G. malim: τρὶς χανών. nam ἐγχανὼν est alterum inridentis.

14. μὰ Δί'] οὐ μὰ Δί' Guyetus et R. Hercher l. l. sine causa. ἀχλὺν — ὀμμάτων] Il. ε', 127. πως] πῶς G. οὐδέν γ' G. οὐδέν σε CDΦ. οὐδέν γε v. δεήσει CΦa. δεήσῃ v. τί οὖν Φ et v. τί γοῦν G. τί δ' οὖν Α. ἀετοῦ] αἰετοῦ

μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων· * νῦν γὰρ δὴ λημᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν 768 γ', ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει· τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν [ἐστιν]; ὅτι, ἦ δ' ὅς, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων ζῴων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστερος, ὅς γε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην τοὺς ἐμοὺς ἐξελών· ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος, ἀλλ'

D et deinceps bis αἰετός. τὴν δεξιάν περικείμενος] περικείμενος τὴν δεξιάν G. τί δ' οὖν DΦΛ. τί γοῦν G. τί οὖν v. ἐστὶν primo loco (post κοινὸν) om G solus, recte fortassis. vide Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 227. παρὰ πολὺ Jacobitius pro παραπολύ. ὀξυωπέστερος D. ὀξυωπέστατος Φ et v. ὀξυωπεστατος et in mrg ὀξυδερκέστατος Λ. illud παρά πολύ comparativum poscit, ut in Convivio c. 22 et ubique. ὅς γε μόνος] ita correxi. libri ὥστε μόνος. ἀντίον δέδορκε] ἀντιδέδορκε D. cum vulgata confer Musc. Encom. 5, cum altera scriptura Pollucem II, 52. omnino vide Bentleium ad Horat. Carm. I, 3, 18 et Porsonum ad Hecub. v. 958 p. 93. ὁ βασιλεὺς καὶ γνήσιος] ὁ γνήσιος καὶ βασιλεὺς Φ. ἢν Φ et v. ἵν' (ἵν G) ΛG. ἀκτῖνας] ἀκτίνους D. * βλέπῃ] βλέπει C. τὼ ὀφθαλμὼ] τοὺς ὀφθαλμοὺς ΛG. ὡς νῦν γε] γε om a. vide Quaestt. L. p. 321.

ἐνεσκευασμένος DΛG. ἐσκευασμένος Φ et v. vide mea in Quaestt. p. 322, quibus Cobetus V. L. p. 163 optimo usus de omni hac re verissime judicavit. πάρα σοι] ita in Quaestt. p. 322 correxi pro παρά σοί. vide si opus Eurip. Bacch. 1231 et (Luc.) De Saltat. 72. βασιλικὸν] βασιλέα D. libri μικρὸν ἀναστὰς ἐπισχών, quae ita transposui: ἀναστάς, μικρὸν ἐπισχὼν —. nam haec verba μικρὸν ἐπισχὼν (ut in Gallo c. 12 et ubique) conjungi solent. πτερύξασθαι, — ὀξυδερκὴς ἔσῃ] magos hic rideri Wielandius vidit collato Philopseude c. 7 init. τὸν γὰρ ἕτερον] τὸν δ' (δὲ Φa) ἕτερον DΦa. οὐδεμία μηχανή] οὐδεμία μηχανῇ Φ (sic). οὐδὲ μιᾷ μηχανῇ Ga. τῆς χείρονος] τοῦ χείρονος Λ. βλέποι] βλέπει C. novem verba ταῦτα — παρηγγελμένα om G.

ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
πάρα σοι, ἦ δ᾽ ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
ἔχειν βασιλικόν· ἢν γὰρ ἐθελήσῃς ἀναστὰς μικρὸν ἐπι-
σχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασ-
769 θαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος τὸν * δεξιὸν ὀφθαλμὸν
ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ
ἀμβλύτερον δεδορκέναι τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος.
ἅλις, ἦν δ᾽ ἐγώ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι·
οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο. ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν
ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα.
ταῦτα εἰπὼν ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους
παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ᾽ ὀλίγον ὑπαπιὼν ἐς καπνὸν
ἠρέμα διελύετο. 15. κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐ-
τίκα με φῶς τε πάμπολυ περιέλαμψε καὶ τὰ τέως λαν-
θάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας οὖν ἐς τὴν γῆν
ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνό-
μενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ὁπόσα
οἴκοι ἔπραττον οἰόμενοι λανθάνειν, Πτολεμαῖον μὲν
συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβου-
λεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ δια-
νεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
770 δρον * ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον καὶ Ἀντίγονον
μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν
ἐγχέοντα τὸ φάρμακον· ἑτέρωθι δ᾽ αὖ Ἀρσάκην φο-
νεύοντα τὸ γύναιον καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην ἕλκοντα
τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· Σπατῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφόρων εἵλκετο ἔξω τοῦ
ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατῃλοημένος. ὅμοια

---

15. φῶς τε] ita conjeci. φῶς γε VΦ. φῶς v. πάμπολυ DΦΛGa. μέγα TV. πάμμεγα v. οὖν] libri γοῦν. ἐς τὴν] εἰς τὴν Φ. γιγνόμενα] γινόμενα ΦG. ὁπόσα] ὅσα a. δὲ (post Σελεύκου) om D. μητρυιᾷ T et v. μητρὶ ΖΦGa. τὸ (ante φάρμακον) om a. σπατῖνος DΦΛGa. Σπαρτῖνος T et v. nomen Σπατῖνος habet Suidas s. v. δορυφόρων VΛG. δορυφορούντων Φ et v. ἔν τε Λιβύῃ Bekker. libri ἐν τῇ Λιβύῃ. γιγνόμενα] γινόμενα ΦG. ἦν ὁρᾶν] ἦν om Φ.

δὲ τούτοις ἔν τε Λιβύῃ καὶ παρὰ Σκύθαις καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. 16. καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβὴν, τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ

16. *παρέσχε μοι*] *μοι παρέσχε* ΦG. *πολὺ*] *πάνυ* Λ. *γελοιότερα*] scribo: *γελοιότερα ἦν*. vide eadem verba infra c. 17 fin. paullo ante c. 15 fin. in verbis *ἦν ὁρᾶν* unus codex male om *ἦν*. *Ἑρμόδωρον*] personam non fictam esse sed veram docent inferiora c. 26, ex quo loco conjicias hominem poenas dedisse perjuri. *μισθοῦ* DΦTUG. *μισθῶν* edd. vett. *Ἀσκληπιείου* Schmieder. *ἀσκληπιοῦ* DG. *Ἀσκληπείου* v et fortasse Φ. *Ἡρόφιλον*] *ἡρόφυλον* G, ut fortasse scribendum sit *Ἡρόφυτον* collato Plutarcho in Cimone c. 9. *τοὺς δεκαζομένους*] ita correxi. *τοὺς δικαζομένους* v, quae om Φ. vulgatam adparet mendosam esse. vult enim Lucianus *τοὺς ἄλλους* h. l. describere. atqui haec *τὸν Στωϊκὸν — δικαζόμενον* jam praecesserunt. pro *δεκάζεσθαι* saepe falso scribitur *δικάζεσθαι*. *τοὺς ἐπαιτοῦντας* Lehmannus dubitanter in adnotatione et Bekker. libri male *τοὺς ἀπαιτοῦντας*. ego olim (Quaestt. Praef. p. XXX) *τοὺς προσαιτοῦντας* in eandem sententiam scribi volueram. *τις* om G. *εἶχε* om G. *τερπωλήν σοι*] *σοὶ τερπωλήν* G. *σοι* om D. *παρεσχῆσθαι*] *παρεχέσθαι* (sic) T. *ἔργον ἦν* CDVΛG. *ἐνεργὸν ἦν* Φ. *ἔνεργον ἦν* (quo eraso m rec supra scr. *δυσχερὲς*) M. *ἔνεργον ἦν*] *δυσχερὲς* scholiasta. *ἔργον δυσχερὲς* v. Belinus *ἔργον ἦν* restituit probantibus Bastio in Ep. Cr. p. 88 et me in Quaestt. p. 324 collatis D. Mort. XIV, 2 init. aliisque. adde Photium in Lexico p. 12, 17: *Ἔργον εἰπεῖν: χαλεπὸν εἰπεῖν* et Schaeferiana ad Demosth. T. IV p. 206. *οἷα*] *ὅσα* Φa. *Ὅμηρος*] Il. ο', 491. *ἐκκλησίαι*] *ἐκκλησία* a. *ἐν γειτόνων*] *ἐγγειτόνων* D. *ἐκ γειτόνων* Λ. *τὴν Γετικὴν*] scholiastes ad h. l.: *Κρίττων* (sic) *ἐν τοῖς Γετικοῖς*. corrige *Κρίτων* e Stephano Byz. s. *Γετία* p. 206 ed. Mein. et e Suida. *ἐς τοὺς Σκύθας* Λ. *ἐς σκύθας* ΦG. *ἐπὶ τοὺς Σκύθας* v. *ἐγκλίνας*] ita conjeci. libri *ἐπικλίνας*. vide hemistichium Apollonii Rhodii I, 790 et III, 1008: *ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα —*. *ἐπέβλεπον*] *ἔβλεπον* ΛG, fortassis recte. *Φοῖνιξ* Ga pro *Φοίνιξ*. post *Φοῖνιξ* cum D delevi *δὲ*, quod fortasse spectat ad inferiora: *ἁπάντων τούτων*, ubi recte Bekker: *ἁπάντων δὲ τούτων —*. *ἐνεπορεύετο*] *ἐνεμπορεύετο* Λ. *ἐνεπορεύετο* (μ supra scr.) G. *ἐλῄστευε*] *ἐλῄστευεν* ΦG.

αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ
771 καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, * τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δεκαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἐπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. ΦΙΛ. καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν· ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον ἦν· τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις, ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο· καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας, ὅτε δὲ μεταβαίην ἐς τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν· μικρὸν δὲ ἐγκλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον, καὶ ὁ Φοῖνιξ ἐνεπορεύετο καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. 17. ἁπάν-

---

17. ἀπάντων δὲ Bekker. libri ἁπάντων. γιγνομένων Dindorfius pro γινομένων. ὑπερβάλλεσθαι ΦG. ὑπερβαλέσθαι v. παγγέλοιος] scholiastam γέλοιος legisse in Quaestt. p. 325 male conjeci. pro γέλοιος G habet verum lemma: γελοῖα, quod non huc spectat sed ad inferiora: γελοῖα δήπουθεν. συντέτακται] τέτακται C. ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] haec octo verba om D. ἄχρι pro ἄχρις Jacobitius. οὐδὲν ἔτι] ita in Quaestt. p. 325 correxi. οὐδέν τι C. οὐκέτι G. οὐκ ἔτι v, quod ex inferiore οὐκέτι natum est. οὐκέτι pro οὐκ ἔτι G. καὶ ἄτακτον om D. ᾠδὴν ᾄδοντες] ita correxi. libri mendose ᾠδὴν ἀπᾴδοντες. parum apte Reitzius: ᾠδὴν ἐπᾴδοντες. ἐν οὕτω γε Bekker. libri ἐν αὐτῷ γε. praeterea γε, quod ferri nequit, ut suspectum notavi. vide locum De Histor. Conser. § 4: ἐν οὕτω πολυφυεῖ τῷ καιρῷ. καὶ πολυειδεῖ om Da. τὰ γιγνόμενα] τὰ γινόμενα ΦG. τὰ γενόμενα Λ.

των δὲ τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γιγνομένων * χρόνον 772
ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαί-
νετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευ-
τάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν
ᾀδόντων ἑκάστῳ τὴν συνῳδίαν ἀφέντα ἴδιον ᾄδειν μέλος.
φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος
καὶ τὸν πλησίον ὑπερβάλλεσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προ-
θυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ' ἂν ἡ
ᾠδή; ΦΙΛ. παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ
τεταραγμένη. ΜΕΝ. καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι
πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ κἀκ τοιαύτης ἀναρμο-
στίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον
ἀπῳδὰ *φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα
καὶ τἀναντία κινουμένων καὶ ταὐτὸν οὐδὲν ἐπινοούν-
των, ἄχρι ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς
σκηνῆς οὐδὲν ἔτι δεῖσθαι λέγων· τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι
πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκέτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην
καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ᾄδοντες. ἀλλ' ἐν οὕτω [γε] ποικίλῳ
καὶ πολυειδεῖ τῷ * θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν 773
ἦν τὰ γιγνόμενα, 18. μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει
μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι καὶ τοῖς μέγα

---

18. *μεγαφρονοῦσιν* et infra *μεγαφρονοῦντα* conjuncte a. *τῷ τὸ*] *τὸ* om D. *Ἀχαρνῆσι*] *Ἀχαρνοῖσι* D. *πλέθρα*] *πέλεθρα* G. *τεττάρων*] *τεσσάρων* D. *οἶμαι ἢ*] *οἶμ' ἢ* Φ. *πολυπλεθρότατος*] *πολυπλεθρότερος* Δ. Scipio de circulo lacteo terram per quietem contemplans ap. Ciceronem De Republ. VI, 16: „Jam ipsa terra inquit, ita mihi parva visa est, ut me imperii nostri, quo quasi punctum ejus attingimus, poeniteret.“ *ἐδόκει μοι*] *δοκεῖ μοι* Φ. *δὲ δὴ*] malim *δὲ* —. aptum est *δὲ δὴ* non h. l. sed c. 19 init. *Κυνουρίαν* Palmerius (Exercitt. p. 549). *κυνουρίαν* Φ. *κυνοσουρίαν* DCΔG scholiastes et v. in Thucydide IV, 56, V, 14 et V, 41 Bekker *Κυνοσουρίας* et *Κυνοσουρίαν* vitiose edidit. verum nomen *Κυνουρία* Herodotus, Stephanus Byz. alii satis superque stabiliunt. nempe scribae ab terra *Κυνουρίᾳ* ad promontorium *Κυνόσουρα* saepius aberrarunt. *γῆν ἰδὼν*] *ἰδὼν γῆν* Φ. *αἰγυπτίου φακοῦ* ΦG. *αἰγυπτιακοῦ φακοῦ* D. *φακοῦ πλατυτέρου* (hoc ordine) legit etiam scholiasta. *φακοῦ Αἰγυπτίου* v. *τέτταρας*] *τέσσαρας* G. *ἂν ἐγέλων*] ita recte vulgo. *ἀνεγέλων* CDΦΔGa. *ὅλον*] *ὅλοις* ΦG. *κεγχριαῖον*] *κεχριαῖον* G.

φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο· σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Αἰγυπτίου φακοῦ πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ
774 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. * τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον αὐτοῖς μετάλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος. 19. ΦΙΛ. ὦ μακάριε Μένιππε τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις πρὸς Διὸς καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνωθεν; ΜΕΝ. οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὁ μέν τις τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πο-

---

19. διεφαίνοντο] διεφαίνοντ' Φ. libri ἄνω. at recte ἄνωθεν Cobetus V. L. p. 162 collato c. 18: ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. εἱλουμένους ΦG pro εἰλουμένους. ἐνίους δ'] ἐνίους δὲ G. ἠνίους δὲ Φ. ἐξιόντας] ἀποθνήσκοντας Φ (quae sequuntur habet plane ut vulgo) errore mirabili. τὴν κόπρον] τὴν om D. ἢ πυροῦ ἡμίτομον] ἢ ἡμίτομον πυροῦ Φ. θεῖ] θέει lemma scholii. εἰκὸς δ' Φ. εἰκὸς δὲ v. εἶναι] ἦν ΦG. κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου] τοῦ μυρμήκων βίου κατὰ λόγον Φ. καὶ οἰκοδόμους Φ et v. καὶ om a. μουσικοὺς] δημαγωγοὺς iterum D. μυρμηκιαῖς Graevius. μυρμηκυιαῖς Φ. μυρμηκίαις edd. vett. ᾠκεσαν] ᾠκεισαν Φ. μικρὸν δοκεῖ (ut Lehmannus conjecerat) ΦG. μικρὸν (omisso δοκεῖ) D. δοκεῖ μικρὸν v. γὰρ τοὺς] τοὺς om D. πάνθ' ἱκανῶς Φ. πάντα ἱκανῶς v. ἑώρατο Struvius L. L. 248. libri ἑωρᾶτο. κατεγεγέλαστο Φ et v. κατεγέλαστο ΔGa. καταγεγέλαστο vitium Reitzianae est. ἀνεπτόμην CΦGa. ἀνεπτώμην v. δώματ'] Il. α, 222.

θὶν ἢ κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίτομον θεῖ φέρων.
εἰκὸς δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων
βίου καὶ οἰκοδόμους τινὰς καὶ δημαγωγοὺς καὶ πρυτά-
νεις καὶ μουσικοὺς καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵ γε πόλεις
αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δὲ
σοι μικρὸν δοκεῖ τὸ παράδειγμα, τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι
τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκε-
ψαι τῶν Θετταλῶν· εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ
μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας.
ἐπειδὴ δ' οὖν πάνθ' ἱκανῶς ἑώρατο καὶ κατεγεγέλαστό
μοι, διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην „δώματ' ἐς αἰγιό-
χοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.“ 20. οὔπω στάδιον
ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη,
Μένιππε, * φησίν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοί τι 775
πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγώ· βαρὺ γὰρ οὐδέν,
ἢν μή τι φέρειν δέῃ. πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν
καὶ δέησιν ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τῷ Διί. ἀπείρηκα γὰρ
ἤδη, Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων
ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον ἢ τἀμὰ πολυ-
πραγμονεῖν, τίς εἰμι καὶ πηλίκη καὶ δι' ἥντινα αἰτίαν
διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
σθαί μέ φασιν, οἱ δὲ κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ

---

20. οὔπω] οὕτω d. διακόνησαι] διακονῆσαί G. libri ἀπένεγκαι (ἀπενέγκαι G). recte ἀπένεγκε Cobetus V. L. p. 162. ceterum Lucianus Aristophanem in Nub. v. 604 imitatur, ubi Nubium chorus: ἡ Σελήνη, iuquit, συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι. ἤδη DΦG. ω v. παρὰ τῶν φιλοσόφων] varias philosophorum de luna opiniones praeter Plutarchum in dialogo: ‚De facie in orbe lunae' Lydus De Mensibus III, 8 p. 36 sq. ed. Bekker. collegit. πηλίκη καὶ G, ut olim conjeceram. πηλίκη ἢ καὶ v et fortasse Φ. ἥντινα αἰτίαν] ἥντινα τὴν αἰτίαν DΦ. vulgatae favet infra c. 24 init. γίγνομαι] γίνομαι ΦG. μέ ΦΔG. τέ με v. θαλάττῃ Φ. θαλάσσῃ v. οἱ δὲ ὅ τι ἄν] simillimos locos De Conscr. Hist. c. 3 et in Gallo c. 25 fin. collegi. κλοπιμαῖόν τε] τε om G. μοί φασιν DVΦΔG. φασί μοι v. φασί μου a. ἀδελφὸν ὄντα DΦG. ἀδελφὸν ὄντα μου v. recte Cobetus V. L. p. 297: ‚pronomen, inquit, in talibus locum non habet.' προαιρούμενοι fortassis om D.

θαλάττῃ. οἱ δὲ ὅ τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί μοί φασιν ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται καὶ πρὸς τοῦτόν με ἀδελφὸν ὄντα συγκροῦσαι καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου λίθον αὐτὸν εἶναι καὶ μύδρον διάπυρον. 21. καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ
776 διαφωτίσαι * τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου βίον, ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα ἢ κλέπτοντα ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώ-

---

21. αὐτοῖς om D. ἃ πράττουσι (πράττουσιν G.)] Cobetus V. L. p. 265 junctura non intellecta de hoc loco erravit. ἐπὶ σκηνῆς ΦGa scholiastes (in expositione) et codd. Vaticani ap. Boissonadinm ad Aristaen. p. 543. ἐπὶ τῆς σκηνῆς D et v et lemma scholii. Gesner ὑπὸ τῆς σκηνῆς et Sommerbrodtius ὑπὸ σκηνῆς conjecerunt. ὁ ἐπὶ σκηνῆς βίος est ‚vita simulationis plena': opponi enim ἐπὶ τῆς σκηνῆς et ἐπὶ τῆς ἀληθείας Solanus demonstravit. at ὁ ὑπὸ σκηνῆς βίος est ‚vita occulta'. nam ut ἐπὶ σκηνῆς metaphorice positum etiam ‚in propatulo' significat vel apud ipsum Lucianum De Mort. Peregr. § 21: ita ὑπὸ σκηνῆς erit ‚in occulto'. vide Philostratum Vit. Soph. I, 9 init: ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς, i. e. ‚et in scena et post scenam'. itaque hoc loco utrumvis poni recte potest. νυκτεριν ώτατον] νυκτερινότατον G. ἐπισπασαμένη νέφος] ita correxi. libri ἐπισπασαμένη τὸ νέφος. Seager ἐπισπασαμένη τι νέφος conjiciebat. vide Jov. Trag. 16: νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένος. μετοικῆσαι] μετοικίσαι D. ἂν γλῶτταν] ἂν Cobetus V. L. p. 104 delebat.

τοίνυν G. οὖν Φ et v. ταῦτά τε ΦΔG. ταῦτά γε v. ἐκείνους] ἐκεῖνος DG. Ἀκαδήμειαν Dindorfius pro Ἀκαδημίαν.

ἐν τοῖς περιπάτοις DVTG. ἐν περιπάτοις Φ. ἐν περιπάτῳ v. exspectes ἐν τῷ περιπάτῳ. certe Peripatetici οἱ ἀπὸ (ἐκ) τοῦ περιπάτου dici solent. at codicum illud ἐν τοῖς περιπάτοις (ut in Quaestt. p. 328 statui) loco Demonactis § 54: τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπὶ πολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα defendi potest. παρ' αὐτῶν DΦG. πρὸς αὐτῶν v.

τατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη νέφος ἐνεκαλυψάμην, ἵνα
μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι
καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι δια-
σπαράττοντές με τῷ λόγῳ καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζον-
τες· ὥστε νὴ τὴν Νύκτα πολλάκις ἐβουλευσάμην με-
τοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν
γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο τοίνυν ταῦτά τε ἀπαγγεῖλαι
τῷ Διὶ καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι
κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπι-
τρίψῃ καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ καὶ τὴν Στοὰν
κατασκάψῃ καὶ τὴν Ἀκαδήμειαν καταφλέξῃ καὶ παύσῃ
τὰς ἐν τοῖς περιπάτοις διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην
ἄγοιμι ὁσημέραι παρ' αὐτῶν γεωμετρουμένη. 22. ἔσται
ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον
τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, * „ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀν- 777
δρῶν φαίνετο ἔργα.“ μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη
βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτον.
λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι· ῥᾳδίως γὰρ
ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτ' ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός, τὸν δ'

22. *τὴν*] *μὲν* error Reitzianae. *ἐπὶ* om Dkn. vulgatam *ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ* — recte servat Φ. vide Nigrinum § 3: *στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.* *μὲν*] Φ et v. *μοι* V. *μοι μὲν* Y. *οὔτε βοῶν οὔτε ἀνδρῶν ἐφαίνετο* G. *οὔτ' ἀνδρῶν οὔτε βοῶν ἐφαίνετο* Φ. apte utitur Homerico Od. κ', 98, ubi vide versus 97 et 99. *ἀπέκρυπτε* ΩΦ et v. *ἀπέκρυπτεν* G. *ἀπέκρυπτον* Bekkeri correctionem Sommerbrodtius jure probavit: aeronautae enim *τὴν γῆν ἀποκρύπτουσιν*, h. e. sensim terram e conspectu amittunt. *ἀστέρων*] *ἀέρων* G. *γὰρ ᾤμην*] *γὰρ ἂν ᾤμην* Cobetus V. L. p. 101, recte ut opinor. *ἅτ' ἐξ — τὸν δ'* Φ. *ἅτε ἐξ — τὸν δὲ* v. *συνήθη*] corrige: *συνήθη ὄντα.* *οὖν* in Quaestt. p. 329 correxi. libri *γοῦν.* *ἔκοπτον*] confer quae supra c. 10 ad vocem *κανθάροις* dicta sunt. praeterea etiam hoc inventum Aristophani in Pace debetur, ubi Trygaeus v. 179: *τίς ἐν Διὸς θύραισιν;* inquit, *οὐκ ἀνοίξετε;* ac tum fores aperit Mercurius. ceterum de aeronautis veteribus vide Lobeckium in Aglaoph. p. 314. *οὐδ' αὐτοὺς* Φ. *οὐδὲ αὐτοὺς* v. *ἐπιδημίας*] *ἐπιθυμίας* G. *ἐπτερωμένους*] *ἐπαιρωμένους* (sic pm) D.

ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ· ὕστερον δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον οὖν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδ' αὐτοὺς ἀφροντιδας· ὑπετά-
778 ραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας, * καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδόκων τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. 23. ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών φησι, „τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;“ ἐγὼ δ' ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγα-

---

23. *μάλα φοβερῶς*] adolescens *μάλα σοβαρῶς* malueram collato Charidemo c. 8 init., sed aliud vitium latet. hodie suppleo: *μάλα φοβερῶς [βριμησάμενος,] δριμύ τε* —. vide Necyom. c. 20. *δριμύ τε*] *τε* om a. *πόλις*] *πτόλις* G. vide Od. α', 170. *ἐγὼ δ'* Φ. *ἐγὼ δὲ* v. *τοῦτ'*] *τοῦ γ'* Φ. *μικροῦ μὲν*] *μὲν* om Φ. *ἐμβεβροντημένος*] *γρ. ἐξηχηθεὶς* scholiasta. *χρόνῳ δ'*] *χρόνῳ δὲ* Φ. *παρὰ* ΦGadm. *περὶ* v. *εἶθ'* Φ. *εἶτα* v. *οὖν* ΦG. *δ'* D. *δ' οὖν* v. *ὑπανεὶς* Φ et scholiasta. *ἐπανεὶς* D. *ἐπανεὶς* v. *λέγοι τις*] ita correxi. libri *λέγοις*. at Jupiter Mercurium hic non adloquitur. *τί ἂν λέγοι τις* est in Icaromen. c. 30 et alibi. confer etiam Toxar. c. 19. *Ὦτον πέρι*] antiqui ad h. l. scholii verba lacera: *ὡς ἱστορεῖ Δημο..* malo Clericus ita supplevit: *Δημο [σθένης.]*. possis: *ὡς ἱστορεῖ Δημό [φιλος]*, vel *Δημο [χάρης]*, qui fuerunt historici, sed nihil decerno. *ὅπου*] om D. *ἐτόλμησεν ἐς τὸν*] *ἐτόλμησεν εἰς τὸν* G. *ἐτόλμησε τὸν* Φ. *ἐπὶ ξενίᾳ*] *ἐπὶ ξένια (καλεῖν)* critici quidam ap. Schaeferum ad L. Bos. Ellips. p. 494 cum eisque Cobetus V. L. p. 81 et p. 248 et Dindorfius in scriptoribus corrigunt plerisque omnibus. et sane dativus *ἐπὶ ξενίᾳ* vitiosus est. at *ἐπὶ ξένια καλεῖσθαι* legati dicuntur, quibus loca, aedes liberae lautiaque praebita sunt: in caeteros vero hospites, qui (ut infra c. 27 Menippus) ad coenam vocantur, magis convenire arbitror *ἐπὶ ξενίαν καλεῖν*, dictionem cum simillimis *ἐπὶ δεῖπνον, θυσίαν, ἱερεῖον καλεῖν* comparandam. *αὔριον δὲ*] *αὔριον γὰρ* Φ. *ἀποπέμψομεν*] *ἀποπέμψωμεν* G. *ἐς τὸ*] *εἰς τό* Φ.

*λοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλα-
βὼν ἅπαντα διηγούμην σαφῶς ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς
ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶθ' ἑξῆς
τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὰ πτερὰ καὶ τἆλλα πάντα μέχρι πρὸς
τὸν οὐρανόν· ἐπὶ πᾶσι δὲ * προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς* 779
*Σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας οὖν ὁ Ζεὺς καὶ μικρὸν
ὑπανεὶς τῶν ὀφρύων, τί ἂν λέγοι τις, φησίν, Ὤτου
πέρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε
καλοῦμεν, αὔριον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαν-
τες ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς ἐβάδιζεν ἐς τὸ
ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ· καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν
εὐχῶν καθέζεσθαι.* 24. *μεταξύ τε προϊὼν ἀνέκρινέ με*

---

24. *πόσου*] *πῶς* pro *πόσου* Cobetus V. L. p. 110 conjecit frustra ille memor Aristophanis. at metri lex *ὅσου* postulat in novae comoediae poeta ap. Plutarchum Sympos. p. 676 c: *ὅσου | ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.* *ἐστιν ὤνιος*] *ὤνιός ἐστιν* ΦG.

ἡμῶν G cum Solano. *ὑμῶν* Φ et v. erravi in Quaestt. p. 141.

ἔτι λείπεται TΦ et v. *ἐπιλείπεται* Ya. *ἐλλίποιεν*] ita recte vulgo. *ἐλλείποιεν* DΦMG. libri et scholiasta *τὸ Ὀλύμπιον*. recte *τὸ Ὀλυμπίειον* Cobetus V. L. p. 81 et iterum p. 265 cum Halmio. *αὐτῷ* Seager. libri *αὐτῶν*. *περὶ δ'* Φ. *περὶ δὲ* v.

εἶναι πάντων] *πάντων εἶναι* ΦG. *φιλόκαινον* ΦGXYa cum scholiasta. *φιλόνεικον* vulgo et G in *γρ.* *μεσταὶ — ἀγοραί*] verba Arati v. 2 sq., quae in Prometheo II c. 14 iterum adlata sunt et ad eadem in Nigrino c. 16 adlusum est. *πᾶσαι δ'*] *πᾶσαι δὲ* G. *ἡ Δωδώνη τε* T et v. *ἡ Δωδώνη δὲ* Φa. *ἡ Δωδώνη τότε* VG, unde malim *τότε* additum ita collocare: *ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα τότε —*. *Πῖσα* Jacobitius. *πῖσσα* G. *Πίσα* Φ et v. *οὐδ' ἀναβλέπειν* Φ. *οὐδὲ ἀναβλέπειν* v. *δυνατὸν ἦν* Guyetus. libri *δυνατόν*. *ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ*] *ἐν Θρᾴκῃ ἐγένετο* G. *Ἀνουβίδειον* Lehmannus. *ἀνουβίδιον* ΦG. *Ἀνουβείδιον* v.

ἐπὶ ταῦτα T et v. *ἐπὶ τούτοις* DΦGa, qua scriptura paullo post utendum erit. *θέουσι*] *θέουσιν* G. libri *καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι* (*ἐνάγουσιν* G). ego lectione *τούτοις* pro *ταῦτα* usus *καὶ τούτοις πανηγύρεις ἀνάγουσι* supplevi. hic enim et anaphora *ταῦτα — τούτοις* aptissima est et necessarium masculinum *τούτοις* propter oppositionem verborum *ἐμὲ δ' —*. adde quod in hac ipsa

περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰ σφόδρα ἡμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο, καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας· μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν
780 ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια * τοσούτων ἐτῶν, καὶ εἰ τὸ Ὀλυμπίειον αὐτῷ ἐπιτελέσαι διανοοῦνται, καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες. ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δ' ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς καὶ ἰατρὸς καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί.

καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραὶ καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδ' ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν ἦν. ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ
781 ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς * καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ καὶ τὸ Ἀνουβίδειον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι καὶ τούτοις πανηγύρεις ἀνάγουσι καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δ' ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν

---

locutione dativus addi solet, ut ab Herodoto III, 97: τῷ Διονύσῳ ἀνάγουσι τὰς ὁρτάς, ibid. IV, 76: εὗρε γὰρ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἀνάγοντας τοὺς Κυζικηνοὺς ὁρτήν. sed ad vulgatam ἀνάγουσι jam in Quaestt. Luc. p. 332 jure redii. nam quod adolescens πανηγύρεις ἄγουσι conjeceram, id ne memorassem quidem, nisi Cobetus V. L. p. 162 et iterum p. 265 et cum Cobeto ipse Dindorfius in eandem conjecturam frustra incidissent. παριστᾶσιν] παριστῶσιν ΦVG. περιστᾶσιν D. ἐμὲ δ' Φ. ἐμὲ δὲ v. ὥσπερ om D. ἄν μου] ἀνόμου G.

Πλάτωνος νόμων ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. 25. *τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες ἀφικόμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθ' ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δ' ἦσαν ἑξῆς τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα * παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν.* 782
ηὔχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα· συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαίδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο, ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι καὶ τὰ σκόροδα, ὦ θεοί, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν ἔφη,

25. *τοιαῦτ' ἄττα* Tbc et v. *τοιαῦθ' ἅμα* DΦGa. *ἀφικόμεθα* G. *ἀφικνούμεθα* Φ et v. *ἐς τὸ*] *ἔς τι* D. *ἔνθ'* Φ. *ἔνθα* v. *δ' ἦσαν* Φ. *δὲ ἦσαν* v. *πώματα*] *πτώματα* et mox *πτῶμα* D. *παρεῖχε*] *παρεῖχεν* G. *ηὔχοιτο* Φ et v. *εὔχοντο* a. *εὔχονται* VGY. *τῆς γῆς*] *ἐκ τῆς γῆς* G. *καὶ αὐτὸς*] *καὶ* om Φ. *τοιαίδε*] *τοιαιδὶ* Dindorfius. *κρόμμυά*] *κρόμυα* Ga. *ὦ θεοὶ* DTVΦG. *ὦ Ζεῦ* v. *ἂν ἔφη* DΦG. *ἔφη* Α. *ἂν φαίη* v. *δίκην*] *νίκην* VΦG. *ηὔχετο*] *εὔχετο* G. *γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν* vulgo. *γεωργὸς ἔτι ὑετὸν* DG. *γεωργὸς ὑετὸν* Φ. *δ' ὁ* Φ. *δὲ ὁ* v. *ἑκάστην*] *ἑκάστου* (ut videtur) G. *ἀνένευσεν* G. *ἀνένευε* a. *ἀνένευσε* Φ et v. Homeri versus Jl. *π'*, 250, ubi est: *τῷ δ' ἕτερον —.* *τὰς δ'* Φ. *τὰς δὲ* v. *ἀποφυσῶν κάτω*] hinc locus geminus lucem accipit isque parum intellectus Horati Serm. I, 1, 20: ‚Quid causae est, merito quin illis Juppiter ambas | Iratus buccas inflet neque se fore posthac | Tam facilem dicat, votis ut praebeat aurem?‘ nempe et Horatius et h. l. Lucianus a comico poeta graeco pendere videntur, qui Jovem malas preces *ἀποφυσῶντα* per jocum descripserit. nisi forte ambo satirici ad tabulam aliquam petulantem adludunt, quae similis fuerit picturae Ctesilochi, de qua vide Plinium N. H. XXXV, 11, 40. *μηδὲ*] *μὴ* G. *τινος* om a. *ἀποροῦντα αὐτὸν*] *ἀποροῦντ' αὐτὸν* Φ. *ἐπινεύσειεν*] *νεύσειεν* C. *αὐτῶν*] *αὐτὸν* a. *τὸ Ἀκαδημιακὸν* Dindorfius. sed scholiasta ad h. l. Lucianum refellere studens addit: *ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυρρωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν.* quae referenda sunt ad Sextum Empiricum *Πυρρων. Ὑποτυπώσ.* I p. 220—235, ubi tamen quae p. 232 de Arcesilao leguntur, favent Luciano. ceterum vetus haec ipsa quaestio fuit et a multis scriptoribus graecis tractata, ut A. Gellius N. A. XI, 5 tradidit.

εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπι-
βουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην,
στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βο-
ρέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς
ᾔτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δ᾽ ὁ Ζεὺς
καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων οὐ πάντα
ὑπισχνεῖτο, „ἀλλ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽
ἀνένευσεν.“ τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο
ἄνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων,
τὰς δ᾽ ἀνοσίους ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν
κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ
μιᾶς δέ τινος εὐχῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην.
δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων καὶ τὰς ἴσας
θυσίας ὑπισχνουμένων οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπι-
νεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπε-
783 πόνθει, καὶ οὐδέν * τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ᾽
ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. 26. ἐπεὶ
δ᾽ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς
θρόνον καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας τοῖς ὅρκοις
ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις
καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας μετεκαθέζετο
ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον κληδόσι καὶ φήμαις καὶ οἰωνοῖς
προσέξων. εἶτ᾽ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα
μετῄει, δι᾽ ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ
θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων προσέ-
ταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις ἃ δεῖ ποιεῖν· τήμε-
ρον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω,
παρ᾽ Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας πνεῦσον ἐν Λυ-
δίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν
Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι

---

26. ἐπεὶ δ᾽ Φ. ἐπειδὴ G. ἐπεὶ δὲ v. ἐχρημάτισεν et ἐσχόλαζεν G. κληδόσι Lehmannus. κληδόσιν G. κληδόσι v. ἀπήγγελλε v. ἀπήγγελε Φ. ἀπήγγελλεν G, qui mox προσέταττεν. τοὔνομα] τὸ ὄνομα Φ. ποιεῖν DΦG et v. πονεῖν TVY. τήμερον] διήμερον D. Ἕλλησι] ἕλλησιν G. νιφέτω] νειφέτω G. Βορέας T et v. βο^ρρᾶς (sic) Φ. βορρᾶς ΔGa. τὸν Ἀδρίαν] τὴν ἀνδρίαν G. διασχεδασθήτωσαν G.

χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. 27. ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον· δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν. καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Κορύβαντα καὶ τὸν Ἄττην καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον

---

27. ἐς] εἰς ΦG. παραβὼν κατέκλινεν G et statim πάνα. libri καὶ τοὺς Κορύβαντας. at verissime καὶ τὸν Κορύβαντα Sommerbrodtius substituit collato Deor. Concil. c. 9 init: ἀλλ' ὁ Ἄττης γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάζιος πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; de Corybante (quasi quodam Phrygum ‚satrapa') ab Eleis culto Pausanias VI, 25, 5 ita disseruit, ut Eleos paullo ante a Patrensibus Corybantis cultum accepisse ostenderet. ac de Pausaniae quidem verbis Lobecki (Aglaoph. p. 1152) conjecturam haud improbo. verum de hoc Corybante deo novitio consule hos scriptores, primo Hippolytum Ref. Omn. Haer. V, 8 — V, 9 (p. 154 — 168 ed. Schneidev.) de Naassenis ita disputantem, ut Κορύβαντα deum mysticum et cum aliis dis confusum et Phryges et Thraces coluisse doceret, deinde poetam Orphicorum Hymn. XXXIX, postremo Julianum Or. V p. 167. sed ante Pausaniae tempus Corybas nondum videtur cultus fuisse nisi in mysteriis, etsi nomine tenus jam antea bene notus fuerat, ut adparet e Diodoro Sic. V, 49 et Strabone X p. 472. adde Apollinem ‚Corybantis' filium ap. Ciceronem N. D. III, 23 sive apud Clementem Alex. Protrept. p. 17 ed. Colon. at vulgares Corybantes, (de quibus vide praeter Clementem Protrept. p. 12 maximo Strabonem X p. 472: Κορύβαντες δαίμονές τινες Ἀθηνᾶς καὶ Ἡλίου παῖδες, qui vel hunc honorem a ‚Corybante' ad eos translatum vult), hi igitur ad summum daemones ministri fuerunt, neque unquam illi quidem (nisi forte in mysteriis) coelo videntur recepti fuisse. quo magis Lobeckio (in Aglaoph. p. 1155) adsentior, Corybantum et nomen et cultum ad Phrygia sacra pertinuisse, h. e. ad mysteria Phrygia: cujus viri sententiam nunc Κορύβας sive Κύρβας deus mysticus et item potissimo Phrygius magis corroborat. ἄττην D. Ἄττιν ΦG et v. καὶ ἄρτον τε Φ cum Bekkero. καὶ ἄρτον G. καὶ ἄρτον δὲ v. παρεῖχεν G. Γανυμήδης] γα νυμήδης (with ν above) Φ. θεάσαιτο] θεάσοιτο ΦG. ποι ΦG et v. που CD. confer Eurip. Hecub. 1263: νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι (non που). Ὅμηρος] Il. ε', 341, ubi vide cum Luciano consentientes schol. Venetum et Eustathium. ἔδουσιν] ἔδουσι G (h. e. ἔδουσ' ex Homero). οὔτε πίνουσιν] οὐ πίνουσιν (πίνουσι G, πίνουσ' Φ)

784 τε ἡ Δημήτηρ παρεῖχε καὶ ὁ Διόνυσος * οἶνον καὶ ὁ
Ἡρακλῆς κρέα καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδῶν
μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ
νέκταρος παρεγευόμην· ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης
ὑπὸ φιλανθρωπίας εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι
φέρων. οἱ δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς
οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδου-
σιν οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν
παρατίθενται καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα
δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
κνίσῃ ἀνενηνεγμένον καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ
τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ
785 ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα *
ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου
Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων
τῶν Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς
εἶχεν ἕκαστος ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. 28.

DΦG scil. ex Homero. ἀμβροσίαν] ἀμβροσίην ΦΔG. κνίσῃ ΦG. κνίσσῃ v. ἀνενηνεγμένον Struvius L. L. p. 243 èt p. 248, nti Lucianus constanter. hoc loco libri ἀνηνεγμένον. ἐκιθάρισε] ἐκιθάριζε ΦΔ. ἐκιθάριζεν G. σιληνὸς D. σαληνὸς G. τῆς] τὰς V. τῶν Πινδάρου CDTVY. τοῦ πινδάρου ΦG et v. frustra τῶν τοῦ Πινδάρου Jacobsius. pessime autem interpretes cum scholiasta: ‚καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ ‛Ἄριστον μὲν ὕδωρ‘ ad Ol. I init. aberrarunt, qui locus non hic sed in Gallo c. 7 adlatus est. atqui h. l. ὕμνων legitur non ἐπινικίων. sed Psendolucianus in Dem. Encom. c. 19 e Pindaro sex versus adfert: Ἰσμηνὸν — ὑμνήσομεν, nbi optime scholiastes: Ἰσμηνὸν] ἀρχαὶ (scr. ἀρχὴ) ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. hnic vero scholiastae et Boeckhius (Fragment. Pindar. p. 560) et Bergkins (Lyric. Gr. p. 229 ed. sec.) verissime crediderunt. nempe hunc ipsum hymnum Plutarchus (De Glor. Athen. c. IV) πανσπερμίαν τινὰ μύθων et Boekhius l. l. p. 563 ‚Pindari Theogoniam‘ adpellarunt. itaque Lucianus cum Hesiodi theogonia hunc Pindari hymnum conjungere potuit ac paene debuit, Olympiorum initium conjungere non potuit. ὑποβεβρεγμένοι G et v. ὑποβεβρεγμένος CDΦΔ et scholiasta, quod explodendum est.

28. ἄλλοι — ὕπνος] Homerus Jl. β', 1 sq., ubi est Δία δ' —. ἶχε ΦG. εἶχε D et edd. veteres. μᾶλλον δ' Φ. μᾶλλον

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλλον δ' ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίγνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον· ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. * 29. κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται 786
λέγειν· τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα ὑπὸ τῆς Σελήνης καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλέον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάσαν

δὲ v. φύει ΦG et v. φύσειε DVY. γίγνεται Diudorfius. γίνεται v. ἐγίνετο V. ἐγίγνετο D. ἐγένετο ΦGa. τι] τε G. κατέδαρθον] κατέδραθον ΦG et scholiasta. δὲ διαναστὰς] corrige δὲ ἀναστὰς et vide quae ad Gallum c. 29 dicta sunt. προσέταττε] προσέταττεν G.

29. παρέσχηται] παρέχεται C. vide Struvium L. L. p. 248. κοινώσασθαι ΦG et v. κοινωνήσασθαι DVY. μάλιστα ΦGa. μάλιστα τὰ D. μάλιστά γε v. μηκέτ'] μηκέτι G. πλέον DG. πλεῖον v et fortasse Φ. ἐπιπολάσαν Bekker. libri ἐπιπολάζον. vide Timonem c. 25: χρῆμα πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπός et Toxar. 12 init: οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο. ὀξύχολον om G. ὑπόλιχνον om Φ.

ὑπόμωρον vulgo et fortasse Φ. ὑπόμορον G et (qui explicat δυσθανόντα vel δυσθανές) scholiasta. ὑπόμωρον vocabulum non Lucianeum patet corruptum esse: neque enim philosophi ὑπόμωροι dici satis recte potuerunt. Lucianus ὑπόλιχνον, βορὸν scripsisse videtur. βορὸς quum alibi tum in Aristoph. Pace v. 38 exstat. καθ' Ὅμηρον] Jl. σ', 104. ὠνομάκασιν ἑαυτούς Pelletus. libri ὠνομάκασιν sine pronomine. πολλῷ] πολλῶν D. πολλὰ Ca. γελοιώτερα G. verba καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων fortasse supra post ἐπινοήσαντες ponenda sunt. τὴν ἀρετὴν om C.

ἐπάραντες] ἐπαίροντες ΦΔG. πωγ. ἐπισπ.] haec locutio quae in Jov. Trag. c. 16 recurrit, fortasse significat: ‚barbam sibi inducere, obducere'. confer Icaromen. c. 21 et Rhet. Praec. c. 12. ἐμφερεῖς DX et in γρ. G. ἐοικότες ΦG (in textu) et v. ἀφέλῃ τις D. ἀφέληταί τις ΦΔG. ἀφέλῃς v. vide quae ad locum geminum De Merc. Cond. c. 25 collegi.

*ἀργὸν φιλόνεικον κενόδοξον ὀξύχολον ὑπόλιχνον ὑπόμω-
ρον τετυφωμένον ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμη-
ρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
συστήματα διαιρεθέντες καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίν-
θους ἐπινοήσαντες οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν ἑαυ-
τούς, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ
Περιπατητικοὺς καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων.
ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι καὶ
τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι
περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περι-
στέλλοντες, ἐμφερεῖς μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις
787 ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃ τις * τὰ προσωπεῖα καὶ τὴν
χρυσόπαστον ἐκείνην στολήν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
γελοῖον ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα με-
μισθωμένον. 30. τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν
ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια τήν τε
πολυθρύλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων
ἀπορίας ἐκδιδάσκουσιν. καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς
καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι καὶ πλούτου
καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς
γενόμενοι τί ἂν λέγοι τις ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ
ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν
ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε*

30. *καταφρονοῦσιν* et mox *ἐξαπάτητα* G. *πολυθρύλητον* Jacobitius pro *πολυθρύλλητον*. saepe ipsi codices atticam formam servarunt, ut in Demosth. Encom. § 17 plerique *διατεθρυλῆσθαι* exhibent. *τραγῳδοῦσι* (— *σιν* G) G et v. *ἐπαινοῦσι* Φ vitio ex inferioribus nato. *ἐκδιδάσκουσιν* G pro *ἐκδιδάσκουσι*. *ἐπαινοῦσι*] *ἐπαινοῦσιν* G et mox *καταπτύουσιν*. *μόνοι δὲ καὶ*] *καὶ* delere non ausim etsi alias abest. vide Quaestt. L. p. 352 et adde Timonem § 43. *τῶν ὀβολῶν*] haec verba in Quaestt. p. 99 recte defendi. *ἐπιτελοῦντες*] malim aut *συντελοῦντες* (collato c. 31 init. *συντελεῖν*) aut *συνεπιτελοῦντες*. *οὔτε ποτ'*] *οὔτ' ἔσονται* G. versus Homeri Jl. *β'*, 202. *ἐνὶ*] *ἐν* D. *κατηγοροῦσιν* G. prius *τινάς* deleo. *ἐμμελετεκότες* (sic) a. *ὀνειδίζουσι* DTVΦΔG. *λοιδοροῦσι* vulgo, errore e voce *λοιδορίας* repetito. *τοῖς πλησίον*] *τοὺς πλησίον* ΔG. *τὸ πλησίον* Φ. *τὰ πρῶτα*] *ταπρῶτα* Φ. *ἰταμώτατος* DΦG. *ἰταμότατος* edd. vett.

κοινὸν μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες,

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

*ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι καὶ λόγους [τινὰς] πικροὺς συμφορήσαντες καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες ἐπιτιμῶσι καὶ ὀνειδίζουσι τοῖς πλησίον. * καὶ οὗτος αὐτῶν* 788
τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ καὶ ἰταμώτατος καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. 31. *καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν καὶ βοῶντα καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων ἢν ἔρῃ, σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν ἢ γεωργεῖν ἢ στρατεύεσθαι ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ, κέκραγα δὲ καὶ αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μέν ἐστιν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.* 32. *οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι*

---

31. *δὴ* om D. *γεωργεῖν ἢ στρατεύεσθαι*] *στρατεύεσθαι ἢ γεωργεῖν* ΦG. *ἀνυπόδητος* ΦΔGmo. *ἀνυπόδετος* edd. vett. *γιγνόμενα*] *γινόμενα* ΦG. *ὠψώνηκεν* G. *ἡμῖν*] *ὑμῖν* ΦGa. *τὰ* om G.

32. *Ἐπικούρειοι αὐτῶν*] *αὐτῶν ἐπικούρειοι* G. *εἰσι*] *εἰσιν* G. *μήτ' ἐπιμ.* Φ. *μήτε ἐπιμ.* vulgo. *τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεούς*] *τῶν ἀνθρώπων λέγοντες* conjecit verbis *τοὺς θεοὺς* deletis Cobetus V. L. p. 297, infeliciter. *τὰ γιγνόμενα*] *τὰ γινό*υ*μενα* Φ. *ὥρα ὑμῖν*] *ὥρα ἡμῖν* Φ. *διότι* Φ et v. *δὴ ὅτι* Δ. *δεῖ. ὅτι* G. *πεῖσαι τὸν βίον*] *τὸν βίον πεῖσαι* G. *τοῦ ξένου χθὲς*] *χθὲς τοῦ ξένου* ΦG. *ὠφελιμότατα* a. *ἡμῖν* ΦGag. *ὑμῖν* bcd aliaeque. olim suppleri volueram: *ἡμῖν [αὐτοῖς] ἀσφαλέστατα*, similiter atque Demosthenes in fine orationum saepius scripsit, ut p. 1079 ed. Reisk., ubi est *τὰ ὑμῖν αὐτοῖς συμφέροντα*, item p. 1137 et p. 1164.

789 μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι καὶ οὐ μετρίως * ἡμῶν καθάπτονται, μήτ' ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν· ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν πλέον οὐδὲν ἕξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. 33. εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς ἡ ἐκκλησία διετεθορύβητο, καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτετρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι οὐ θέμις κολασθῆναί τινα· ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

---

33. *διετεθορύβητο* cum Bekkero Sommerbrodtius et Dindorfius. libri *διετεθρύλλητο*. scholiasta exponit: *θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο*. vide si opus Jov. Trag. § 13 init. et Alexandrum § 31 med. *ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον*] *ἐς τὸν τάρταρον, ἐς τὸ βάραθρον* ΦG. *ἐπιτρίψονται* vulgo contra atticismum. at *ἐπιτετρίψονται* Φ, uti Cobetus V. L. p. 116 praeclare conjecerat. *περιηγγειλάμην* TVΦ, quo adludit *περιγγειλάμην* G. *ἐπηγγειλάμην* (bono glossomate) vulgo. *ἐπηγγειλλάμην* a. frustra Cobetus V. L. p. 162 *περιηγγείλαμεν* substituit. atqui Jupiter non ipse puto haec imperarat sed per Mercurium internuntium. tum sicut et *ἐπαγγέλλειν* et vero *ἐπαγγέλλεσθαι* est ‚alicui quid imperare', ita etiam variare recte possunt *ἐκεχειρίαν περιαγγέλλεσθαι* et Thucydideum (VII, 18) *σίδηρον περιαγγέλλειν*. *οὖν ἀρχομένου*] *ἀρχομένου οὖν* a. verba *ἀρχομένου ἦρος* Cobetus V. L. p. 297 quasi glossema delet probante Dindorfio. at praeterquam quod anni tempus cum superiore § 26 plane convenit, saepius haec dictio *ἐς νέωτα* accuratius definita est, ut in Hermotimo § 4: *ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια*. *ἦ*] *ἢ* G et statim *ἐποφρύσιν*. *νεῦσε*] *νεῦσαι* Φ. Jovem h. l. Lucianus plane ut ipse Homerus (Jl. α', 528) describit: *μέγ' ὀχθήσαντα*.

* *ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.*

34. *περὶ δὲ Μενίππου ταῦτ', ἔφη, μοι δοκεῖ· περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερά, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτέ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον· ἐμὲ δὲ ὁ*

---

34. *Μενίππου*] *τοῦ μενίππου* G. *ταῦτ' ἔφη* Φ. *ταῦτα ἔφη* v. Cohetns V. L. p. 162 et iterum p. 265 *τάδε ἔφη* coujecit probante Dindorfio. *ἐς*] *εἰς* Φ. *διέλυσε*] *διέλυσεν* G. *κατέθηκε* Φ et v. *κατέθεικε* Λ. *κατέθεικεν* G. *τὸν*] *τὸ* G. *ἅπαντα ἀκήκοας* (*ἀκήκοα* a) *ἅπαντα* vulgo et a. *ἅπαντα ἀκήκοας* (siue altero *ἅπαντα*) ΦG. neutra lectio probanda est. altera auapboram hahet ineptam, sed in utraque *ἀλλά* deest qnod nequit desse. scripserat puto Lucianus: *ἀλλ' ἀκήκοας ἅπαντα* —, vide exempli causa Gallum § 33 fin. *περιπατοῦσιν* G. huuc igitur dialognm scriptor, ut e c. 34: *ἐς τὸν Κεραμεικὸν — ἐν τῇ Ποικίλῃ* adparet, Atheuis composuit idque auctumuo extremo vel initio hiemis, quod e c. 26 fin: *παρ' Ἕλλησι νιφέτω — τῆς χαλάζης* itemque e c. 33: *μηνῶν τούτων τεττάρων — ἐς νέωτα ἀρχομένου ἦρος* intelligitur. sed qno consilio hic lihellus scriptus fuerit, unus fere quaesivit Solanus, qui ad c. 33 quasi medio mense Decembri compositum, ,qno tempore (iuquit) Saturnalia Romae celebrahantur,' haud duhie totum pro mero ingeuii lusu haberi voluit. at vero rem vel maxime seriam his nugis snhesse facile sentiet, si qnis taudem aliqnando iu quem aunum hic dialogus incidat, qnaereudum sibi esse putaverit. uempe ut paucis dicam, Icaromenippns primum editus est hieme auui 180 P. C. N. paulo post mortem Marci imperatoris, qni medio meuse Martio anui ejusdem decesserat (Xiphilinns e Dione 71, 33). omnihns enim philosophis praeseutissimnm iuteritnm prope ad internecionem impeudere Luciauns hoc solo dialogo professus est, id qnod neque vivo Marco ueque multo post ejusdem mortem scribi ullo pacto potuit. nt euim snb Marco, magno ipso philosopho et snmmo philosophorum patrono Atheuis qnattuor sectae hinos philosophos hahnernnt ingeuti stipeudio auuuo (*μυρίαις*) dotatos, de qua re ad Eunuchum § 3 plura diximus: ita cousentaneum fuit hoc imperatore recens mortuo fore, ut haec philosophorum stipeudia ant imminnenda viderentnr aut penitus tolleuda esse. huc accedit, qnod toto hoc lihro nihil quidqnam legitur, qnod nostrae de auno 180 sententiae ullo modo incommodet. restaut ea quae scriptor Jovem ad deos dicentem fecit c. 33: *ἱερομηνία ἐστὶν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην.* hoc igitur festum quadrimestre pars iuterpretum duce Dukero (Addendis ad Thucyd.

Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. ἅπαντα ἀκήκοας ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

---

p. 672) plane fictum putavit: quod si ita se haberet, sequeretur ex illo festo annum hujus dialogi minime concludi posse. at ego hoc festum ementitium esse nego ac potius ferias quadrimestres in illum ipsum quem supra dixi annum 180um praeclare cadere adsevero. etenim quum divi Marci (sicut omnium imperatorum) mortem primo justitium (*ἐκεχειρία*) insecutum esset: forte tum incidit, ut bello Marcomanico repente per Commodum turpiter finito, ut est apud Herodianum I, 6 sq., Aelium Lampridium in Commodo c. 3, Xiphilinum (e Dione) 72, 1 aliosque, justitium supplicatio (*ἱερομηνία*) continuo exciperet: quo utroque perpetuato et arcte conjuncto spatium ,quadrimestre' expleri omnino potuit. quae quum ita sint, profecto non est, quod haec ex illorum temporum historia repetenda et metienda esse temere negemus. etenim verba c. 33: *ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην* sic accipio: ,jam edixi justitium' (ut Marco Imp. recens mortuo). postremo illud vel caecus videat, ultimis hujus dialogi verbis: *καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ — αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος* acerbam inrisionem contineri. Marco enim Stoico recens mortuo Stoicis maxime philosophis fames quasi quaedam pestis imminere videbatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

Reitz. I. p.455

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς, | ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών. *ΦΙΛΟΣ.* οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· * Μένιππος ὅλος. τί οὖν αὐτῷ 456
βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιτέον δ' ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε· πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ οὗ οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. *ΜΕΝ.* ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπών, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ ΒΩΦΟGa cum Thoma p. 2, 13. 97, 2 et in multis codd. p. 194, 4. ***ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ*** bcd. ***ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ*** add. edd. novitiae, om codd. omnes et abcd. male editores colloqui cum Menippo fingunt ‚***ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ***', qui per totum dialogum nusquam nominatur. immo siglum ***ΦΙΛ.*** notat ***ΦΙΛΟΣ***, ut quem Menippus c. 1 fin. ***ὦ φιλότης*** et alibi similiter adloquatur. ita in Icaromenippo ***ΜΕΝΙΠΠΟΣ*** et ***ΦΙΛΟΣ*** (sive ***ἙΤΑΙΡΟΣ***) colloquuntur. videsis etiam dissertationem Rostochii a. 1864 ab me editam: ‚de Necyomantia dialogo Luciani genuino', ubi p. 4 Menippi ***Νέκυιαν*** comparavi.

1. ***ὦ χαῖρε***] ***ὦ*** om La ex oblivione picturae miniandae. hinc ✕ ***χαῖρε*** O. ***ὦ — μολών***] Herculis verba ex Orco reducis in Eurip. Herc. F. 522 sq. ***μέλαθρον***] ***μέλαθρα*** ΩΦ. ***σ' ἐσεῖδον*** ΩΦ et v itaque libri Euripidis, quod usus tragicorum commendat non impediente sigmatismo. ***σέ γ' εἶδον*** hic BGO, unde Cobetus in V. L. p. 235 ***σ' ἐπεῖδον*** parum apte conjecit. ***οὗτός ἐστιν ὁ***] ***ἐστὶν οὗτος ὁ*** Φ. ***οὐ μὲν οὖν*** B. ***οὔ μεν οὖν*** a. ***οὔμενουν*** Φ et v. ***ἄλλος***] ***ἄλλος τις*** ΩΦ. ***παραβλέπω· Μένιππος ὅλος*** Graevius. ***παραβλέπω Μενίππους ὅλους*** libri (etiam ΩΦΟ). ego ante ***Μένιππος ὅλος*** aliquam Menippi descriptionem excidisse puto collatis D. Mort. XVI, 1 et Plauti Amphitruone v. 444 sq. ***τί οὖν*** BVOTNYGd. ***τί δ'*** ΩΦ et v. ***προσιτέον δ' ὅμως*** (***δὲ ὅμως*** BO et v.) BOG et v. ***πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γε*** CΩL. ***πλὴν ἀλλὰ***

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβιωκώς; *ΜΕΝ.* οὔκ, ἀλλά μ' ἔμπνουν Ἀΐδης ἐδέξατο. *ΦΙΛ.* τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; *ΜΕΝ.*

νεότης μ' ἐπῆρε καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, τίς ἡ στολή;

προσιτέον γὰρ Φ. ἀλλὰ προσιτέον γε M. πόθεν O (sic O) et m sec B. καὶ πόθεν ΩΦ et pm B et v. possis supplere: καὶ λέγε πόθεν —. πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ οὗ οὐ] ita fere Belinus (sed οὐ temere omisso) supplevit, post quem malo Cobetus V. L. p. 235: πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ —. πολὺς γὰρ χρόνος οὗ CLMN. πολὺς γὰρ χρόνος οὐ ΒΟΩΦ. πολὺν γὰρ χρόνον οὐ v. ἥκω — θεῶν] Euripid. Hec. v. 1 sq. σκότου] σκότους BG. κᾆτ'] κατα ΒΦ. ἀναβεβιωκώς (cum Mehlero in Mnemosyne II p. 71 et Cobeto V. L. p. 235) Φ. ἀναβεβίωκας G. ἀναβεβίωκεν v. οὔκ, ἀλλά μ' ἔμπνουν Ἀΐδης] ita correxi. οὐκ ἀλλ' ἔμπνουν μ' ἀίδης Φ. οὐκ ἀλλὰ ζῶντά με ἅδης (ἀίδης fortasse B) BO (ita O) G. ζῶντα pro ἔμπνουν etiam TVY. οὐκ ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' v et fortassis (?) Ω. at ego ἔτ' ἔμπνουν in nullo codice inveni, quod hic ineptum est neque dici solet nisi de moribundo, ut ad Arist. Thesmoph. v. 926 ostendi. de cretico in diverbiis Ἀΐδης vide Porsonum ad Eurip. Hec. v. 1010 et qui eundem ab inepta Erfurdti conjectura defendit Hermannum ad Soph. Antig. v. 1226. tum etiam Welckerum laudo, qui hunc versum e tragoedia sive Euripidis sive Critiae *ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ* sumtum voluerit et laudare videtur Nauckius Frag. Trag. p. 431, non item Wagner Frag. Eurip. p. 488 et p. 311. τίς δ' ἡ αἰτία ΩΦ et v. τίς ἂν αἰτία BONG. σοι om G. ταύτης ἀποδημίας] ταύτης om Ω. Νεότης μ' ἐπῆρε usque ad ἀσπάσιος ἡ ὁδὸς om BOG. τοῦ νοῦ ΩΦTUVd. τοῦ νέου abc. Stobaeus in Floril. 52, 2: Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· (ita recte A, sed Vindob. ἀνδρομα^χ) ,νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον' Euripidis manum σθένος servavit, pro quo Lucianus θράσος substituit parodiae causa. καὶ λέγε] καὶ om Ω. ἰαμβείων, τίς Hemsterhusius pro ἰαμβείων. τίς —. τί σοι] scribe ἢ τί σοι —. χρειὼ — Τειρεσίαο] Hom. Odyss. λ', 164 sq. collato κ', 492. εἰς] ἐς B. οὗτος om BOG. ἀλλ' ἢ BUVGYd. ἄλλως T. ἀλλ' ἢ ΟΩΦ et v. h. l. non magis interrogatur quam in Imaginibus c. 1 init. οὕτως ἐμμέτρως] ἐμμέτρως (om οὕτως) BOG. οὕτως (om ἐμμέτρως) Φ. ξυγγενόμενος Φ. novem verba καὶ — ἔρχεται om BOG.

τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. * MEN. 457

ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. οὗτος, ἀλλ' ἦ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. 2. ἀτὰρ

2. *οἱ ἐν τῇ πόλει* BOG. *ἐν τῇ πόλει* ΩΦ et v. urbem dicere videtur Lebadiam (vide infra c. 22 fin.). ceterum Thebis Menippum cynicum mortuum esse Diogenes L. VI, 8 testatur. antea idem modo Corinthi ad Craneum modo Athenis in Lyceo vixisse dicitur Luciano D. Mort. I, 1. plerumque autem in hac dictione *οἱ ἐν τῇ πόλει* incolae dicuntur Athenarum, ut ab Lycurgo in Leocr. § 44 (cf. ibid. § 16), Hyperide pro Euxenippo p. 10, p. 13, p. 17 et pro Lycophrone p. 24, p. 30 ed. Caesar. et sicut par est ab comicis, Antiphane ap. Athen. I p. 4 f. et Philemone tum ap. Athen. XII p. 516 f tum in alio l. ap. Clement. Al. Strom. VII p. 302 Sylb. v. 5. Lucianus tamen De Merc. Cond. § 20: *τῶν ἐν τῇ πόλει* non Athenas dicit sed Romam. *ἀλλ' οἷα καὶ* ΩΦ et v. *ἄλλο ἢ καὶ* BOG. *οἷα* ex inferioribus illis *οἷα ἔναγχος* et *καὶ οἷα* natum videtur. hinc conjicio *ἀλλ' ἃ καὶ* —. *τοκογλυφοῦσιν* om O. *τοκογλυφοῦσι* habet G. *κεχειρωτόνηται* O (ita O). *τὰ ψηφίσματα*] *τὰ* om CΦML. fuit cum transponerem: *οἷα ἔναγχος κεχειροτόνηται παρὰ τοῖς κάτω καὶ οἷα κεκύρωται τὰ ψηφίσματα* collato loco inferiore c. 19 init. *οὐδεμία* (*οὐδὲ μία* Ba) *μηχανὴ*] *οὐδεμιᾷ μηχανῇ* Φ. *τὸ διαφυγεῖν* BOTVY. *διαφυγεῖν* ΩG. *διαφεύγειν* Φ. *τοῦ διαφυγεῖν* v. *πολλά γε. ἀλλ'* CΩΦML. *πολλά. ἀλλ'* BOG et v. *τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν*] *τὸ ἀπόρρητον ἐξαγορεύειν* BOG. *ἐξαγορεύειν τὰ ἀπόρρητα* ΩΦ. *γράψηται* BCOΩTYMVNLG. *γράψεται* v et (?) Φ. *γραφὴν* libri omnes idque servandum est, licet ab locis geminis absit ut Catapl. c. 18 et Bis Accus. c. 31. *μηδαμῶς* BOG et (?) Ω et v. *μὴ δῆτα* CΦ. *μηδῆτα* ML. *τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ* BOG et v. *φίλῳ ἀνδρὶ τῶν λόγων* Φ et fortasse CM uno enotatum: *ἀνδρὶ φίλῳ τῶν λόγων*. *τοὐπίταγμα*] *τὸ ἐπίταγμα* Φ. *οὐ πάνυ τι ἀσφαλὲς* Dindorfius. *οὐ πάντῃ τ' ἀσφαλὲς* B. *οὐ πάντῃ τἀσφαλὲς* OG. *οὐ πάνυ ἀσφαλὲς* Φ. *οὐ πάντῃ εὐσεβὲς* CL. *οὐ πάντῃ ἀσφαλὲς* v. *πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα* ΩΦ et v. *πλὴν σοῦ δὴ ἕνεκα* BOG. *πολυχρημάτους*] *φιλοχρη-*

εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει καὶ τί ποιοῦσιν οἱ ἐν
τῇ πόλει; ΦΙΛ. καινὸν οὐδὲν ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ,
ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.
ΜΕΝ. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα
ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω καὶ οἷα κεχειροτόνη-
ται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρ-
βερον οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. τί
φής; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;
ΜΕΝ. νὴ Δία, καὶ πολλά γε· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν
458 *αὐτὰ πρὸς ἅπαντας οὐδὲ τὰ * ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν,*
μή καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ
Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς
τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς
γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς, τά τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμυη-
μένον. ΜΕΝ. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα
καὶ οὐ πάνυ τι ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολ-
μητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυχρη-
μάτους καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον ὥσπερ τὴν Δανάην
φυλάττοντας — ΦΙΛ. μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦγαθὲ τὰ
δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως
ἀκούσαιμί σου, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι τῆς καθόδου ἐγένετο,
τίς δ' ὁ τῆς πορείας ἡγεμών, εἶθ' ἑξῆς ἅ τε εἶδες ἅ τε
ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε
μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. 3. ΜΕΝ.

μάτους G. *κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην*] *ὥσπερ τὴν δανάην κατάκλειστον* Φ. *ὦγαθὲ*] *ὦ ἀγαθὲ* Ω. *μάλιστ' ἂν*] *μάλιστα ἂν* ΩΦ. *τίς ἡ ἐπίνοιά* CΩΦML cum Thoma p. 194, 4. *τίς αἰτία* BOG. *ἥτις αἰτία* v, scilicet e c. 1: *τίς δ' ἡ αἰτία σοι* —;

σοι τῆς καθόδου BOG et v. *σου τῆς καθόδου* CΩΦML cum Thoma ibidem. at *σοι* cum Lehmanno et Bekkero revocavi.
τίς δ' ὁ ΩΦ. *τίς δαὶ ὁ* BO. *τίς δὲ ὁ* v. *εἶθ'* ΩΦ. *εἶτα* BO (ita O) G. *παρ' αὐτοῖς* ΩΦ et v. *παρ' αὐτῷ* O (ita O). *παρ' αὐτῶν* L. *γὰρ δὴ*] *δὴ* om Φ et pm Ω.

3. *τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς* CΩΦML. *τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν* BOG et v. *καὶ ὅθεν*] *καὶ* om Φ et pm Ω. *ὁρμήθην* a.

ἔτι δὲ καὶ μοιχ.] *καὶ* om Φ solus. *καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας* ΩΦ et v, quas sex voces om BOG. ego verba *καὶ δίκας* delevi. nam in vulgata istud *καὶ δίκας* prorsus languet. *ἐξε-*

ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις,
ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι
τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς
τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν,
ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις * 459
διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ
ἁρπαγὰς καὶ πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους,
πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ καὶ οὐ παρέργως
ἐκινούμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξά-
μην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία
τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν μήτε στα-
σιάζειν μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν
ἀμφιβολίᾳ οὐκ εἰδὼς ὅ τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
τοὺς θεοὺς ἄν ποτε μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλή-
λους ἡγούμην, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον,
οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία [τούτοις] παραινεῖν,
εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. 4. ἐπεὶ δὲ διηπόρουν,

λάσεις] *ἐλάσεις* BOG. *ἐνόμιζον* CΩΦML. *ἡγούμην* BOG et v, quod ex inferiore *ἡγούμην* natum est. *ἐκινούμην* CML et fortassis *Ω*. *ἐκινούμην* BOG et fortasse *Φ* et v. *μήτε στασιάζειν* om BOG. *καθεστήκειν* G. *οὐκ εἰδὼς* BOG et v. *μὴ εἰδὼς Φ*. *μηδὲ εἰδὼς* CΩL, quod ferri non potest. *τοὺς θεοὺς ἄν ποτε* BOΦG et v. *ἄν ποτε τοὺς θεοὺς* CML et (?) *Ω*, cui collocationi repugnant opposita: *οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας* —. *μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους ἡγούμην* CΩΦML. *ἡγούμην μοιχ. κ. στασ. πρὸς ἀλλήλους* (hoc ordine) BOG et v. vox *ἡγούμην* ex margine supra post *πάντα ταῦτα* male inserta est, hic autem non semel sed bis (modo ante *μοιχεῦσαι* modo ante *εἰ μὴ ὡς*) inserta ordinem verborum turbavit. *εἰ μὴ ὡς*] *ὡς εἰ μὴ ΩΦ*. *ἐγίγνωσκον* BCΩNGa. *ἐγίνωσκον* O (ita O) *Φ* et v. *τούτοις* add *ΩΦ* et v, om BOG idque Bekkero bene fuit suspectum. *ὑπελάμβανον* om BOG.

4. *διηπόρουν*] *ἠπόρουν* ML. *ἁπλῆν*] *ἀπλῆν Φ*. *ἁπαλὴν* CΩML. *βέβαιον* BOΦ et fortassis *Ω*. *βεβαίαν* v. *ὑποδεῖξαι*] *παραδεῖξαι* X et lemma scholii Graeviani. *μάλιστα* O (ita O) *ΩΦ* et v. sed om BG. *ἐπισκοπῶν* om *Φ*. decem verba *ὥστε* — *βίον* om BO, undecim *ὥστε* — *ἀμέλει* om G. *χρυσοῦν* *ΩΦ* et libri qui haec habent omnes. *χρυσὸν* emendavit Hemsterhusius, quod Bekkero, Dindorfio et Cobeto (V. L. p. 235) recte

ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ τι βούλοιντο καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βέβαιον ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ * βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ

probatum est. *οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον*] *οὗτοι τῶν ἰδιωτῶν τοῦτον τὸν βίον Φ.* *ῥυππῶντα* O. *ἐπιρραψῳδῶν τὰ*] *ἐρραψῳδοῦντα* L. *ἐρραψῴδουν τὰ Φ.* *ἐ..ραψωδοι.. τὰ* (cum rasura) *Ω.* *τοῦ Ἡσιόδου*] *Ἔργ.* v. 287 seq. *ἀδιάφορον*] *διάφορον* a.

ὁ δέ τις ἔμπαλιν BOGN. *ὁ δέ τις αὖ πάλιν ΩΦ* et v. *τὸν πλοῦτον* BOG et ita Bekker. *τὸν πλοῦτον αὐτὸν ΩΦ* et v. *ἀτόμους*] *ἀγομένους* lemma scholii Graeviani. *ἐναντίων* BΩΦM cum Hemsterhusio. *ἐναντίων* v. paullo post pro *ἐναντιωτάτων* libri aliquot habent *ἐναντίων*, quod ex margine in aliena sede positum non illuc sed ad locum pertinet nostrum, ut illic *ἐναντίων* male a Bekkero receptum sit, qui vir ad talia parum solet adtendere.

καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον BOVG et fortassis *Ω.* *καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον Φ* et v. *δεινῶν* mendosum esse per se viderunt et Hemsterhusius et (pone Porsoni Advers. p. 289) Jacobsius, qui vulgatam pro dittographia habuit: *ἀτοπώτατον* (superscr. *δεινό*).

ὅτι περὶ] *περὶ μὲν γάρ τοι ΩΦ*MLa, errore (ut bene Lehmannus) orto e superioribus: *περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου —.* *τῶν αὐτῶν ἐναντιώτατα ἕκαστος λέγων*] ita correxi. *τῶν ἐναντίων αὐτῶν λόγων* (omisso *ἕκαστος*) O (ita O). et *ἐναντίων* (pro *ἐναντιωτάτων*) etiam TBG, (de quo supra dixi ad v. *ἐναντίων*). *τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων ΩΦ* et v, quod absurdum est. nam philosophi ab Menippo consulti non de rebus maxime contrariis sed de eisdem rebus omnes disseruerant, tum de vita beata tum etiam de rerum natura, sed de his ipsis rebus non unum sed maxime contraria defenderant. nostrae correctioni et Augustani (O) scriptura favet et inprimis verba paullo inferiora: *τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι.* simili modo jam in Quaestt. L. p. 129 conjeceram adlato praeter alios loco gemino ex Icaromen. § 5 fin: *οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.* verum Cobetus in V. L. p. 144 servatis hic mendis vulgatae: *περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων* paullo post verba sanissima adgressus luce clarius esse dicit Lucianum in hunc modum scripsisse: *μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν* suaeque conjecturae subventuros sperat philosophos et dialecticos saniores. at istae

τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ
πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς * ἔπη 461
καὶ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δέ τις ἔμπαλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐναντιώτατα
ἕκαστος λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ * πιθανοὺς λόγους 462
ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτ' εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον ἄρτι μὲν ἐπινεύων ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. 5. πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο ἀλο-

mutationes ab nexu sententiarum procul abhorrent. ut enim dialecticus aliquando σιδηρόξυλον defenderit eandemque rem et calidam et frigidam esse dixerit: at nullus unquam philosophus in tali σιδηροξύλῳ vitam posuit beatam neque dixit finem bonorum esse et sectari labores et eosdem fugere. τῷ θερμὸν] τὸ θερμὸν CL. καὶ ταῦτ' Φ. καὶ ταῦτα ΟΩ et v. εἴη τι BONG et fortassis Ω. τι εἴη Φ et v. νυστάζουσιν G. τούτοις et Hemsterhusio et Bekkero male suspectum de hominibus rebusve vulgo notis dici solere non fugit Lehmannum, cujus exemplis adde Platonem c. his et ap. Photium s. Φάλαγξ et ap. Hermiam ad Plat. Phaedrum p. 90 ed. Ast.

5. πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο ἀλογώτερον BOG. πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο γελοιότερον N. ἔτι δὲ πολλῷ τούτων ἐκεῖνο ἀτοπώτερον Φ. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον Ω et v. γελοιότερον etiam TUVY. repugnant haec prioribus c. 4: καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον. h. l. γελοιότερον, quae scriptura id habet

γώτερον· *τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν
ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς
γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων ἑώρων ἀπρὶξ
ἐχομένους αὐτῶν καὶ περὶ τόκων διαφερομένους καὶ ἐπὶ
463 μισθῷ παιδεύοντας καὶ πάντα ἕνεκα τούτων * ὑπομέ-
νοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους αὐτῆς
ταύτης χάριν πάντα πράττοντας καὶ λέγοντας· ἡδονῆς
τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ
ταύτῃ προσηρτημένους. 6. σφαλεὶς οὖν καὶ τῆσδε τῆς

---

ut haec non jam repugnent, videtur esse correctoris, *ἀλογώτερον* autem *παρόραμα* est Luciani festinantis. alia ratio est Tulliani in Catilinam III c. 5 fin: ,ac mihi quidem, Quirites, quum illa certissima visa sunt argumenta — tum multo certiora illa —'. *αὐτῶν*] *αὑτῶν* BG. quinque verba *αὐτῶν — διαφερομένους* om BOG.

αὐτῆς ταύτης χάριν BOGVUN. *αὐτοῦ ταύτου* (sic) *χάριν* T. *αὐτῆς ταύτης ἕνεκα* CΩΦL. *αὐτῆς* (*αὐτοῖς* a) *ἕνεκα* v. *πάντα* CΩΦL et v. *τὰ πάντα* BOGVTUN, quod falsum est. *πράττοντας καὶ λέγοντας*] ita conjeci. *καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* BOGTN. *καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας* UV. *ἐπιτηδεύοντας* CΩΦL et v, quod e c. 5 init. temere sumtum est, ut *ἕνεκα* e superioribus: *ἕνεκα τούτων*. *μόνῃ ταύτῃ*] *μόνον ταύτης* BO. *ταύτης* solum G. *ταύτῃ μόνῃ* Φ.

6. *τῇδε* BONG. *ταύτης* ΩΦ et v. *ὅτι* BOG et v. *ἐπεὶ* CΩΦL. quinque verba *καὶ σφόδρα — διαβεβοημένων* om G solus, servat etiam Thomas s. *Διαβόητος* p. 97 R. *τἀληθὲς* ΩΦ et v. *τὸ ἀληθὲς* BO. *ἔτι* ΩΦ et v, sed om BOG. *ἕνεκα*] *ἕνεκεν* G. *ἐς*] *εἰς* Φ et pm Ω. *δ' αὐτοὺς* Φ et v. *δὲ αὐτοὺς* BOG. *ἐπῳδαῖς καὶ* ΩΦ. *ἐπῳδαῖς τε καὶ* BOG et v. at *τὲ καὶ* statim subsequitur. *ἄριστον οὖν*] *ἄριστον γοῦν* Φ. literas *παρά τινος τούτων δια* in marg. ab al. m. O (ita O). *συγγίγνομαι* BON. *συγγίνομαι* Φ et v. *δ' ἦν* G. *δὲ ἦν* OΩΦ et v. *Μιθροβαρζάνης*] *μιθροβαζάνης* BO (ita O), quod videri posset significare *Μιθροβουζάνης*, ut omnes libri ap. Arrian. Anab. I, 16, 5 et vulgo ap. Diodor. XVII, 21, nisi in hoc libello infra c. 9 med., c. 11 init. et c. 22 init. libri *μιθροβαρζάνης* tenerent, cui formae favet etiam simplex nomen, item Persicum *Βαρζάνης* ap. Diodor. II, 1 et Arrian. An. IV, 7, 1. quanquam infra c. 9 med. eodem modo variatur. ceterum qui hic falso nomine ,Mithrobarzanes' dicitur, is revera fuit Julianus pater, magus notissimus, sicuti nuper (De Necyom. p. 6) ostendi. *μόγις ἐπέτυχον* BOGCΩΦML. *μόλις ἔτυχον* v. *δεηθεὶς — καθηγήσασθαι*] Quaestt. L. p. 129.

*ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον ἠρέμα παραμυθού-
μενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι καὶ
τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοί ποτε δια-
γρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα
δεηθῆναί τινος τῶν μάγων τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν
καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς καὶ τελεταῖς
τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας * καὶ κατάγειν* 464
*ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν.
ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπρα-
ξάμενον τὴν κατάβασιν ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν
Βοιώτιον μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ,
τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρο-
νῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ
Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαί τινι τῶν Χαλδαίων
σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν
κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα
δ' ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύ-
σας μόγις ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισ-
θῷ, καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. * 7. παραλαβὼν δέ* 465

7. *δέ με*] *δή με Ω.* *εἴκοσιν*] *εἴκοσι Ω.* *κ'* G. *ἕλους*] *ἕλου* Cobetus V. L. p. 84. *κατάγων*] *καταγαγὼν Ω.* *ἕωθεν ἐπὶ τὸν εὐφράτην* CΩΦML. *ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν* BO (ita O) G et v. *πρὸς ἀνίσχοντα* CΩΦML. *πρὸς ἀνατέλλοντα* BOG. *προσανατέλλοντα* edd. veteres. *πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον* est etiam in Ver. Hist. I, 30 et De Morte Peregr. c. 39, similiter ap. Thucyd. II, 9: *πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα.* idem glossema *ἀνατέλλοντι* pro *ἀνίσχοντι* habet pars librorum in Ver. Hist. I, 6 et in Gallo c. 1. *ῥῆσίν τινα*] *τινα* om *Ω.* *ἧς*] *ἣν* a sola. *ἐπίτροχόν ΩΦ* et v. *ἐπιτρέχον* BO. *ἀσαφὲς* BOGCΩΦMNL et codex Bourdeloti et a d. *ἀσφαλὲς* bc aliaeque edd. *πλὴν ἐῴκει γε* BGN. *πλὴν ἐῴκει* O (ita O). *πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γε ΩΦ* et v. *τινας ΩΦ* et v. *τινας ἁγίους* (*ἁγείους* G) BONG. voces sacrae a scriba christiano inferciri solent, cujus rei exempla post alios Lobeckius in Aglaoph. p. 525 collegit. *δ' οὖν* CΩΦML. *γοῦν* BO (ita O) G et v. *τρὶς — ἀποπτύσας*] pro verbis *πρὸς τὸ πρόσωπον* Cobetus in V. L. p. 272 *εἰς τὸ πρόσωπον* mire coujecit adlato proverbio: *εἰς τὸν κόλπον πτύειν.* at magus Menippo haud quaquam ‚in faciem inspuit‘ (uti male vertit Gesner, non item Hemsterhusius), sed ter

με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε κατάγων ἕωθεν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ

---

exspuit ‚Menippum versus, non a tergo ejusdem‘ (*ἀντιπρόσωπος ὤν, οὐκ ἀντίνωτος*). tu vide de hoc ritu vel Apulejum De Magia c. 44: ‚in Thallo despuant‘ (non ‚in Thallum inspuant‘), Tibullum I, 2, 55 et Petronium c. 131, collato Theocrito II, 62 et VII, 127.

ἐπανῆγε πάλιν] ita correxi. *ἐπανήει πάλιν* ΟΩΦ diserte et libri omnes praeter unum C, qui habet *ἐπανήειν* cum Hemsterhusio. at hoc nominativo absoluto, *ἀποπτύσας ὁ μάγος ἐγὼ ἐπανήειν* attici non utuntur. deinde (praeterquam quod terram semper intuenti duce viae opus est) ab ipso mago locorum etiam gnaro Menippus h. l. ducendus est, sicuti paullo ante est *ἔλουε κατάγων* et infra *ἐπανάγει*, id quod contra Hemsterhusium ab Abreschio ad Aristaenet. p. 297 bene observatum est. *τῶν ἀπαντώντων* BVd et fortasse *Φ*. *τῶν ἀπαντώντων* bc aliaeque edd. *τῶν ἀπάντων* ΟΩGa. *προσβλέποντα*] ita correxi. libri *προσβλέπων*. at hoc de Menippo dicendum est, omninoque verbis *ἐπανῆγε — προσβλέποντα* respondent inferiora: *ἐπανάγει — ἀναποδίζοντα*. *μὲν ἦν ἡμῖν* (uti Bekker e conjectura) habet *Φ*. *μὲν ἡμῖν* BO (ita O) G et v. *ἦν ἡμῖν* CΩML. *ἐκάθηρέ τέ με καί*] *καθῆρέ τέ με καί* Ω. *ἐκάθηρε τε καὶ Φ*. *δᾳδὶ* BO (ita O) G et v. *δᾳδίοις* CΩΦML, qui error natus est e proximis: *ἄλλοις πλείοσιν ἅμα*, ut ex ipso Ω patet, qui ibi *ἅμα* bis habet, *ἄλλοις* non habet. tu vide inprimis Diphilum c. ap. Clementem Alex. Strom. VII p. 303 Sylb: ‚*Προιτίδας ἁγνίζων — δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ*‘, tum etiam Luc. Alex. c. 47 fin: *καθαῖρον — οὐχὶ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ* et Dionem Chrys. XLVIII p. 613 Emp: *περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ δᾳδί*. similia dedit Bergkius De Comoed. Ant. p. 239, quibus adde etiam Luc. Philops. c. 12: *θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον*. *σκίλλῃ*] *σκύλλῃ* G. *ἄλλοις πλείοσιν ἅμα*] *ἅμα πλείοσιν. ἅμα* Ω. *εἶτα ὅλον με*] *εἶτα με ὅλον* Ω. *εἶτα μὴ ὅλον Φ*. *περιελθών*] de hoc ritu Hemsterhusius cum alia bene comparavit tum Luc. Philops. c. 12: *περιελθὼν ἐς τρὶς —*. *φασμάτων* BOCΩΦML. *σφαλμάτων* N. *φανταομάτων* G et v. *ἐς*] *εἰς ΩΦ*. *τὸ λοιπὸν* BG pro *τολοιπόν*. *τὸ λ. — εἴχομεν*] ad hunc locum refer scholiastam ad Aeschyli Septem v. 97 (101) de dictione *ἀμφί τι ἔχειν* loquentis: *χρῶνται δὲ τούτῳ εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ οἱ ῥήτορες· καὶ μαρτυρεῖ ὁ Σύριος Λουκιανὸς λέγων· „ἔπειτ' ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.“* qui *ἔπειτ'* pro his *τὸ λοιπόν* mero scripsit memoriae errore.

φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας ἐπανῄει πάλιν οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέποντα. καὶ σιτία μὲν ἦν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας * νύκτας 466
ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. 8. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἐνέδυ στολὴν τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. * ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ 467
συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο [κἀμέ,] εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν δια-

8. μαγικὴν] μαντικὴν L. τιν' ἐνέδυ Hemsterhusius e coniectura. τιν' ἔδυ v. τινα ἐνέδυ BOGCΩΦML, omnes recens collati. τουτοισὶ] τούτοισι error Reitzianae. προσέτι] πρὸς ἔτι B. παρεκελεύσατο] παρεκελεύσατο μὲ Φ. παρεσκευάσατο a. μὲν μὴ] μὲν om BOG. δὴ τί] δή τοι O (ita O). πρόδηλόν γε τοῦτο BO (ita O) G et v. πρόδηλον τοῦτό γε CΩΦL, quod non erat probandum. vide D. Mort. IX, 3: καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ —. ἐς ᾅδου] εἰς ᾅδου ΩΦ. κατεληλύθησαν G. κατεληλύθεισαν M. ἡγεῖτο κἀμὲ, εἴ με] ita correxi. libri ἡγεῖτο εἴ με. unde Marcilius scripturam ἡγεῖται τόν με hauserit, nescio. καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν om Φ. pro eis habent καὶ ἀκωλύτως ἂν παρελθεῖν BO, καὶ ἀκωλύτως διελθεῖν Ω.

λαθεῖν καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. 9. ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατον καὶ ἄλλ' ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν
468 ἅπαντα τὰ * παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ, εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης)
469 βόθρον τε * ὠρυξάμεθα καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν καὶ τὸ αἷμα περὶ αὐτὸν ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καομένην ἔχων οὐκέτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμ-

---

9. *ὑπέφαινεν*] *ὑπέφηνεν* BO. vide Boissonadium ad Eunapium I p. 247. *δ' αὐτῷ*] *δὲ αὐτῷ* Φ. *μελίκρατον* CΩΦL. *μελίκρατα* O et v. Solanus collato Od. λ', 27 *μελίκρατον* h. l. conjecerat, cui Piersonus ad Moer. p. 255 Euripideum in Oreste v. 115 *μελίκρατα* opposuit. *ἄλλ' ὅσα* B. *ἄλλα ὅσα* OΩΦ et v. *ἄλλ' ὅσα* est etiam in Toxar. c. 19, sed *τἄλλα ὅσα* in Piscat. c. 35, tum *τἄλλα* (var. lect. *ἄλλα*) *ὁπόσα* in Saturnal. c. 1 et *τὰ μὲν ἄλλα — ὁπόσα* Saturnal. c. 11. *ἐμβαλόμενοι*] *ἐμβαλλόμενοι* BO (ita O) Φ. *ἅπαντα* om BOG. *βαίνομεν — χέοντες*] totus ex Od. λ', 5. cf. Od. κ', 409 et v. 570. *δ'*] *δὲ* BΦ. *ἐσεπλεύσαμεν ἐς*] *εἰσεπλεύσαμεν εἰς* ΩΦ. *καὶ τὴν*] *καὶ εἰς τὴν* CLM. *ἐς ἣν*] *εἰς ἣν* ΩΦ. *ἐς ὃ ἀποβάντες* O et v. *εἰς ὃ ἀποβάντες* Φ. *εἰς ὃ δὴ ἀποβάντες* CL et fortassis Ω. *Μιθροβαρζάνης*] *μιθροβαζάνης* O (ita O). vide supra ad c. 6. *ἐσφάξαμεν*] *κατεσφάξαμεν* CΩΦL. *περὶ αὐτὸν* CΩΦM. *περὶ τὸν βόθρον* O et v. *καομένην* pro *καιομένην* Dindorfius. *οὐκ ἔτ'*] *οὐκέτι* Ω. *ὡς οἷός τε ἦν*] *ὡς οἷόν τε ἦν* CΦLa. *ἐριννύας* B. *ἐριννὺς* Φ. *Ἐριννύας* v. *καὶ ἐπαινὴν* C et (?) ΩΦ cum Vorstio et Graevio. *καὶ ἐπεινὴν* a. *καὶ αἰπαίνην* O (ita O). *καιπεινὴν* T. *καὶ αἰπεινὴν* BVGMNLbcd. verba *καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν* hemistichium sunt Homericum. *Περσεφόνειαν*] *φερσεφόνειαν* BON. *ἅμα βαρβαρικὰ* O et v. *ἅμα καὶ βαρβαρικὰ* CΩΦL. *ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα*] *πολυσύλλαβα*[β] *καὶ*[α] *ἄσημα ὀνόματα*[γ] O (ita O).

μέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο καὶ Ποινὰς καὶ Ἐρινύας,

καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

* παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. 10. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφὲς ἦν καὶ σκυθρωπόν·

ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς.

κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, ἡ λίμνη καὶ ὁ Πυριφλεγέθων καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρο-

10. πάντα ἐκ. BO (ita O) G et v. ἅπαντα ἐκ. CΩΦM. caeterum vide Quaestt. L. p. 69. ἀνερρήγνυτο] ἐρρήγνυτο G. καὶ ἡ ὑλακὴ] καὶ ὑλακὴ BO (ita O) GΩΦ, unde possis verbis τοῦ Κερβέρου deletis: καὶ ὑλακὴ πόρρωθεν ἠκούετο. πόρρωθεν] καὶ πόρρωθεν C solus. ὑπερκάτηφες ἦν καὶ σκυθρωπὸν BOG et v. κατηφὲς καὶ σκυθρωπὸν ἦν CΩΦML. ἔδδεισεν] ἔδεισεν Ω. ἔδδεισε G. ἔδδεισον O. totus est Homeri Il. υ', 61. τὰ πλεῖστα, ἡ λίμνη] ita conjeci. libri τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη —. vide Philopseud. c. 24: ἑώρων τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα —. μικροῦ BOGVCΩΦTUYMNL. μικρῷ nbc aliaeque edd. mortuum jocose dicit τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν quasi vivum scilicet. idem jocus est in Arist. Ran. v. 1010 (1012). τοῦ δέους] τοῦ φόβου CΩL. μέν τι BOGΩΦMNVd p. μέντοι pleraeque edd. ante Schmiederum. καὶ παρεκίνησε om G solus. παραχρῆμα in O dicitur deesse. pro eo παρὰ χρῆμα B. ἐκηλήθη CΩΦ (ita Φ) ML. ἐκοιμήθη O et v. ἀφικόμεθα CΩΦML. ἤλθομεν O et v. οὐδ'] οὐδὲ ΩΦ. πλῆρες ἤδη CΩML. ἤδη πλῆρες BOG et fortasse Φ. πορθμεῖον] πόρθμιον pr m Ω. quatuor verba τραυματίαι — ἐπέπλεον om BOG. ἐμοὶ δοκεῖν] ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ΩΦ. ἔκ τινος πολέμου] e bello Parthico a. 162—165 gesto: ut Necyomantiam anno fere 164 scriptam esse oporteat. ἐσεδέξατό με ἄσμενος καὶ διεπόρθμευσέ τε] ita vocem ἄσμενος codicum ductu ego transposui. ἐσεδέξατό με (τε pro με B) ἄσμενος caeteris omissis BO (ita O) GN. εἰσεδέξατο καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως ΩΦ. ἀσμένως (pro ἄσμενος) etiam M. ἐσεδέξατό (ἐκδέξατό a) με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος a et v. caeterum saepe attici his ipsis verbis ἄσμενός μ' ἐδέξατο utuntur. καὶ ἀποβᾶσι] καὶ ἀποβὰς CΦ et pm Ω. διεσήμηνε BOGCΩΦN. διεσήμαινε v.

μεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους, ὁ δὲ Κέρ-
βερος ὑλάκτησε μέν τι καὶ παρεκίνησε, ταχὺ δέ μου
κρούσαντος τὴν λύραν παραχρῆμα ἐκηλήθη ὑπὸ τοῦ
μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ
μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλῆρες ἤδη τὸ πορθ-
μεῖον καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες
ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ
471 ἄλλο τι συντετριμμένος, * ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέ-
μου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς
εἶδε τὴν λεοντῆν οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσε-
δέξατό με ἄσμενος καὶ διεπόρθμευσέ τε καὶ ἀποβᾶσι
διεσήμηνε τὴν ἀτραπόν. 11. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ,

---

11. δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ BΩ. ἔνθα δὴ] ἐνθάδε δὴ Ω. ἐνθάδε δὲ Φ. περιεπέτοντο ΩΦ et v. περιεπέταντο BO. περιέποντο G. τετριγυῖαι] τετρυγυῖαι ΦG. αἱ σκιαὶ] αἱ σκναὶ a. αἱ ψυχαὶ Φ, quocum confer Il. Ψ, 100 sq. et Od. ω', 5. κατολίγον G. κατόπιν Φ. παραγιγνόμεθα Dindorfius. παραγινόμεθα BOG. παρεγενόμεθα ΩΦ et v. Μίνωος CΩΦML, quod magis Lucianeum est. Μίνω O et v. παρειστήκεσαν CML. παρεστήκεσαν ΩΦ. παρειστήκεισαν O et v. καὶ ἀλάστορες καὶ ἐρινύες B. καὶ ἀλάστορες καὶ Ἐριννύες v. καὶ ἐριννύες καὶ ἀλάστορες Φ. ἐτέρωθε Ω. ἐτέρωθι CML. τινες om BOG. ἐφεξῆς] ἑξῆς BOG. μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι] τελῶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ Ω. μοιχοὶ καὶ τελῶναι καὶ πορνοβοσκοὶ Φ.

καὶ τοιοῦτος BO (ita O) G et v. καὶ ὁ τοιοῦτος CΩΦL malo.

οἵ τε πλούσιοι] οἱ πλούσιοι ΩΦ. πλούσιοι G. κόρακα] σκύλακα Hemsterhusius, cui Lohmannus vocem κλοιόν bene opposuit, quorum utrumque fuit collare. at κόρακα fortasse corruptum est: hic enim tormenti genus exspectamus. atqui κόραξ sive γέρανος machina fuit bellica, de qua vide vel Vitruvium De Architect. X, 13, 3. ἑωρῶμέν τε] τε om BO (ita O) G. τὰ γινόμενα Φ. σκιὰς ἀπὸ] ἀπὸ delendum puto, ut natum ex inferiore illo: ἀπὸ τῶν σωμάτων. vitium ipsum Hemsterhusius quoque perspexit conjecitque aut: ἀποτεινομένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, aut: ἀποτελουμένας σκιὰς ὑπὸ τῶν σωμάτων. ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν B semper. καὶ καταμαρτυροῦσι om ΩΦ. ἡμῖν om BOG.

σφόδρα ἀξιόπιστοι Lohmannus partim cum Guyeto et Schmiedero. σφόδρα τινὲς ἀξιόπιστοι BOG. σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι ΩΦ et v. cave istuc τινές teneas, quod BOG h. l. illi quidem servant, sed iidem τινές male delent supra non post καινοί sed post πολλοί: illuc igitur τινές pertinet non ad locum nostrum.

προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν
ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνού-
μεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ περιεπέτοντο
ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ
προϊόντες παραγιγνόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνωος δικα-
στήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ
καθήμενος, παρειστήκεσαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλάστο-
ρες καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες
ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοι-
χοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι καὶ κόλακες καὶ συκο-
φάνται καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ
βίῳ. χωρὶς δὲ * οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσ- 472
ῄεσαν ὠχροὶ καὶ προγάστορες καὶ ποδαγροί, κλοιὸν
ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος.
ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα καὶ
ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων· κατηγόρουν δὲ αὐτῶν
καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. *ΦΙΛ.* τίνες οὗτοι,
πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. *MEN.*
οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας
σκιὰς [ἀπὸ] τῶν σωμάτων; *ΦΙΛ.* πάνυ μὲν οὖν.
MEN. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγ-
μένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα ἀξιόπιστοι
δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι
ἀπὸ τῶν σωμάτων. 12. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξε-

---

nec vero atticum est *τινὲς ἀξιόπιστοι* pro usitato: *ἀξιόπιστοί τινες*, uti modo praecessit: *καινοί τινες* —. *δοκοῦσι* a. *συνοῦσαι* BO (ita O) G et v. *ξυνοῦσαι* CΩΦM. *ἀπὸ τῶν σωμάτων* BOG. *τῶν σωμάτων* ΩΦ et v. vide nos ad verba superiora: *σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων*.

12. *ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον*] malim *ἐξετάζων ἕκαστον ἀπέπεμπεν*. *ἐς*] *εἰς* Ω. *τῶν* om G. *καταξίαν* Φ. *πλούτοις* BOGΦ et v. *πλούτῳ* CΩML. *καὶ προσκυνεῖσθαι*] *καὶ* om Ω. *περιμενόντων*] *περιμένων* Ω. *ἀλαζονείαν αὐτῶν*] *αὐτῶν ἀλαζονείαν* L. *ἐκεῖνα πάντα*] *πάντα ἐκεῖνα* Ω. *πλούτους*] *πλοῦτον* N. *γυμνοὶ*] *καὶ γυμνοὶ* O (ita O). *παρειστήκεσαν* CΩM. *παρειστήκεισαν* OΦ et v. *ὥστε*] *ὥστ'* Ω. *ταῦθ' ὁρῶν* v. *ταῦτα ὁρῶν* BOGCΩΦ. *προιὼν ἂν*] *ἂν* om Φ. *ἐφύσα*

τάξων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον
473 δίκην * ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες παρειστήκεσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν προθύρων παρειστήκεσαν τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
474 οἰκετῶν. * ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις ἢ περίχρυσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, εἰ τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες· 13. τῷ δὲ Μίνῳ

τότε ΟΦ et v. ἐφύσατο (ἐφυσᾶτο Ω) τότε CΩML. ἐφύσσας τότε G. πολλοὶ μὲν ἕωθεν] ἕωθεν πολλοὶ μὲν BO (ita O) G. προθύρων BOGNTUVYd. πυλώνων Ω et v. sed Φ ita: ἕωθεν παρειστήκεισαν ἐπὶ τῶν πυλώνων (ὸν, α superscr.). παρειστήκεσαν CL. παρεστήκεσαν Ω. παρειστήκεισαν ΩΦ et v. αὐτοῦ] αὐτῶν BOG. ἀποκλειόμενοι ΩΦ et v. ἀποσειόμενοι BOGTVYd. μόγις] μόλις ΩΦ. εἰ τὸ στ.] Dindorfius (in ed. Paris.). ἢ το στ. BOG. ἢν τὸ στ. ΩΦ et v. δοίη om BOG. ἐκεῖνοι libri omnes. ἐκεῖνο Reitziana per errorem. οὖν om G.

13. Μίνῳ Φ. μίνω OG. Μίνωϊ v. καὶ πρὸς] καὶ om Ω. ἐδικάσθη δίκη O (ita O) ΩΦ et v. δίκη om B et ubi δίκη ad μία τις adscriptum G. hinc Jacobitius vocem δίκη delet collato Bis Accus. c. 7 fin. τὸν γὰρ BOG. τὸν γάρ τοι ΩΦ et v. πολλὰ καὶ ἀνόσια O (ita O) et v. πολλά τε καὶ ἀνόσια G. πολλά τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια CΩML. πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια Φ. ὑπό τε Δίωνος] ὑπὸ τοῦ δίωνος N. καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς Gronovius pater. καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς Ω et v (de Φ parum con-

μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη [δίκη·] τὸν γὰρ Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προτεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. 14. *ἀποστάντες δ' ἡμεῖς τοῦ δικαστη-*

---

stat). *καὶ ὑπό τινων ἄλλων* O. *καί τινων ἄλλων* BG (scil. interpolatio est correctoris). quinque verba *καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα* om N. libri *προσδεθέντα*, quod ego olim frustra defenderam conlato Horatio Od. I, 27, 23, quum Solani conjecturam *παραδοθέντα* recte improbassem. postea vidi Lucianum *προτεθέντα* scripsisse, quocum Lucian. Demonact. c. 66 *βορὰν προτεθῆναι* contuli. eodem modo Seager correxit non minus apte comparato Soph. Ajac. v. 1294. *αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων* ΩΦ et v. *αὐτὸν πεπαιδευμένοις* BOGN.

14. *δ' ἡμεῖς* Bekker. libri *δὲ ὅμως* (*δ' ὅμως* G), quod corruptum esse Jacobsius viderat. nasci autem potuit e l. superiore c. 10: *κατελθόντες δ' ὅμως.* *ὦ φίλε*] *ὦ φιλότης* ΩΦ, quod probarem, nisi sumtum videretur e c. 1 fin: *ὦ φιλότης, χρειώ —.* *καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν* BO (ita O) GCΩΦN. *ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν* v. *ἐδάρδαπτεν* BOGCΩΦML. *ἐδάρδαπτε* v. *δὲ ἅμα* Φ cum Jacobitio. *τε ἅμα* v. *πλούσιοι πτωχοὶ* BO (ita O) G. *πλούσιοι καὶ πτωχοὶ* CΩΦML. *δὲ αὐτῶν* BO et v. *δ' αὐτῶν* G. *δὲ τῶν κατεγνωσμένων* (*καταγνωσμένων* Φ) CΩΦML. *καὶ* om Φ (ita Φ), servant O et caeteri. *ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες*] *ἐγνωρίσα-* το *μέν γε ἰδόντες* CΩL. *ἐγνωρίσαμέν τε ἰδόντες* Φ. *ἐνεκαλύπτοντε* Ω. *εἰ δὲ*] rasura in Ω. *δουλοπρεπές τι καὶ* BGΩΦUYVd (de CMNL non constat). *δουλοπρεπές τε καὶ* v. *δουλοπρεπῶς καὶ* O. *ἡμιτέλεια*] *ἡμῖν τέλεια* O. *ἡμητέλεια* a. *κακῶν*] *καιρῶν* lemma scholii. *ἐδίδοτο* CΩΦML lemma scholii. *ἐδέδοτο* O et v. *διαναπαυόμενοι* BOGCΩΦNMLTed. *ἀναπαυόμενοι* ab. *τὸν* (ante *Ἰξίονα*) om BOG. *Ἰξίονα* BOGΩΦ. *Ἠξίονα* edd. vett. *χαλεπῶς τε ἔχοντα* CΦML. *χαλεπῶς ἔχοντα* v et fortassis Ω. *χαλεπῶς ἔχοντα* om BOG, qui h. l. (ut supra c. 13 in verbis *ὑπὸ τῆς σκιᾶς*) correctoris manum sensisse videntur, ut haec verba delere vix liceat. immo pro *χαλεπῶς τε ἔχοντα* correxi: *χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα* ex Od. λ', 582 de hoc ipso Tantalo et rursus ibid. v. 593 de hoc ipso Sisypho. sane ipse Pseudhomerus more suo

475 ρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ *
φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν·
μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο καὶ οἰμωγὴ τῶν
ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων καὶ στρέβλαι καὶ κύφωνες
καὶ τροχοί· καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε καὶ ὁ Κέρβερος
ἐδάρδαπτεν. ἐκολάζοντο δὲ ἅμα πάντες, βασιλεῖς δοῦ-
λοι, σατράπαι πένητες, πλούσιοι πτωχοί· καὶ μετέμελε
πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρί-
σαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκό-
των· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο, εἰ δὲ καὶ
προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν,
καὶ ταῦτα πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπται παρὰ
τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν
ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν
κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Σίσυφον
476 καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον * χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα, καὶ
τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις, ὅσον ἔκειτο τόπον
ἐπέχων ἀγροῦ. 15. διελθόντες δὲ καὶ τούτους ἐς τὸ

---

scripsisse videtur: *κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα*, sed Lucianus in suo Homeri exemplari vulgatam *χαλέπ'* legerat et eandem jam antea Crates ibidem legerat ap. Diogenem Laert. II, 11 § 118 in hac parodia: *καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα.* libri *Ἡράκλεις, ὅοος· ἔκειτο γὰρ* (ita ΩΦ et v. *ἔκειτο γοῦν* BOCML. *ἔκειτό γ' οὖν* G) *τόπον*, inepte: nam verba *τόπον ἀγροῦ* nihil significant. et pro *ὅοος* quidem Jac. Gronovius bene correxit *ὅσον*, qui etiam istuc *γοῦν* delere debebat, quod ad verba proxima spectat *διελθόντες δέ*, ubi alii legerant *διελθόντες γοῦν* (vel potius *δ' οὖν*). hinc ego scripsi: *Ἡράκλεις, ὅσον ἔκειτο τόπον* —. nam haec demum adcurate respondent Homericis de hoc ipso Tityo Od. λ', 577: *ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.*

15. *διελθόντες δέ*] vide supra ad c. 14 fin. *Ἀχερούσιον*] *ἀχαιρούσιον* BO. *τε* post *ἡμιθέους* om G. *ἡρωΐνας*] *ἡρωΐδας* ΩΦ, fortassis recte. *ἡρῴνας* Dindorfius attice. *καὶ κατὰ φῦλα* CΩΦML. *καὶ φῦλα* G et ut videtur O et v. *δ' ἔτι νεαλεῖς* CΩΦML. *δὲ νεαλεῖς* O (ita O) et v. *τοὺς αἰγυπτίους αὐτῶν* CΩΦML. *τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς* O et v. vide Quaestt. Luc. p. 131 et Praefat. p. XXV et adde D. Mort. XX, 1, Charonem c. 15, Icaromenipp. c. 31 et c. 32 init. atque Thucydid. II, 37. *διαγιγνώσκειν* OC. *διαγινώσκειν* Φ et v. *οὐ πάνυ τι*] *τι* om Φ. *γίγνονται* BOGC.

πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον, εὑρίσκομέν τε αὐτό-
θι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας καὶ τὸν ἄλλον
ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φῦλα διαιτω-
μένους, τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας καὶ
ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς καὶ
συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν διὰ
τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν
ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς
ἀλλήλοις γίγνονται ὅμοιοι τῶν ὀστῶν γεγυμνωμένων·
πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγι-
γνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄση-
μοι καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν * παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. 477
ἀμέλει πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων καὶ πάντων
ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων καὶ γυμ-
νοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων ἠπόρουν πρὸς ἐμαυ-
τόν, ᾧτινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ
Νιρέως ἢ τὸν Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως ἢ Πυρ-
ρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ
ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ'
ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα καὶ ὑπ'
οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. 16. τοιγάρτοι

γίνονται Φ et v. ὀστῶν BO (ita O). ὀστέων ΩΦ et v. πλὴν μόγις καὶ BO (sec m) et G et v. πλὴν ἀλλὰ μόγις τε καὶ CΩML. πλὴν ἀλλὰ μόλις γε καὶ Φ. duodecim verba πλὴν — ἀλλήλοις in contextu omissa sec man in marg habet O. διαπολλοῦ G. ἐγιγνώσκομεν BOCΩML. ἐγινώσκομεν Φ et v. δ' ἐπ'] δὲ ἐπ' BΩΦ. ἐπ' ἀλλήλοις] ἐπάλληλοι ΩΦ. ἐπ' ἀλλήλοι (sic) CL. ἀμαυροὶ] καὶ ἀμαυροὶ CΩL. ἀμέλει ΩΦ et v. ὥστε BOGTUVYd. ὥστε ἀμέλει c. σκελετῶν ΩΦ et scholiastes et v. sed om BOG.
ὁμοίως ΩΦa. ὅμοιον BOG. ὁμοίων v, verum Hemsterhusius vidit in adnotatione. nolim scribere: καὶ πάντων ὁμοίων καὶ φοβερόν τι καὶ —. asyndeton vulgatae vitiosum est. φοβερόν] καὶ φοβερὸν BOGN. φοβερόν τε καὶ] τι om Φ. τόν Ἶρον BOG itaque et Bekker et Dindorfius. τὸν μεταίτην Ἶρον ΩΦ et v. vide Charonem c. 22 et inprimis Navig. c. 24 init. varr. lect.
τὰ ὀστᾶ] τὰ om BOGN.
16. ἐδόκει μοι BO (ita O) G et v. μοι ἐδόκει CΩΦL. μακρᾷ] μικρᾷ CΩML. χορηγεῖν δὲ] χορηγεῖν (χωρηγεῖν Φ) τε CΩΦML. πομπευταῖς BOGNTUVYd. πομπεύταις c. πομπεύ-

ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς
478 *τὰ σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα,* * *εἰ τύχοι, βασιλικῶς ἐνεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους παραδοῦσα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι ἔδει γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέ-*

ουσι ΩΦ et v. *τὰ σχήματα* CΩΦML. *σχήματα* O et v. *εἰ τύχοι* BOCΦΩM et pr m L. *ἡ τύχη* v et m sec L. *ἐσκεύασε* TY. *διεσκεύασε* v et fortassis OΩΦ. *ἐνεσκεύασε* olim correxi in Quaestt. L. p. 322 probante Cobeto V. L. p. 163. *περιέθηκε*] *περιέθηκεν* Ω. *παντοδαπὴν*] *παντοδαπὴ* Ω. *οἶμαι δεῖ γενέσθαι* VTN et Ω. *οἶμαι δὴ γενέσθαι* BOG. *οἶμαι δεῖν γενέσθαι* ΦY et v. ego *οἶμαι ἔδει γενέσθαι* olim correxi collato loco De Morte Peregr. c. 36 init. eodemque modo scribi Lehmannus voluit. *γενέσθαι*] *γίνεσθαι* Y. *δὲ καὶ διὰ* BOGCΩNML. *δὲ διὰ* v et fortasse Φ. *μεταμφιάσασα* G solus. *τὴν οἰκέτου* CΩML. *τὴν τοῦ οἰκέτου* OΦ et v. *καὶ αἰχμαλώτου* add ΩΦ et v, sed om BOG, male. *σκευὴν* OΩ et v. *στολὴν* Φ. *τὴν τοῦ* BOCΩML. *τὴν* Φ et v. *μετενέδυσε* BOGΩΦ. *μετενέδησε* abc. *δ' ὁ* Ω et v. *δὲ ὁ* BCΦ. *ὁ* G. *ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται* (*γίγνεσθαι* BOG) *μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων* (*διαφέρειν* B) BOG et v. *ἐγένοντο οἷοί περ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντες* CΩM et *διαφέροντες* etiam L. *ἐγένετο οἷός περ ἦν πρὸ τοῦ γενέσθαι μηδέν τι τοῦ* (sic) *πλησίον διαφέρων* Φ. *ὅσπερ ἦν* pro *ὥσπερ ἦν* (quod nasci potuit ex inferiore *ὥσπερ οἰκείων*) in Quaestt L. p. 35 correxi. *δ' ὑπ'*] *δὲ ὑπ'* BGΩΦL. *ἄχθονταί τε* BOGCΩNML. *ἄχθονταί γε* v et fortasse Φ. *ἀγανακτοῦσι* Ω. *δέ σε καὶ* BOGY. *δὲ καὶ* ΩΦ et v. *τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς*] *τῶν* om BOG, quod utique servandum est. vide Schaeferum Mel. Cr. p. 27 et Bastium Appendice Ep. Cr. p. IV sq. *ἑωρακέναι*] *ἑωρακέναι σε*

δυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι,
ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα
ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα
μετὰ τοῦ σώματος ὅσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται μηδὲν
τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπει-
δὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί
τε καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥσπερ * οἰκείων τινῶν στερισκό- 479
μενοι καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες.
οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι
τοὺς τραγικοὺς τούτους ὑποκριτὰς, πρὸς τὰς χρείας τῶν
δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγ-
νομένους ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι,
μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ
Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος μετ' ὀλίγον οἰκέτης προ-
ῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας
ἔχοντος τοῦ δράματος ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν
τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα καὶ τὸ προσωπεῖον
ἀποθέμενος καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν πένης καὶ
ταπεινὸς περίεισιν, οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως οὐδὲ

Φ et codex R apud Solanum. τούτους ὑποκριτὰς ΦL. ὑποκριτὰς τούτους v. ὑποκριτὰς (omisso τούτους) BOGΩ. γιγνομένους] γινομένους Φ. προῆλθεν] προσῆλθεν G. καὶ καταβὰς] καὶ om Ω. περίεισιν CΩΦML. περιέρχεται v et fortassis O. περίεισιν ut Lucianeum hic defendit Struvius L. L. p. 209, quocum confer Hermannum ad Soph. Electr. 21. nam Schaefer ad Demosth. II p. 510 de atticis disputat. οὐκέτ' pro οὐκ ἔτ' ΦG. σάτυρος θεογείτονος BO (ita O) G. σάτυρος ὁ θεογείτονος Ω et fortasse Φ. Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος v. Polum nobilem tragoedum (de quo Gellius N. A. VI, 5) etiam comoedias egisse scholiastes ad Luc. Jov. Trag. c. 3 (IV p. 172) mero scripsit errore. immo Athenis et poetae alii tragici fuerunt alii comici (ut recte Meinekius Hist. Com. p. 503) et histriones alii tragoedias comoedias alii actitarunt. at Satyrus, quem Plutarchus in Vit. Demosth. c. 7 sic adpellavit: Σάτυρον τὸν ὑποκριτὴν, tragoedus fuisse et nostro loco dicitur et in Jove Trag. c. 3 et c. 41. contra Satyrum Demostheni aequalem ipse Demosthenes De Falsa Legat. § 193 his verbis descripsit: Σάτυρον τουτονὶ τὸν κωμικὸν ὑποκριτήν. qua re motus J. Jonsius Satyrum tragoedum ab comoedo cognomine putavit discernendum esse.

Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς
480 *τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.* * 17. *ΦΙΛ. εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς καὶ στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν ἐθεάσω τὸν Μαύσωλον αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὸς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν,*

---

17. *εἰπέ μοι* O et v. *εἰπὲ δέ μοι* CΩΦ. *τάφους* om CΩ. *εἰ γοῦν* BOGTUVc et (?) Ω. *εἰ γὰρ* Φ et v. *μαύσωλον* BG. *Μαυσωλὸν* v. *κᾶρα* BO (ita O). *Κάρα* v. *εὖ οἶδα οὐκ* BOG. *εὖ οἶδα ὅτι οὐκ* ΩΦ et v. vide varr. lect. D. Deor. XX, 13 fin. et inprimis Menandrum ap. A. Gellium N. A. II, 23: *πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις,* | *εὖ οἶδα* et Hipparchum c. ap. Athen. XI p. 477 f: *οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ.* *ταπεινὸς* BOCΩTVUY. *ταπεινῶς* ΦML et v. *ἔρριπτο*] *ἔκειτο* ΩML. *παρ' ὅσον*] *παρόσον* Φ. *δίδωσι δὲ τὸ*] *δίδωσι τὸ* O (ita O). *ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι*] *κατακεῖσθαι ἀγαπῶντα* Ω. *ἐγέλασας* CΩΦML. *ἐγέλας* O et v. *βασιλέας* O et v. *βασιλεῖς* CΩΦML. *ἐν γωνιδίῳ*] *ἐν γωνίαι* Ω. *ἀκούμενος* OΦ et diserte Thomas p. 2, 13. *ἀσκούμενος* GL. *ἀ.κούμενος* Ω. *σαθρὰ* ΩΦ et v cum Thoma l. l. *σαπρὰ* BOG. mihi Philippus e rege sutor veteramentarius ab aliquo comico videtur sumtus esse, velut ab Antiphane vel Heraclide, quorum ille ap. Zenobium VI, 34, hic autem ap. Athen. XII p. 533, e Addaeum cognomine *Ἀλεκτρυόνα* sub Philippo ducem iuriscrunt. nam scholiastae explicationem e toto scholio patet nullo historiae niti fundamento. in Philippum noster etiam D. Mort. XIV, 3 init. et Justinus VIII, 6 invehuntur. nota sunt et Demosthenis (velut In Philippum III § 31 p. 119 R.) et vero etiam Theopompi in Philippum male dicta ap. Athen. IV p. 167, a–c; VI p. 260, a–f; p. 261, a; X p. 435, a–c. caeterum ab Amyntiano Photii Bibl. cod. 131 p. 97 B. hic Philippus cum Augusto conlatus erat fortassis ob ea vitia, quae Tacitus Annal. I, 10 in Augusto reprehendit. *ταῖς*] *τοῖς* G. *Πολυκράτας* BOGΩL. *Πολυκράτεις* v et fortasse Φ. Dindorfius vetere scriptura bene revocata Platonem *Σωκράτας* et *Ἀριστοφάνας* dixisse ostendit collato Buttmanno Gr. Gr. vol. I p. 210 ed. prim.

τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβα-
ρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γάρ,
ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγα-
πῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον.
πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ ἐθεάσω τοὺς
παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ'
αὐτοῖς καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας ἢ τὰ
πρῶτα * διδάσκοντας γράμματα καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος 481
ὑβριζομένους καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν
ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακε-
δόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς
ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος
τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους
ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω
καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτας. 18. ΦΙΛ. ἄτοπα διηγῇ
τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ
Σωκράτης ἔπραττε καὶ Διογένης καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν
σοφῶν; ΜΕΝ. ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται
διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ
Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός.
ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρ-
μακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ
καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν· * ἀκούων δὲ οἰμωζόν- 482
των αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων
γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακεί-
μενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς

18. τί δὲ] τί δαὶ BOG. Διογένης] ὁ διογένης Ω. σοφῶν σοφιστῶν G. περιέρχεται O et v. περίεισι ΩΦML. ἅπαντας] πάντας Φ. σύνεισι] σύνεστι ΩM. δ'] δὲ B. Νέστωρ] ὁ νέστωρ Φ. ἐπεφύσητο BOGYΩΦd. ἐπεφύσσητο abc. αὐτῷ ΩΦ et fortassis O et v, sed om BG. παροικεῖ v. παραοικεῖ O. συμπαρῴκει ΩΦ. συμπαρῳκεῖ (?) ML. σαρδαναπάλλῳ BO (ita O) et fortassis Ω. Σαρδαναπάλῳ Φ et v. ἀσυρίῳ OG. ἀναμετρουμένων] ἀναμετρούντων TRc. ὕπτιος κατακείμενος] κατακείμενος ὕπτιος BO (ita O), male. Διογένην] διογένη BΦ.

οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄν-
δρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διο-
γένην. 19. *ΦΙΛ.* ταυτὶ μὲν ἱκανῶς· τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλου-
σίων. *ΜΕΝ.* εὖ γε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανή-
θην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς
προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμ-
φερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας ἀναμίξας
ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τῶν
ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον
δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
483 πολλὰ * καὶ δεινά, βία καὶ ἀλαζονεία καὶ ὑπεροψία
καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω
ψήφισμα τοιοῦτον. *ΨΗΦΙΣΜΑ.* 20. ἐπειδὴ πολλὰ
καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἁρπά-

---

19. *τί δὲ*] *τί δαὶ* BOG. ante *περὶ τούτου* verba *ἐν ἀρχῇ* repetunt ML. *πάμπολυ*] *πολὺ* ΩΦ. *μου*] *μοι* G. *ἰδὼν*] *ὁρῶν* ΩΦL. *καὶ αὐτὸς εἷς* Φ. *εἷς καὶ αὐτὸς* v et fortassis OΩ. *τελευταῖον*] *τὸ τελευταῖον* G. *περὶ*] *παρὰ* a. *βία* om G. *ἀναστάς τις*] *ἀνάστασις* G.

20. *παρὰ* om BO. pro eo *περὶ* G. *δεδόχθω* BOGΩML. *δέδοκται* Φ et v. *ἀναπεμφθείσας*] *ἀναπεφθείσας* O. *καταδύεσθαι* BOGΩΦRYVd. *καταλύεσθαι* abc. *ἄχρι* pro *ἄχρις* Jacobitius. *διαγάγωσι*] *διάγωσι* Φ. *εἴκοσιν*] *εἴκοσι* G. *γινόμενοι* ΦL. *τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν*] ita interdum seriores pro attico: *τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη* (ut in Aristoph. Acharn. v. 513). *εἶπε*] *εἶπεν* Ω. *Νεκυσιεὺς*] *νεκυτιεὺς* Ω. *Ἀλιβαντίδος* OTVRYΦ. *ἀλιβαντίδος* B. *ἀλαβαντίδος* G. *Ἀλιβαντιάδος* ΩL edd. vett. *ἐπεψήφισαν* ΩΦ et v. *ἐπεψήφιζον* BOGN. *ἐβριμήσατο* BOG. *ἐνεβριμήσατο* ΩΦ scholiastes et v, quod mere hellenisticum est et in Novo Foedere frequens, ex quo ipso id monachi huc transfudisse videntur. *βριμὼ* Φ et v. *κριμὼ* O. *βρώμω* (superscr. *ι*) Ω. Hecate cum Cerbero in Philops. c. 14 jungitur. *Βριμὼ* Hecaten dicere videtur, ut bene schol. ad Apollon. Rhod. III, 860 sq., tametsi *Βριμώ* aliam apud alios vim habet ut in hexametro ap. Hippolyt. Refut. Omn. Haer. V, 8 p. 164. *καὶ* (ante *ὑλάκτησεν*) om Φ. *γίγνεται*] *γίνεται* Φ. *τὰ ἐγνωσμένα* BOGΦ. *τὰ ἀνεγνωσμένα* v et fortassis Ω.

ζοντες καὶ βιαζόμενοι καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων
καταφρονοῦντες, δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι
καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς
ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον καταδύεσθαι ἐς τοὺς
ὄνους, ἄχρι ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν
πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι καὶ ἀχθο-
φοροῦντες καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοὐντεῦ-
θεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώ-
μην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς φυλῆς Ἀλιβαντί-
δος. τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψή-
φισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ * πλῆθος 484
καὶ ἐβριμήσατο ἡ Βριμὼ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος·
οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἐγνωσμένα.
21. ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ δέ, οὗ-
περ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον

---

21. *δή σοι*] *δή σου* ΩL. vide Sophocl. Electr. v. 761 et Oed. C. v. 62. *ὅντινα* BOG. *ποῖόν τινα* ΩΦ et v. *τυφλόν τι*] *τι* om Φ. *σου τῆς ἀπορίας* ΩΦ et v. *σοι τῆς ἀπορίας* BO (ita O) GTY, quod receptum a verbo *ἐγένετο* suspensum facere liceret, nisi e superiore *δή σοι* ortum videretur. *ταὐτὰ* L. *ταῦτα* Φ. *τὰ αὐτὰ* OΩ et v. *γινωσκόντων* Φ. *ἀτὰρ*] *αὐτὰρ* Φ. *πρός σε*] vulgo *πρὸς σέ*. at recte praecessit: *πρός με*. *ἀπεί-ρηται*] *ἀπείρη* Ω. *πατέριον*] *πατερίον* O. *μὴ* om O. *τυ-φλότερον* BGΩabe (de OΦ non constat). *τυφλώτερον* v. *περι-όντα* om BOG, ut fortassis aliud verbum lateat *περιπλανώμενον* vel *περινοστοῦντα*. *δέ με* BOG. *δὲ δή με* ΩΦ et v. *προσ-κύψας*] *προκύψας* G. vide Valckenaerium ad schol. Phoeniss. p. 714. *βίος καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος* vulgo. verba *καὶ σωφρονέστερος* om BG itemque O, qui codex sic: *βίος ὧς τῆς* (mediis omissis). at verba *ὡς τῆς ἀφροσύνης* om ΩΦ continuantes: *βίος καὶ σωφρονέστερος παυσάμενος*. male Cobetus in V. L. p. 144 conjecit: *ὥστε* (*ὥστε* cum Bekkero) *τῆς ἀφρο-σύνης — θήρασαι* idemque verba *καὶ σωφρονέστερος* cum Bekkero ejecit. sane haec convenire debent superiori: *ὅντινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον* et vel per se inepte vulgo junguntur *ἄριστος β. καὶ σωφρονέστερος* comparativus cum superlativo. at ego servatis verbis *καὶ σωφρονέστερος* pro isto *ὡς* scripsi certa emendatione: *ἔσῃ, εἰ* hoc modo: *βίος· καὶ σωφρονέστερος ἔσῃ, εἰ τῆς ἀφροσύ-νης παυσάμενος — θηράσῃ*. ita demum recte habet futurum *θη-*

αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος εἰπεῖν πρός με, ὅντινα
ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν
τι γερόντιον καὶ ὠχρὸν καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον, φησί,
τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν
σοφῶν ἐγένετο, οὐ ταὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ
485 οὐ * θέμις λέγειν πρός σε· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ,
καὶ μὴ περιΐδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δέ με ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
σας ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησίν· ὁ τῶν ἰδιω-
τῶν ἄριστος βίος· καὶ σωφρονέστερος ἔσῃ, εἰ τῆς ἀφρο-
σύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν καὶ τέλη καὶ
ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων
συλλογισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο
486 μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ * θέμε-
νος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ καὶ περὶ μηδὲν
ἐσπουδακώς.

ὣς εἰπὼν πάλιν ὦρτο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22. ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθρο-
βαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις

ράσῃ. quid, quod eadem syntaxis est et eadem fere verba leguntur in Charone c. 20 fin. παυσάμενος τοῦ] πονσάμενος καὶ τοῦ G. ἡγησάμενος] λογισάμενος G. παραδράμῃς] παραδραμεῖ Cobetus V. L. p. 144. παραδραμῇ Dindorfius. ὥς] ὡς G. ὦρτο] ὣς το O. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα hemistichium Homericum Od. λ', 539 et v. 573.

22. καὶ δή] δή om G. corrigo: καὶ δή τ' ἀγαγών —. ἀγαγὼν BO (ita O) ΩΦML. ἀπαγαγών v. τι χωρίον] τὸ χωρίον lemma scholii et pm Ω. τοῦ ἄλλου] malim τοῦ ἄλλου ᾅδου.
ζοφερω
ζωφερώτερον G. φοβερώτερον Φ. ἀμαυρὸν BG (de O parum constat). ἀμαυρόν τι ΩΦ et v. φῶς ἑορέον BO (ita O). ἑορέον (omisso φῶς) G. φῶς εἰορέον ΦML. εἰορέον etiam Ω (qui φῶς εἰορέον et ipse collocare videtur). ἑορέον φῶς †. ἐστὶ om G. ἐστὶ τὸ ἱερὸν τὸ τροφωνίου BO (ita O). ἐστὶ τὸ τοῦ τροφωνίου Φ. ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου Ω et v. κατέρχονται BG et v et fortassis O, e quo enotatur ἀπέρχονται. κατίασιν Φ. κατιᾶσιν Ω. κατιᾶσι CML. ἀπὸ Βοιωτίας] ἀπὸ τῆς βοιωτίας Φ. εὐθὺς] εὐθέως Φ. ἡσθεὶς δὲ] ἡσθεὶς δὴ BO. γίγνομαι] γίνομαι BG.

ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρὸν καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας φῶς ἐσρέον, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τὸ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Reitz. II. p. 374

1. *Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παράπαν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφανεῖν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον*

Fuerunt qui Bruckero (in Hist. Cr. Phil. II p. 511) adsensi ita scriberent Demonactis philosophi mentionem solum in hoc libro Lucianum fecisse praeterea autem neminem: id quod non prorsus vero dictum est. nam etiam alii scriptores Demonactem nostrum probe noverant, in his primum Eunapius Prooemio p. 4 ed. Boisson.: *Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους*, cui inprimis addo Joannem Stobensem in Florilegio, cujus tamen unus locus nihil huc pertinet Tit. XXII, 16: est enim versus Demonactis tragici, de quo vide Nauckium in Trag. Gr. Fragm. p. 643. verum e nostro Demonacte alius ejusdem locus isque praeclarus fluxit Flor. Tit. XXI, 8: *Δημώνακτος. Δημῶναξ ἐρωτηθεὶς πότε ἤρξατο φιλοσοφεῖν· ὅτε καταγιγνώσκειν, ἔφη, ἐμαυτοῦ ἠρξάμην.* ac fortassis idem Stobaeus adhuc integer Demonactem nostrum etiam alibi nominaverat. certe Photius in Bibl. cod. 167 (p. 114 ed. Bekk.) inter philosophos a Stobaeo adlatos etiam ‚Demonactem' recensuit. praeterea duo locos Demonactis nostri Joannes Damascenus servavit Parallel. p. 146 b ed. Sart: *Δημόνακτος* (sic) *Ὑψαίου καὶ Σωκράτους. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι κοσμεῖν δεῖ*, et iterum p. 153 b: *Δημώνακτος. Οἱ ἀπαίδευτοι καθάπερ οἱ ἁλιευόμενοι ἰχθῦς ἑλκόμενοι σιγῶσι.* haec igitur quae apud J. Stobaeum et J. Damascenum exstant, Demonactis acute breviterque dicta quum in Lucianea talium dictorum recensione (infra c. 12—63) omnia desint, ex alio prorsus fonte repetita esse liquet. nunc ad Luciani Demonactem venio, quem librum ab Luciano Samosatensi vero profectum esse in oculos incurrit. nam et sermonem graecum eum videmus, quo unum uti norimus Lucianum, et res ibidem traditas in illam aetatem omnes cadere intelligimus neque ullum usquam locum esse dubitationi. huc accedit gravissimum Eunapii Sardiani testimonium, qui in

Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα, θατέρῳ δὲ τῷ Δημώνακτι καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενό-

---

Prooemio p. 4 scriptoribus qui philosophorum vitas ediderint enumerandis ita scripsit: *Λευκιανὸς δὲ ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὰ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας.* tamen G. Olearius ad Philostrat. p. 556 nullo argumento adlato Demonactem Luciani esse videtur negasse: cui viro quid in mentem venerit ego non magis quam Solanus (ad Demonact. § 1) divinando adsequor missumque Olearium fecissem, nisi J. Bekker in sua Luciani edit. T. II p. 153 et p. 310 ab Luciano Demonactem tacito abjudicasset. itaque tirones monendi sunt, ne tam manifesto Olcari atque Bekkeri errore agi se transversos patiantur. jam quo tempore Demonactis vita ab Luciano edita sit quaerentibus nobis primum Cethegus consularis in Demon. § 30 obcurrit. quae quum ad annum Chr. CLXXmum Coss. M. Corn. Cethogo et C. Erucio Claro referantur: Demonactis Vitam post a. 170 in lucem exisse oportet. tum vero Herodes atticus plurimum prodest, post cujus viri mortem hunc librum editum esse e c. 24, c. 25 et c. 33 luculente adparet. atqui Philostratus in V. S. II, 1 c. 12 hunc Herodem a. 176 adhuc superstitem fuisse testatur, quo anno Marcum imperatorem initiorum causa Athenas venisse alii quoque tradiderunt ut Xiphilinus e Cassio Dione 71, 31: ex quo hunc librum post a. 176 scriptum esse elucet. uam de tempore quo Herodes mortuus est, Solanus ad Demonact. c. 33 procul erravit. contra non male Eichstaedtius (ap. Fiorillum Her. Att. Rell. p. 10) Herodem imperante Trajano a. 104 natum et sub imperio Commodi a. 180 mortuum esse conjecit. sed melius etiam is, cui paene adsentior, Th. Heysius (in Zimmermanni Diar. A. 1839 m. Octobri N. 123 p. 991) ita statuit, Herodem atticum a. circiter 101 natum et a. 177 mortuum esse senem annorum 76. adde etiam Clintonum in Fast. Rom. I p. 173 ad a. 176. postremo ipsius Demonactis aetas et tempus mortis ex hoc Luciani libro definiendum est, eujus libri multae partes, veluti c. 31 ad Marci tempora, nihil autem ad Commodum imperatorem pertinet, nonnulla denique (inprimis c. 3 med.) ab Commodi aetate plane abhorrent. tum diutissime (*ἐπὶ μήκιστον* in Demon. c. 1) i. e. opinor decem non minus annos Demonactis familiaritate usus est Lucianus, qui circa a. 165 Athenas redierat: ut Demonax non ante a. 175 potuerit mortuus esse. quare Solano

μην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασῷ εὐνὴ καὶ ἡ

eidem (ad Demon. c. 1) adsentiens Demonactem philosophum non ultra Marci tempora vitam produxisse arbitror. quae si recte disputata sunt, colligitur Demonactem non multo ante mortem Marci imperatoris i. e. paullo ante a. 180 diem obiisse supremum et mox Luciani librum 'Δημώνακτος Βίος' editum esse.

1. τὸ παράπαν] τοπαράπαν A. τοπαντάπασιν ΦFabc. τὸ παντάπασιν v. Herodoteum τὸ παράπαν habent etiam attici ut ipse in D. Mort. II, 2 in D. Meretr. XV, 3 et comici Pherecrates ap. Athen. VII p. 287, a atque Anaxandrides ap. Stobaeum Flor. LXVIII, 1 (v. 10), et seriores ut Dio Cassius 58, 1 init., pro quo παράπαν non magis usitatum est quam τὸ παντάπασιν pro attico παντάπασιν. ἐκφανεῖν Cobetus V. L. p. 100. libri ἐκφαίνειν. Σώστρατον] σώσαστρον A. οἱ Ἕλληνες] οἱ om F. ἐπὶ μήκιστον A et v. ἐπιμήκιστον BΦFabc. ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ] de Sostrato Luciani nuper dissertationem edidi (Rostochii, 1864). ὕπαιθρος libri. ὑπαίθριος Belinus, quod atticis usitatius est et ipsi Luciano, qui idem certo etiam ὕπαιθρος usurpavit. vide mea De Atticism. Luc. I p. 15 et adde Lobeckium ad Phryn. p. 252 atque Blomfieldum ad Aesch. Prometh. v. 113 in Glossario. παρνασῷ A. παρνασσῷ ΦF et v. εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος δίαιτα] ita transposui. libri δίαιτα καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή. sic et δίαιτα καὶ τροφαί apte junguntur et illud ἡ ἐπίπονος δίαιτα quum per se recte dictum est tum huic Sostrato venatori acerrimo plane convenit. deinde ὕπαιθρος εὐνή quod ego substitui etiam alibi exstat ut in Necyomant. 7 et ap. Hippocratem De Rat. Vict. In Morb. Ac. p. 391 ed. Foes. nempe ob similitudinem verborum καὶ ἡ ὕπαιθρος exciderant ante v. δίαιτα haec verba εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος et deinceps non ante sed post v. δίαιτα revocata sunt et malo quidem ordine: καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή. in librorum scriptura non ἡ ὕπαιθρος — δίαιτα in offensu sunt, quae etiam in Abdicat. § 28 et alibi junguntur, sed ferri nequit ἡ ἐπίπονος εὐνή, dictio ne poetis quidem condonanda. hinc critici quum transpositione abstinuissent, plurimas frustra conjecturas excogitarunt in his Jensius et Gesner: καὶ ἡ ἐπὶ πόας εὐνή, nuper autem Cobetus V. L. p. 149 et Dindorfius: καὶ ἡ ἐπ' ἠόνος εὐνή. λῃστὰς αἱρῶν AΦF et v. λῃστὰς αἵρων B et codex Parisinus, frustra probante Jacobitio. nihilo melior conjectura videtur Cobeti V. L. p. 149: λῃστὰς καθαίρων. eqnidem dudum scripsi: λῃστὰς ἀναιρῶν, collato Appiano De Bello Mithrid. c. 96 fin: λῃσταὶ δ' ἀνῃρέθησαν ἐν ταῖς μάχαις ἀμφὶ μυρίους.

ἐπίπονος * δίαιτα καὶ τροφαὶ ὄρειοι καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳ- 375
δὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς ἀναιρῶν ἔπραξεν
ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα· 2. περὶ
δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς
ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τό γε κατ' ἐμὲ
καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων καὶ πρὸς φιλοσοφίαν
ὁρῶντες ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδει-
γμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου
βίου κανόνα προτίθεσθαι καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον
ὧν οἶδα ἐγὼ φιλοσόφων γενόμενον. 3. ἦν δὲ τὸ μὲν
γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν ὅσα εἰς ἀξίωμα πολι-
τικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων * 376
ὑπεράνω γενόμενος καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων
πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου μὰ Δί'
οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράν-
των, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις καὶ ἔτι Τιμο-
κράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ σοφῷ ἀνδρὶ φωνήν τε καὶ γνώ-
μην μάλιστα κεκοσμημένῳ· ἀλλὰ γὰρ ὁ Δημῶναξ οὐχ
ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' ὑπ'
οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλο-
σοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος ὑπερεῖδε
μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον δὲ παρα-
δοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν αὐτὸς
τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος καὶ

---

2. ἤδη δίκαιον] δίκαιον ἤδη Φ. ἐκεῖνός τε] ἐκεῖνος γε A. ὁρῶντες] ὁρμῶντες Graevius et Lehmannus, uti legitur mox c. 3 init., Conviv. 5, Somnio 18. at recte libri ὁρῶντες. vide inprimis De Merc. Cond. 24 et Bis Accus. 29. σφᾶς] σφὰς AB, ut saepe. προτίθεσθαι] προστίθεσθαι A.

3. ὑπεράνω] ὑπὲρ ἄνω BF. ἀλλὰ γὰρ ὁ Δ.] ita conjeci. vide D. D. 20, 6 fin. ἀλλ' ὅ γε Δ. Solanus et Dindorfius collato Demon. § 50, quod fortasse praestat. libri mendose: ἀλλ' ὁ γὰρ Δ. Δημῶναξ pro Δημώναξ Jacobitius. ἀλλ' ὑπ' οἰκείας Bekker. libri ἀλλ' οἰκείας. equidem conjeceram: ἀλλ' οἰκείας — κεκνισμένος (pro κεκινημένος) et adtuleram De Calumn. N. T. Cred. § 27: φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος et Xenoph. Memorabil. III, 5, 7, cujus usus hodie certiora exempla desidero. post διετέλεσεν male interpungunt AF ut edd. ante Lehmannum.

τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυ-
τοῦ γνώμην καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. 4. οὐ
μὴν ἀνίπτοις γε ποσί, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα ᾖξεν,
ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο καὶ τῶν πλείστων
377 * ἐμέμνητο καὶ λέγειν ἤσκητο καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ
προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν
ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα
δὲ ἐγεγύμναστο καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ
τὸ ὅλον ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι·
ὥστε καὶ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐκέτι ἑαυτῷ διαρκῶν, ἑκὼν
ἀπῆλθε τοῦ βίου πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις
τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. 5. φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ
ἓν ἀποτεμόμενος ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ καταμίξας οὐ
πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐῴκει δὲ τῷ
Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι καὶ
τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ
παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο καὶ
ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος
ἅπασιν ὢν καὶ πεζὸς καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος
συνῆν καὶ συνεπολιτεύετο, 6. τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους
εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς

4. ἀνίπτοις γε ΒΦFU. ἀνίπτοις τε A. ἀνίπποις γε abcd. ἀνίπτοισι Y. πρὸς ταῦτα] ἐνταῦθα F. ᾖξεν Solanus et Hemsterhusius in Anecd. p. (74). ἧξεν ΒΦ. ἥξεν AF et edd. ante Reitzium. ἐμέμνητο] incipit K. τῷ δακτύλῳ] τῷ om F. δὲ ἐγεγύμναστο] διεγεγύμναστο K male. διεπεπόνητο] διαπεπόνητο AK. ὥστε καὶ ἐπεὶ] libri ὥστε ἐπεὶ καὶ —. οὐκέτι AF pro οὐκ ἔτι. ἑαυτῷ] αὑτῷ F. αὑτοῦ F. αὐτοῦ A et v.

5. ἀποτεμόμενος ΑΒΦFK. ἀποτεμνόμενος edd. ante Jacobitium. πολλά] πολλὰς B. ταὐτό Solanus. libri (diserte ΑΦF) τοῦτο. πάνυ τι] τι om A. πάνυ τοι F. ἐξέφαινε] ἐξεφαίνετο F. εἰς τὴν ΑΒΦF. ἐς τὴν v. ἅπασιν ὢν καὶ πεζὸς AK. ἅπασι καὶ πεζὸς ὢν ΦF et v. ἐπ' ὀλίγον B et v. ἐπολίγον AF. vicissim supra c. 4 A habet ἐπ' ὀλίγον, at B: ἐπολίγον. συνεπολιτεύετο Bekker. libri ξυνεπολιτεύετο.

6. τὴν μὲν ΑΒΦ. καὶ τὴν μὲν F et v. τοὺς προσομιλήσαντας abc. τοὺς προσ....ομιλήσαντας (cum rasura) Φ. ἀγεννοῦς] ἀγενοῦς pm A. γενομένους] γεγενημένους F. παρὰ πολὺ B. παραπολὺ ΑΦF et v.

* ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας 378
ἀπιέναι μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς μήτε τὸ
σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας, παντοίους
δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους καὶ κοσμιωτέρους παρὰ
πολὺ καὶ φαιδροτέρους καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.
7. οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς ἢ ὑπερδιατεινό-
μενος ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῳ δέοι, ἀλλὰ
τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτά-
νουσι συνεγίγνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν
ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων,
ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ
ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ ἢ ἀνδρὸς
ἰσοθέου τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. 8. τοιούτῳ δὴ
βίῳ χρώμενος εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ
συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας
αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν
ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους, τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους
ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας ἢ γῆρας ἢ νόσον αἰτιωμένους
σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο οὐχ ὁρῶντας, ὅτι μετὰ μικρὸν
αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ * τις ἀγα- 379
θῶν καὶ κακῶν καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ
καταλήψεται. 9. ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιά-
ζοντας διαλλάττειν καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας
εἰρήνην πρυτανεύειν· καί που καὶ δήμοις ταραττομένοις
ἐμμελῶς διελέχθη καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν
ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ
τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος καὶ ἥμερος καὶ
φαιδρός. 10. μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνα-

7. οὐδὲ πώποτε ΑΦF. τῳ (τῷ B) δέοι] τῷ δέει A. συνεγίγνωσκε B. συνεγίνωσκε ΑΦF et v. τὸ (ante παράδειγμα) om F.

8. ἑαυτὸν] αὐτὸν K. μετὰ μικρὸν A et v. μεταμικρὸν ΦF. παύσεται Φ (diserte) F et v. παύεται AK. τὰ (ante ἀνιῶντα) om Φ. καὶ ἐλευθερία] καὶ om F.

9. ἔμελε AF et v. ἔμελλε BΦa. τὰ μέτρια] τὰ om A.

10. τὸ μέγιστον τῶν] τὰ μέγ...τῶν K. πᾶσι AK. ἅπασι ΦF et v. οἰκεῖον] οἰκεῖνον A. libri μόνοις. bene vero Reiskius (Animadv. I p. 59) hic μόνους correxit, quod adparet etiam

τος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον. καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν πᾶσι καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα· πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ πάντα ταῦτα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεί, τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῖ ἐπικαθῆσθαι. 11. τοιγαρ-

Lobeckium (ad Soph. Aj. v. 82 p. 109) probaturum fuisse. πάντα ταῦτα ΑΦFK. ταῦτα πάντα v. ἔπραττέ (ἔπραττέν a) τε] ἔπραττέ τι A pm. ὡς ἀεὶ ΦF et v. sed ὡς om ACK. τὸ κωμικὸν] versus Eupolidis: Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. vido Meinekium in Fragm. Com. Gr. Vol. II P. I p. 458.

11. ὥς τινα] ὥσπέρ τινα F. καίτοι ἐν] καὶ τινα ἐν A. καί τινα ἐν K. προσέκρουε] προσέκρουσε F. οὐ μεῖον τοῦ ΑΦ et v. οὐ μεῖον τὸ F. ego οὐ μεῖον τοῦ Σωκράτους supplevi cum Gesnero, ratus articulum hic non magis abesse posse quam abest in Convivio § 20. contra οὐ μεῖον Σωκράτους Bekkero placuit. ex iis quae subsequuntur hic Socratem nominatum fuisse certo adparet: ut nullus sit locus Seageri conjecturae: οὐ μεῖόν του, quod alioquin et ipsum dici attice solet, velut ab Thucydide VI, 16 et VII, 77. ἐπ' αὐτὸν] ἐπ' αὐτῷ AK, male. μέλητοι ΒΦFa, et in A pm fuerat item μέλητοι, ubi sec m μέλιτοι (at ι et in rasura est et duo puncta superne deficiunt). Μέλιτοι v. κἀκεῖνον οἱ τότε ΑΦ. κἀκεῖνον οἱ τότε C. κἀκείνους οἱ τότε K. κἀκεῖνοι τότε BF et v. οὔτ' ἐμνήθη K. οὔτε ἐμνήθη ΑΦF et v. ταῖς Ἐλευσινίαις] Cobetus V. L. p. 149 haec, quae certo nullam speciem habent glossematis, tamen delet, quod aut attice μυεῖσθαι τοῖν (ταῖν) θεοῖν aut certe μυεῖσθαι τὰ Ἐλευσίνια dicendum fuerit. at nihil mutandum esse sed tacito subplendum θεαῖς bene perspexerunt Lobeckius in Aglaoph. p. 21 et Schaefer ad Bosii Ellips. p. 464, quorum hic apte contulit Alciphronem Epistt. II, 3 init: μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, ubi Bergler p. 222 plura ejusmodi conlegit. at, inquit, in hisce verbis ellipsis θεαῖς inaudita est. immo hujus quoque exemplum dabo Frontonis p. 178 ed. Rom: ‚daduchis Eleusinae faces gestantibus' i. e. Cereris Eleusinae, quod plene dixit Pausanias III, 20, 5: Δήμητρος ἐπίκλην Ἐλευσινίας. ἢ κατὰ] ἢ om a. ἑαυτοῦ] αὐτοῦ F. ἔφη ὦ ἄνδρες] ἔφη ἄνδρες Φ. οὐδὲν γὰρ Cobetus V. L. p. 257. libri: οὐδὲ γὰρ —. αὐτὴν] αὐτῇ F. ἔφη ἔχειν αἰτίαν ΒΦF. ἔφη

οὖν καὶ Ἀθηναίων ὅ τε σύμπας δῆμος καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν καὶ διετέλουν ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ Σωκράτους παρὰ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε * τῇ παρρησίᾳ 380
καὶ ἐλευθερίᾳ, καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλητοι τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες ἅπερ κἀκείνου οἱ τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτ' ἐμυήθη μόνος

ἔχειν τὴν αἰτίαν v. ἔχειν ἔφη (ἔφην K) αἰτίαν AK. ἐξαγορεύσειν AF et v. ἐξαγορεύσει.. (abraso ν) Φ. ego hic ἐξαγορεύσει multo ante Cohetum V. L. p. 257 correxeram. τοαπεκείνου AFbc et F mox τατελευταῖα. ἄνδρες γὰρ] γὰρ om F. κατεθύσατε] κατεθύσατε AK, quorum A mox: ἐκαλλιερήσατο. ἐκαλλιερήσατε] post hoc verhum signa posui lacunae neque tamen idem contendo quae verha exciderint in syllabas — ήσατο desiisse, quum iu Gorlicensi ἐκαλλιερήσατο potius fortuito errore scriptum esse videatur. hoc tamen qnivis intelligat, primum obscurissima verha: τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε, quae tam nude posita ad Socratem nemo retulerit, sive Demonacti ipsi sive Luciano explananda fnisse, deinde qoae nunc coutinuo suhseqnuntur: Βούλομαι δὲ — nimis ahrnpta esse ueque ullo commuuis sententiae viucnlo cum snperioribos couligata. ac ne illud quidem obscurum est, hoc nno uostri lihri looo fieri potuisse, ut sat multa verha siue nllis qnidem facetiis excidereut: quaudo et c. 1—11 fiu. arcte omuia iuter se cohaerent et c. 12—63 merae facetiae sequuntur. quodsi ah initio post haec οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτε ἐμυήθη — οὐκ ἐκαλλιερήσατε Lucianus uou sine religiouis christianae iusectatioue dixerat Demouactem ah adversariis pro christiano clandestino male hahitum fuisse (qnod neque adfirmari potest ueqne refelli): tum vero quae nunc desuut non fortuito exciderunt sed de industria ut pleraque hnjusmodi in scriptorihus omnihus ah mouachis deleta suut. illud certum est, plorima et partim notissima Demonactis fuisse ἀποφθέγματα, quorum multa tum Lucianus c. 12—63 tum ut in prolegomenis dixi J. Stohaeus et J. Damascenus servaruut. ex qoo sequitnr, in ipso fine lacuuae hauc seuteutiam scriptam fulsse: [multa vero et praeclara Demonactis fueruut ἀποφθέγματα.] βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι —. plura verha hujus lacunae pars requirit media, de cujus argomento nonc disseram. nam in hac vita qoalis nooc est uihil Lucianus docet nisi Demonactem fuisse amicum certum, virum bene moratum et eundem facetum, postremo liberrime de rebus seusisse diviuis. atqui idem

ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ μὲν ἐμμελῶς τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα· οὐδὲν γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστη-

---

Lucianus c. 2 fin. Demonactem contendit omnium aetatis suae philosophorum optimum fuisse, atque adeo c. 1 non dubitat Demonactem cum Sostrato aequalibus praeferre omnibus. ita necesse est aut Lucianum in mirae inscitiae crimen incurrere, aut lacunam post c. 11 res graves hausisse saneque memorabiles. scriptor enim nunc de libris philosophi tacet, ut videri posset nullos omnino libros edidisse, nisi eundem ex § 67 eluceret philosophis ipsis carissimum fuisse: tacet vero etiam de viri sibi (ut est in § 1) amicissimi peregrinationibus. num ergo Demonax quum primum Cypro Athenas venisset, praeterquam ad ludos Olympicos (§ 58) pedem Athenis vix unquam extulerat? at peregrinatum esse omnium philosophorum mos et in § 3 nomina docent magistrorum, quos Athenis audire omnes non potuit. haec igitur aliaque de sene prope C annorum (§ 63) post § 11 adcurate arbitror exposita fuisse. adde quod philosophus secundum § 63 carus fuit Graeciae universae et quod § 58 Elei dicuntur eidem statuam decrevisse. itaque Lucianus post § 11 docuerat, primum quomodo Demonax in Graecorum notitiam venisset, deinde quo nomine de Graecis bene meritus esset universis. postremo expende § 9 haec verba: *καί που καὶ — τὰ μέτρια*, ubi de re semel facta agi videtur: nam voculae *καί που καί* de re dici non solent quae saepe acciderit, ut De Domo § 19, De Luctu 12, De Merc. Cond. 16, ibid. § 17 fin., ibid. § 39 init., Toxar. 15, neque *καί τις καί* in Verr. Hist. I, 32 dissimile est. et Athenis quidem Demonax secundum § 64 seditionem auctoritate sua repressit. sed quod ad Graeciam universam adtinet, quae in Demonacte § 9 exstant, ad Antonini Pii tempora spectare censeo loco ductus J. Capitolini in Antonino Pio c. 5 fin. et ad eandem seditionem refero quae in l. De Morte Peregr. § 19 leguntur. nam uti Peregrinus tum a partibus steterat seditiosorum, ita imperatorem suum Demonax fortiter defenderat. ceterum quam lacunam ante § 12 indicavi, magnam et solito majorem, non maximam tamen nec longitudine inaudita fuisse censeo inprimis ob haec verba § 67: *ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν* —.

ρίων ταύτην ἔφη ἔχειν αἰτίαν τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι
τῆς τελετῆς, ὅτι, ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ
σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀπο-
τρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων, ἄν τε καλά, πᾶσιν αὐτὰ
ἐξαγορεύσει ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους
ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας πράους
αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου
ἀρξαμένους τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι καὶ τὰ τελευταῖα, θαυ-
μάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων
τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. ἄνδρες γάρ, ἔφη,
Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον ὑμεῖς ἤδη
κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
. . . . 12. βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως
* τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἄρξασθαι 381
δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν.
ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινός, ὡς ἐν γέλωτι
ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς
μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα ὡς ἀγεννὲς καὶ γυναι-
κεῖον καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν ἠρώτα
τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; ἄνθρωπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ

---

12. *λελεγμένων*] *λεγομένων* Φ. *δὲ* (post *ἄρξασθαι*] om AK. *φαβορινοῦ* et mox *φαβορινὸς* B. Favorinum ut eunuchum ab aliis quoque philosophis inrisum fuisse vel ex Ennncho § 7 patet. *γέλωτι*] *γέλωτοι* A. *ποιοῖτο*] *ποιὅτο* T. *ποιεῖτο* a. *ἀγεννὲς*] *ἀγενὲς* A. *τὸν Δημώνακτα* om F solus. *τίς ὢν*] *τις ἂν* Φ. *χλευάζοι* BΦK et v. *χλευάζει* ACF. *αὐτοῦ* AΦ et v. *αὑτοῦ* BF. *Δημῶναξ* Jacobitius pro *Δημώναξ*. *ἐκ παιδείας*] ita conjeci. *ἐκ παιδιᾶς* ABK. *ἐκπαιδιᾶς* (nno verbo) Φ. *ἐκ παι διᾶς* (cnm spatio) F. *ἐκ παιδὸς* v. praeterea etiam *ἔχων* sic transpono: *τ. δ. κ. ἐφόδια, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδείας ἔχων εἰς φιλ.* hoc enim dicit: ‚quibus tandem ab doctrina praesidiis instructus ad philosophiam adcessisti?' et solemnis haec obpositio est: *ἀπαιδευσία* et *φιλοσοφία* ut in Nigrino § 33 et Demon. 28. caeterum viri docti conjectura *ἐκ Παφίας* pro *ἐκ παιδιᾶς* aliquid monstri alere videtur. *εἰς* ABΦFK. *ἐς* v. *ἥκεις*] malim: *ἧξας* plane uti supra c. 4 init. dictionem *ἐς φιλοσοφίαν ἥκειν* nusquam legisse videor. *ὄρχεις*] similiter Vespasiauns ap. Suetonium c. 13: ‚ego tamen, inquit, vir sum.'

σοφιστοῦ καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδείας εἰς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη. 13. *ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ· ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ μάλα ἡδὺ ἐγέλασεν· τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη· γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.* 14. *τοῦ*

---

13. *γάρ σοι*] *σοι* om A. *παρ' αὐτοῦ* AΦFKTUVd. *παρ' αὐτοῦ* (*ῷ* supra) B. *παρ' αὐτῷ* abc. *μάλα ἡδὺ* ABΦFK. *ἡδὺ μάλα* v. illo ordine *μάλα ἡδὺ γελᾶν* legitur De Hist. Conscr. 11 et alibi. *ἐγέλασεν* Φ. *ἐγέλασε* AF et v.

14. *τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ*] Solanus: „*Σιδωνίου*] quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi." Wielandus lepide vertit: ‚den Sophisten Sidonius', cui opinioni et haec ipsa verba et inferiora: *προσειπὼν τὸ ὄνομα* prorsus repugnant. caeteri vero interpretes ne quaerere quidem hunc sophistam curarunt quasi ignotissimum. enimvero hic ab Luciano manifesto dicitur *ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΥΡΙΟΣ*, hoc est ille ipse sophista, cujus adhuc dissertationes XLI supersunt: nomen enim ipsum ‚Maximi' Lucianus more suo hanc unam ob causam reticuit, quod ille sophista etiamtum in vivis fuit. ac ne quis erret, hunc Maximum Tyro, non Sidone urbe oriundum fuisse ne Lucianus quidem ullo modo negavit, sed *Σιδωνίου* posuit pro *Φοίνικος* usu et graecae et latinae et hebraicae linguae pervulgato. nam *Φοίνικος* sive *Τυρίου* h. l. Luciano ita demum scribendum fuisset, si cognomines duo sophistae Maximi exstitissent, Tyri alter natus alter Sidone. ita *Ἀντίπατρος Τύριος* Stoicus ap. Plutarchum in Catone c. 4 et alios atque *Ἀντίπατρος Σιδόνιος* poeta ap. Cic. De Oratore III, 50 § 194 aliosque necessario distincti sunt, cujus generis plura exempla ab Strabone XVI p. 1098 fin. adferuntur. hinc neque Vergilius fallitur, a quo Dido nunc ‚Sidonia' nunc ‚Tyria' adpellatur, neque Ovidius, qui Tyriam purpuram ‚concha Sidonide' vel ‚Sidonio ostro' designavit. ac ne quis Adrianum Tyrium (de quo Philostratus V. S. II, 10 p. 585) h. l. intelligi posse opinetur: rhetor fuit hic Adrianus, philosophus omnino non fuit, ut ex operum ejus indice apud Suidam s. v. *Ἀδριανός* certo intelligitur. quae res Rankium (Poll. et Lucian. p. 36) latuit. Maximus autem genere Tyrius sophista cum dicendi arte acerrimum philosophiae studium conjunxit, qui licet Platonicus esset,

δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος
καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι
πάσης φιλοσοφίας πεπείραται· (οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὰ
εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἂν Ἀριστοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ
Λύκειον ἕψομαι· ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν
ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω· ἂν
Πυθαγόρας καλῇ, * σιωπήσομαι·) ἀναστὰς οὖν ἐκ 382
μέσων τῶν ἀκροωμένων· οὗτος, ἔφη προσειπὼν τὸ

---

sine dubio tamen caeteras quoque philosophorum disciplinas pervestigarat. deinde quae hic tradita sunt, ea hominis esse admodum gloriosi adparet: atqui Maximus Tyrius quum alibi se jactavit, tum insolentius in Dissertatione VIIta T. I p. 115 sq. ed. Reisk. cui autem hic non in mentem veniat Luciani judicium in Hermotimo § 16: *οἱ Πλατωνικοὶ τετύφωνται καὶ φιλόδοξοί εἰσιν.* quamobrem vanitas et gloriatio Maximi Tyrii jure Demonacti displicuit, quem talem cognovimus, ut ab insigni ejusdem Maximi superstitione non minus abhorruisse videatur. ita nihil certius esse potest, quam eum qui h. l. dictus est sophistam sidonium ipsissimum esse M a x i m u m T y r i u m: quam rem mirere viros doctos tam diu latuisse. perpauca autem de Maximi Tyrii vita memoriae prodita accepimus: quo gravius esse debebit hoc Luciani de illo sophista judicium. quum enim Maximi et eloquentiae ars et ratio philosophandi a plerisque immodice conlaudata sit, ab uno autem Reiskio mire conculcata: aequissimum J. Marklandi in Praefat. p. XXVII sqq. de eodem viro judicium nunc eo plane confirmari videmus, quod ipsis tunc Atheniensibus hic sophista vivus videusque probatus est (*Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος*). et haec Luciani narratio ipsius Maximi l. l. p. 116 verbis bene congruit his: *ἔπαινοι; ἄλις τούτων ἔχω· δόξα; διακορής εἰμι τοῦ χρήματος,* et paullo post: *ἐπαινοῦσι μὲν πάντες, μιμεῖται δὲ οὐδείς.* caeterum Demonactis vita extremis annis M. Antonini scripta est: ex quo sequitur Maximum Tyrium haud paullo ante annum 180 (ne dicam quod fieri potuit jam sub Antonino Pio) aliquando Athenis fuisse. nam sub Antonino Pio circa a. 148 Maximum Tyrium floruisse vel ex Eusebio inter omnes constat. at vero apud Suidam s. *Μάξιμος Τ.* cum Bernhardyo fere sic corrigendum est: *Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος· διέτριψε δὲ ἐν Ῥώμῃ μέχρι Κομόδου* (libri: *ἐπὶ Κομόδου*). sed in codice Dan. Heinsii ap. Davisium Praefat. p. XIX Maximus Tyrius non semel sed bis Romam dicitur profectus esse. et posterius quidem iter, ut conjicio, tunc ille suscepit, quum Favorinus Platonicus, cujus philosophi diu summa Romae fuerat auctoritas,

ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. 15. *Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου ἐρεσχηλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, ἕν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι καὶ συναπει-*

---

mortuus esset: qnae mors (sicut ad Eunuchum c. 7 observavi) non multo ante annum 163 inciderit necesse est. qnanquam teste Galeno T. XIV p. 627 ed. Kühn. in Favorini locnm Demetrius Alexandrinus Romae snbcessit: nam Maximo Tyrio Romae iternm diem promittenti certissime multnm obstitit latinarum literarnm imperitia. *αὐτοῦ* BΦV. *αὐτοῦ* AFK et cdd. ante Reitzium. *δὲ καὶ αὐτὰ*] ita conjeci. libri *δὲ αὐτὰ* —. vide Demon. 44 sive De Dipsad. 6: *οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν*, De Hist. Conscr. 5: *οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι.* *ἂν Ἀριστ.*] ita Cobetus V. L. p. 150. libri *ἐὰν Ἀριστ.* *Λύκειον*] *λύκιον* B. vulgo antem sic interpungunt, nt male jungantur *καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον* eodemque modo in proximis. interpnnctionem correximus Solanus, ego partim in Qnaestt. p. 261, Bekker et Cobetus V. L. p. 150. *ἔψομαι* pro *ἕψομαι* A. *Ἀκαδήμειαν*] libri hic quoque *Ἀκαδημίαν.* *ἐν τῇ Ποικίλῃ* Bekker et Cobetus V. L. p. 150. *ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ* ABΦFKRTUV. *ἐπὶ τὴν Ποικίλην* edd. vett. nam hic quidem *ἐπί* e snperioribus natum est. neque tamen idem Cobetus V. L. p. 257 et p. 282 locutionem *διατρίβειν ἐπί τινι* recte dixit ‚ridiculam'. immo vide exempli causa Hermotimum 79: *ἐπὶ τούτοις διατρίβετε* et Eunuchum c. 5. *ἂν Πυθαγόρας καλῇ*] *καλῇ* tacito delevit Cobetus V. L. p. 150, male ille quidem, qnum verbum *καλῇ* poscant inferiora: *καλεῖ σε Πυθαγόρας.* *οὖν* om F. *καλεῖ σε Πυθαγόρας*] *πυθαγόρας σε καλεῖ* F solus.

15. *Πύθωνος* (post *Πυθαγόρας*) nomen hene graecnm servavi, daturus si codex haberet *Πείθωνος*, nomen in Macedonia frequens ap. Curtium et Arrianum, pro quo saepius *Πύθων* male variatur, ut in Arriano Anab. VI, 17, 2 et VI, 28, 4. *ἐν Μακεδονίᾳ*] *ἐν τῇ μακεδονία,* F. *εὐπαρύφων*] *εὐπαρύφου* AFK, unde scribo: *εὐπαρύφων υἱοῦ.* nam et *υἱός* postponi potest et res ipsa Athenis accidit non in Macedonia. *ἐρεσχηλοῦντος* Ba et (qni *αὐτον*) A. *ἐρεσχελοῦντος* F et fortasse Φ et v. *τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν*] *τὴν λύσιν τοῦ συλλογισμοῦ* A solus. *τοῦ συλλογισμοῦ* Cobetus V. L. p. 40 delebat. *ἔφη*] *εἶπεν* codex Parisinus. *περαίνῃ* AF et v. *περαίνει* B et fortasse scholiasta

λήσαντος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα δείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; 16. ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθινὴν ἀμπεχόμενος Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ καὶ αἷμα ἐρρύη, οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημῶναξ, μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν. 17. ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμματεῖον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς

μωραίνη

et vulgo et ap. Bachm. II p. 320, *περαίνει* (supra a m sec) codex *Φ*. scripturam *περαίνει* Cobetus V. L. p. 40 probabat fingebatque graecos absolute ita dixisse id ut sit ‚ratio concludit'. immo tum aut *περαίνεις* ponendum est ut in Philopseude c. 9, aut passive *περαίνεται* sive *συμπεραίνεται*. nec vero *περαίνεις* conjicere licet, sed hujusmodi adolescentulis objicitur *τὸ περαίνεσθαι*, ut ab Menedemo ap. Diog. L. II, 127 et ab Arcesilao ibid. IV, 34. dixit igitur Demonax passivum *περαίνῃ* (quasi lingua scilicet lapsus pro activo *περαίνεις*), joco sane frigido et male ambiguo. ceterum *περαίνει* ab Luciano non pro *περαίνῃ* ponitur, sed tertia persona activi est. *ἐπὶ τῷ*] *ἐπὶ τὸ* d. *δείξω* ABΦFK. *ἐπιδείξω* v, quod hic prorsus ineptum est. constanter enim attici: *ἀρχὴ τὸν ἄνδρα δείκνυσι*. vide Hemsterhusium in Anecd. p. (230). alia de causa comparo et Justinum Hist. VIII, 4: ‚orant ut professum adversum Phocenses ducem Graeciae e x h i b e a t (ita recte codices; vulgo s e s e e x h i b e a t)' et Ovidium in Metamorph. VI, 44: ‚Palladaque exhibuit.' *ἠρώτησε*] *ἠρώτησεν* Φ.

16. *ἀνθινὴν* Jacobitius. *ἀνθίνην* B. *ἀνθεινὴν* AΦFK et v. *ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον*] *πρὸς τὸν ἀνθύπατον* Cobetus V. L. p. 150 conjecit neque sensit ita ipsum Demonactis jocum perire, qui malum atticismum tacite notans jure miratur ad aegrotos proconsulem arcessi et non medicum. *Δημῶναξ* Jacobitius. libri hic et infra *δημώναξ* sive (ut in nomine) *δημώναξ*. *ἔφη, ὦ ἄνδρες* AΦFK. *ἔφη, ἄνδρες* B et v.

17. *γραμματεῖον* BΦ. *γραμμάτειον* (sic) C. *γραμμάτιον* AF et v. *προθεὶς* ABΦK. *προσθεὶς* F. *προτιθεὶς* v. , *ἀπωλέσαντα* F. *ὁλκὴν* Kbc. *μειρακίσκος*] *νεανίσκος* F (scilicet e c. 15 init.). *ἑαυτοῦ*] *σεαυτοῦ* F solus. *δακτύλιον φύλαττε*] *φυλάττειν* et *διαφυλάττειν* attici saepe ponunt de pudicitia custodienda. vide Schneidewinum ad Hyperid. Pro Lycophr. p. 67 sq.

ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπό-
383 της, ἥκειν καὶ εἰπόντα ὁλκὴν * αὐτοῦ καὶ λίθον καὶ
τύπον ἀπολαμβάνειν. ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος,
αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν,
ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε,
τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. 18. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς
Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ
ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, προσαγορεύει
σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, καλός
γε ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. 19. τὸν
δὲ Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα οὐχ Ὀνω-
ρᾶτον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.
20. ἐρωτήσαντος δέ τινος, τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας
δοκεῖ; τὸ εἶναι μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον.
ἐκείνου δὲ φήσαντος πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, ἀλλ'
ἐκεῖνον, εἶπε, νομίζω τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι μήτε

---

eadem in v. δακτύλιος ambiguitate is poeta comicus usus videtur, quem Plautus latinum fecit in Curculione, ubi vide IV, 4, 28: TH. is mihi annulúm subrupuit. CA. pérdidistin tu ánulum?

18. καλός γε ἔφη] ita conjeci. καλὸς ἔφη ΑΦ et v. ἔφη καλὸς F. confer Quaestt. Luc. p. 119. καὶ (post ἄξιος) om A.

19. κυνικὸν] κυνικῶν pm A. οὐχ ὀνωρᾶτον AB, uti Solanus et Gesner conjecerant. οὐχ ὀνωράτον pm F. οὐχ ὀνώρατον K. οὐκ Ὀνώρατον v et (?) Φ. οὐκ Ὀνώκρατον efg. Ἀρκεσίλαον] Ἀρκτησίλαον Bourdelotius malo neque Reitzi conjecturam Ἀρκτεσίλαον mentione digniorem puto nec denique jocum ipsum reprehendo. immo in hoc nomine ad formam ἄρκος (pro ἄρκτος) adluditur.

20. δοκεῖ; τὸ εἶναι μόνον] ita conjeci. δοκεῖ εἶναι. μόνον AK. εἶναι δοκεῖ, μόνον ΦF et v. possis etiam ita transponere: δοκεῖ; μόνον εἶναι —. alterutrum et sententia postulat et inferiora: πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι. nam ὅρος h. l. non est ‚finis' (τέλος), sed ‚finitio'. ἐκεῖνον, εἶπε, νομίζω C (qui tamen εἶπεν). ἐκεῖνον νομίζω ΑΦF et v. ὡς τὸ πολὺ] ὡς πολὺ A. ὡστοπολὺ F. ὡς τοπολὺ Φbc. καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις, εἶπε C. καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις ΒΦFa. καὶ μήν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις A et v. καὶ μήν, εἶπεν, εἰ κατανοήσεις Bekker edidit fortassis invitus. οὔτ' ἐλπίδος K. οὔτε ἐλπίδος ΑΦF et v. παυσομένων Schaefer. παυσαμένων libri (diserte AF). πάντως] πάντων B. ἡδοίων A.

δεδιότα. ὁ δέ, καὶ πῶς ἄν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο;
ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. καὶ
μὴν εἰ κατανοήσεις, εἶπε, τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγ-
ματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτ' ἐλπίδος * οὔτε φόβου ἄξια, 384
παυσομένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἡδέων.
21. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι
ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ
λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε,
οὐκ ἀνθρωπίζεις. 22. καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ
τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον ἀναστήσας καὶ ἐπὶ φρέαρ
ἀγαγὼν καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν ἤρετο·
τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; 23. ἀλλὰ
καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυ-
ράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθεσθαι παρέχειν
αὐτῷ ὁπόσα βούλεται, μὴ θαύμαζε, ἔφη· καὶ γὰρ
αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς
τὴν ἀρτόπωλιν καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς καὶ μικροῦ
του φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τῶν ἄρτων·
αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμε-
νον. 24. ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ ἐπένθει τὸν Πολυ-

21. τὰ πολλὰ] ταπολλὰ ΑΦ. ταπολλ^{ὰ} F. προσέπαιζε] προσέπεζε C. οὐ κυνᾷς; et mox οὐκ ἀνθρωπίζεις; AF et edd. ante Solanum cum interrogatione. Περεγρῖνε] πελεγρῖνε· A.

22. ἄρα AB. ἆρα ΦF et v. τοὺς ἀντίποδας] de mentione quartae partis orbis apud veteres non in universum facta (ut in Verr. Hist. I, 5: τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι) quae E. Schmidius Appendice ad Pindarum p. 256 sqq. adtulit, plena sunt erroribus.

23. ἀναπείθεσθαι] ita correxi. libri ἀναπείθειν καὶ —. at tunc et καί prorsus ineptum est neque graecum ὑπ' αὐτῶν. μὴ θαύμαζε] haec corrupta esse Solanus recte vidit. ego olim ejusmodi sententiam requisivi: ‚noli gloriari et te efferre.‘ hodie dubitanter conjicio: μή μοι θαύματα (h. e: noli praestigias facere). confer Aristoph. Vesp. v. 1179. ἕπου] ἔπου A. ἀρτόπωλιν] ἀρτόπολιν A. ἀρτοποπωλιν a. μικροῦ του] ita in Quaestt. p. 263 scripsi. libri: μικροῦ τοῦ. αὐτὴν] αὐτῇ F. τῶν ἄρτων ABK. τὸν ἄρτον ΦF et v.

24. Πολυδεύκην AK. πολυδεύκη ΦF et v. παρίστασθαι] παρίσασθαι Ad. ἀναβησομένῳ] ἀνηβησομένω AK. κατὰ τὸ

δεύκην πρὸ ὥρας ἀποθανόντα καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυ-
σθαι αὐτῷ καὶ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ
385 καὶ δεῖπνον * παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πο-
λυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος
δὲ ἐκείνου καὶ οἰηθέντος, ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς
ἄλλοις καὶ αὐτὸς συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόν-
τος· τί οὖν, ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; αἰτιᾶταί
σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. 25. ὡς δ'
αὔτως υἱὸν πενθοῦντι καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι
προσελθὼν ἔλεγε μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι ἀναγα-
γεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας
ἀνθρώπους ὀνομάσειε μηδένα πώποτε πεπενθηκότας.
ἐπὶ πολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος καὶ ἀποροῦντος (οὐ
γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον,) εἶτ', ἔφη, ὦ
γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις μηδένα ὁρῶν
πένθους ἄμοιρον; 26. καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν
ἠξίου τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις
ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ

κοινὸν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸς συντρέχει] ita transposui. κατὰ το κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει A (ita A) Φ et v. κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς συντρέχει τοῖς ἄλλοις B. κατὰ τὸ κοινὸν συντρέχει τοῖς ἄλλοις (omissis vocibus καὶ αὐτὸς) F (ita F). at minime verba τοῖς ἄλλοις συντρέχει cohaerent, sed συντρέχει τῷ πάθει et autea haec: κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς ἄλλοις. vide Zeuxin § 2: μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζει τοῖς ἄλλοις. πάθει] πένθει F.

25. ὡς δ' αὔτως] ita conjeci. libri: ὁ δ' αὐτός, pro quo Vorstius: τῷ δ' αὐτῷ scribebat. cumque haec joca unius omnia sint Demonactis, istuc ὁ δ' αὐτὸς certo ferri nequit. δύνασθαι ἀναγαγεῖν AK. δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν ΦF et v. αὐτῷ ex inferiore αὐτῷ natum est. ἐπὶ πολὺ Reg. ἐπιπολὺ ΑΦF et v.

26. κἀκείνων] ἐκείνων K et qui κατεγελᾶν A. λόγον τινὰ] λόγον τινὰ
ὑπτινὰ K. ὑπεραττικῶς] ὑπεραττίκως Fbc. ἀποκριθέντι] e superiore ἐρωτηθέντι nasci facile potuit, ita ut olim ἀποκριναμένῳ conjecerim. certe hoc uno loco Lucianus parum attice ἀποκριθῆναι pro ἀποκρίνασθαι. vide vel Lobeckium ad Phryn. p. 108.

νο
δέ μοι] μοι om F. Ἀγαμέμνονος] ἀγαμέμνος (νο supra fortasse pm) F.

λόγον τινὰ καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι, ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. 27. *εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον καὶ* * 386
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. 28. *ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτως ἐν ζητήσει ἐρίζοντας καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ἔφη, ὦ φίλοι, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;* 29. *Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.* 30. *Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, μὰ τὸν Δί',*

---

27. duodecim verbis omissis post *δημῶναξ* statim pergit *τον ἀσκληπιόν*, A. *προσευξόμεθα* a. *ἀκούειν*; interpungit A.

28. *δύο*]. *β.* a. *ἀπαιδεύτως* (ut Solanus conjecerat) B. *ἀπαιδεύτους* AΦ et v et qui transponit *ἀπαιδεύτους κομιδῇ* F. *οὐδὲν πρὸς λόγον*] *πρὸδὲκ πρὸς λόγον* A (*ς* supra sec). *οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον* F. *ἔφη, ὦ φίλοι* AΦFK. *ὦ φίλοι, ἔφη* B et v. *τράγον*] *ὄρνιν* AC, quod videtur aberrantis esse ad proverbium dissimile: *ὀρνίθων γάλα.* sed vide Diogenianum VII, 95 p. 303 ed. L., sive Apostolium XVII, 35 p. 695: *πότερον ὁ τὸν τράγον ἀμέλγων ἢ ὁ τὸ κόσκινον ὑποτιθεὶς ἀφρονέστερος;*

29. *μόνος — καὶ πρῶτος*] vide Quaestt. L. p. 11 sq. adde Herodotum II, 79 et Diodorum Sic. XVI, 46. *ἔφη, καὶ μὴν*] malim: *καὶ μὴν, ἔφη.*

30. *καθήγου* (*ε* sec) A. *κεθίγου* Φ. *κεγήθου* F. bene Solanus haec refert ad annum Chr. CLXXmum Coss. M. Corn. Cethego et C. Erucio Claro. itaque haec vita post a. 170 scripta est. *πρεσβεύσων*] *πρεσβεύων* A. *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ δὴ* Φ. *ἔφη ὁ* ABΦFKcfg. *ἔφη ὦ* ab. *οὐδὲν μέγα* Solanus. libri *οὐδὲ μέγα.*

387 ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲν μέγα. * 31. καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, (ἤδη δὲ ἀπῄει μετάπεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ. 32. ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. 33. περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον, οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν· οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥήγιλλαν καὶ Πολυδεύκην ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. 34. ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου βαρβάρου
388 καὶ Θρᾳκὸς ὄντος; * 35. ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι

31. *ἀπῄει*] *ἀπείη* F. *ὡς*] *ὢν, ὡς* F, fortassis recte. *προσέρχεται*] *προέρχεται* F. *ὁ* (ante *ἀπολλώνιος*) om BΦ.

33. *οὐ μίαν ἡμᾶς*] *ἡμᾶς οὐ μίαν* F. libri *ῥηγίλαον*. *Ῥηγίλλαν* Marcilius, qui debebat ut recte Lehmannus accentu graeco *Ῥήγιλλαν*, id quod ter codices dant Philostrati V. S. II, 1 p. 555 sqq. adde Lobeckium Pathol. Prol. p. 120. *Πολυδεύκην* AFK. *Πολυδεύκη* BΦ et v.

34. *προρρήσεως*] *προορήσεως* B.

35. *πλεῖν*] *πλέειν* B. *κἆτ' οὐ δέδοικας*] libri: *οὐ δέδοικας*. at optimi libri *κἆτ'* inserunt paullo post ante vocem *ἀγνώμων*, unde id huc traduxi. ita *κἆτ' οὐ* saepe vel unus Aristophanes, ut in Ran. v. 647. confer etiam Luc. Piscat. 18 et Valckenaerium ad Phoeniss. v. 549. *καταβρωθῇς*] *καταβρωθεὶς* K. *ἀγνώμων* ΦFa. *κἆτ' ἀγνόμων* A (ita A). *κἆτ' ἀγνώμων* B. *κᾷ τ' ἀγνώμων* K. *κἆτα ἀγνώμων* v. codices qui h. l. *κἆτα* non inserunt secutus sum: neque enim hic quidem aut ulla particula opus est, aut h. l. *κἆτα* ferri potest, pro quo hic conjecimus Seager *καὶ γάρ*, ego olim *κάρτα*, Dindorfius *κἆτ' οὐκ* cum interrogatione. at quum *κἆτ'* in optimis libris legatur neque omnino deleri queat: hodie istuc *κἆτ'* ante verba *οὐ δέδοικας* repono. *ἂν εἴην*] *ἂν εἴη* A.

ε ε

καταδαοθῆναι AF et v. *καταδαοθῆναι* (ε supra pm) Φ, hoc est *κατεδεοθῆναι*, quod conjectura ductus Dindorfius restituit post Cobetum V. L. p. 80, qui *καταδαοθῆναι* formam graecam esse recte negavit.

αὐτῷ διὰ χειμῶνος ἔφη τις τῶν φίλων, [κἆτ'] οὐ δέδοικας, μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατεδεσθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. 36. ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι συνεβούλευεν ἀσκεῖν καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω, εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος. 37. καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς ὁπόσον ἂν αἰτῇς, εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαντική; 38. πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα; καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. 39. καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας * μνᾶς 389
ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν

---

36. συνεβούλευεν ABΦFK. συνεβούλευσεν v.

37. ἰδὼν ABΦFKefgn. εἰδὼν abcd. ἐπιμισθῷ pm A. ἐφ' ὅτῳ AΦFTV et v. ἀνθ' ὅτου a. τὸν μισθὸν] τῷ μισθῷ K. τί σου δύναται libri recte, nullus τί σοι δ., quo comicus utitur ap. Cic. Epp. ad Att. XV, 11 et XVI, 6: ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, θεοπρόπε; dativum habent etiam alii, ut noster in Jove Trag. c. 17 et Plutarchus Moral. I, p. 8.

38. πρὸς πάτταλον] προσπάταλον a. ἐπιδειξαμένου (supra κνυμένου sec m) Φ. ἀνταγωνιστὴν] ἀγωνιστὴν F.

39. παρεσκεύαστο] παρεσκευάζετο A. παρεσκεύασται F. μνὰς et mox μναὶ A. τὴν σποδὸν] τὸν σποδὸν A (ita A) et omnes libri Thomae p. 190, 7 R. λοιπὸν] λειπόμενον F. καπνὸς ἔσται] ita in Quaestt. L. p. 265 correxi. libri καπνός ἐστι. de hac dicacitate τῶν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις εὐθίκτων vide Schweighaeuserum ad Athen. XIII p. 577, d (T. VII p. 121).

καπνὸς ἔσται. 40. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου, εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον ἐπεποιήκει. 41. ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος καὶ δείξας, τοῦτο μέντοι, ἔφη, πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. 42. ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν ἐς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ᾐτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ

---

40. ἀνθρώπου καὶ οολοίκου] καὶ σολοίκου ἀνθρώπου F. με om F. πολιτείᾳ τετίμηκεν] vide Hemsterhusium ad Arist. Plutum p. 368. sed doctum scholium ad h. l. in F sic incipit: οὐκ ἔδει οὕτως εἰπεῖν, τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ ἐτίμησέ με. ἄδηλον
ου
γὰρ — οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων, — ἢ ὅτι ὁ βασιλεὺς Ῥωμαῖον ἐποίησέ με πολίτην. —. caetera recte legit Jacobitius IV p. 158 sq. ἔφη] ἔφην C. ἐπεποιήκει Dindorfius (Bekker: πεποιήκει). libri πεποίηκεν, quod e v. τετίμηκεν natum est.

41. πλάτει] κάλλει C. τοῦτο μέντοι, ἔφη.] CΦF. ἔφη. τοῦτο μέντοι A et v. πρόβατον ἐφόρει] graviter idem dixit M. Antoninus VI, 13: ἡ περιπόρφυρος τριχία προβατίου αἱματίῳ κόγχης δεδευμένα. adde Sotaden Stobaei T. I tit. XXII v. 3 p. 338 ed. Mein. ἦν πρόβατον] ita libri, quod mendosum esse J. Seager et ego in Qnaestt. p. 265 recte vidimus: neque enim latus clavus ipsa ovis est. hodie ne litera quidem mutata accentu.n solum correxi: ἦν πρόβατον h. e. ‚en ovem!' (ipsum magis hominem dicit quam hominis praetextam). interjectioni ἦν superiora: τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος καὶ δείξας plane conveniunt. nempe Lucianus unde ἦν ἰδού, quod habet saepius, indidem etiam simplex ἦν repetiit, a comicis suis ut ab Aristophane in Eqnitt. v. 26, Menandro Photii p. 70, 26: ἀλλ' ἦν (recte Meinekius: ἀλλ' ἦν) χιτών σοι, Menandro eodem in Bekk. Anecd. p. 473, 6: A. νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβριζον. B. ἦν (recte Dobraeus: ἦν) ἀφύβρικα et fortassis Antiphano ap. Pollucem VII, 57: ἦν (ἦν Meinekius) χιτὼν ἀμόργινος. saepe autem stulti πρόβατα (ut in Aristoph. Nubib. v. 1203 et in nostri Alexand. c. 15 et ‚oves' a Plauto in Bacchid. v. 1121 sqq.) cum ludibrio dicti sunt.

42. λουόμενος libri. λούμενος Cobetus V. L. p. 84. ἐς BΦK. εἰς AF et v. ὑπὲρ πατρίδος] ὑπὲρ τῆς πατρίδος F solus. αὐτο] αὐτῷ BF.

πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; 43. ἐρομένου δέ τινος, ὁποῖα νομίζει εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. 44. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ (οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·)

* γελάσας εἶπεν· οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ 390
ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. 45. ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. 46. καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὑτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων. 47. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελ-

---

43. ἐρομένου] ἐρωμένου A. νομίζει F probante Cobeto V. L. p. 150. νομίζεις AKΦ et v. Dindorfius ποῖα νομίζεις —; conjecit vel (id quod ipse quoque malim) ὁποῖα νομίζοι —. εἶναι ΦF et v. sed om AK, fortassis recte. ἐπιστελῶ] F et v. ἐπιστέλλω ABΦK.

44. αὐτοῦ] αὑτοῦ AΦFa. ἔλυτρον plane sic usurpavit M. Antoninus IX, 3, ubi Gataker p. 266 partim dissimilia dedit. βῆ δ'] βῆθ' Φ. οὕτω ΦF et v. οὕτως A (ita A) et fortasse K. ἐστιν] 'Ä A (quo compendio alibi non utitur). τὸ ἐπίγραμμα hic libri, qui alibi τοὐπίγραμμα ut De Dipsad. c. 6.

45. ἐπὶ τῶν σκελῶν hic libri, qui alibi ἐπὶ τοῖν σκελοῖν ut De Merc. Cond. 24. γίγνεται] γίνεται AΦFK. Χάρων] Κέρβερος Solanus frustra conjecit. nam ut olim dixi ambigue positum est Χάρων, nomen etiam caninum ut in Aeschyli loco ap. Polluc. V, 47. ita jocose idem dixit quod Euripides graviter in Alcest. v. 262: Χάρων μ' ἤδη καλεῖ.

46. τὸν αὑτοῦ Dindorfius pro τὸν αὐτοῦ. ὁμότιμος mea sententia h. l. idem fere est qui vulgo Lacedaemone ὅμοιος dicebatur. vide egregie disserentem Schneiderum ad Xenoph. Hellen. III, 3, 5 et de re ipsa vel O. Müllerum (Die Dorier II p. 306).

47. δίκην] δίκης B. ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη] vide mihi Suidam s. v. Δανάη. ὄνομα κύριον. [ἡ Ἀκρισίου.] κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἐπεφθέγξατο· κρίθητι καὶ σύ·

φὸν δίκην ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη· οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. 48. μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ
193 πρὸς ἀλήθειαν * ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον, κεκραγότα καὶ λέγοντα,

---

οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. eadem Suidas s. Ἀκρισία habet, nbi sic incipit: Γυναικός τινος Δανάης τοὔνομα δυσπειθῶς —, partem habet etiam Zonaras s. Δανάη p. 468, qui ipse quoque scribit κρίθητι καὶ σύ. e Suida igitur et Zonara hie conjicio: ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη, καὶ σὺ —, praesertim quum prorsus Lucianeum sit illud κρίθητι καὶ σύ, velut in Gallo c. 11: πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ —. Suidas autem, qui perraro Lucianeis utitur, haec tamen e nostro loco deperdita scholia secutus repetiit. cave igitur quae nnius scholiastae fucrant, Luciano impertias aut haec quasi mutila sic e Suida expleas: δίκην ἐχούσης [καὶ δυσπειθῶς πρὸς αὐτὴν ἀπαντώσης vel ut solet Lucianus, ἐπ᾽ αὐτὴν ἀπαντώσης] κρίθητι —. immo ut ipsa dicta, sic etiam narrationes ejusmodi brevitate commeudantnr. de alio Suidae loco s. Λουκιανὸς Σ., qui ipse quoque e scholiis antiqnis finxisse videtur, ad l. De Morte Peregr. c. 11 disserui. ἡ Ἀκρισίου] τοῦ ἀκρισίου (vel ἡ τοῦ ἀκρισίου) B repugnante etiam Suida.

48. ἰδὼν Κυνικὸν] κυνικὸν ἰδὼν F. ὕπερον, κεκραγότα Gesner. ὑπέρογκα κεκραγότα λέγοντα A. ὑπέρογκα (pro ὑπέρογκον) etiam CK. ὑπέρογκον κεκραγότα καὶ λέγοντα vulgo et BΦF, sed F sic: βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγό^τα καὶ λέγοντα (tria puncta pr m) cum hoc scholio in marg: ὡς ὑπὲρ τὸ δέον κεκραγότα Ὑπερίδου αὐτὸν εἶπε μαθητήν. apparet hunc scholiastam ridicule conjecisse: ὑπὲρ τὸ δέον κεκραγότα. Gesner vero ipse modo recte scripsit ὕπερον, κεκραγότα, modo non bene ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα (comma non rem correxit Schaefer in Mel. Cr. p. 72: ὕπερον ὑπέρογκον, κεκραγότα). contra recte Gesner et Schaefer, nunc etiam cum Bekkero Dindorfius κεκραγότα scripsere, qui accusativus ab illo ἰδών pendet. male autem ὕπερον καὶ κεκραγότα Hemsterhusius in Anecd. (74), Belinus, Schmieder, Jacobitius conjecerunt: etsi enim ὑπέρογκα ex ὕπερον καί natum est tamen (uti A nunc docet) καὶ pertinet ad λέγοντα. illud optime Hemsterhusius: „non credo dici ὑπέρογκον κεκραγέναι. simul patet ratio joci Ὑπερίδου μαθητής." ceterum κεκραγότα in cynicum (veluti De Mort. Peregr. 5 iuit.) bene quadrat. ζηλωτής] μαθητής F. Ὑπερείδου Dindorfius. libri Ὑπερίδου. sed alterum legerat scholiasta qui: εἰς τὸ ἄραβδον διαούρει, inquit, ὡς ὑπερείσεως δεόμενον.

ὅτι Ἀντισθένους καὶ Κράτητος καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, μὴ ψεύδου, ἔφη· σὺ γὰρ Ὑπερείδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. 49. ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. 50. ἀστεῖον δὲ κἀκεῖνο αὐτοῦ καὶ δηκτικὸν ἅμα τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα * 392 ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας καὶ κατασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν. ἀλλ' ὅ γε Δημῶναξ παρατυχὼν παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιος ἔσται; καὶ ὁ Δημῶναξ, δρωπακισθῆναι καὶ αὐτὸν τότε κέλευσον. 51. ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν

49. τῶν ἀθλητῶν ἑώρα] ἑώρα τῶν ἀθλητῶν Φ.

50. ἀστεῖον δὲ Dindorfius. libri ἀστεῖον δή. δηκτικὸν F
ϊ
et v. δεικτικὸν ΑΦΚ. κιναιδίαν A et v. κιναιδείαν Φ. κιναίδειαν F. τὸν κυνικὸν om B. habent ut vulgo ΦF et qui τὸ κυνικὸν A (ita A). ἢ καὶ] καὶ om F. κατά τινα] καί τινα A. ἄξιος ἔσται] ita conjeci. libri ἄξιός ἐστι. δρωπακισθῆναι] ἔξω πακισθῆναι Γ apud Bastium ad Gregor. Cor. p. 712. καὶ αὐτὸν τότε] ita conjeci. αὐτὸν τότε ΑΦΚ. τότε αὐτὸν F et v. confer superius δηκτικόν c. 50 init. et scholiasta h. l. καὶ αὐτόν pro αὐτόν legisse videtur. κέλευσον] δρωπακισθῆναι ἀξίωσον lemma scholii Parisini ap. Bachm. An. II p. 321.

51. πῶς ἂν ἄριστα ἄρξῃ B. πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ F et v. πῶς ἄριστα ἄρξει ΑΦΚ. ego πῶς ἂν ἄριστα ἄρξαι (possis ἄρξειεν) edidi, quocum compara Pro Imagin. § 17. licet tamen cum libris πῶς ἄριστα ἄρξει scribere. at conjunctivus Cobeti (V. L. p. 106) πῶς ἄριστα ἄρξῃ non est ferendus. ἀόργητος, ἔφη] corrigendum videtur: ἀόργητος ὤν, ἔφη. πολλὰ ΦF et v. πολλάκις AC.
πολλὰ
πολλάκις K.

ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως ἐρομένῳ, πῶς ἂν ἄριστα ἄρξαι; ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. 52. *ἐρομένῳ δέ τινι, εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίοι, οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίττας τιθέναι τὰ κηρία;* 53. *πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, ὀψὲ ἔφη Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυνέγειρον.*
54. *καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν*
393 *χωλὸν τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν * ἐπὶ πολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ.* 55. *ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.* 56. *καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον*

---

52. *ἐσθίοι* BΦK. *ἐσθίειν;* A. *ἐσθίει* F et v. *οὖν*] *γοῦν* AK. *μελίττας* Dindorfius pro *μελίσσας*.

53. *ὀψὲ ἔφη* ABΦK. *ὀψέ ποτε ἔφη* F et v. *Ἀθηναίους*] in hanc vocem desiuit K. *εἰκόνι χαλκῇ*] *χαλκῇ εἰκόνι* Φ. *Κυνέγειρον* Dindorfius et habet *κυνέγειρος* cod. Parisinus in scholio ap. Bachm. II p. 321 et p. 449. hoc loco *κυναίγειρον* AΦF et v. *κυνείγειρον* B.

54. *λέγω δὲ* inutilis conjectura est Reitzi. *λέγω δὴ* recte libri (diserte AΦF). utroque quum omnes attici tum Lucianus utitur. *ἐπὶ πολὺ* B. *ἐπιπολὺ* AΦF et v.

55. *σύνεβούλεν* (*ευ* superscr.; *ευ* sec m) F (ita F). *πρέπειν*] *πρέπει* B. *ἀνθ' αὑτοῦ* F et v. *ἀντ' αὐτοῦ* ABΦ. *τῶν*] *τὸν* a.

56. *Ἑρμῖνον* c. *μὲν ὄντα*] *μὲν* om A. *ἀριστοτέλην*, A. *ἀριστοτέλην* etiam BF. *ἀριστοτέλη* Φ et v. *δὲ* habent Fa et v. sed om ABΦ. post *δὲ* lacunae signum posui. participium autem quale est *θαυμάζοντα* excidit. *καὶ διὰ στόματος αὐτοῦ* ABΦbc et v. sed A in textu *καὶ* et in marg.: (pm). *διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ* Fa. *ἀληθῶς*] in locis geminis *ὡς ἀληθῶς* legitur ut De Sacrific. c. 14, Adv. Indoct. 14 fin. et Nigrin. 7. denique Herminum nostrum i. e. Peripateticum Luciani aetate vixisse complures apud Clintonum Fastis Rom. II p. 273 sq. diserte testati sunt.

ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν
ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλην δὲ
. . . . καὶ διὰ στόματος αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας
ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.
57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς
Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, παρελ-
θὼν εἰς αὐτοὺς, μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα ὦ Ἀθηναῖοι
ψηφίσησθε, ἂν μὴ τοῦ Ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.
58. ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ Ἠλεῖοι
εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ
ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις
ὑμῶν, * ὅτι μήτε Σωκράτους μήτε Διογένους εἰκόνα 394
ἀνατεθείκασιν. 59. ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυ-
νεύουσιν ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς ἄν
τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων,
οἱ δὲ ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται. 60. τῶν δὲ
Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.

61. ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς Κυνικόν τινα δη-
μηγόρον. 62. ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι

---

57. *παρελθὼν*] ita correxi. *προελθὼν* B. *προσελθὼν* AΦF et v. *ἔφη* habent F et v., sed om ABCΦ. et potest varie transponi aut sic: *μὴ πρότερον ταῦτα, ἔφη* (ut est c. 58), aut sic: *ἔφη· μὴ πρότερον ταῦτα* (ut est c. 62). *ψηφίσησθε* ABF. *ψηφίσασθε* C. (de Φ non liquet.) *ψηφίσεσθε* v. *ἂν μὴ*] Quaestt. L. p. 92.

58. *αὐτῷ Ἠλεῖοι* (*ἤλειοι* B ita et mox) *εἰκόνα*] *αὐτῷ ἠλεῖοι* (ita et mox) *εἰκόνα αὐτῷ* A. *ἔφη, ὦ ἄνδρες*] *ἔφη, ἄνδρες* Φ.

59. *πρὸς τὸν τ. ν. ἔμπ.*] de articulo confer Quaestt. L. p. 268. *ἄν τε πονηροῖς*] *ἄν ποτε πονηροῖς* A. *γράφωνται* ABCF. *γράφονται* v et (?) Φ. *γίγνονται* Φ et v. *γίνονται* ABF.

60. *ᾖδε*] *ἦδε* A. *κάτθαν'*] Il. ι', 320. *ἀεργὸς* et in marg: pm A.

61. *Θερσίτην*] ab A. Gellio XVII, 12 etiam Favorinus Thersitae laudes quaesivisse, sed quaesivisse joco dicitur.

62. *ἀρέσκοι* Φ et v. *ἀρέσκει* ACF. *σωκράτην* A. *σωκράτη* ΦF et v. *διογένην* Aabc. *διογένη* BΦFeg. quod ad senten-

τῶν φιλοσόφων ἔφη· πάντες μὲν θαυμαστοί, ἐγὼ δὲ Σωκράτην μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον. 63. ἐβίω δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάν-
395 των. τὸ τελευταῖον δὲ ἤδη * ὑπέργηρως ὢν ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς

---

tiam adtinet, cum his confer superiora c. 5 et c. 13. ceterum Demonactis ἀποφθέγματα (c. 12 — c. 63) pleraque philosophi persona digna sunt. ego certe ne in hoc quidem Plutarchi libro: Ἀποφθέγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν, nedum in his ejusdem: Ἀποφθέγματα Λακωνικὰ et Λακαινῶν ἀποφθέγματα res inveni similes.

63. ἐβίω ACF. ἐβίου Φ et v. ὀλίγου Φ et sec m B et v. ὀλίγα AF. ὀλίγῳ pm B. adeo pro ἐβίω et ὀλίγου mendose scriptum est: ἐβίου et ὀλίγῳ. γίγνεσθαι] γίνεσθαι ABΦF. τοτελευταῖον ΦF. ἐνοικούντων] ἐννοικούντων A. θεοῦ ἐπιφάνειαν] ita nunc correxi. libri θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν, quod vitium e proximis καί τινα ἀγαθόν natum est, prorsus ut supra c. 58 αὐτῶ ἠλεῖοι εἰκόνα αὐτῶ χαλκῆν A exhibet. vide Convivium § 7 θεοῦ ἐπιδημία, Alexand. 38 Γλύκωνος ἐπιφάνεια, Eunapium Prooemio p. 3 fin. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ, ubi Boissonadius p. 138 et inprimis p. 559 e Libanio aliisque ἐπιδημίαν θεοῦ et ἐπιδημίαν τῶν θεῶν adtulit. ceterum hoc loco in Quaestt. L. p. 269 θεοῦ τινος ἐπιφάνειαν conjeceram, vitio recte animadverso, non recte emendato. δὲ αἱ] δὲ καὶ A. αὐτὰς ABF et fortasse CΦ. αὐτὰς v. τῶν ἄρτων BC. τὸν ἄρτον A (ω supra pm). τὸν ἄρτον ΦF et v. ἑκάστη — ᾤετο] compara Livium Hist. XXVII, 45: ‚Invitare inde pro se quisque et offerre et fatigare precibus, ut quae ipsis jumentisque usui essent, ab se potissimum sumerent: benigne omnia cumulata dare.' ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ AF et v. προσέφερον αὐτῶ ὀπώρας (sic) Φ. at vulgatam collocationem poscit ea quae hic est verborum τῶν ἄρτων et ὀπώρας oppositio.

αὐτάς, ἑκάστῃ ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τῶν ἄρτων, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ πατέρα ὀνομάζοντες. 64. στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ φανεὶς μόνον σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς· ὁ δὲ ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. 65. ὅτε δὲ συνῄκεν

---

64. φανεὶς μόνον] compara Plutarchum Philopoemene c. 12: καὶ μόνον ὀφθέντος εὐθὺς ὀρθὴ καὶ δραστήριος ἦν et nostri Alexandrum c. 9 et c. 30 quibus e locis hic supplere licet: φανεὶς μόνον σιωπᾶν [εὐθὺς] ἐποίησεν —. nam in verbis hisce: εὐθὺς ἐποίησεν αὐτούς quam ego addo vocula εὐθὺς facile potuit excidere. σιωπᾶν] σιωπὴν B. ἤδη om A.

65. οὐκέθ' A. οὐκ ἔθ' ΦF et v. αὐτῷ] αὐτῶ A. ἀὐτῶ F.

λ
ἐποικουρεῖν a. μέλλειν] μέλειν (λ supra sec m) A. τὸν ἐναγώνιον — μέλλειν] Demonax moribundus λήγει pro verbo ἄρχει substituit. hujus initium carminis, quo praecones ludorum gymnicorum inter se praeconio certabant, etiam Julianus in Caesaribus p. 318 sq. ed. Spanhem. adtulit, qui recte incipit Ἄρχει μὲν — caetera codem modo usque ad μηκέτι μέλλειν. tum e praeconum carmine fortassis etiam proxima verba et duo ultimi apud Julianum versus hi: Νίκης δὲ τέλος | Ζηνὶ μελήσει repetiti sunt. sed quicunque versus medii bis interjecti sunt, eos omnes unus composuit Julianus ludens Caesaresque suos irridens, id quod fugit M. H. E. Meierum (in Erschii Encycl. P. III p. 313), qui adversante Polluce IV, 91 a praeconibus, ut aliorum certamina indicerent, ab initio haec proclamata voluit. rem ipsam praeterea J. Palmerius in Exercitt. p. 578 sq., A. Boeckhius in Oecon. Athenn. II p. 361 et ego ad Lucianum Vol. I P. II p. 90 tractavimus. equidem ita censeo, ab eis versibus qui Juliano et Luciano communes sunt: ἄρχει μὲν — μέλλειν omnes praecones exorsos esse, deinceps vero alium praeconum alios versus, nunc plures nunc pauciores addidisse. quod non tam e Galeno IX, 501 ed. Chart. (ubi pro πλεῖστον φωνεῖν obiter scribe: ἐπὶ πλεῖστον φωνεῖν) concluditur quam e Polluce IV, 91: ἦν ἀγώνισμα (τῶν κηρύκων) σάλπιγγος πρεσβύτερον. εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἵ τε καλούμενοι πόδες συνετέθησαν, ἔλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος —. nam praeconibus quoque, quorum erat hoc carmen spiritu continuo proclamare, longior aliis spiritus fuit aliis angustior. vide mihi aliud carmen, quod ab coryphaeo chori uno spiritu recitandum erat, parabasis comicae eam partem, quod πνῖγος sive

οὐκέθ' οἷός τε ὢν αὑτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν·

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς
396 καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. * 66. ὀλίγον

μακρόν dicebatur, cujus nominis auctores ab Hermanno in Elem. D. M. p. 720 sqq. collecti sunt. atqui hocce *πνῖγος* parabasi insertum etsi semper dimetris anapaesticis constat, tamen sex versus sunt in Acharn. 634 sqq., quatuor in Equit. 545 sqq., novem in Vespis 1051 sqq., decem in Pace 749 sqq., quatuordecim in Avibus 723 sqq., postremo in Thesmophor. 814 sqq. sedecim. quod autem hi in parabasi versus omnes sunt dimetri, ubique ibidem tetrametri anapaestici praecedunt. illud vero quaeritur, utrum praecones etiam in commissionibus dimetros anapaesticos pronuntiaverint, anne monometros. nam in Juliano meri monometri sunt, Lucianea autem in utramvis metri formam licet redigere. ac fortasse jam Ol. XCVI, quo tempore haec praeconum certamina exorta sunt, continuis ejusmodi monometris uti coeperant: si tamen in Servii Centimetro c. IV p. 370 Gaisf. ‚Trinicium‘ (libri etiam ‚Thinicum, Thrinicum, Thirenicum, Thirinicium‘) cum Sauppio convertere placet in ‚Phrynichum‘: at possis etiam in ‚Philiscum‘. et ab Juliano quidem quum versus XXXIX in justa systemata conjuncti sint, v. 10 *πόλλ' ἔθνεα δή* pro *ἔθνεα πολλά* et v. 17 *ἀντιπάλων* pro *ἀντίπαλον* conjicio. eodem autem metro et eo perpetuo aliud carmen satyricum decurrit, Senecae Ludus D. M. C., qui item totus e systematis compositus est: nam c. 12 fin. v. 28 synaphian ita restituo: ‚Litora Ponti | Ille et caeruleos.‘ non satyricum est, cetera item legitimum hujus metri carmen in Ausonio Comm. Prof. Burd. VIum. contra systematum leges in Xto hymno et aliis plane Synesius neglexit, jure ille ab Hermanno Elem. D. M. p. 370 notatus. ceterum vitiosa in Juliano scriptura: *ἄρχει μὲν ἀγὼν | ὁ τῶν καλλίστων* (addito articulo ὁ) editoribus quibusdam Luciani fraudi fuit de metro securis: at in Luciano recte libri omnes: *λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων.* *τοῦ βίου* om F.

66. *περὶ ταφῆς τί κελεύεις;*] *τί κελεύεις περὶ ταφῆς* F. *πολυπραγμονῆτε* F. *ὀδμή τεθάψει* A. *τί οὖν; οὐκ* B. *τί οὖν οὐκ* AΦF et v ante Lehmannum. *προτεθῆναι* (ut in Quaestt. p. 269 conjeceram) ABFa. *προτεθεῖναι* bc et v et (?) Φ. *προθεῖναι* quod ibidem conjeci nullus habet codex. *ἔφη*] *ἐστι* F.

δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν; οὐκ 'αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθῆναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι. 67. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν καὶ τὸν θᾶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει ὁπότε κάμνοι ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων· οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα, καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγιγνώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

---

67. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ ΑΦ et v. δημοσίᾳ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν F (ita F). ἐπὶ πολὺ B. ἐπιπολὺ ΑΦF et v. θᾶκον Jacobitius. θάκον ΑΒΦ. θῶκον F et v. ἐς τιμὴν] εἰς τιμὴν AF. ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον] καὶ τὸν λίθον ἱερὸν εἶναι F. ἀπήντησε] ἀπήντηκε. A. ἀναγιγνώσκουσι Dindorfius pro ἀναγινώσκουσι.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Reitz. I.
p. 23

1. Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ
τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων,
γνωρίζω τὴν εἰκόνα καί φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ, οὐδ'
ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ
24 ὁ πηλὸς οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις * παρὰ μικρόν·
εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους
ὄντας τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς,
ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττι-
κὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον
τοὐμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς
γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα
ἔδοξε μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ
δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι
ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς
25 ἀγῶνας; ζῶντα γοῦν ὡς ἀληθῶς καὶ ἔμψυχα * ὑμῖν
τὰ ἔργα, καὶ νὴ Δία καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστι διά-
πυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ
μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ

---

1. βόρβορός XYcd. βάρβαρός DΦab et qui in marg ÷ E. παραμικρὸν Φabc. ἀμηχάνους a. ἐπευφημίζεις codex Bourdeloti. τίς δ' ἡ] τίς δαὶ ἡ E. τίς δὲ ἡ Φ. ξὺν] σὺν c. ζῶντα] ζώιά E. ζῶα Φ. γοῦν Φ. γ' οὖν E. οὖν v. vide Quaestt. L. p. XXV. ὑμῖν] ἡμῖν Φ. εἰ μὴ διαλλάττοιτε Φa et v. εἰ μὲν διαλλάττοιτε E. εἰ μὲν διαλλάττετε D. hinc possis: εἰ μὴ ἐνὶ διαλλάττοιτε. ceterum πλὴν εἰ μή, quod in Pseudosoph. 7 notatum est, saepius habet Lucianus. ὅτι μὴ Hemsterhusius. libri ὅτι μηδ' —.

χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. 2. *ἡμεῖς δὲ*
οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκρο-
άσεων ἀπαγγέλλοντες εἴδωλ' ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ
τὸ μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπρο-
σθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ
δ' ἄλλα οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν οὔτε ψυχῆς
*δῆγμά τι, ἀλλὰ τέρψις * ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγ-* 26

---

2. *ἀπαγγέλλοντες*] libri pessime: *ἐπαγγέλλοντες*, quod unus correxit H. Stephanus in Thes. L. Gr. s. *Ἐπαγγέλλω* p. 393 ed. Lond., apte collato Himerii sophistae ap. Photium Bibl. p. 354, 53 (p. 108 ed. B.) libro cui titulus: *ὅτι οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν.* adde vel Lexicon rhet. in Bekkeri Anecdot. p. 300, 4. in hujusmodi locis *ἀπαγγέλλειν* est, ‚pronuntiare, memoriter recitare'. de simili codicum vitio *ἐπαγγελία* pro *ἀπαγγελία* vide Toupium ad Longin. p. 373 et Walzium in Rhetoribus Gr. I p. 15. *εἴδωλ' ἄττα*] *εἴδωλα ἄττα* vulgo. *τὰ δ' ἄλλα*] *τὰ δὲ ἄλλα* Φ. libri *ψυχῆς δεῖγμά. ψυχῆς δῆγμά* primus correxit Solanus (qui postea ad vulgatam rediit), tum Cobetus V. L. p. 142 et Dindorfius. nihili esse *δεῖγμα ψυχῆς* et *δεικνύναι τὴν ψυχήν* adparet. at quid sit *δῆγμα ψυχῆς* certe nemini aperient loci Sophoclis et Aristophanis apud Cobetum neque Platonis De Rep. V p. 474 D: *δάκνουσί τε καὶ κινοῦσιν*, ubi sententia est longe diversa. immo *δῆγμα ψυχῆς* sunt aculei in eorum qui discendi causa audiunt animis relicti, quibus opponitur *τέρψις ἄλλως* i. e. merus lusus. eadem oppositione Cicero utitur in Bruto c. 9 § 38 fin. apte igitur idem Cobetus alium Platonis locum contulit in Sympos. p. 218, A: *τὴν καρδίαν ἢ ψυχὴν — πληγεὶς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων*, quem Platonis locum Plutarchus aliique ap. Valckenarium ad Hippol. v. 700 imitati *τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν* laude justa prosequuntur. adde Hemsterhusiana in Anecd. p. (43) sqq.

ὥστε — μετὰ τὰ πράγματα] haec supra c. 1 continuo post v. *ἄξια τοῦ Καυκάσου* transpono similiterque Hemsterhusius transposuit, quem non fugerat sententiae cursum his verbis male interrumpi. *ὥστε μοι* DEΦ. *ὥστε με* edd. vett. libri *λέγοις.* correxit Schaefer Mel. Crit. p. 116. libri *τὸν κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ.* in Quaestt. p. 157 aliter distinxi: *τὸν Κλέωνα· φησίν, οἶσθα, περὶ αὐτοῦ* probante Dindorfio, qui pro *φησὶν* recte *φησὶ δὲ* scripsit. nunc malui: *τὸν Κλέωνα· οἶσθα δέ, ἅ φησι περὶ αὐτοῦ —.* aliam conjecturam apud Töppelium (De Fragm. Com. Gr. II p. 9) proposui, sed audaciorem, ut quae pro tertia secun-

μα. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγεις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα· οἶσθα δὲ ἅ φησι περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν ἢ καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι

---

dam exigat personam, quasi ita haec diffingas: *τὸν Κλέωνα· φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ· „ὦ Κλέων, | οἶσθ' ὅτι Προμηθεὺς εἶ σύ; μετὰ τὰ πράγματα.“* vide geminos versns in Aristoph. Eqnit. 346 et Avibus 804 sq. *Κλέων — πράγματα*] sententiae causa Hemsterhusius Demosthenis verba De Pace init: *οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι — μετὰ τὰ πράγματα* comparavit, Töppelius l. l. Stanleium ad Aesch. Agam. v. 257 bene addidit, quibus cnmuli loco Tacitea adicio in Histor. III, 8 fin: ‚consilia post res adferebantur.‘ ceterum *ὁ Κωμικὸς* interdum eximio dicitur Menander, ut ab Eustathio aliisque apud Meinekium Fragm. Com. Gr. IV p. 325 et ejusdem Eustathii p. 725, 32 *χρῆσις τοῦ Κωμικοῦ τὸ παλίμβολος* non ex Aristophane, uti Dindorfius in Aristoph. Fragm. p. 244, sed e Sicyonio Menandri manavit, quod Meinekius l. l. IV p. 626 paene intellexit. sed plerumque *ὁ Κωμικὸς* dictus est Aristophanes: quo factum est, ut Dindorfius ad Arist. Fragm. p. 242 sqq. ea fragmenta, quorum lemma est: *φησὶν ὁ Κωμικὸς* ad Aristophanem referre non dubitaret ratus, id quod res est, cum Menandro Aristophanem non facile confundi posse. sed tutiorem viam ingressus Meinekius talia (l. l. IV p. 660 sqq.) ad fragmenta comicorum anonymorum referre maluit. hic igitur quum de antiqua comoedia sermo sit, quis non cum Solano hunc versum esse judicet Aristophanis? sed Hemsterhusius: „scholiastae credo, inquit, Eupolin esse patrem hujus iambi affirmanti: eum etiam *κωμικὸν* simpliciter vocat Lucianus in Nigrino § 7.“ at vero ad nostrum locum scholia omnino nulla exstant. nempe vir summus quod scholium ad Nigrin. § 7 unice pertinet: *τὸν κωμικόν· σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπόλιδος* id mero errore ad nostrum locum transtulit, qui error ab Meinekio Fragm. Com. V. II P. I p. 556 susceptus, a Töppelio autem l. l. recte notatus est. at scriptor Nigrini verba *κατὰ τὸν Κωμικὸν* fortasse significare voluit: ‚secundum Aristophanem.‘ nam hunc versum Eupolidis de Pericle oratore cum Aristophanis versu in Acharn. 531 eundem Periclem celebrantis nonnulli confuderunt: quo factum est, ut Cicero in Epp. ad Atticum XII, 6 (quocum confer Diodorum Sic. XII, 40) quem dixi versum Acharn. 531, non ex Aristophane adferret sed ex Eupolide. attamen sic quoque in modio relinquam, utrum Ari-

τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἂν ἅπαντα.
3. *καίτοι φαίη τις ἂν παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα* * 27
εἴκασέ σε τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο

---

stophanis hicce trimeter fuerit an Eupolidis, qui ipse quoque in comoedia *Χρυσοῦν Γένος* nomine Cleonem derisit. quam litem certe non dirimit scholiasta Bachmanni ad Lycophr. p. 347: — *ὡς Ἀριστοφάνης· „εἰ μὴ Προμηθεύς εἰμι, τἄλλα ψεύδομαι"*, quae etiam veri Promethei verba esse possunt tum quoque (nt in Avibus a v. 1494) interlocutoris. potest tamen hic trimeter alius (ut Cleonis) fuisse, qui se cum Prometheo conferre ausus esset. nec male ambo Aristophanis fragmenta conjuncta fuisse dicas, velut hoc exemplo: *ΚΛΕΩΝ. εἰ μὴ Προμηθεύς εἰμι, τἄλλα ψεύδομαι. Β.* ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ *ὦ Κλέων,* | *οἶσθ' ὅτι Προμηθεὺς εἶ σύ; μετὰ τὰ πράγματα.* *ἰπνοποιοὺς* DΦ. *ἰπνοποιούς* edd. vett.

πηλὸν εἶναι τὴν DEΦab. *πηλὸν καὶ τὴν* XU, quod a plerisque receptum est. *πηλὸν ἢ καὶ τὴν* cd, quod quum in codicum scriptura latere videatur, post Lehmannum probavi. *ἡμῖν*] *ὑμῖν* a. libri *συντρίψειεν ἅπαντα.* recte vero *συντρίψειεν ἂν ἅπαντα* Jacobsius pone R. Porsoni Adversar. p, 284 ed. L.

3. libri *φαίη τις*, sed *φαίη τις ἂν* in prima edit. rescripsi collato l. De Hist. Conscr. 33. *ταῦτα*] ferri potest. olim *ταύτῃ* conjeceram. *εἴκασέ σε* Hemsterhusius. libri *εἰκάσαι.* *εὐκίνητά τε εἶναι* Bekker optime. libri: *εὐκίνητά τε εἴη.* ceterum de verbis *τοιαῦτα ζῷα — πλάσματα* male idem Bekker: ‚haec, inquit, ab hoc loco aliena.' immo prima verba omnino necessaria sunt, proxima *καὶ τὸ μὲν ὅλον* non tam aliena quam non necessaria. at Lucianus in mythis enarrandis saepe ingenio indulget. tum in Prometheo altero § 13 init. eadem res aliis verbis explicata est. cave h. l. quidquam deleas. *δέ τι καὶ ἡ ἀθηνᾶ* D. *δέ τι ἡ ἀθηνᾶ* E. *δέ τι καὶ ἀθηνᾶ* Φ. *δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ* v. *πρός γε* Hemsterhusius. libri *πρός τε.* *τὸ εὐφημότερον*] ita correxi. libri *τὸ εὐφημότατον.* *πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος* eandem fere notionem habet quam superius illud: *παραμυθούμενος.* confer etiam Incerti Amores § 16: *ἐπὶ τὸ δυσφημότερον.* *τῷ λελεγμένῳ*] *τῷ λεγομένῳ* Φ. *μηδ'* Φ. *μηδὲ* v. *λέγειν*] *λέγων* DEΦ.

ἀλλ' εἰ V. *ἀλλά εἰ* Φ et v. *μὴ καὶ χάριεν* Tcd. *μὴ χαρίεν* V (in *γρ.*) *μὴ καὶ χάριέν τι* UX. *μὴ καὶ χαρίεντα* Φab et vulgo. *μὴ χαρίεντα* DE. nempe *χαρίεντα* e superiore illo: *ὀφθῆ-*

ἐπαινῶν καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων τέως, ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε, τοιαῦτα ζῷα μορφώσας καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶναι καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν, συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός γε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον· καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν εἰ καινοποιεῖν δοκοίην, μηδ' ἔχοι τις λέγειν
28 ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, * οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ καὶ ξυμπατήσας ἂν ἀφανίσαιμι· οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, παρὰ γοῦν ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρῖφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴ γε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν εἶναί μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὸ πεπονθότα. 4. *Πτολεμαῖος* γοῦν ὁ

ναι χαρίεντα sumtum est. pro *φαίνοιτο* Cobetus V. L. p. 222 *φανοῖτο* frustra conjecit. *παρὰ γοῦν* d. *παρὰ οὖν* c. *παρὰ γὰρ* Φ et v. Brodaeus: „*παρὸν ἐμοί*] Lego *παρὰ γοῦν ἐμοί*.“ libri *ἄξιος ἂν μοι*. sed optime *ἄξιος ἂν* [*εἶναί*] *μοι* supplevit Schaefer in Mel. Cr. p. 61. male vero Brunckius ad Aristoph. Avv. v. 355 h. l. *δοκῶ* in *δοκοίην* mutari voluerat. *αὐτὸ πεπονθότα* Marcilius. *τοῦτο πεπονθότα* Bekker conjecit. *ταὐτὸ πεπονθότα* Hemsterhusius ex „codice Brodaei“. *αὐτὰ πεποιθότα* Φ et vulgo. *αὐτὰ πεπονθότα* X. *αὐτὸ πάσχειν* Lucianus frequentat, velut in D. Mort. XV, 4, Hermot. 72, D. Meretr. V, 2 et De Morte Per. 24.

4. *γοῦν* Senger. libri *οὖν*. *τὸ δ' ἕτερον*] *τὸ δὲ ἕτερον* Φ. *συναγαγὼν* Φ et v. *ἀγαγὼν* DTV. *τοὺς Αἰγυπτίους*] *τοῖς αἰγυπτίοις* V. *ὀλίγου δεῖν ἔφυγον*] *ὀλίγου διέφυγον* Φ. *κειμήλιον*] *καμήλου* D. *ἐμυσάττοντο* DEΦ. *ἐμυσσάττοντο* edd. vett. *ὥστε ὁ Πτολεμαῖος* Φ et fortasse DE et v. *ὁ μέντοι Πτολεμαῖος* VYd. *ὁ μέντοι ὁ Πτολεμαῖος* c. vulgata plane convenit loco gemino Zeuxidis 7: *ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι* —. „*συνεὶς* Dabc, ita etiam Graeviana et recte. *συνιεὶς* Bourdelotiana et post eam reliquae omnes, nullo auctore.“ ex edit. prima. *συνιεὶς* sumtum videtur e c. 3 fin: *οὐ συνιεὶς* —. *καὶ οὐκέτι*] libri *καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι*. „*τὸν ἄνθρωπον* jure optimo delet

Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπ' ἴσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε * πολλὰ θεάματα καὶ τὸ τελευταῖον καὶ 29 ταῦτα, τὴν κάμηλον καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον, καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν κάμηλον ἐφοβήθησαν καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον· πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων, οἱ δέ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτὰ καὶ οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη, * τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ 30 αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον. 5. δέδοικα δέ, μὴ καὶ τοὐμὸν κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις

Lehmannus, ante quem sententiae pravitatem perspexerat Jacobsius." ex edit. prima. vox ἄνθρωπον saepe praecessit, modo etiam cum articulo: πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον itemque subsequitur: τὸν ἄνθρωπον δέ. ad quam rem si Jacobsius adtendisset, nostri loci vitium καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι litura sanasset. nunc ille modo (Animadv. ad Eur. p. 240) τὸ ἄμορφον vel τὸ ἄτοπον, modo (Ad Porsoni Adv. p. 284) τὸ ἀλλόκοτον pro τὸν ἄνθρωπον frustra conjecit. at: ,,saepe, inquit, vox ἄνθρωπος in similium locum successit." quid tum postea? omnis menda uno conjecturae genere sanari non magis potest quam omnis morbus una medicina.

5. δέδοικα δέ] δέ hic minus aptum et fortasse mendosum est. in gemino loco Zeuxidis 12 init. τοίνυν legitur. libri: τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς. correxi: τὸν χαλινὸν ἀντὶ αὐτῆς (i. e. ,pro camelo frenos ejus admirantur'). in absurdo isto ἔτι unus haesit Struvius L. L. p. 228. θαυμάζωσι Marcilius. libri (etiam ΦM): θαυμάζουσι. ἁλουργίδα c. pro ἁλουργῖδα. ἐπειδὴ οὐδὲ DΦ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ v. in prima edit. et jam in Quaestt. L. p. 166 repudiata Hemsterhusi conjectura: ἔτι δὲ οὐδέ ego: ἐπεὶ οὐδέ cor-

ἤ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἀντὶ αὐτῆς θαυμάζωσι καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη πρὸς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο· ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῷον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότα-
31 τον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς * ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν; οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. 6. οὐ πάνυ γοῦν

---

rexi, idemque nunc et a Bekkero et Dindorfio bene restitutum est.
συγκεῖσθαι] *ξυγκεῖσθαι Φ.* *πρὸς εὐμορφίαν Φ.* *εἰς εὐμορφίαν* v. variatur etiam Pro Imagg. 19, non item De Merc. Cond. 23. compara De Merc. Cond 31, De Luctu 24, De Dips. 2. minus atticum est talibus in locis *εἰς*, quod habent scriptor Cynici § 10 et Toxaridis § 31. *τί οὖν; οὐχὶ* Hemsterhusius Anecd. p. (21). *τί οὖν οὐχὶ* v. *συνέφθειρεν*] *διέφθειρεν Φ*, quod in prima edit. probavi rejecto altero, quod mihi e proximo: *συνήθη* natum esse videbatur. at *συνέφθειρεν* ad h. l. Hemsterhusius tuetur, cui adde Schaeferum ad Dion. Hal. D. C. V. p. 129.

6. *ἐξ ἀρχῆς*] *ἐξαρχῆς Φ.* libri: *οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν —.* recte *οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νὴ Δία ἐν —* Schwidopius (Observ. Luc. I p. 9) emendavit, ante quem Lehmannus prope verum: *οἴκοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νὴ Δία ἐν —*, quod in prima ed. probaveram. vide Quaestt. L. p. 155. non bene Bekker: *οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν ἰδίᾳ ἢ ἐν —* conjecit, quod mihi esse videtur τρὶς ταὐτόν. *Διονύσῳ* DEΦX. *Διονυσίῳ* edd. vett. *ἐν ῥυθμῷ*] *ἐν* om TR et fortassis Y. *πρὸς αὐλὸν ἐνίοτε. καὶ* distinguit *Φ.* *πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ* vulgo. chorus comoediae, de quo in hisce verbis sermo est, ,interdum' canebat saltabatque, non semper. verba *πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ* praeter alios conjunxit etiam Dionysius Hal. A. R. T. I p. 387 ed. R. post *ἐνίοτε* libri ita pergunt: *καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις —.* posui signa defectus ut in loco lacunoso. supple: ,*καὶ* [*πρὸς*] *ὅλον τὸ* [*θέατρον παρέβαινεν*, sive *ἐστρέφετο,*] *ἀναπαίστοις —.*' haec quidem verba de parabasi chori accipienda

συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμῳ-
δία, εἴ γε ὁ μὲν οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νὴ Δία ἐν
τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ
δὲ παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν θεάτρῳ * ὡμίλει 32
καὶ ξυνέπαιζε καὶ ἐγελωτοποίει καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν
ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὸν ἐνίοτε, καὶ τὸ ὅλον . . . .
ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά. τοὺς δὲ τοῦ

---

sunt, de qua dicere Aristophanes (Ach. 604, Eqq. 506 et Pac. 719) solet: πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι. sed Luciano ὅλον addendum erat, maxime quidem quod de comoedia jam dixerat: θεάτρῳ ὡμίλει, tum quod superius illud μετ' ὀλίγων opponitur. certo igitur h. l. vox θέατρον excidit, ceterum pro παρέβαινεν (licet verba ἔβαινε — παρέβαινεν de choro deinceps posita concinne se excipiant) possis etiam: ἐστρέφετο conlato Platone comico ap. schol. ad Arist. Pac. v. 719 sive Suidan s. Παράβασις. ἐποχουμένη τὰ πολλά, τοὺς] ita recte distinctum est in abc et vulgo ante Bosium, qui male interpunxit ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς —. qui antiquam comoediam noverit, simul norit h. l. verba ἐποχουμένη τὰ πολλά cohaerere. de re prorsus eadem Pollux IV, 112 quod eodem redit ὡς τὸ πολὺ posuit: ‚ἡ δὲ παράβασις ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ, εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα ἐπίκλην ἔχει.' post τὰ πολλά, libri: τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρ. ἐχλ. ego dudum vocula δὲ inserta correxi: τὰ πολλά. τοὺς [δὲ] τοῦ δ. ἑ. ἐχλ. quum enim toto hoc l. dialogus et comoedia opponantur, necesse est et δὲ inseri et verba τοὺς [δὲ] τοῦ δ. ἑ. ἐχλ. ab initio novae enuntiationis conlocari. nuper δὲ etiam a Bekkero et Dindorfio insertum est Bosii interpunctione non bene servata: ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ δὲ (Dindorfius: τὰ δὲ πολλά) τοὺς τοῦ δ. ἑ. ἐχλ.

φροντιστὰς — λεπτολογουμένους] haec omnia ad solas Aristophanis Nubes referenda sunt, in quibus et v. φροντιστής saepe legitur et v. ἀεροβατεῖν (v. 226 et v. 1586) et v. νεφέλαις συνόντας pertinent ad v. 226—1493, et v. ψυλλῶν π. δ. ad v. 145—154. unum hujus loci vocabulum μετεωρολέσχης in Nubibus inveniri Hemsterhusius ad h. l. recte negavit. atqui schol. Marcianus ad h. l. diserte: μετεωρολέσχας: ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης. cum hoc scholiasta plane consentiunt et Suidas s. Μετεωροκοπεῖς et schol. Venetus ad Pac. v. 91. itaque in Quaestt. Arist. p. 128 ipsi Hemsterhusio in Anecd. p. (24) adsensus vocem μετεωρολέσχης e prioribus quae interciderunt Nubibus repetitam esse conjeci, cujus conjecturae non poenitet. προαίρεσιν TUYXcd. προσαίρεσιν R. προέλευσιν DEΦa et v. προαίρεσιν, quod jam in prima

33 διαλόγου * ἑταίρους ἐχλεύαζε φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα, καὶ μίαν ταύ-
34 την προαίρεσιν ἐπεποίητο ἐκείνους * ἐπισκώπτειν καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν, ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον. καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως
35 ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν καὶ ξυναρμόσαι, * οὐ πάνυ πειθόμενα οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. 7. δέδια τοίνυν, μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προ-

ed. probavi, sententiae videtur convenire. neque enim de comoedia in universum sed de solis hic agitur Nubibus, quibus sane hoc unum fere propositum est, ut Socrates philosophus rideretur. Hemsterhusius alteram scripturam tuitus est, *προέλευσιν* vocabulum Luciano, qui *πρόοδον* dicturus erat indignum. *προέλευσιν* aut calami errorem esse arbitror aut malum glossema. neque enim aut v. *προελάειν* in eo latere potest, de quo vide Xenophontem in Hipparch. 8, 3 et confer Pollucem I, 164, aut, quae ipsa quoque durior metaphora fuerit, *ἐπελάειν*. *ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον*] haec verba quasi glossema et Kistemaker ad Thucyd. p. 131 et Lehmannus male deleverunt. nam etsi aliis locis, in quibus noster hoc proverbio utitur, nulla addita est explicatio: nostro tamen l. aptissime his verbis ipsius vis proverbii adaucta est. Ciceronem De Oratore I, 59 § 251 jam olim contuli.

7. *τὸ θῆλυ — ἐγκαταμίξας*] v. Boissonadium ad Philostrat. p. 471. *μᾶλλον δὲ* Φ. *μᾶλλον δὲ μὴ* v. conjunctioni *μὴ* optativus *φανείην* repugnat. *κατ' ἄλλο τι τοιοῦτος ἂν*] ita conjeci. *καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο* vulgo. *καὶ* . . . . *ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς* Φ cum lacuna. partim recte Bekker, qui pro *καὶ ἄλλο τι* scripsit *κατ' ἄλλο τι* idemque ego jam in ed. prima volueram collato Nigrino § 11, partim recte etiam Hemsterhusius, qui *τοιοῦτος* pro *τοιοῦτο* restituit. *φανείην* DE. *φανοίην* cdd. vett. *φιλοσόφῳ*] *φιλοσόφων* Vcd. *φιλοσόφου* Tb. post *κλεπτικῆς* libri, diserte etiam Φ: *καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός*, sola editio Flor. (a) quinque haec verba omittit. *καὶ γὰρ κλεπτικός* Hemsterhusius, sed *καὶ γὰρ κλέπτης* Elsner (Sched. Crit. p. 1) conjecerunt.

μηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ κατ' ἄλλο τι τοιοῦτος ἂν φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας καὶ ὀστᾶ παραθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλέπτης ὁ θεὸς) ἄπαγε, τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ
*παρὰ τοῦ γὰρ ἂν * ἐκλέπτομεν; εἰ μή τις ἄρα ἐμὲ* 36
διέλαθε τοιούτους ἱπποκάμπους καὶ τραγελάφους καὶ
*αὐτὸς συντεθεικώς. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; * ἐμ-* 37
μενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν.

Elsnerum jam in prima ed. secutus sum conlatis Gallo 28, Prometh. II, 5 et Catapl. 1. *παρὰ τοῦ*] *παρά του* E. *εἰ μή τις ἄρα* Schwidopius Observv. Luc. I p. 10. libri: *εἰ μὴ ἄρα τις* —. *ἱπποκάμπους* Solanus, Lehmannus, Bekker et Dindorfius. *ἱπποκάμπτας* U. *πιτυοκάμπας* D. *πιτυοκάμπτας* EΦ et fortasse X *πυτιοκάμπτας* edd. vett. *ἱππόκαμπος* (hac forma) de equo marino etiam Menander et alii ap. Scaligerum Conject. in Varronem IV p. 55 ed. Bip. usurparunt. sed quum Sinidi ejusque curvationi pinuum nihil commune sit cum hircocervis, sequitur vocem *πιτυοκάμπτης* nisi multis temere mutatis h. l. teneri non posse. neque enim sufficit, quod (ad Aristoph. Ran. v. 937) partim cum Wetstenio partim Toupio ita scribere volui: — *ἐμὲ διέλαθε πιτυοκάμπτης, τοιούτους τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς.* *ἐστὶν* Φ. *ἐστὶ* vulgo.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Reitz. I. p. 838

1. Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον ἀπῄειν
οἴκαδε· προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κω-
λύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη
ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυ-
839 μάζουσιν * ἐῴκεσαν. ἐπὶ πολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες
ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυ-
θριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων
ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν,
καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην
τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν καὶ πολὺν ἐν αὐτοῖς
τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ
ἐκεῖνοι ἐπεφθέγγοντο· „ὢ τῆς καινότητος. Ἡράκλεις,
τῆς παραδοξολογίας. εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἄν
τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον.“ οἱ μὲν οὖν τοι-
αῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς
ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ

---

1. τὸν λόγον] τῶν λόγων Φ. ἐπὶ πολὺ Jacobitius pro ἐπι-
πολύ. γοῦν] γὰρ Π. ἄχρι τοῦ Jacobsius Append. ad Porsoni
Advers. p. 292 et Schaefer ad Bosii Ellips. p. 742. libri: ἄχρι
που. ἀπολειποίμην] ἀπολιποίμην Φ. πολὺν ἐν αὐτοῖς] ita
conjeci. libri: πολὺν ἐν αὐτῇ. ἐπεφθέγγοντο] ita correxi. libri:
ἀπεφθέγγοντο. recte modo verbum ἐπεσημαίνοντο antecessit. sed
vide inprimis De Hist. Conscr. 23: εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες
ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς —. ὢ] ὦ Φ. καινότητος. Ἡράκλεις
interpungunt Φ et edd. vett. male Reitziana: καινότητος Ἡράκλεις·
τῆς —. ἀμήχανος Π. ἄνθρωπος Dindorfius pro ἄνθρωπος.
οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα] ita conjeci. libri: οἱ μὲν τοιαῦτα.
ἐκεκίνηντο] nihil mutandum. non recte Burmeister (Quaestt. cr.
p. 7), ἐκεκήληντο scribi voluit. ἢ τίνα γὰρ ἂν] ἂν om Φ.
πολλῆς φροντίδος Π.

κολακεύειν τὰ τοιαῦτα ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολ-
λῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; 2. πλὴν ἐμέ γε
(εἰρήσεται γάρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ
ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐκεῖνα
ἐνενόουν· * οὐκοῦν τοῦτο μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς 840
ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθως μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζει
τοῖς ἄλλοις. ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς καὶ
πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων ἢ νοῦ ὀξέος ἢ
περινοίας τινὸς ἢ χάριτος Ἀττικῆς ἢ ἁρμονίας ἢ τέχνης
τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν· οὐ γὰρ
ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνο ἐπήνουν μόνον, τὸ καινὸν τῆς
προαιρέσεως καὶ ξενίζον. ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην,
ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέν τι καὶ αὐτὸ
τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ

---

2. καὶ ἐπειδή ποτε] alibi Lucianus: κἀπειδή ποτε. ἐκεῖνα ἐνενόουν] ἐκεῖνα accessit ex ΦΜ. om Π ut v. χάριεν Jacobitius. χαρίεν Φ et v. τοῖς ἐμοῖς] τοῖς λόγοις Φ. ὅτι μὴ συνήθως] ita conjeci. libri: ὅτι μὴ συνήθη. possis etiam: ὅτι μὴ [τὴν] συνήθη (scil. ὁδὸν), sed melius est alterum. βαδίζει ΦΜ. βαδίζοι edd. vett. συγκείμενον Π. ὀξέος] ὀξέως a. αὐτά, ἐκεῖνο ἐπήνουν] ita conjeci. libri: αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνουν. confer Quaestt. L. p. 261. μέν τι scripsi in Quaestt. p. 21. μέντοι Φ et v. αὐτὸ τοῦτο TV et v. αὐτῷ τούτῳ Φa. προσάγεσθαι] προάγεσθαι ΦΜ. Ὁμήρου, καὶ τὴν] Ὁμήρου ἀεὶ τὴν frustra Cobetus V. L. p. 243. ἀεί ne exstat quidem in illo Homeri loco, Od. α', 351 sq. ceterum in Aristoph. Avv. v. 903: τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς praeclara correctio est Tyrwhitti, νέαις pro τεαῖς. οὐδὲ Jacobitius. libri οὔτε. τὸ ὅλον] libri: ὅλον. συνεπικοσμεῖν τι καὶ] τι om Φ. hinc malim: συνεπικοσμεῖν καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν [τι] καὶ αὐτήν. confer Alexandrum 36, De Saltat. 63 et inprimis Jov. Confut. 11. τὰ δὲ] τὸ δὲ Π. αὐτοῖς] ἐν αὐτοῖς Π. Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι] ἕλλησι λέγουσι Φ. ἕλλησιν εἶναι λέγοντες Π. ἡμῶν] ἡμῖν in Ep. Crit. p. XIX conjeci, fortassis recte. 3–6 init. ζεῦξις — ἁρμογὴ τῶν σωμάτων] haec Luciani verba Gaisfordus (Catal. Mstorum biblioth. Bodlejan. P. I p. 37 sq.) et hinc Lehmannus (IV p. 492) e cod. Bodlejano saec. X adtulerunt, in quo Gregorii Nazianzeni carmina cum scholiis insunt et Fol. 83. b. ad v. Ζεῦξις haec quoque quasi scholium leguntur, partim vitiose scripta, aliis etiam omissis, aliis de industria mutatis. signavi ‚Bodl.'

Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε οὐδὲ τὸ ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν· τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα ἐκεῖνα εἶναι. ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν. 3. ἐθέλω δ' οὖν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος τὰ μὲν δημώδη καὶ

---

3. δ' οὖν Diudorfius. libri γοῦν. καὶ τὸ τοῦ] τὸ om Φ. τὰ μὲν δημώδη καὶ κοινὰ Bodl. τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ iibri Lncianei. καινοποιεῖν libri Lucianei et Bodl. καινοτομεῖν Cobetus V. L. p. 243 ideo conjecit, quod καινοτομεῖν sic passim pouatur apud Lucianum. at etiam καινοποιεῖν (et καινουργεῖν) sic passim ponitnr apud Lucianum. ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον] ξένον καὶ ἀλλόκοτον Bodl. τὴν τῆς τέχνης ἀκρίβειαν (hoc ordine) Bodl. ὁ ζεῦξις (sic) ἐποίησεν Bodi. ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν libri Lucianei. αὐτὸς jsm ab Solano et Jacobitio deletum est, adde a Burmeistero, qui iu Qu. Cr. p. 8 αὐτὸς natum voluit e c. 7 init: ὁ Ζεῦξις αὐτὸς —. γε post ἀνατρέφουσαν om Bodl.
ἀντίγραφος] ἀντίγραφον Bodi. ἐστι νῦν] ἐστιν νῦν a. ἀκριβεῖ] ἀκριβῆ Π. δ' αὐτὸ] δὲ αὐτὸ Φ. ἐλέγετο] καὶ ἐλέγετο Π. μετὰ τῶν ἄλλων] σκύλων add. Bodl. Μαλέαν] μαλαίαν Φ. μελαίαν Bodl. πλὴν ἀλλὰ — συναγωνίσαιτο] pro his omnibus iu Bodl. ita scriptum est: „μόλις δὲ γράφουσι καλλίμαχος καὶ καλαισης τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος οὕτως.‘ Callimachum dicere videtur notum illum pictorem τὸν κατατηξίτεχνον. tum pro καλαισης conjicio Καλλίδης idque de pictore Csilide aceipio, cujus ab nostro in D. Meretr. VIII, 3 mentio facta est. homo mendax ne hoo quidem vidit, artificum loco uominaudos sibi fuisse scriptores. nempe monachus quem hio uuum oxscribit Lucianum, uominare dedignatur, cui nou minus quam alii iu scholiis Lucianeis mouachi videtur irasci. quin etiam patres ecclesiae, qui Luciani dialogos quosdam tam fortiter exscripseruut, ipsum tamen reprehenduut, uti Lactautius Inst. Div. I, 9. ἰδὼν καὶ αὐτὸς] ita oonjeci. libri εἶδον καὶ αὐτός. at tum αὐτὸς absurdum est. οἷός τε] οἷος Π.
Ἀθήνησι] ἀθήνησιν a.

κοινὰ ταῦτα * οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας 841
ἢ θεοὺς ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω κομιδῇ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη· τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων [σκύλων] εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι, εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος ἀπολέσθαι ἅπαντα καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος ἰδὼν καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὤν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι· καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. 4. ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς ἠρέμα ἐγήγερται καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν, οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν οὐκέτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης, ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν ὢν καμπύλος ὑπεσταλμένη

4. ἐγήγερται Cobetus V. L. p. 243. ἐπήγερται libri Lucianei. ἐπεγείγερται Bodl., unde Jacobitius: ἐπεγήγερται. οὐκέτι Bodl. pro οὐκ ἔτι. καὶ οὗτοι] καὶ αὐτοὶ Bodl. ἐπὶ πλευρὰν] ἐπιπλευρὰν a. ἐπιπλευρον Bodl. ἔοικεν ὢν καμπύλος TV et (praeter a) edd. vett. ἔοικεν ὁ καμπύλος Φa. ἔοικε καμπυλος Bodl.
ἔμπαλιν] πάλιν Bodl. τουδάφους Bodl. τοῦ ἐδάφους libri Lucianei. οἷοι εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι Bodl. οἷόν εἰσιν ἵπποι πειρώμενοι libri Lucianei. Cobetus V. L. p. 243: οἷοί εἰσιν ἵππου πειρωμένου conjecit ignarus Bodlejani. ἄνω om Bodl.
αὐτὴ ἐν om Bodl. et αὐτή, quod ferri posse largior, ut suspectum inclusi. μαστὸν] μασθὸν Bodl. οἷον] οἷον ὡς Bodl. τις om Bodl. ἀνὴρ ἐκεῖνος Φ. ἀνὴρ ἐκεινος (sic) Π. at recte ἀνὴρ ἐκείνης caeteri et Bodl. ἀνέχων τῇ δεξιᾷ] ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ Bodl.

τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται καὶ τοὐδάφους
842 ἀντιλαμβάνεται, * οἷοί εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι ἀνα-
πηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ τὸ μὲν ἄνω ἔχει [αὐτὴ] ἐν
ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπέχουσα τὸν
γυναικεῖον μαστὸν, τὸ δ' ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει
ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον. ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος οἷον ἀπο
τινος σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ
τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει
γελῶν οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον,
λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν
αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. 5. τὰ μὲν
οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν οὐ πάντη
ἐμφανῆ ὄντα τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης,
οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον καὶ
τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπι-
βολὴν ποιήσασθαι καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέ-
θους τὸν λόγον καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον
843 ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες * ἐπαινούντων,
οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος
ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑπο-
θέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν
μὲν ἄνδρα ποιήσας πάντη φοβερὸν καὶ κομιδῇ ἄγριον,
σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ οὐ κατὰ τὸν ἵππον
αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάτερον τοῦ ἀνθρώπου,

5. ὅσα Solanus et Bekker. libri ἐφ' ὅσα. τὴν ὅλην ὅμως ἔχει] τὴν ὅλην ἔχει ὅμως Φ. κρᾶσιν pro κράσιν Lehmannus. μερῶν TUVΦ. μέρων d. μέτρων abc. ὅτι — τῆς τέχνης] ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης ἐν μια ὑποθέσει ἐπεδείξατο Bodl. τὸν μὲν — λάσιον] ἵππον σοβαρὸν ἄγριον κομιδῇ λασιον τῇ χαίτῃ Bodl. qui φοβερὸν omittit, alia transponit. τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Φ. αὐτοῦ] αὐτῷ Π. ἀλλὰ καὶ] καὶ om Φ. κατὰ θάτερον] ita conjeci. libri Lucianei etiam Φ: καθ' ἕτερον. om haec Bodl.

καὶ ἐξάρας αὐτῷ [τὸ στέρνον καὶ] τοὺς ὤμους] ita e Bodl. dubitanter supplevi. καὶ ἐξάρας αὐτοῦ (αὐτῷ TUVY) τοὺς ὤμους TUVY et v. καὶ ὤμους (caeteris omissis) Φ. στέρνον τε καὶ ὤμους Bodl. (qui haec contraxit). τὸ βλέμμα — ἀνήμερον] ὄμμα θηριῶδες καὶ ἄγριον Bodl. ὅλον. ὄρειόν τι Φ. ὅλον, καὶ ὄρειόν (ὅριόν Π) τι Π et v.

καὶ ἐξάρας αὐτῷ [τὸ στέρνον καὶ] τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον· τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον. 6. τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν θήλειαν δὲ ἵππου τε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων· ἐκεῖνα δὲ μόνα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. καὶ ἡ μῖξις δὲ καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συνάπτεται καὶ συνδεῖται τῷ
γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως * μετα- 844
βαίνουσα καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένην. τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. 7. ταῦτα δ' οὖν ἐπιδει-

---

6. τὴν θήλειαν — ἄβατοι] τὴν δὲ ἵππον οιαι τῶν θετταλῶν ἀνεπίβατοι ἀδμητες ἔτι Bodl. τὴν θήλειαν] τὴν om Φa. ἵππου τε] libri ἵππου γε. pulchram fuisse dicit qua equam qua mulierem. ἵππου τε et τὸ δ' ἄνω sibi respondent. εἰσιν] εἰσι a. τὸ δ' — πάγκαλον] καθύπερθεν ἡμίτομον γυναικος' ὅσα δὲ Bodl. τὸ δ' ἄνω v. τὸ δὲ ἄνω Φ. τὸ δὲ ἄλλο M. ἔξω τῶν ὤτων] τῶν νώτων ἔξω Bodl. unde nolim: τῶν ὤτων ἔξω, quod non est Lucianeum. σατυρώδη scholiasta et v. σατυρωδη Bodl. ἀτρώδη Φ. καὶ ἡ μῖξις (libri μίξις) δὲ] καὶ μίξις τις Bodl. καὶ ἁρμογὴ Φ. καὶ ἁρμογὴ Bodl. καὶ ἡ ἁρμογὴ v. καθ' ὃ M. καθὸ Φ et v. ὑπαγομένην] ita conjeci. libri ὑπαγομένη.

τῶν νεογνῶν TUVΦ. τὸ νεογνὸν v. sed malim cum Dindorfio: τοῖν νεογνοῖν. ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius minor. ἐν τῶν νηπίων libri. θαυμαστὸν οἷον] Schaefer ad Dion. Hal. D. C. V. p. 184. ἐπειλημμένοι] ἐπιλελημμένοι Φ. ἐν χρῷ Φ et v. ἐκ χρῷ a.

7. ὡς νέαν] ὡς om Φ. τοῖς ἔμπροσθεν] τῆς ἔμπροσθεν Φ.

ἀγνῶτα οὖσαν] ita conjeci. ἧττω ἔτι οὖσαν M. ἧττον ἔτι οὖσαν Φ. ἠγνοημένην οὖσαν v, quod alienis locis Porsoni ad Hecub. v. 358 inductus Schaefer ad schol. Apoll. Rh. p. 165 frustra defendit. mendam post Solanum tollere studuerunt et Bekker, qui οὖσαν delebat et Dindorfius, qui ingeniose οὖσαν ita transponit: ὡς νέαν οὖσαν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην· ὥστε —.
ὦ μικίων Φ. ὦ Μικκίων v. nomen affine Μίκων Iambus est apud

ξάμενος ὁ Ζεῦξις αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς
845 ἐπινοίας τὸ ξένον καὶ τὴν * γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἀγνῶτα οὖσαν. ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων· ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Μικίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε. οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δὲ φώτων, εἰ καλῶς ἔχει καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. 8. ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις οὕτως, ὀργιλώτερον

Arist. Lysistr. v. 679 et Theocrit. V, 112. ipsum nomen *Μικίων* quum alii habent scriptores attici, tum Alexis c. ap. Athen. VI p. 227, e: *παρὰ Μικίωνος ἐγχέλεις ὠνούμενον.* *ἐπαινοῦσι*] *ἐπαινοῦσιν* Φ. *τῶν δὲ φώτων*] ita scripsi. *τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ* vulgo. *τῶν δὲ αὖ φώτων* Φ, unde licet etiam sic rescribere: *τῶν δ' αὖ φώτων.* vitium vulgatae solus fere Graevius animadvertisse videtur. *φῶτα* in plurali praeter Lucianum, qui ita ter, etiam Plutarchus, Strabo alii dixerunt. et hic quidem *φώτων* de picturae luminibus (quae res sane magni est momenti) accipe collato Plinio N. H. 33 § 159: ,jam et ex Achaia, quo utuntur ad picturae umbras —; hoc autem (sc. Gallico) et Attico ad lumina utuntur.' *ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία*] *τῆς ὑποθέσεως ἡ καινοτομία* Φ.

8. *ὁ μὲν οὖν*] *ὁ μὲν γὰρ* Φ. *καὶ οὗτος*] malim: *καὶ αὐτός.* *ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ τούτους* Gesner cum ed. Basil. tertia. *ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ* (omisso forsitan *τούτους*) M. *ἐγένετο εἰδώς. τούτους γὰρ* ΦΠabc aliaeque edd. *ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ* ed. Reitziana. *ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ ἀλκίμους* Schmieder, Burmeister in Qu. Cr. p. 43 et Dindorfius ejecto *τούτους* pronomine, quod ut ab codice M absit (de qua re dubito), deesse tamen vix potest. *χαλκοθώρακας*] *χαλκοθώρηκας* Φ. *τεταγμένους*] *τεταμένους* M. *τοὺς ὁπλίτας*] libri *ὁπλίτας.* *ἐπὶ κέρως*] *ἐπικαίρως* Π. *δ' ἑκατ.*] *δὲ ἑκατ.* Φ. *ἐκπηδήσεσθαι* ΦM (et duo codices Bourdeloti) et v. *ἐπιβήσεσθαι* RTV. *ἐκείνων. αὐτὸς γὰρ*] ita correxi. *ἐκείνων αὐτῶν· ἐκεῖνος γὰρ* edd. vett. *ἐκείνων αὐτῷ.*

ἴσως. Ἀντίοχος δὲ ὁ σωτὴρ ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος * 846
ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ.
εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο.
εἰδὼς γὰρ τούτους ἀλκίμους ὄντας καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους τοὺς ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον διομυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου τὰ ἅρματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων. αὐτὸς γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατιᾶς ἐκείνης παρασκευασθείσης οὐ μεγαλωστὶ οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ καὶ ψιλικόν· οἱ γυμνῆτες δὲ ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν. ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου. 9. ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ
(ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες * τῷ Ἀντιόχῳ,) τούτους 847
ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν ὡς οἷόν τε κατακρύψαντα, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ

ἐκεῖνος γὰρ T. ἐκείνων αὐτοῖς. ἐκείνου γὰρ Φ. neque intra novem verborum spatium ter ἐκείνων — ἐκεῖνος — ἐκείνης scribi potuit et pro isto ἐκεῖνος pronomine αὐτὸς opus est. δι' ὀλίγου ΦΤΥ et haud dubie M. δι' ὀλίγον edd. vett. τῆς στρατιᾶς ἐκείνης Jacobitius. libri τῆς στρατείας ἐκείνης. τὸ πολὺ] πολὺ Φ. τῆς στρατιᾶς] τῆς στρατείας Φ.

9. Θεοδότας libri utroque loco, nullus Θεοσδότας. κατακρύψαντα ΦΤ. κατακρύψαντας v. accusativus τὸν Ἀντίοχον tacito supplendus est. σαλπιγκτὴς] σαλπικτὴς a. ἐπελαύνῃ καὶ] ita conjeci. ἀπελαύνηται καὶ Φ. ἐπελαύνηται καὶ v. ἀνατέταρας a (conjuncte). ἐφ' ἑκάτερα τοῖς] ἐφ' ἑκατέροις τοῖς ΦΜΤΠ.

ἀντεπαφεῖναι] ἀντεπαφῆναι Φ. ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς] ita correxi. libri: ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις. possis tamen etiam: ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς αὖθις. certe αὐτοὺς necessario addendum est.

στρατοῦ, ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπικτὴς καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα καὶ διαστήσαντες ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. 10. οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος καὶ τὰς προνομαίας ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι,
848 ἐγκλίναντες * σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οἱ μὲν πεζοὶ περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δέ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα

---

10. *ἐλέφαντα*] *ἐλέφαντας Φ*, male. Piscat. 32: *ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις.* *τετριγότων* scholiasta et v. *τετρυγότων Φ.* deformitatem et novum odorem hic omissum addit Florus Epit. I, 10: ‚elephantorum cum magnitudine tum deformitate et novo odore simul ac stridore consternati equi —‘. *πρὶν ἢ τὸ τόξευμα*] *τὸ* om *Φ* et (ubi al. m. corr. *τὸ ζεῦγμα*) *Π.* eadem eorundem verborum varietas est in D. Mort. XIV, 2. *ἐγκλίναντες* Bekker. libri *ἐκκλίναντες.* eadem verba redeunt in Baccho 4, ubi pars codicum item *ἐκκλίναντες.* sed in Verr. Hist. I, 17 libri optimi: *ἔφυγον ἐγκλίναντες*, locutione notissima. *περιπειράμενοι Π.* *ἔμπαλιν καὶ ταῦτα Π.* *τὸ τοῦ ʽΟμήρου*] Jl. *π*', 379. *οἱ ἵπποι δ'*] *δ'* om *Φ.* *ἐπιβάτας*] *ἐπιβάντας Φ.* *ἀποβαλόντες Φ*efg. *ἀποβαλλόντες* (sic) abcd. *ἀποβάλλοντες* n. *κεῖν'*] *κεῖν' Φ.* initium versus Jl. *λ*', 160. *καταλάβοιεν ΦM.* *καταβάλοιεν Π* et v. *δ' ὡς*] *δὲ ὡς Φ.* *κατελαμβάνοντο Φ* et (apud Bourdelotium Belinumque) M. *κατεβάλλοντο Π* et v. *ἀναρριπτοῦντες Φ.* *συναναρριπτοῦντες* vulgo. *ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις*] *ταῖς προνομαίαις ἐς ὕψος Φ.* *καὶ* (ante *συναρπάζοντες*) om *Φ.* *κατὰ κράτος*] *κατακράτος Φ.*

ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον·

οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες „κείν' ὄχεα κροτάλιζον," τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταλάβοιεν· πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ κατελαμβάνοντο. εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες καὶ ἀναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις καὶ συναρπάζοντες καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
11. οἱ Γαλάται δὲ οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ
φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο * πλὴν 849
πάνυ ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες. οἱ Μακεδόνες δὲ ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνέδουν τὸν βασιλέα καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ καὶ δακρύσας, ὥς φασιν· αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο· ὡς εἴ γε μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἔπειτα τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μὲν μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. 12. ὥρα

---

11. ὀλίγοι] ὀλίγου Υ. ἐς] εἰς ΦΠ. ἐπαιάνιζον TV et scholiasta. ἐπαιόνιζον Φ. ἐπαιώνιζον v. καλλίνικον αὐτὸν Π. φασὶν] φασι a. τούτοις om Π non prorsus male. ὡς εἴ γε μὴ Schwidopius Obs. Luc. III p. 15. libri: ὡς εἰ μὴ —. dictiones ὡς εἴ γε et ὡς εἴ γε μὴ Schwidopius etiam e Plutarcho, Aristide, Galeno, Cassio Dione et serioribus adtulit, sed utramque ipse inprimis Lucianus frequentat. ἔπειτα M. ἐπί τε Π et v et fortasse Φ. ἄλλο μὲν μηδὲν] ita correxi in Ep. Cr. p. XLIV. libri ἄλλο μηδὲν —. vide D. Meret. IV, 3: ἡ δ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον —, Thucyd. I, 139: ἄλλο μὲν οὐδὲν — αὐτὰ δὲ τάδε, Thucyd. VIII, 67: ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο. neque usquam in talibus μὲν potest abesse.

12. με σκοπεῖν] μὲν σκοπεῖν Π. etsi magis Lucianea sunt aut ὥρα μοι σκοπεῖν aut ὥρα σκοπεῖν, apud alios tamen etiam accusativus exstat, ut ap. Sophoclem Ajace v. 245 et in Oedipo

τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἀξιόμαχον, ἐλέφαντες δέ τινες καὶ ξένα μορμολυκεῖα πρὸς τοὺς ὁρῶντας καὶ θαυματοποιία ἄλλως· ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες. οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν. ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γέγραπταί μοι, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν * καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς· τὰ δ' ἄλλα μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε. εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

R. v. 467. post Ἀντιόχῳ plerique libri et vulgata perguut: τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἄξια μάχης, sed haec ipsa verba sex om Φ. ego pro istis οὐκ ἄξια μάχης correxi: οὐκ ἀξιόμαχον. malim tamen, uti jam iu Quaestt. p. 166 proposui, etiam καὶ boc modo addere: [καὶ] τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἀξιόμαχα. etenim qui hosti suo (ut Galatis Antiocbus) viribus impar est, is haud sane οὐκ ἄξιος μάχης, sed nimirum οὐκ ἀξιόμαχος graece dicendus est. vide pauca de multis, D. Mort. XII, 6, De Domo 19, Toxarin 48; Thucyd. 8, 38 et 8, 80; Appiaunm Bell. Civil. I, 117 et V, 138. μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια Dindorfius. post θαυματοποιία interpungebatur ante Scbmiederum, qui recte junxit: θαυματοποιία ἄλλως. δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ Φ. ἐπεποίθειν Φ et v. ἐπεπόνθειν VU. libri omnes γεγραμμένη, pro quo correxi: γέγραπταί μοι. obiter in Soph. Electr. v. 1410 ed. Herm. pro isto πολύρρυτον corrige: παλίρρυτον ex eo versu, iu quo de eadem re παλίρρους usurpatur, Eurip. Electr. v. 1150 ed. Seidl. ὥσπερ ἐστὶ] ὅτι ἐστὶ Π. τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἄλλα Φ. ἀλλ' οὐ μάτην] ἀλλὰ μάτην Φ.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Reitz. II. p. 350

1. ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις· τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα. ΛΥΚΙΝΟΣ. ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ * δικαζο- 351
μένῃ παρεγενόμην φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ φιλοσόφους ὄντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους, δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα. 2. ΛΥΚ. πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο τὰ συνήθη ταῦτα ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες; ΛΥΚ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι καὶ πρεσβύτατοι καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, [καὶ] ἐφ' ὧν ἄν τις ᾐδέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ

1. ΛΥΚΙΝΟΣ.] Λ. et mox Παμ., deinceps personas om a. τὸ φιλοσόφους ὄντας] ita conieci. libri τὸ φιλοσοφοῦντας. nam illud in Eurip. Oreste v. 48 μητροκτονοῦντας (i. e. μητροκτόνους ὄντας) mere poeticum est.

2. ὁμόδοξοι γὰρ] malim: ὁμόδοξοι μὲν γὰρ —. καὶ ἐφ' ὧν] malim deleta particula: ἐφ' ὧν.

αὐτὸς εἰδείην ὅ τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον
352 *γέλωτα.* * 3. *ΛΥΚ. συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω καὶ Πλατωνικοῖς καὶ Ἐπικουρείοις ἔτι δὲ καὶ τοῖς ἐκ τοῦ περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος ἄλλον*

---

3. **συντέτακται**] ab M. Antonino. nam philosophorum dignitas (secundum Digesta XXVII T. I ‚de excusationibus' § 8) jam ab Trajano et Hadriano inchoata, ab Antonino Pio aucta, ab M. Antonino longius provecta est. de Antonino Pio id praeter alios Capitolinus c. 11 testatur. at primum illi minus luculentum etiamtunc stipendium acceperant, quando decies millenae quotannis drachmae (**μύριαι**) ab Marco demum eis datae sunt auctore Philostrato Vit. Soph. II, 2 p. 566. deinde, ut h. l. § 3 apud Lucianum est, sub Marco quatuor sectae binos Athenis philosophos habuerunt tanto stipendio dotatos. contra philosophorum, quibus Antoninus Pius salaria deferret, numerus ob eorum qui tum essent philosophi paucitatem nondum erat definitus, uti e Digest. XXVII T. I § 7 init. certo adparet. sed a. demum 176 p. Chr., quo anno Marcum initiorum causa Athenis fuisse sane constat, atticis philosophos magistros, philosophis **μυρίας** primum datas esse Xiphilinus quasi e Dione Cassio 71, 31 fin. tradidit: quae si certa essent, sequeretur Eunuchum multo post annum 176 scriptum esse: scriptus est enim post mortem demum Peripatetici (vide § 3 et § 4), qui **μυρίας** quotannis et ipse jam acceperat. at nondum neque Xiphilino accredo neque J. Zonarae II p. 530 ed. Pinder, quorum hic alibi Antoninum Pium et Antoninum philosophum male confudit, sed auctorem in tanta re quaero longe graviorem. nam ipso Dione invito audacter conjicerem jam sub auspicia regni circa a. 161 ab Marco philosopho et philosophorum patrono ejusmodi scholas Athenis publice conditas esse, neque paullo ante mortem hujus imperatoris anno regni XVIto condi potuisse, quo tempore Marcus Antoninus suae aetatis philosophos jam ipse valde contemnere coeperat (de qua re audi Galenum VIII p. 848 ed. Chart.). huc accedit, quod Marcus judicio, in quo philosophi Athenis eligendi essent, teste Philostrato II, 2 praeesse jussit Herodem atticum: qui tametsi anno 176 mea sententia adhuc in vivis fuit (nam id quoque ab aliis negatum est): tamen non solum annos habuit plus septuaginta, sed minus quam antea apud Marcum Antoninum fuit gratiosus. jam de summa pecuniae annuae, quae a plerisque **μύριαι** dicuntur, dubitatio incidit propter unicum locum Tatiani Or. ad Gr. 32 p. 70: quam dubitationem Salmasius ad Capitolini

ἀντικαθίστασθαι δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα οὐ βοείη τις ἦν κατὰ τὸν ποιητὴν οὐδ' ἱερήϊον, ἀλλὰ μύριαι κατ'* ἐνιαυτὸν, ἐφ' ᾧτε συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τῶν * Περιπατητικῶν οἶμαι 353
τὸν ἕτερον. ΛΥΚ. αὕτη, ὦ Πάμφιλε, [ἦν ἐκείνοις] ἡ

Anton. Pium c. 11 recte videtur dissolvisse. de ipsa autem philosophorum atticorum electione, quam etiam aliorum testimonia scriptorum ut Galeni IV p. 26 Chart. spectant, hic satis habebo tantum adtulisse, quantum ad Luciani Eunuchum pertinebit. Lucianus igitur § 2 — § 4 philosophos dicit, qui publice Athenis docturi essent rite explorandos probandosque et judicum suffragiis eligendos fuisse. cum Luciano alii scriptores consentiunt, Eunapius in Proaeresio T. I p. 79 ed. Boisson. et complures Imperatores in Justin. Cod. Lib. X T. 52 ,de professoribus et medicis', ubi et Imp. Gordianus oratores decreto ordinis probatos, si res ferat, ab eodem ordine denuo reprobari posse, incognitum esse negat, et Imp. Julianus doctores judicio ordinis probandos esse dicit optimorum conspirante consensu. quanquam et Theodotum rhetorem Marcus imperator ipse elegit auctore Philostrato II, 2 p. 567, et Julium Pollucem (cujus Onomasticon in omnium manibus est) ab Commodo imperatore ipso suggestum rhetoricum Athenis impetrasse idem Philostratus docet II, 12 fin., et Philiscum ab Julia per imperatorem Antoninum Caracallum rhetoris dignitatem Athenis accepisse ex eodem Philostrato II, 30 p. 622 constat. qua de causa Athenienses interdum ad imperatorem legatos miserunt teste Philostrato II, 11 p. 591. quid, quod Libanii adhuc aetate accidit, ut qui rhetor futurus esset, eum imperator ipse mitteret testante Libanio in Vita sua I p. 27 Reisk: adeo legatos ea de re ad imperatorem missos esse videmus. ac ne quis dicat omnibus qui adlati sunt locis **τὸν θρόνον** imperatores ipsos dedisse, id est rhetoris dignitatem non philosophi: vel hanc quae in Eunucho tractatur peripatetici causam judicum sententiis postremo ad imperatorem rejectam esse e Luciani verbis § 12 fin. certo elucet. quamobrem in universum hoc manet, philosophos Athenis judicum decreto eligendos fuisse. nam quod Philostratus de his philosophis ita loquitur II, 2 p. 566: **προσέταξεν (αὐτοὺς) ὁ Μᾶρκος τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι**, id jam alii recte interpretati sunt, Herodem atticum judicio illi praefuisse, non unum tunc judicasse. sane haec Luciani in Eunucho § 2: **δικασταὶ ψηφοφοροῦντες — ᾐδέσθη**, in Herodem atticum, qui circa annum 177 grandis senex fuerit necesse est, apprime cadere videntur. de anno, quo Herodes atti-

*Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἄχρι
γε τούτου γελοῖον οὐδὲν ἢ τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκον-
τας καὶ χρημάτων καταφρονεῖν, ἔπειτα ὑπὲρ τούτων ὡς
ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης καὶ ἱερῶν πατρῴων καὶ
τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. καὶ μὴν καὶ
δόγμα τοῦτό γ' ἐστὶ τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφό-
δρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ
354 τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. ὀρθῶς λέγεις. * φασὶ γὰρ οὖν
ταῦτα, καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.
4. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ
ἄλλοι τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνί-
ζοντο· δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν,
Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης (οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν),
καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν*

---

cus mortuus est, ad Demonactem c. 1 diligenter exposui. ***Ἐπι-
κουρείοις***] ***ἐπικουρίοις*** **E.** ***ἔτι δὲ καὶ*** **E.** ***ἔτι καὶ Φ*** **et v. *ποιητὴν*] Jl. *χ'*, 159. *οὐδ'*] *οὐδὲ Φ*a. *ἱερήϊον* Reitzius ex ed. Parisina et ex ipso Homero. *ἱερῆϊον Φ*. *ἱερεῖον* E et v. *μύ-
ριαι* v. *μυρίαι* a. *μυρία Φ*U. *κατ' ἐνιαυτὸν*] ita conjeci. libri *κατὰ τὸν ἐνιαυτόν*, quod ortum est e superiore *κατὰ τὸν ποιητήν*.**

ἐφ' ᾧτε συνεῖναι **Cobetus V. L. p. 149 et p. 256. libri *ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι*, quod e c. 1 init: *ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν* natum videtur. libri: *ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη*. ego scripsi: *ὦ Πάμφιλε, ἦν ἐκείνοις ἡ Ἑλένη*, huc transpositis verbis *ἦν ἐκείνοις*, quae libri infra habent post *γελοῖον οὐδέν*. de eadem ro imperfectum paullo ante positum est: *τὰ ἆθλα οὐ βοείη τις ἦν*. libri (etiam EΦ) *γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις ὡς τὸ —*. ego et ipse verba *ἦν ἐκείνοις* supra posui post *Πάμφιλε* et cum Jacobitio aliisque pro *ὡς* scripsi *ἤ*. non recte Urbanus (Act. Soc. Gr. V. I F. II p. 262) nihil transponens conjecerat: *γελοῖον οὐδὲν ἢ ἐκεῖνο ἴσως τό*, quod G. Hermanno haud displicuisse memini. *καὶ μὴν καὶ δόγμα* Bekker. libri: *καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα*. *γ' ἐστὶ* Bekker pro *γέ ἐστι*.**

**4. *μάλιστα ἦσαν*] *μάλα ἦσαν Φ*. *Βαγώας*] *μαγώας Φ*. *προηγώνιστο αὐτοῖς*] malim *προηγώνιστο αὐτοῖς ἤδη —*. *ἐπε-
δέδεικτο*] *ἐπεδείκνυτο Φ*. *τοῦ Ἀριστοτέλους*] ita in Quaestt. p. 186 correxi. libri *τῶν Ἀριστοτέλους*. *τὸν Δι'*] *τῶν Δι'* ed.**

***οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν*] hic lusus eo spectat, quod iidem modo *ἀμφήριστοι* dicti erant. ita, inquit, sibi invicem pares fuerunt, non ut alterum alter superaret, sed ut alterum altero diceres esse nequiorem.**

λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος
τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους
καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων εἴχετο· καὶ μὰ τὸν Δί' οὐδέ-
τερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. 5. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης
ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δει-
κνύναι τὰ αὐτοῦ μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν καὶ διε-
λέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταὐτὰ
δὲ καὶ ὁ Βαγώας ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.
ΠΑΜΦ. εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ
λόγου περὶ τούτου [μᾶλλον] ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς
ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον
διατρῖψαι ἄν μοι δοκῶ τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον ἢ
τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν καὶ
οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων. 6. ΛΥΚ. εὖ λέγεις κἀμὲ
ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασ-
φημιῶν * ἅλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον ἤδη ὁ Διο- 355
κλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ
μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων
εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων
ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν καὶ περι-
ῤῥαντηρίων καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώ-
νιστόν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις
ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πο-
λὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα
εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον καὶ
μικτὸν καὶ τερατῶδες ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.
ΠΑΜΦ. καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελᾶν καὶ αὐτός, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι τῆς παρα-

5. τὰ αὐτοῦ] τὰ αὐτοῦ a. βαγώαν] μαγώαν pr m et hic et infra in Φ. τὸν βίον αὐτοῦ] τὸν βίον αὐτοῦ. διελέγχων Φ, unde sic transponere possis: καὶ μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ διελέγχειν ἐπειρᾶτο. κατὰ ταὐτὰ] om Φ. pro eo καταταυτὰ a (more suo). ἀντεξήταζε] ἀντεξέταζε Φ. περὶ τούτου μᾶλλον] μᾶλλον dici hic per se potest: potest vero etiam ex inferiore μᾶλλον natum esse ideoque mihi suspectum est. διατρῖψαι pro διατρίψαι Jacobitius. μᾶλλον ἢ] μᾶλλον οὖν ἢ Φ mero errore. nam μᾶλλον ἢ οὐ ab h. l. abhorret, de quo vide Hermannum ad Viger. p. 801. τῇ νίκῃ] τὴν νίκην CM.

δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἅτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ἤ τι πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε; 7. ΛΥΚ. τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπὶ πολὺ ἐσιώπα καὶ ἠρυθρία καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν, τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον φθεγξάμενος οὐ δίκαια ποιεῖν

---

7. ἰδίων] ὑδίνων Φ. φθεγξάμενος] ita conieci. libri: ἐμφθεγξάμενος. φιλοσοφίας — ὄντα] suppleo: φιλοσοφίας ἀποκλείοντα [αὐτὸν,] εὐνοῦχον ὄντα —. Bekker supplevit: φιλοσοφίας [ἑ] ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα. Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος] Favorinum designari Brissonius primus observavit De Regio Pers. Princ. Lib. II p. 237 ed. Commelin. ἐκ κελτῶν Φ et libri omnes, etiam E in textu, sed hic in marg γρ. ἐκ πελασγῶν τελῶν. ὀλίγον πρὸ ἡμῶν] Suidas s. v. Φαβωρῖνος sub Hadriano mortuum esse Favorinum dicit h. e. ante annum Chr. 138. certe sub Hadriano eum adhuc vixisse multi testantur, Philostratus I, 8, Spartianus in Hadriano c. 15, Dio (Xiphilinus) 69, 3. tum etiam summa consuetudo eius et A. Gellii discipuli, familiaritas Frontonis (quem vide p. 329 ed. Rom.), aemulatio Plutarchi Chaeronensis, item Herodes Favorini discipulus, Dio Chrysostomus praeceptor, Polemo rhetor adversarius in idem fere tempus haec omnia conveniunt et quid non? sane Favorinus Hadriani summa gratia floruit auctore in primis Spartiano in Hadriano c. 16 fin. hoc unum tamen certo falsum est, quod solus habet Suidas, Favorinum jam sub Hadriano i. e. ante annum 138 mortuum esse. nam M. Frontonem, qui a. 143 consul fuerat, jam ‚consularem' Favorinus noster visum iit teste Gellio V. A. II, 26. immo satis recte Jo. Massonus Favorinum non multo ante an. Chr. 163 obiisse censuit. nam Galenus, qui anno Chr. 131 natus est, cum primum Romam venisset (vide Galenum XIV p. 605 ed. Kühn.) et ipse aut trigesimum tertium annum ageret aut trigesimum primum (vide XVIII P. I p. 347), Romae vidit Demetrium Alexandrinum, qui amicus tum Favorino mortuo successerat (vide inprimis Progn. XIV p. 627 Kühn.). ex quo loco sequi videtur Favorinum haud multo ante annum Chr. 161 (vel 163), quo tempore Favorini praecepta adhuc vigaerunt utpote recens mortui, diem obiisse supremum. εἰ περιῇν Ua. εἴπερ ἦν diserte Φ et v. de CM parum constat. εἰ περιῆν certatim probarunt H. Valesius, Brissonius l. l., Solanus, Jacobsius (ad Achill. Tat. p. 908) alii. εἶρξεν ἂν] εἶρξει$^{\alpha}$ ἂν Φ, unde suppleo: εἶρξαι ἂν [ἔφη,] οὐ —. τοῦ σώματος] aliter legit Φ, fortasse: τοῦ σχήματος.

ἔφη τὸν Διοκλέα φιλοσοφίας ἀποκλείοντα εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι. καὶ παρήγοντο Ἀσπασία καὶ Διοτίμα καὶ Θαργηλία * συνηγορήσουσαι αὐτῷ, καί τις 356
Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, εἰ περιῆν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. 8. ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ

---

8. τοῦ σκέμματος] τοῦ σκώμματος Φ. ὄν, εἰ] εἶναι. εἰ ΦΕ. εὐνοῦχος om Φ. ἐπὶ φιλοσοφίᾳ] ita correxi. libri (etiam ΕΦ): ἐπὶ φιλοσοφίαν. παραγγέλλων] ita scripsi itaque fortassis E pr m. παραγγέλλειν Φ et sec m E. παρελθεῖν vulgo. [Jensio ipso teste, qui contulit, E habet: ἐπὶ φιλοσοφίαν παραγγέλλειν. at Solanus, qui eundem codicem hic illic inspexit: „Vorstius, inquit, pro παρελθεῖν rescripsit παρελθὼν, uti et in W (hoc est, E) prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν." Vorstii conjecturam παρελθὼν Solanus cum codice E communicat errore manifesto. immo codex E aut (prorsus uti Φ et apud Jensium ipse E) habet tantummodo παραγγέλλειν, aut (uti jam Reitzius videtur suspicatus esse) legit: παραγγέλλειν (ω superscr.).] dictio vulgatae, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν ferri non potest neque cum formula παρελθεῖν ἐπὶ τὰ πράγματα (D. Mort. XII, 4) comparari debet. recte vero codices παραγγέλλειν vel potius παραγγέλλων, quod verbum est ‚publice munus ambire' et ita dicitur de candidato, ut duplex structura sit legitima, altera παραγγέλλειν τι (ap. Plutarchum quum alibi tum in Caesare c. 21, in Mario c. 8 et c. 29 init., item ap. Dionys. H. XI, 61), altera παραγγέλλειν ἔς τι (qua sola utitur Appianus, ut Bell. Civ. I, 21 et II, 17, tum etiam idem Plutarchus in Caesare c. 13 et Catone min. c. 8). ita ἐπὶ φιλοσοφίαν παραγγέλλειν omnino non graecum est, primum quod ἐπὶ praeverbium ab hac structura abhorret, tum quod accusativo semper notio inest muneris et offici, ut παραγγέλλειν εἰς ἀρχὴν, ὑπατείαν, δημαρχίαν, ἀγορανομίαν, ἱερωσύνην. immo παραγγέλλων h. l. id est quod Appianus (Bell. Civ. II, 8) dixit: παραγγελίαν ποιούμενος atque hic, ut saepius, absolute usurpatum est de candidato. tum formulae ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπὶ παιδείᾳ, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ de magistris ita ponuntur, ut significent ‚institutionis causa', ex quo genere mul-

κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· (τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακή-
357 λων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν * πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι κατὰ ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.) 9. τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν ἀλλ'

---

tos Luciani locos in Quaestt. L. p. 291 collegi. adde Xenophontem in Sympos. I, 5. quae quum ita sint, ita locum nostrum correxi: ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων h. e. philosophiae publice docendae causa munus ambire, sive, philosophiae doctoris honorem petere. καὶ σχῆμα] in hac vicinia id quidem nimis nude positum est, nisi adjectivum addatur. suppleo: καὶ σχῆμα [εὐπρεπές]. vide Somnium § 13 init. ἀξιόπιστον] ἀξιώπιστον a. ταῖς μυρίαις] ταῖς μισθοφορίαις X, sed ut opinor pro scholio potius quam pro varia lectione. κορώναις, αἳ μήτε] κορώναις, καὶ μήτε Φ.

9. τοῦ δὲ οὐ] τούτου δὲ οὐ Φ. ἀλλ' ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς] ita conjeci et supplevi. libri: ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, absurde. ceterum Bekker ἀλλὰ μόνην ψυχῆς conjecit. tu vide Prometh. II § 12 et Piscat. 32. δεῖν] δεῖ.. (abraso ν) Φ. ὁ Ἀριστοτέλης libri recte. at schol. Voss: γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. aut hic pannus est scholii talis: ,ἐπὶ Θεμιστοκλέους (Ol. 108, 2 = 347) ἀπῆρε πρὸς Ἑρμίαν', aut alia scriptura. tum vero etsi post hunc Hermiam non unus hoc nomine vir exstitit, quidam Luciano quoque aequalis ap. Frontonem p. 129 sq. ed. Rom., tamen quia Θεμιστοκλῆς sine additamento est Neocli filius, conjector ut invidia Aristotelem liberaret non ita sed potius ὁ Ἀριστοκλῆς scripsisse videtur. certe frequens Herminae nostri mentio est apud Aristoclem peripateticum in excerptis ap. Eusebium P. Ev. XV, 2.

Ἑρμίαν] ita scripsi. libri Ἑρμείαν. hujus ipsius viri nomen διὰ τοῦ ι scribi et Harpocratio p. 86 ed. Bekk. et Suidas s. v. Ἑρμίας et ipse Choeroboscus in Etym. M. p. 376, 21 jusserunt. et in hujus viri nomine secundam poetae corripiunt, Theocritus Chius ap. Diog. Laert. V, 11: Ἑρμίου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου

ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμίαν τὸν εὐνοῦχον τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καί τι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα πα-

---

ἅμα δοῦλον. adde senarium, quem Suidas l. l. quasi Hipponactis versum ita adfert: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας, et l. l. Etymologici scriptor ipse potius quam ibidem Choeroboscus tanquam Aristotelis versum sic legit: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ (pro ὁ M ἦρχεν, D ἦρ) Ἑρμίας. qui versus Meinekio (Choliamb. poes. p. 176) e celebri antiquis temporibus carmine, Bergkio autem in Lyricis Gr. p. 519 ed. sec. e subditicio aliquo Aristotelis carmine videbatur petitus esse. immo est unius Helladii versus iambicus ex ejus Chrestomathia, quod Meinekius non vidit, quum ipse meminisset Helladii apud Photium Bibl. 279 p. 530, 34: τῆς δ' Ἀταρνέως (πόλις δ' αὕτη Θρᾳκίας [sic]) ἐκτομίας ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμείας. itaque Helladius Dionysio tyranno et Agathocle memoratis ita perrexerat: τοῦ δ' Ἀταρνέως | εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμίας. omnino autem Ἑρμίας secunda correpta nomen fuit servile. talis est etiam Hermias (sive, Hermia) servus M. Tullii Ciceronis in Epp. ad Fam. XVI, 15 et ad Q. Fr. I, 2, 4. sed Ἑρμείας aeque graecum, a priore tamen nomen fuit diversum.

Ἀταρνέως] ἀταρνέων Φ. ἀταρνέως (ως superscr.) a. ἄχρι τοῦ καὶ θύειν] hanc calumniam Solanus optime explosit. sed commoratio apud hunc Hermian diuturna, hymnus qui exstat et nuptiae ibidem initae magnam invidiam Aristoteli conflarunt, non item Xenocrati hujus itineris comiti (vide Strabonem XIII, 1 p. 610). καί τι καὶ C. καί τι Φ. καίτοι καὶ v. ἐπιτηδ. — διδάσκαλος] malim transponere: ἐπιτηδειότερος τοῖς νέοις εὐνοῦχος διδάσκαλος. ἐνδέξασθαι] ἐνδείξασθαι Φ. at vide Abdicat. 7. est latinum illud: recipere. sed in Prometh. I, 6 olim frustra conjeceram: οὐδὲ εὐμαρῶς ἐνδεχόμενα (pro ἀνεχόμενα) τὴν κοινωνίαν. οὐδὲ τὸ τοῦ CΦ. οὐδὲ τοῦ v. παθεῖν] λαβεῖν Cobetus V. L. p. 116 conjecit fortassis recte. ὡς ἂν διαφθείρων] ita correxi. libri ἂν ὡς διαφθείρων. hoc dicit: ‚quasi adolescentes corrumperet.‘ vide Philopseud. 14, Alexand. 36, Patriae Encom. 8.

*θεῖν ὡς ἂν διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ
ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο, ὡς γοῦν
358 ᾤετο, προσέρριψεν· εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, * βα-
θέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον
ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.* 10. *ἐν τούτῳ
τρίτος ἄλλος παρεστώς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κεί-
σθω) „καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὑτοσὶ ὁ τὰς
γνάθους λεῖος καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος καὶ τὰ ἄλλα
εὐνούχῳ ἐοικὼς εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν
φανεῖται, εἴ γε μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
ὡς καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν
ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυ-
γὼν καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος ἀφείθη, ἀπιστη-
σάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν ἀπό γε τῆς
φανερᾶς ὄψεως· νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ
προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα."* 11. *τούτων δὴ λεγομένων
παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας
δὲ μᾶλλον ἐταράττετο καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τρε-
πόμενος χρώματα καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ
οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ περὶ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι
καλῶς ἔχειν ᾤετο οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν
ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ.
γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα καὶ ἔοικεν οὐ τὴν
τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος
τί ἐγένετο καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;*
359 12. *ΛΥΚ. οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, * ἀλλ' οἱ μὲν*

---

10. *εἴ γε μὴ*] ita correxi. libri *εἰ δὲ μὴ* —. *λέγοντες ὡς καὶ*] ita scripsi. libri *λέγοντες καὶ* —. Solanus *λέγοντες, ὅτι καὶ* conjecit. vulgatae *εἰ δὲ μὴ* et hic *λέγοντες καὶ* ideo vitiosae sunt, quod verba *οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες* absolute dici nequeunt.
ἀλλὰ τότε μὲν] *ἀλλὰ τοῦτο μὲν* Φ. *δοκεῖ* Ea. *δοκῇ* Φbcd et v.

11. *τρεπόμενος* Bekker. libri *τραπόμενος*, scil. ex aliis locis; hanc enim formam Lucianus frequentat. *τῷ ἱδρῶτι* om a sola; habent EΦΤVbcd et v. *τῷ περὶ τῆς* EΦ. *τῷ τῆς* V. confer De Domo § 19 et varr. lectt. Anachars. 35. *αὑτῷ* pro *αὐτῷ* Jacobitius. *τί ἐγένετο*] *τι ἐγίνετο* Φ.

12. *εἰ δύναται* Φ. *εἰ δύναιτο* v. *τινὰς τῶν*] *τινὰ τῶν* Cobetus V. L. p. 78 conjecit id quod probo. *συνεῖναι καὶ*] haec

ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναται φιλοσοφεῖν τά γε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν, εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βραττόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. 13. καὶ νῦν ἅτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν,

---

verba Cobetus V. L. p. 78 delebat. at verbo ambiguo duae res, quarum utrique bic locus est, continentur altera συνεῖναι γυναικί, altera συνεῖναι τοῖς νέοις (ἐπὶ σοφίᾳ): cujusmodi jocum e Lucinno non magis tollere licet quam ex Aristopbane. ὀπυίειν ΕΦa. ὀπύειν vulgo, qnae forma attica videbatur Piersono ad Moerin p. 278 et Porsono ad Odyss. δ', 798. ipso autem hoc verbo temere arrepto Lucianum errasse Cobetus V. L. p. 78 opinatur. immo laude dignus est Lucianus, qni hoc verbum e Solonis ἄξοσιν (ut alia bujus generis supra § 10) depromtum b. l. scienter elegerit. vide quae dixi De Daetalens. Aristopb. p. 46. βραττόμενος Dindorfius pro βρασσόμενος. ἐς] εἰς Φ.

13. καὶ παρασκευάζεται] baec videri possunt esse glossema; possont vero etiam defendi. ἐναντιώτατον Φ. ἐναντιότατον v.

αὑτῷ vulgo, sed recte Φ: αὐτῷ. Bagoam enim dicit. Diocles in honoris petitione ratus adulterii crimen adversario maxime contrarium esse Bagoam demonstrare vult esse adulterum: ipse vero Bagoas, cui eunuchismi crimen gravius videbatur, virum se esse ostendere vult, non eunuchum. at vero ab Diocle Lucianus dissentit. itaque ὡς videtur excidisse. suppleo: ὑποκινεῖ [ὡς] ἐναντιώτατον αὐτῷ —. διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα] locutio διὰ χειρὸς ἔχειν et proprie usurpatur (ut ab Tbucyd. II, 76 et Plutarcbo in Cimone c. 11) et metaphorice. ita idem Plutarchus dicit διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν in Pericle c. 34 et in Cicerone c. 10, sive τὰς πόλεις ut in Demetrio c. 5 et in Fabio Maximo c. 2, sive τὰ δημόσια ut in Moralibus p. 813, C, sive τὰς ὑπὲρ τῶν ὅλων πράξεις ut in Bruto c. 36, et similia habet Thucydides II, 13: τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν. eadem metapbora Tullius utitur in Verrem I, 6: „quam spem nunc habeat in manibus." quin etiam πρᾶγμα διὰ χειρὸς ἔχειν metaphorice ponitur veluti de judice ab Eurip. in Hecuba v. 1242: αἰσχύνην φέρει | πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε. nostro l. quum omnia translate dicta

ὥς φασι, γυμνάζεται καὶ παρασκευάζεται καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ ἐναντιώτατον αὐτῷ, καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ, ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν οὐ τὴν γνώμην οὐδὲ τὴν γλῶτταν ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

---

videri possint, tamen proprie dicta sunt et τὸ πρᾶγμα (ut in Aristoph. Lysistr. v. 23) naturam viri significat. recte igitur de h. l. Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 295: ‚haec verba salem non habent, nisi memineris πρᾶγμα pro αἰδοίῳ dici.‘ adde Juvenalem Sat. X, 206. ἐς φιλοσοφίαν] εἰς φιλοσοφίαν Φ.

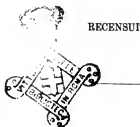
Rostochii. Literis Adlerianis.

LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS II PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXIX.

Praefatio.

De codicibus, quibus in hac parte librorum vere Lucianeorum uti licuit, sic habendum est. Exordiar ab ea satura, cui nomen est *ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ*. Constat autem, „vulgatam“ in Luciano scripturam minime ex ed. (a) Florentina quae multo melior est fluxisse sed ex Aldina (c) secunda (Venetiis 1522 fol.), unde editores quum caeteri pendent tum Bourdelotius in (n) Parisina (a. 1615 fol.). Rursus Parisinam a typothetis describi jusserunt et Hemsterhusius et ut in Praefat. p. IV ipse ait, Reitzius. Quo fit, ut vulgata toties sive mendosa et prava sive manca mutilaque reperiatur et ut tota constet e vitiis Aldinae secundae atque Parisinae una conjunctis: nisi quando aut Franciscus Asulanus Aldi curis secundis usus aut (si forte) etiam Bourdelotius homo semidoctus tacito suum ipsi codicem secuti sunt. Enimvero qualis in ipsis codicibus hic dialogus legatur, adhuc minus poterat notum esse. Omitto Belinum, qui bis terve inspexerat duo codd. Parisinos, in quibus hic dialogus inest, priorem no. 2956 (Δ), alterum 2954 (M): quo accesserunt paucae scripturae libri Graeviani (V) et scholiastae. Adhuc enim unus tantum codex ab Solano optime erat collatus, Oxoniensis sive Baroccianus (D),

cujus tam crebra hoc in dialogo vitia uni codici videri poterant imputanda esse. At ego praeter hunc D tribus aliis codicibus usus sum diligenter conlatis, primum Gorlicensi (A), quem et ego et alii excussimus, dein Marciano no. 434 (*Ω*) et Florentino (*Φ*), quorum alterum Sommerbrodtius alterum Franciscus de Furia contulit. Nunc demum clare elucet codices ipsos in hoc dialogo scriptos esse vitiosissime. Etenim quod de meis DA*ΩΦ* ubique valet, idem certo cadit etiam in *Δ*M Parisinos. Praeterea hic dialogus exstat etiam in duobus Vaticanis, altero no. 87 (𝔄) altero 90 (*Γ*), uti discere licet a Bastio ad Gregor. Corinth. p. 70. At certo praevidere licet in Vaticanis quoque libris eadem fere vitia inventum iri. Praeterquam enim quod codices omnis fere generis vitiorum pleni sunt, major mendarum pars et frequentia lacunarum ostendere videntur, hancce saturam ad nos pervenisse partim falsis literis turpem partim mancam et prope mutilam, propterea quod prototypi scriptura multis locis legi vix ac ne vix quidem potuerit. In hujusmodi igitur locis cavendum erat, ne vitia codicum pro malis additamentis correctorum vel pro scholiis temere habita simpliciter putarem delenda esse. Ego quantum industria contendere potui, quantum ingenio eniti et ipsa divinatione adsequi, tantum studui efficere, praeclaris aliquot emendationibus quum aliorum tum J. Sommerbrodti adjutus. Longe alia codicum in eo dialogo ratio est, qui dicitur *ΝΙΓΡΙΝΟΣ*. Et Reitziana quidem „Nigrinum" plerumque talem exhibet, qualem in Aldina II et Parisina videmus, i. e. „vulgatam", ita tamen ut raro aliqua lectio adlata sit ex T (codice Poli), U (Longoli excerptis), V (Graeviano), R et Z (libris Bourdeloti), X (Galei conlectaneis) et Y (margine Aldinae). Postea M (Pari-

sinus 2954) a Belino obiter inspectus est, quam conlationem interdum supplevit Boissonadius ad Aristaenetum (p. 396, p. 537, p. 656). In nostra autem editione sex codicum, qui nunc primum diligenter omnes excussi sunt, conlatio exstat. Horum antiquissimus est B (Vindobonensis): quem ego etsi ab Jacobitio non male comparatum esse noram, tamen alia ipse conlatione et in textu et in scholiis utendum putavi, quam H. Bonitio V. Cl. intercedente H. Vielhaber mihi curavit. Tum libri Q (Augustani tertii) lectiones semiplenae in Schmiederi editione leguntur, mihi autem L. Spengeli conlationem edere contigit. His libris inferior est et Parisino similis Φ (Florentinus), cujus olim conlationem ab F. de Furia accepi. Novissime Sommerbrodtius mihi mens trium codicum misit lectiones, Vaticani 87 (𝔄), item Vaticani 90 (Γ) et Marciani 434 (Ω), quorum primus ab Hermanno Peter, secundus ab G. Studemund, Professore Wurceburgensi, tertius ab ipso J. Sommerbrodtio diligenter excussi sunt. Et horum quidem librorum scripturas suo quamque loco inserere adhuc licuit: non licuit, id quod doleo, uti „Nigrini" ab Sommerbrodtio recogniti editione secunda, quam sero accepi. De dignitate horum codicum sic habeto. Caeteros omnes superare videtur B Vindobonensis, quem etsi jam in Alexandro saepe secutus sum et ibid. in Praefat. p. IV dilandavi, nunc tamen optimae notae libro tantum tribuo, ut eum satis laudare vix queam. Nuper etiam Siemonsenius (in Quaestt. Lucian. p. 7) hunc codicem jure praedicavit. Quo magis dolendum est, in Vindobonensi, libello nunc vere castrato vix tertiam Luciani partem superesse et in uno „Δημώνακτος Βίῳ" ex iis libris qui servati sunt, B codicem a semetipso defecisse videri. Huic codici proximus sed longo proximus

intervallo esse videtur Vaticanus prior (𝔄), quem rursus alteri Vaticano (*Γ*) item praestanti libro anteposuerim. Inferiores sunt, non mali tamen *Ω*Q, quos cave ullo modo contemnas. Itaque codices recens conlati hi sunt: B𝔄*ΓΩ*Q*Φ*, ex iis autem qui olim inspecti sunt, memoria dignos esse censeo inprimis hos, VTUM, quibus dignitate hi cedunt RZXY. In superiore quidem dialogo omnes codices, ut supra dixi, vitiis referti sunt. Quae res nullo modo in Nigrinum cadit, in quo codicibus plurimum tribuo. Tamen sic quoque hunc dialogum vere possum dicere non sane leviter corruptum esse: in quo certum quoddam mendarum genus, ut ad § 25 dictum est, non semel mihi observasse visus sum. Sed „Nigrinum" a. 1830 in varietate lectionis tunc edita primo recensui, iterumque a. 1853 in „Emendationibus Lucianeis", ita ut haec recensio non prima sit sed tertia. Praeterea a. 1830 Somnium, Prometheum priorem, Judicium Vocalium cum prima parte Timonis et recensui et vero edidi. Quam recensionem Jacobitius (in editione a. 1836) in universum repetiit paucis non satis recte mutatis. Hoc nunc tandem ideo dicere coactus sum, ne ego ipse Jacobitium expilasse falso existimarer. Nam nunc quoque in „Nigrino" a prima recensione, quae mea est non Jacobiti, profectus sum. Venio nunc ad aliam saturam, quae nominatur *ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ*. Hic quoque libellus vires meas exercuit. Ipsa enim gratia „Convivii" Lucianei magnaque venustas facit, ut criticus maculas ab librariis inlatas et naevos tanquam e pulchro corpore tollere studeat. Quae alacritas eo magis augetur, quo saepius quis viderit in tam corrupto dialogo pleraque tamen vitia satis certo emendari posse. Quod ad codices adtinet, uti nunc se res habet unus omnium

optimus esse videtur is, qui ab Solano bene comparatus est „Oxoniensis" (D), sed proximum locum occupant „Gorlicensis" (A), qui ab me aliisque excussus est atque Parisinus 2955 (Δ) apud Belinum. Tum ad alteram familiam pertinent inprimis codex Marcianus 434 (Ω), cujus conlationem Sommerbrodtio acceptam refero et Parisinus 2954 (M) apud Belinum, qui eum inspexit magis quam contulit. Rarius etiam lectiones adferuntur e conlectaneis Galei (X), Longolii (U) et ex margine Aldinae (Y), rarissime, id quod doleas, e codd. Graeviano (V) et ex ipso Vaticano (Γ ad § 12 semel omnino, si recte memini). Itaque Convivium certo in his codicibus legitur: DAΔΩMVΓ. Praeterea legi videtur etiam in tertio quodam Parisino, quo Belinus omnino non usus est, passim autem eo usum videmus J. Fr. Boissonadium, quam rem ad § 4 et § 19 adtigi. Sed cod. Parisinum 2955 (Δ), quem Belinus perraro inspexerat, totum diligenter contulit vir sane doctus, Carolus Schenkel, Graeciensis. Et haec quidem conlatio ad me transmissa est per virum clarissimum mihique carissimum, Ernestum Lud. a Leutsch, cui et ipsi et Schenkelio gratias ago meritas. Nunc demum elucet, scripturas quae in conlectaneis Galei (X) exstant, ex hoc ipso codice partim sumtas esse, ita ut in quinque dialogis sigla X deleta pro ΔX tantummodo Δ rescribi oporteat. Ceterum ejusdem codicis Parisini scholia quoque C. Schenkel pertractavit: quo facto adparuit scholia semigraeca, quae in X insunt, ex hoc ipso codice repetita et latine conversa esse, non „partim ab Italo homine adlita", ut Hemsterhusius ad Lucian. T. I p. 12 minus recte conjecerat. Dum autem et lectiones et scholia antiqua scrutor, visa sunt mihi in hoc dialogo complura ab

correctore antiquo scripta esse, ex quibus in § 12 fin. βοήν unum est maxime evidens. Lucianum enim a correctore quodam dedita opera recensitum videri Siemonsenius in Quaestt. Lucian. p. 7 mihi adsensus est. Plerumque autem in singulis libellis singulae scribarum mendae dominari et quasi regnare videntur, ut in illa satura cui nomen est *ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΙΔΟΣ* plena sunt omnia glossematis. Sed tempus est ad gravissimum Luciani librum accedere, qui dicitur *ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ*. Hic quidem saepius mihi ingemiscendum erat Hemsterhusi acumen et doctrinam frustra desideranti. Nam ei, qui Hemsterhusio succedere ausus est, J. F. Reitzio nihil admodum auxili tulerunt neque codices quos perraro memoravit Bourdeloti (Z), in quorum numero fuit Anglus (R), neque crebriora Longoli excerpta (U) in quibus manifesto insunt etiam conjecturae, neque paullo frequentiores codicis Poli (T) scripturae, etsi codex ille bonus fuisse videtur, nec denique ipse codex Graevianus, ex quo nuper demum multa protulit Jacobitius cui Graevii conlatione uti licuit. Ita „vulgatam“ in Reitziana nusquam fere correctam videres, nisi Solani adnotatio inserta esset. Nam ab Solano saepe inspectus est eximius codex et caeteris in Hermotimo melior, Marcianus sive Wittianus (E). Quanquam Solanus (ap. Reitzium Praefat. I p. XVI) ipse demonstravit se in Hermotimo utpote festinantem ea tantum loca consuluisse, quae sibi negotium facessivissent neque hunc dialogum ab se conferri integrum potuisse. Quidnam Marciano codice (E) postea factum sit, nescitur: hoc tantum scio, illum ab alio Marciano no. 434 (Ω) qui etiamnum Venetiis est differre eique praestare. Postea a Belino inspecti sunt duo codices Parisini no. 3011 (C)

et no. 2954 (M), quibus copiis Lehmannum vulgatae defensorem oportebat esse contentum. Prima autem Hermotimi „recognitio“ C. Jacobitio debetur, ante quem editores nullo codice diligentius excusso uti potuerunt. At Jacobitius et e Graeviano (V) multa primus addidit et ipse contulit Guelferbytanum secundum (G). Et hunc quidem in Gallo, ubi cum optimis nunc convenit nunc dissentit, esse dixi „mirum“ (Praefat. p. VII), in Icaromenippo ob tot infimae aetatis notas et dehonestamenta e prima familia exclusi, sed in Necyomantia, ubi cum ipso B plerumque consentit, eundem laudavi (Praef. p. VII et p. XI). Dilaudavit eum etiam Siemonsenius (Quaestt. Luc. p. 9) neglecto ille quidem Hermotimo, in quo ipso indolem ejus nosse magni refert ob meliorum librorum penuriam. In Hermotimo igitur hic codex judice C. G. Cobeto (in Varr. Lect. p. 105) notae est pessimae, contra C. Halmio auctore (in Annal. crit. Berol. 1838. n. 29 p. 238) notae optimae. Ego omni scriptura excussa Halmio adsentior. Ille vero in Hermotimo non minus quam in Necyomantia et e praecellenti codice profluxit et liber permansit a manu correctorum. Quo factum est, ut ex Hermotimo jam C. Jacobitius hoc maxime libro fretus aliquot vitia recte et ratione tolleret. Ipse ego primam Hermotimi „recensionem“ instituere ausus sum tribus certe libris (GHJΩ) confisus: quibus ubi vulgata Aldinae sola repugnat, hanc adparet plerumque vitio creatam esse. Vindobonensis enim qui numero est 114 (H) diligenti conlatione potitus sum, quem H. Vielhaber rogatu meo excussit: qui liber quum ab me quoque Vindobonae tractari coeptus esset, ad legendum inventus est longe difficillimus. (In Vindobonensi H, Marciano E, Vaticano Γ et in Marcianis

Ω et Ω2, in his igitur quinque libris continuo ordine ponuntur hi libelli: Ἑρμότιμος et Προμηθεύς εἶ ἐν λόγοις, ita ut in plerisque Hermotimo proxime antecedat libellus Περὶ ἀστρολογίης). Quumque etiam Marciano 434 (Ω) Sommerbrodti cura bene tractato uti licuisset, equidem et nostris copiis et prioribus aliquanto eram instructior. Attamen sic quoque mihi ad emendationem quasi ad ancoram saepissime confugiendum erat. Sed sive quis postea Hermotimum totum editurus est sive quae vitia in eo adhuc haerere possunt correcturus: operae pretium facere vix poterit, nisi alium codicem quem ego frustra requisivi et eum caeteris forsitan potiorem usurpare licuerit, in quo codice Hermotimus exstat, Vaticanum no. 90 (Γ). Sed Parisino 3011 (C), qui in IV° nunc foliis CCCXXXIV constat, in Hermotimo cave multum tribuas. Fuerat ille olim unus codex isque bombycinus (saec. XIII), cujus magna pars mature recisa est. Postea tres aliae partes (quasi novi codices) additae sunt, primum membranacea paucorum foliorum, tum duae chartaceae, quarum prior saec. XIV, altera autem saec. XV scripta est. Hermotimus ibi in partibus legitur chartaceis fol. CCLVI^r — CCLXVIII^v, atque ultima manus incipit fol. CCLXIII in Hermotimo § 58: οἶμαι ἔγωγε καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. Ita totus Hermotimus, id quod codice inspecto etiam C. Bartschius vir doctissimus mihi renuntiavit, in charta ibi scriptus est temporibus diversis. Nempe antiquissima tantum pars codicis C, qua bombycinus est, landem meretur atque ejusmodi est, ut cum libro Gorlicensi (A) ubique consentiat. Denique paucis disseram de satura ΔΡΑΠΕΤΑΙ, cujus sex septem codices nominare licet: BAVCMΠU. Ex quorum numero mei sunt duo, Gorlicensis (A), quem ego con-

tuli et Monacensis 336 (*Π*), quem L. Spengelii benevolentiae debeo. De hoc codicillo, qui in hoc dialogo vere est *κράτιστος ἑαυτοῦ* multisque vulgatae caret vitiis, in Praefat. I, 1 p. VII et II, 1 p. VI satis dictum est. Omnium vero optimus est Vindobonensis 123 (B), conlatus ille sive ab Jacobitio sive Schubarto, qui codex § 4 fin. a verbis *καὶ θιασῶται* incipit. Praeterea duo Parisinos 3011 (C) et 2954 (M) Belinus passim adiit. Ex iis autem libris, qui jam antiquitus inspecti sunt, familiam ducit codex Graevii (V), qui saepenumero adlatus est. Contra perraro Longoli excerpta (U) et semel tantum margo Aldinae (Y) nominantur. Est autem hic dialogus quum alibi vitiatus atque corruptus, tum circa finem incredibili modo depravatus (inde ab § 22—33). Si a bonis aliquot Gesneri observationibus discedatur, commentarius exstat nullus, neque critici eum nisi perraro adtigerunt. Inter eos autem *ΔΡΑΠΕΤΩΝ* codices, quibus ego adhuc carui, est Venetus 434 (*Ω*), in quo hic liber numeratus est LXIX. Vide Sommerbrodtium in Cod. Marc. Lect. p. VIII. Sequitur, ut tabulam, in qua conlocatio librorum vulgaris cum nostra conferatur, subjiciam:

	vulgato ordine		nunc
ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ	66	—	18
ΝΙΓΡΙΝΟΣ	3	—	19
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ	71	—	20
ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ	20	—	21
ΔΡΑΠΕΤΑΙ	69	—	22.

Ceterum operam dabo maximam, ut et genuini libri qui quidem adhuc restant quam primum edi possint et ut hos adulterini ne ‚Asino‘ quidem excepto omnes ordine quisque insequantur. Nuper enim ad Lucianum

redire licuit, quum aliquamdiu ad studia longe alia per muneris mei necessitates avocatus essem. Omnino autem hoc triennio post Borussorum victoriam novo Germaniae foedere inito quum pleraque mutata videmus, tum etiam Professorum labores in multis Academiis animadvertere licet magnopere auctos esse, non omnibus fortasse palam laudantibus, sed certe ut mihi videtur bono publico. Hoc ideo addendum putavi, ne quis me desubito tardum evasisse conjiceret et Tranioni similem, qui ob tarditatem jure increpitus ita respondisse fertur: heus tu, inquit, simul flare sorbereque haud factu facilest.

Scribebam Rostochii mense Quintili a. MDCCCLXIX.

PROLEGOMENA

DE

HERMOTIMO.

§ 1.

De Hermotimo dialogo in universum.

Ex omnibus Luciani dialogis ille unus esse gravissimus dicitur, cui nomina data sunt: *Ἑρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων*. Fuerunt enim, qui satiricum castiganda philosophia ipsum se philosophum exhibuisse putarent minime contemnendum. Illud vero omnes fere uno ore professi sunt, maximam huic dialogo laudem impertiendam esse. Nam hic dialogus res est seria, non jocosa: in quo satiricus magna urbanitate disputat, non merum (ut alibi solet) agit scurram. Tum in via disserendi Platonem suum optime imitari potest videri et magis etiam Socratem, qui philosophus ad coarguendum erat captiosissimus. Denique mirari licet sermonis puritatem, atticismi veneres omnisque artem compositionis, ut dialogum dicere audeas in suo genere prope perfectum. Quod viri docti quum bene vidissent, non debebant tamen in summa re cum Luciano consentire neque ipsum argumentum dilaudare quasi utile et bonae frugi. Vide vel Wielandum (Lucian T. V p. 3 sq.), Schoellium (Gr. Lit. Gesch. T. II p. 482 ed. Pind.), Schmiederum (ad Lucian. T. I p. 340) et Lehmannum (T. IV p. 3). Atqui Lucianus non solum sectarum rixas vituperat, sed praecise negat id quod

verum sit quodque debeat esse uuum, ab philosophis unquam inventum esse, qui diversissima quasi unum illud verum venditeut, neque magis unquam accidisse, ut philosophi summum bonum, quod in rebus quaerant maxime variis, adsequi possent, denique veram beatitudinem nou in vanis syllogismis sed in vita inesse honesta. Quare philosophos omnes ita fugiendos esse, ut canes rabiosos (§ 86). Quae quum ita sint, ne ea quidem excusatio in ‚Hermotimum‘ cadit, qua in ‚Piscatore‘ ipse utitur, ut alium dialogum paullo ante scriptum defendat, quod in ‚Vitarum Auctione‘ nou antiquos sed aequales tantum philosophos deriserit. Immo iu ‚Hermotimo‘ quum ipsa philosophia aperte petita sit, etiam veteris Graeciae et omnium temporum (in his nostrorum) philosophi atque adeo philosophia ipsa eaque tota explosi sunt. Itaque Wielandius magnam hujus dialogi utilitatem („lehrreichen Inhalt“) non praedicasset, si hac laude se quoque animadvertisset communem omnium philosophorum hostem exstitisse. Nam in ‚Hermotimo‘ Lucianus ingens quoddam omnis philosophiae odium manifesto prodidit neque ipse quidem hoc odium (§ 51 iuit.*) dissimulavit. Neque subito quodam animi ardore abreptus in philosophiam hic invehitur, sed ne verbum quidem scripsisse videtur nisi post lentam meditatiouem. Qui quum animadvertisset obscura, quae mente cerni sola queunt, sensibus uostris per imagines quasdam admoveri et tanquam subjici posse, mira multitudine aptissimarum imaginum hunc dialogum opplevit: tot enim in Hermotimo insunt imagines, quot in nullo alio dialogo praeter unum qui ‚*Εἰκόνες*‘ nomeu et omen habet.

*) Verba haec sunt: *ὑβριστὴς ἀεὶ οὐ καὶ οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν μισεῖς φιλοσοφίαν καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.*

Tametsi in eo etiam temporum voluntati aliquid dedit et rhetorum consuetudini tam graecorum, quorum unus tum ‚*Εἰκόνας*' librum scripserat, Nicostratum dico, de quo testis est Suidas s. v. *Νικόστρατος*, quam latinorum. Nam M. Cornelius Fronto de usu imaginum rhetorico multa dedit ad M. Antoninum p. 69—72 ed. Rom. et ipse Antoninus imaginem quaerens Frontonem consuluit p. 69, ipsaque mater Antonini doctrinam de imaginibus ad se quoque pertinere voluit, ad quam matronam Fronto p. 38—43 epistolam scripsit imaginibus plenissimam. Sed de his rebus ad Luc. Imagines § 1 plura dicturus sum: interim satis est de imagine rhetorica consuluisse Cic. De Invent. I, 30, Incert. ad Herennium IV, 49 § 6 et Rhetores Gr. IX p. 676 Walz. Hi autem rhetores magno in philosophos odio ferri solebant, de qua re Tullius (de Oratore I c. 17—19) multa adtulit, cujus magister in rhetoricis Apollonius in eosdem librum confecerat auctore scholiasta ad Arist. Nubes v. 144: *Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐν τῷ κατὰ φιλοσόφων*. Et paullo ante Lucianum, ut Aelium Aristidem omittam, philosophos illius aetatis etiam Fronto p. 231 et p. 290 derisit. Dicerem igitur Lucianum etiam ut rhetorem odio philosophiam habuisse, nisi ipse § 13 med. testatus esset, Hermotimum se composuisse annos natum XL (i. e. circiter a. CLX p. Chr. n.), quo tempore rhetoricae jam vale dixerat. Minus etiam credibile est id quod H. Dodwello (ap. Reitzium ad Lucian. I p. LIII ed. Lehm.) in mentem venit, Hermotimum dialogum eo consilio scriptum esse, ut M. Antoninus imperator ab philosophia avocaretur. Et quum de religione in Hermotimo altum sit silentium, ne hoc quidem credo, Lucianum philosophos objurgasse, quod religionis purioris desiderio teneretur.

Etsi nulla philosophorum schola talis fuit, ut fidei norma evadere posset et quasi ipsa religio. Tamen et stoici § 85 et caeteri unius philosophiae nomine reprehensi sunt. Adparet autem homines cultiores ab Aristotelis inde tempore philosophiam ipsam jam paganorum religioni substituisse quasi vicariam, uti docent Plutarchus, Epictetus, Demonax et alii philosophi inprimisque M. Antoninus imperator, qui id egit, ut homines quam plurimi, sicut fuit ipse, Stoici evaderent. Quanquam postea longe aliter Marcus sensit neque alium philosophum agnovit nisi Galenum, ut hic ipse narrat XIV p. 660 ed. Kuhn. De vita autem nefanda eorum, qui sub Marco philosophos se esse clamarent, questi sunt plurimi in his etiam Galenus XIV p. 656, neque ab fide abhorret, primum illius aetatis philosophos ac tum demum caeteros in Luciani odium incurrisse. Certe aliis in saturis, quas in suae aetatis philosophos scripsit, philosopho sicut honesta praecipiat honeste etiam vivendum ac solo virtutis studio ut verus habeatur philosophus elaborandum esse ubique ostendit. At videri possit Lucianus eodem modo judicasse, quo olim ipse Socrates parens ethicae et postea M. Antonini deliciae, Aristo Chius stoicus judicarant ap. Diogenem L. VII, 2 § 160: *τόν τε φυσικὸν τόπον καὶ τὸν λογικὸν ἀνῄρει, λέγων τὸν μὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμᾶς, τὸν δ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ τὸν ἠθικὸν εἶναι πρὸς ἡμᾶς. ἐοικέναι δὲ τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους τοῖς ἀραχνίοις, ἃ καίτοι δοκοῦντα τεχνικόν τι ἐμφαίνειν, ἄχρηστά ἐστιν,* denique post Aristonem universa natio cynicorum ap. Diogenem L. VI, 103: *ἀρέσκει οὖν αὐτοῖς τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν, ἐμφερῶς Ἀρίστωνι τῷ Χίῳ, μόνῳ δὲ προσέχειν τῷ ἠθικῷ.* Ita igitur si Lucianus sensit adeoque morum

doctrinam philosophis integram servavit: quomodo idem in Hermotimo philosophis maledicere omnibus potuit? Et qui dialectica omnia de medio sublata se velle diceret, qua audacia in Hermotimo hujus ipsius dialecticae ope philosophiam obtruncare conatus est? Ego vero ut Lucianum refellerem, eadem fere mecum cogitavi quae dixit Solanus ad Hermotim. § 78. Quanquam enim summum bonum, h. e. perfectionem omnibus numeris absolutam adsequi nulli datur philosopho: philosophiae tamen ope et meliores erimus et beatiores eis quos sapientiae nulla cura tangit evademus idque satis magnum ad haec studia incitamentum videri debet. Praeterea ut dialectica quoque defenderem et simul primarium argumentum refutarem, quo Lucianus per totum hunc dialogum contra philosophos utitur, in mentem revocavi celebratissimum illud dictum G. E. Lessingii nostri: „dass das Forschen nach Wahrheit höher stehe als die Wahrheit selbst.“ Quod dictum profecto vel maxime cadit in philosophos. Etsi autem hic dialogus non est ejusmodi, ut eo ab omni philosophiae studio lectores deterreri posse videantur: magnam tamen multis Luciani rationibus vim inesse nemo negabit. Has igitur rationes nostrum erit penitus evertere, in qua re (fatebor enim) diu frustra laboravi.

---

§ 2.

Lucianum in Hermotimo a scepticis philosophis totum pendere demonstratur.

Recte judicat scholiasta Marcianus ad Hermotimum § 53, Lycinum qui se philosophum esse neget, revera tamen agere philosophum, scepticum videlicet*). Et a scepticis Lucianus etiam in Icaromenippo § 5, ibid. § 9, ibid. § 10 aperte suspensus est**). Sed tum ex hoc scholio ad Hermotimum tum ex Icaromenippi locis nonnulli***) male conjecerunt Lucianum ipsum fuisse etiam scepticum philosophum, quod longe secus est. Aliud est enim, ipsum esse scepticum, aliud refutandi causa aliquando uti argumentatione scepticorum et prorsus agere satiricum, quod genus armis uti audet vel hosti detractis. In Hermotimo autem dialogo multa inesse a scepticis adsumta Sextus Empiricus planissime me edocuit. Incipiam ab Hermot. § 55: *ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος, ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως.* Haec enim quum aliis quoque dialecticis communia sint, tamen etiam a Pyrrhoneis accipi potuerunt.

---

*) Luciani verbis: *μόνος δὴ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσιν,* scholium hoc adscriptum est: *τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας ὦ Λυκῖνε ληρεῖν, ἐπείπερ* (ita correxi pro *ἐπεὶ γὰρ*) *κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθὲς, παρ' ὅσον πάντες ἄνθρωποι* (malim: *ἄνθρωποί εἰσι*) *καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος, ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς.*

**) Similia in Parasito § 27 leguntur: at dialogus *περὶ παρασίτου* non videtur esse Luciani.

***) In hunc censum venit Fenger in libro ‚De Celso, Christianorum adversario, Epicureo' p. 52 et p. 53.

Vide mihi Sextum Empir. in Pyrrhon. Hypotyp. II p. 204 (p. 104 ed. Bekker): *ἐπεὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος πιστοῦσθαι βούλονται διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τὸ καθόλου, ἤτοι πάντα ἐπιόντες τὰ κατὰ μέρος τοῦτο ποιήσουσιν ἢ τινά. ἀλλ' εἰ μὲν τινά, ἀβέβαιος ἔσται ἡ ἐπαγωγή, ἐνδεχομένου τοῦ ἐναντιοῦσθαι τῷ καθόλου τινὰ τῶν παραλειπομένων κατὰ μέρος ἐν τῇ ἐπαγωγῇ, εἰ δὲ πάντα, ἀδύνατα μοχθήσουσιν, ἀπείρων ὄντων τῶν κατὰ μέρος καὶ ἀπεριορίστων. ὥσθ' οὕτως ἑκατέρωθεν, οἶμαι, συμβαίνει σαλεύεσθαι τὴν ἐπαγωγήν.* De scepticis scholiastes ad hunc locum ille quidem tacet, ceterum recte Luciano ita se partim opponit, ut ostendat in arithmetica totum et quasi summam e partibus cognosci solere. Idem tamen taceus Luciano illud videtur concedere: *ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος.* At hoc quidem si ubique verum esset, inutilis foret omnis prope doctrina nostrae aetatis chemicorum. Pergo ad Hermot. § 65 fin.: *ἤ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας* (scil. *τοὺς φιλοσόφους*) *ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον;* Cum his paene consenserunt Academici, et prorsus eadem tradiderunt Pyrrhonei, ut e sexcentis locis Sexti E. intelligi potest. Venio nunc ad Hermotim. § 69 init. usque ad § 70 fin., quae non opus est exscribere. Atqui haec quoque a scepticis omnia adsumta sunt. Inprimis vide Sextum Emp. in Pyrrh. Hyp. II, 144 (p. 89 B.): *ἀνύπαρκτός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις*, II p. 170 (p. 96): *φανερόν ἐστιν, ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις*, Adv. Mathem. II, 106 (p. 696): *οὐδέν ἐστιν ἡ ἀπόδειξις.* Adde huc eadem testantem Diogenem Laert. IX, 90: *ἀνῄρουν δ' οὗτοι (οἱ Πυρρώνειοι) καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν.* Hoc loco ne id quidem omittam, locutiones quoque et

vocabula a scepticis repetita esse, cujus generis complura in commentariis ad Hermotimum adferentur. Sed nunc quidem satis erit pauca adnotasse. Principio cum verbis Hermotim. § 69 hisce: *διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς* comparetur Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. II, 229 (p. 111 B.): *εἰ — ἔστιν αὕτη διαγνωστική — καὶ τούτων ἂν εἴη διακριτική* et Adv. Mathem. II, 67 (p. 688 B.) *διακριτικός* (bis). Tum in Hermot. § 36 ita conjicio: *πλεονεκτικῶς πάνυ αὐτὸ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβών*. Nam lectiones *αὐτὸ ἔχειν* et mox *αὐτὸ εἶναι* licet falsae perdocent hic alicubi *αὐτό* excidisse et in margine codicis positum fuisse: excidit autem *αὐτό* eo ipso loco, quo supplevi. Nam eadem res plane sic enunciata est et ab nostro in Jov. Trag. § 38: *αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, ξυναρπάζεις* et ab aliis velut a Frontone p. 269: *αὐτὸ δὴ τὸ ἀμφισβητούμενον σφετεριζόμενος*. Illud doleo, in Hermotimo pro *συλλαβών* verbo aptissimo J. Bekkerum *σὺ λαβών* tam infeliciter conjectasse. At sicut *διδόναι* philosophis est ,sponte concedere', ita *λαμβάνειν* eisdem est ,jure sumere', at *συλλαμβάνειν πλεονεκτικῶς* potius est ,injuria corripere'. Omnino hoc ipsum *τὸ ζητούμενον συναρπάζειν* nihil aliud significat nisi id quod nos dicimus: ,das erst zu Beweisende mit Unrecht als schon bewiesen annehmen'. Quam vim haec verba *τὸ ζητούμενον ξυναρπάζειν* vel apud eum unum scriptorem, cujus ducem Lucianus hic sequitur, apud Sextum Empir. saepenumero habent: vide mihi Pyrrhon. II, 35 p. 64; II, 57 p. 69; II, 60 p. 70; II, 65 p. 71; II, 67 p. 72; II, 121 p. 84; III, 52 p. 132; III, 74 p. 138; Adv. Mathem. VII, 266 p. 248; VIII, 364 p. 368 ed. Bekk. Quod autem supra id ipsum ita latinum feci, ut verbo uterer ,corripiendi', auctorem dabo

Lucretium, cujus locus in suo genere unicus est, De R. N. V, 247: ,illud in his rebus ne corripuisse rearis | me mihi, quod terram atque ignem mortalia sumsi | esse' —, ubi quum Lambinus falsa scriptura ,Memmi' (pro ,me mihi') deceptus male conjecisset: ,ne me arripuisse rearis, Memmi': tandem Lachmannus antiquam lectionem: ,ne corripuisse rearis me mihi' jure optimo restituit. Sed quid haec tam minuta consector, quum unus locus bene longus litem omnem dirimat, in quo et omnia Luciani cum Sexto paene verbotenus consentiunt et qui Hermotimi locus ejusmodi est, ut in eo totius disputationis et dialogi summa vertatur. Haec dico in Hermot. § 74: *προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τὰ τετράκις πέντε τεσσαρεσκαίδεκα πάντως ἐστὶ καὶ μέχρι ἂν ὅτου ἐθελήσῃ. οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ· κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα καὶ ξυγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ λοιπὰ καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. κατὰ ταὐτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης πιστεύετε τοῖς ἑξῆς καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι ψευδῆ οὖσαν* *). Cum hoc ipso Luciani loco C. L. Struvius in Lectt. Luc. p. 240 egregie contulit Sextum Emp. Adv. Geometr. 3, 10 p. 312 (p. 699 B.): *εἰ δ' οὐκ*

*) Cum hoc Hermotimi loco confer Hermotim. § 35 et § 36, ubi similis quaedam exstat cum numeris comparatio.

ἔστι τοιοῦτο ἀλλὰ ψεῦδος καθέστηκεν, οὐδὲν ὄφελος ἀνακύψει ἐκ τῆς ὑποθέσεως· κἂν γὰρ μυριάκις αὐτὸ ὑποτιθώμεθα, σαθροῖς, ὥς φασι, θεμελίοις οὐκ ἀκολουθήσει τὸ συμπέρασμα τῆς ζητήσεως ἐξ ἀνυπάρκτων ὁρμωμένης ἀρχῶν. οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τις οἷς ἂν ὑποθῆται, τούτοις τὰ ἀκολουθοῦντα πιστὰ τυγχάνειν ἀξιώσει, μήποτε πᾶσαν ἀναιρεῖ ζήτησιν. εὐθέως γὰρ ὑποθήσεται ἕκαστος ἡμῶν τὸ τὰ τρία τέτταρα εἶναι καὶ τούτου δοθέντος συνάξει ὅτι καὶ τὰ ἓξ ὀκτώ ἐστιν· εἰ γὰρ τὰ τρία τέτταρά ἐστι, τὰ ἓξ ὀκτὼ γενήσεται· ἀλλὰ μὴν τὰ τρία τέτταρά ἐστιν, ὡς ἡ ὑπόθεσις δίδωσιν· τὰ ἄρα ἓξ ὀκτώ ἐστιν. Ceterum in Hermotimo, quum agatur ‚περὶ αἱρέσεων', scepticorum auxilio uti licuit commodissime. Bene enim Diogenes L. IX, 74 de Pyrrhone: διετέλουν δὴ οἱ σκεπτικοὶ τὰ τῶν αἱρέσεων δόγματα πάντ' ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δ' οὐδὲν ἀπεφαίνοντο δογματικῶς, et iterum IX, 111 de Timone Phliasio: τῶν δὲ Σίλλων τρία ἐστὶν, ἐν οἷς ὡς ἂν σκεπτικὸς ὢν πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. At, inquit, sceptici a plurimis et ipso silentio et verbis obtriti sunt. Exordiar a Photio, qui de Aenesidemi libris ita judicat in Biblioth. cod. 212 p. 170 B.: ὅτι ματαιότης αὐτῶν καὶ πολλὴ λέσχη ἡ σπουδή. Tum de Pyrrhone Cicero ubique contemtim loquitur tanquam de philosopho jam diu abjecto, contra quem jam pridem desitum sit disputari, velfiti De Fin. B. E. M. II, 11 § 35, II, 13 § 43, IV, 16 § 43. Luciani vero aetate quantopere Pyrrhonei jacuerint, quum ex eo colligitur, quod ab Marco imperatore sceptici non magis salarium acceperant quam cynici, tum clare res intelligitur ex acri scepticorum adversario, Galeno, qui XIV p. 628 ed. K. Pyrrhoneos ita ridet, ut eos adpellarit ‚τοὺς ἀγροικο-

πυρρωνείους', sed totus ille Galeni locus perlegendus est. Idem Galenus in Favorinum Academicum quasi Pyrrhonis similem libellum scripsit egregium: *,περὶ ἀρίστης διδασκαλίας'* I p. 40 sqq. ed. K., quem libellum e cod. Florentino emendatiorem nobis dedit Kayser ad Philostr. Vitt. Soph. p. 131 sqq. ed. prim., cujus critici adeas Praefationem p. XXXVII. Quam Favorini refutationem Galenus vel ex alio sceptico mutuari potuit, e primo libro Aenesidemi, si recte interpretor Photium in Bibl. cod. 212 p. 169—171. Quid quod ipse Lucianus Pyrrhonem multo gravius castigavit quam alios philosophos in Vitar. Auct. § 27. Attamen qui vel Sextum Empiricum, praeclarum haud dubie philosophum adtente perlegerit, is dialecticen certe Pyrrhoneorum non poterit non admirari. Ac similiter judicavit vir a scepticis alienior Photius Bibl. cod. 212 p. 171: *τοῖς μέντοι κατὰ διαλεκτικὴν μελέτην πονουμένοις — τὸ βιβλίον οὐκ ἄχρηστον* (libros dicit Aenesidemi). Quare illud non licet audacter adfirmare, quum Pyrrhoneorum secta adeo fuerit contemta, vel idcirco nullam vim ea probra habere, quae a Pyrrhoneis accepta in Hermotimo philosophis inferuntur. Illud vero dicere non solum licet verum etiam necesse est, ab Luciano qui Pyrrhoneos hic exscripserit, eandem argumentationem reposcendam esse, qua ipsi sceptici omnium argumentorum auctores antea usi erant. Atqui Lucianus ratione male conclusa inde collegerat, omni philosophia penitus abstinendum esse. Sed contrarium ipsis placuit scepticis, non abstinendum sed vel maxime utendum esse philosophia, eo tamen temperamento ut quam plurimi philosophos se esse profiterentur scepticos. Quanquam ne hoc quidem boni isti Pyrrhonei ab nobis impetrabunt. Neque enim cuivis

datum est, ut se neque audire neque videre clamet nec quidquam intellegere, sed omnibus sensibus captum esse: quod si quis temere concesserit, ubi tunc erunt literae, ubi ipsa erit religio? Itaque quum ad vitae usum ἐποχήν istam transferre nullo pacto liceat, hoc unum scepticis largiendum est, ut eadem philosophandi via, quam nobis ipsi praeiverunt, ingrediamur. Nemo igitur verus erit philosophus, nisi qui idem disserere sciat dialectice.

---

§ 3.

Quam philosophorum sectam Lucianus secutus sit et qualis ipse fuerit philosophus.

Si quis Pyrrhonis sectam Lucianum aliquando secutum esse dixerit, improbe mentietur. Nam Lucianus Epicurum reveretur, Pyrrhonem autem acerbe inridet velut in Vit. Auct. § 27, Pyrrhonei ut Sextus Pyrrhonem suum dilaudant, Epicurum saepe et multum insectantur; ille rhetorem dici se haberique voluit, Sextus autem rhetoricam gravissime exagitat ab eaque tota procul abborret. Immò literis ille ‚in Jonia', ut ait Bis Accusat. § 27 studuerat, i. e. opinor Smyrnae potius quam Ephesi sub magistris, quos ipse non magis quam Dio Chrysostomus magistros suos usquam nominavit, fortasse sub Polemone vel Scopeliano. Certo tamen etiam Platonico quodam usus fuerat praeceptore. Nam in ‚Nigrino' dialogo juvenis ipse Platonicum se esse profitetur, Platonicum inquam, minime Academicum. At quum rhetor evadere Lucianus voluisset, Platonicus ejus praeceptor non talis exstitisse videtur, qualem A. Gellius in Noct. A. 18, 13 descripsit ‚dialecticum ex Platonis diatriba',

sed potius Tauro similis, quem ex Gellio eodem cognitum habemus. Hic igitur Taurus ibidem I, 9 nunc sibi discipulos esse queritur, qui repente pedibus inlotis ad philosophos devertant ac tum aliquid addit quod Luciano quoque adolescenti accidisse suspicor: ‚est etiam, inquit, pro Juppiter! qui Platonem legere postulet linguae orationisque comendae gratia‘. Nam Platonis dialogos Lucianus non tam legit quam lectitavit, ut eis legendis ne satiari quidem posse videretur: quam rem ante nos nemo videtur perspectam habuisse, nisi forte solus T. Hemsterhusius. Multo autem post, quum e rhetore jam satiricus factus esset, relicto (paullo ante quam scriberet Bis Accus. § 34) Platone in castra transiit Epicuri, quem in Alexandro § 47 et § 61 valde admiratur et plures saturas scripsit adversus deos gentilium, in quibus libellis Epicureum ubique agnoscas. Quod autem suae aetatis philosophos, homines superstitioni avaritiae luxuriaeque deditos plane denudavit, justa laude non fraudandus est, quam et alii et Jacobus (Charakteristik Lucians p. 53 sqq.) ei impertiit. Ceterum in veros saevire philosophos Domitiani fuit, de quo Tacitus in Agricola c. 2 bene queritur, Luciani non fuit, qui et literarum (in his philosophiae) et modicae libertatis amorem nunquam dissimulavit *). Immo idem veteres philosophos,

*) Quum olim Hermiae philosophi christiani libellum: ‚*Διασυρμὸς τῶν ἔξω φιλοσόφων*‘ legissem, quasi Luciani Hermotimum mihi relegisse visus sum. Ante Hermiam patres ecclesiastici, velut Justinus M., de Graecorum philosophia honorificentius senserunt. At postquam haeretici philosophorum graecorum placitis temere inlatis evangelium ipsum infuscarunt (id quod Hippolytus scriptor nuper repertus demonstravit): fieri non potuit, quin patres contra Graecorum philosophiam acrius disputarent. Vide exempli causa Lactantium in Instit. Div. lib. III toto hoc libro et maxime c. 1 et c. 16.

Platonem maxime Aristotelem et Epicurum, quibus in solo Hermotimo non pepercit, alibi admiratus est. Quos quum Menippus Gadarenus suis in saturis certo traduxerit, sic existimo aut Hermotimum antiquae saturae ab ipso Menippo scriptae novam esse recensionem (διασκευήν), aut certe Menippi quoque aliquam saturam ‚περὶ αἱρέσεων' exstitisse, ex qua in Hermotimo Lucianus multum profecerit. Quaeri etiam illud potest, qualis ipse Lucianus fuerit philosophus, de qua re alii alia dicere et ne eidem quidem sibi satis constare solent*). In universum adparet philosophiae neque prorsus ignarum nec rursus tanto nomine satis dignum fuisse philosophum. Quumque morum doctrinam potissimam duceret, in alias disciplinas se exhibuit iniquiorem. Bene Wielandus ad Vit. Auct. c. 14 (T. I p. 380 adn. 20): ‚spe-

*) G. Chlebus (‚De Luciano philosopho', Berolini a. 1838) Lucianum conjicit Nigrino edito philosophiae discendae causa Athenas se transtulisse, sed hoc consilium paullo post abjecisse (p. 27) et tantum abfuisse, ut philosophorum praecepta imbiberet (p. 34), ut aditum ad philosophiam sibi praeclusum videret (p. 55). Hinc eum nunquam fuisse neque Platonicum neque Peripateticum neque Stoicum (p. 35), ne Epicureum quidem (p. 46 sqq.) neque Cynicum (p. 38 sqq.), omnium vero minime Scepticum (p. 19 et maxime p. 36), sed si philosophus fuisset, futurum fuisse Aristippeum (p. 53) sive Cyrenaicum. At Chlebus haec partim collegit e dialogis suppositis velut e Cynico (p. 38), ex Amoribus, Lucio (p. 50) aliis. Photius Bibl. cod. 128 Lucianum putat omnia philosophorum decreta evertisse potius quam ipsum quidquam sauxisse, sed Epicureum fuisse dixit G. J. Vossius de hist. gr. lit. II, 15, Eclecticum autem Brucker Hist. crit. philos. T. II p. 615. Trendelenburgius, V. Cl., interroganti mihi respondit, videri sibi Lucianum neque ipsum philosophum fuisse neque de aliis philosophis recte judicasse. Summos tamen philosophos vere admiratus est, id quod non solum in Piscatore sed etiam alibi saepe (DD. Mort. 1. 16. 24. Fugitiv. § 5—9. Demon. § 11 et 62. Somnio § 12. Alex. § 4) ipse confirmavit, ut bene A. Schwarzius (‚Ueber Lucians Gallus' S. 50 f.).

culative Philosophie war Lucians Sache nicht'. Sed laudem quum alia merentur tum succincta philosophiae historia, quam Fugitivis § 5 sqq. inseruit. Jam Demonactis magni philosophi familiaritate Lucianus perdiu usus est, ut in Vit. Demon. § 1 ipse testatur. Ac ne quis ita loquatur de Demonacte Lucianum, qui meras ei facetias imputet, ne judicare quidem scivisse, ego cavere studui in edit. mea Luciani Vol. II P. I p. 195 et postea: ,De fragmentis Demonactis' p. 8, ratus in Vit. Demon. § 11 fin. post v. ἐκαλλιερήσατε haud pauca Luciani verba excidisse. Qua in re J. Sommerbrodtius vir acutissimus literis datis aut mihi adsensus est aut certe hanc rem concessit magni esse momenti. Sed quod ad Hermotimum adtinet, tanta ex hoc dialogo scepticae philosophiae scientia elucet, quanta Lucianum fuisse instructum aliis locis certo ostendi nequit: et vel sic tamen Luciano crediderim philosophiam graecam tam bene perceptam fuisse. At per se fieri etiam illud potest, ut ea quae in Hermotimo a scepticis accepta exstant, prior scripserit Menippus Gadarenus, philosophus ille multo major Luciano.

---

§ 4.

De Varronis satura *ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ*.

Pergamus nunc ad saturam cognominem e Menippeis M. Terenti Varronis, cujus saturae etiamnum tria exstant fragmenta. Primum enim Nonius p. 171, 14 sic incipit: ,Varro περὶ αἱρέσεων' subjectis duobus e Varrone trimetris claudis, deinde idem Nonius p. 351, 22 eodem modo praefatus verba aliquot Varronis indidem adfert. Majorem autem vim locus habet tertius, qui et in eodem

Nonio p. 94, 27 et in Prisciano III p. 98, 8 (sive III, 4 p. 120) legitur post hanc utruhique praefationem ‚Varro περὶ αἱρέσεων‘. Ipsa Varronis verha haec sunt: ‚porro inde ab unoquoque compito ternae viae oriuntur, e quibus singulae exitum ac τέλος hahent proprium. A primo compito dextimam viam munit Epicurus‘ *). Qui locus quum sectis philosophorum occupatus sit, ad rem vel maxime pertinet. Neque enim duhitare licet, quin haec Varronis satura: ‚περὶ αἱρέσεων‘, in eodem argumento, quo Lucianea: ‚Ἑρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων‘ versata sit, id est in describendis sectis philosophorum. Quumque amho et Lucianus et Varro Menippum ducem sequantur: quis non quovis pignore contendat, saturam eodem nomine ‚περὶ αἱρέσεων‘, pari etiam aut simili certe argumento ah ipso jam Menippo compositam fuisse? In universum autem Varro Menippeus alia ipse excogitavit, alia ab Menippo suo mutuatus est. Ipse enim pedestri sermoni multos versus eosque plane mellitos inseruit metris vel maxime variis non sine Sotadeo, quippe qui omnia metra, in his Plauti sui numeros innumeros in numerato haberet. Et metra quidem inprimis ab G. Hermanno et C. Lachmanno partim restituta sunt. Sed idem Varro eorum qui tum erant Romanorum luxuriem et avaritiam saepe notavit: quae quum ad certam historiae fidem revocari pleraque nequeant, vanis tamen conjecturis nuper tentata sunt. Quam ego mallem docti juvenes ad illa melius attendissent, non quae suo ingenio invenit, sed quae ex ipsius Menippi fontibus derivavit. Tenendum est enim inprimis, virum Romanorum unum fere eruditissimum in philosophia tamen

*) Haec fragmenta in sylloge Fr. Oehleri p. 188 et in meliore Al. Riesii p. 191 leguntur.

operae facere pretium non potuisse, sed philosophum eundem fuisse pejorem etiam Luciano: qua in re cum J. N. Madvigio ad Cic. De Fin. B. E. M. Excursu IV p. 838 et Th. Mommsenio (Römische Geschichte III p. 588 ed. quart.) prorsus consentio *). Atqui multa vel ex iis quae aetatem tulerunt, ejusmodi sunt, ut nisi ab homine philosophiae graecae probe intelligente scribi non potuerint. Cicerone vero judice, qui illos Varronis libellos adhuc integros legerat, in saturis ejus ,multa admixta erant ex intima philosophia, multa dicta dialectice' (Academ. Poster. I, 2 § 8). Haec igitur Menippo ipsi tanto certius reddenda sunt, quod Varro, ut jucunditate animos perfunderet, saturas quadam hilaritate consperserat. Namque Varronem plane deficiebant dicacitas illa Aristophania et acumen vere satiricum, quo utroque et ipse Menippus et multo post Lucianus abundabant. Ita quae ex interiore philosophiae graecae sacrario depromta erant, Varro pleraque accepta Menippo retulerat et (ut cum Quintiliano J. Or. I, 4 loquar) ,quae praecepta sapientiae Lucretius et Varro versibus tradiderunt', ea quum ab Epicuro Lucretius tum Varro ab Menippo petierant. Quum autem plurima fragmenta ad philosophiam adtineant, sane multum hic imitator non interpres Menippo suo debuerat. Tamen quaeritur, quae reliquiae generis philosophici de numero Menippearum rursus eximendae et quasi propriae Varroni tradendae esse videantur. Equidem hic quoque a Tullio proficiscar,

*) Uterque ut hominem ingenio ad philosophiam non aptum fuisse ostenderet, unico Varronis loco e libro ,de philosophia' usus est (ap. Augustin. De Civ. Dei XIX, 1): quo loco Varro ad CCLXXXVIII sectas, quae in philosophia esse possent, numerando an somniando pervenit. Sciant tamen tirones, aliis quoque argumentis locum fuisse, quibus illi scientes abstinuerunt.

qui in Acad. Post. I, 3 § 9: ,philosophiam, inquit, multis locis incohasti, ad impellendum satis', id est ab Varrone hoc vult actum esse, ut ad philosophiam Romanos impelleret. De qua re, ut jam alibi (De Script. Sat. III p. 9) dictum est, me fateor addubitare. Neque enim Varro satiricus, si ad philosophiae studium Romanos excitari voluit, tam fuit ineptus, ut idem Menippum unice imitaretur, qui ridendis philosophis ab philosophia homines studuerat deterrere. Ita fieri potest, ut Cicero, qui ipse suis in libris sane ad philosophiam Romanos incitari voluit, suum unius propositum temere ad Varronem transtulerit. Et tamen sic quoque manet, alio consilio saturas ipsum Menippum scripsisse, alio rursus Varronem, qui certe ab philosophia Romanos haudquaquam voluerat avocari. In fragmentis enim tametsi philosophia saepius reprehenditur, eadem tamen etiam impense conlaudata est velut in eximio loco ap. A. Gellium N. A. XV, 19. Omnis autem res quam nunc agimus quum aliis Varronis saturis, tum illa ipsa ,περὶ αἱρέσεων' commode inlustrari poterit. Nam Menippus si quam eodem nomine saturam ediderat, prorsus ille quidem (ut in Hermotimo Lucianus) omnes philosophorum sectas voluerat derisas. At Varro ,περὶ αἱρέσεων' etsi permulta fortassis ab Menippo sumserat, alia tamen, ne nimis philosophiam inluderet, etiam e philosophorum libris eodem nomine ,περὶ αἱρέσεων' inscriptis adscivisse videtur. Nam superius illud fragmentum, quod apud Nonium et Priscianum exstat, in describendis sectis philosophorum unice versatur, non item in deridendis. Quodsi ut Lucianus in Hermotimo, ita suis in saturis Varro scepticos interdum secutus est: certo sequetur ducem utriusque Menippum a Pyrrhoneis quodammodo suspensum fuisse. Scimus dogmaticae

philosophiae obtrectationem scepticis omnibus communem in Menippum cadere, in Varronem ut supra vidimus eandem non cadere, neque tales Menippi locos apte in saturam derivari latinam potuisse. Enimvero omnis scepticorum doctrina ad meram fere rediit dialecticen. Quum autem nullus unquam satiriens carere dialectica potuerit, quumque etiam ab Varrone, ut est apud Tullium, ‚multa dicta fuerint dialectice‘: profecto nihil impedit, quin et Menippus et vero etiam Varro scepticorum artem eorumque dicta dialectica secutus sit, dummodo illa digna essent philosopho, non obtrectatore. Quo magis nostrum est quaerere, num quae scepticorum doctrinae vestigia in Varronis saturis impressa legantur: quam rem nunc uno certe loco in his temporum meorum angustiis confirmabo. In quo eodem parodias Menippi Homericas imitator expressit, ut haec docent Varronis: ‚ebrius es, Marce: Odyssean enim Homeri ruminari incipis‘, quibuscum alias contuli Lucianea in Charone § 23 init. Nempe non solum Lucianus parodias easque partim ex Odyssea haustas solet inserere, sed etiam Varro in saturis Ennium aliosque poetas parodiis ridet saepius, quam olim ipse putaram. Adponam nunc duo ‚Bimarci‘ saturae fragmenta, quae propemodum cohaerent et justo adponam ordine. Quorum prius integrum est in Nonio p. 383, 26, et verba ‚Odyssiam — incipis‘ in eodem p. 480, 23: ‚ebrius es, Marce: Odyssian (Odyssean) enim Homeri ruminari incipis, cum περὶ τρόπων scripturum te Sejo receperis.‘ Ad extremum vulgo est ‚te scio‘, sed in duobus codd. bene legitur: ‚te seio‘, unde Buecheler et p. 106 Riesius ‚te Seio‘ restituerunt. Viros autem Varroni aequales hoc nomine plures novimus, ut Cnaeum Sejum (ap. A. Gellium N. A. III, 9), sed hunc ipsum Varronis Sejum non

magis novimus quam Marcum, quorum hic in epigraphe joco dicitur ‚Bimarcus', quocum componere juvat Tullianum ‚bimaritus' (pro Plancio c. 12 § 30). Alter ejusdem Bimarci locus item in Nonio est p. 535, 21: ‚τρόπων τρόπους qui non modo ignorasse me clamat, sed omnino omnis heroas negat nescisse'. Ubi primum variatur ‚quo non' (pro ‚qui non') deinde in uno codice ‚herohas' (pro ‚heroas'), postremo cod. Parisinus habet: ‚nescisse quo ludis' (pro uno verbo ‚nescisse'). Trimestros auctore J. Vahleno (In Varr. Sat. Men. reliq. p. 137) Riesius p. 106 ita redintegrari voluit:

‚Τρόπων τρόπους qui nón modo ignorásse me
Clamát, sed omnino ómnis heroás negat
Nescisse'

in universum recte. At quum istuc ‚quo' non ad v. 3 sed ad v. 1 h. e. ad ‚quo non' spectare videatur, cod. Parisinus docet ita potius corrigendum esse:

‚Τρόπων τρόπους qui nón modo ignorásse me
Clamát, sed omnino ómnis heroós negat
Nescisse ludos'.

Nimirum qui heroicos ludos nesciebat, is ne Homerum quidem neque tragicos legerat, a quibus ludi heroum funebres abunde descripti sunt. Sed quod ad ea adtinet, quibus nihil esse videtur obscurius, dico verba prioris fragmenti ‚περὶ τρόπων' itemque alterius ‚τρόπων τρόπους', omnia interpretum somnia prudens sciensque omitto. Quorum nullus vidit haec ipsa verba ad scepticos philosophos unice referenda esse. Vide mihi Aenesidemum ap. Diog. Lacrt. IX, 79: *αἱ δ' ἀπορίαι κατὰ τὰς συμφωνίας τῶν φαινομένων ἢ νοουμένων, ἃς ἀπεδίδοσαν, ἦσαν κατὰ δέκα τρόπους, καθ' οὓς τὰ ὑποκείμενα παραλλάττοντα ἐφαίνετο. τούτους δὲ τοὺς δέκα*

τρόπους τίθησιν (deinceps hos decem modos inlustrat). Porro hinc explicatur titulus operis ab Favorino editi ‚Πυρρωνείων τρόπων' libri decem ap. A. Gellium N. A. XI, 5. Omnium vero gravissimus locus est Sexti Empirici Πυρρ. Ὑποτ. I, 36 p. 12 F. (p. 10 B.): παραδίδονται συνήθως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις σκεπτικοῖς τρόποι, δι' ὧν ἡ ἐποχὴ συνάγεσθαι δοκεῖ, δέκα τὸν ἀριθμόν, quos decem modos ille deinceps explanat. At, inquit, quid tandem apud Varronem sibi volunt aenigmata ista: τρόπων τρόπους? Enimvero id quoque clare docebit idem Sextus Empir. l. l. p. 13 F. (p. 11 B.), ubi decem illos modos dicit ‚ὑποβεβηκότας' et ita loquitur: τούτων δὲ (scil. τῶν δέκα τρόπων) ἐπαναβεβηκότες εἰσὶ τρόποι τρεῖς, ὁ ἀπὸ τοῦ κρίνοντος, ὁ ἀπὸ τοῦ κρινομένου, ὁ ἐξ ἀμφοῖν atque etiam addit his tribus modis illos decem ‚ὑποτάσσεσθαι'. Ex qua re sequitur, Varronem pro verbis ‚περὶ τρόπων' scribere etiam sic potuisse: ‚περὶ τῶν δέκα τρόπων', et pro illis verbis ‚τρόπων τρόπους' potuisse sic: ‚τῶν δέκα τρόπων τοὺς ἐπαναβεβηκότας τρόπους τρεῖς'. Eandem rem aliis verbis paullo post ita Sextus repetiit: πάλιν δὲ οἱ τρεῖς οὗτοι ἀνάγονται εἰς τὸν πρός τι, ὡς εἶναι γενικώτατον μὲν τὸν πρός τι, εἰδικοὺς δὲ τοὺς τρεῖς, ὑποβεβηκότας δὲ τοὺς δέκα. Quae quum ita sint, in priore Varronis fragmento interlocutor incertus mentem fluxam Marci miramque vinolentiam increpat, in altero autem infelix iste Marcus eidem respondet, abs quo dictus erat et philosophorum placita et studia poetarum omnino neglexisse.

---

§ 5.

Ex quo fonte manasse videantur, quae in Hermotimo insunt propria Scepticorum.

Unum et alterum e Scepticis et Academicis noluit Lucianus sequi, quum per aetatem posset, omnium minime Favorini libros X *Πυῤῥωνείων τρόπων* (ap. A. Gellium N. A. XI, 5). Quantopere enim hunc philosophum contemserit, tum ex Eunucho tum e Demonacte satis adparet. Nihilo magis autem Sextus E. eum quem nulla omnino mentione dignum habuit, Favorinum non modo sequi sed ne legere quidem curavit. Atque hic mihi liceat praefari, quod adparet vel caeco, Sextum ipsum nullo modo ducem esse potuisse Luciani. Namque Sexti ut natalis annus incertus, ita aetas ejusdem minime est ambigua, de qua re vide Clintonum Fast. Rom. II p. 292, Schoellium Gr. Lit. Gesch. T. II p. 672 et Bernhardi Gr. Lit. Gesch. I p. 647 ed. sec. Ita quo tempore Hermotimus editus est, Sextus aut nondum natus erat aut infans in cunis vagiebat. Sed quum Lucianus in Hermotim. § 74 cum Sexto Adv. Geometr. 3, 10 p. 312 verbotenus paene consentiat: non solum hoc elucet, Luciano scepticum Sexto priorem praeivisse, verum etiam illud, quod ab tali philosopho nemo exspectet, ab Sexto Empirico in re gravissima antiquiorem scepticum exscriptum esse. Nam hoc uno modo intelligitur, qui factum sit, ut Lucianus atque Sextus E., qui inter se nequaquam ipsi cohaerent, ad verbum tamen eadem ambo perscripserint. Quodsi sceptici sese compilare invicem ausi sunt, ne id quidem pro certo adfirmem, ejusdem ambo ducis vestigia premere. Immo potest fieri, ut alium scepticum Lucianus alium rursus in loco gemino Sextus E. insecutus sit. Et Sextus quidem E. quanquam antiquos scepticos pleros-

que in his Nausiphanen (Adv. Mathemat. init. p. 215 ed. Fabr.) consuluit, jure tamen existimatur *) ab Aenesidemo Cnossio, quem saepe dilaudat, multa adsumsisse. Secundum hunc Sextus alii, quem toties summis laudibus extulit, plurimum debuisse videtur, Timoni Phliasio. Nunc quaerendum est, ex quonam fonte eos Hermotimi locos qui cum Sexto E. conveniunt, Lucianus derivaverit. Maxime autem illud placet, quod supra (p. XXVIII) dixi, quum et Lucianus et Varro Menippei ambo fuerint, ambo etiam ‚περὶ αἱρέσεων‘ scripserint: eodem nomine argumentoque saturam ab ipso Menippo editam fuisse. Quodsi Menippum suum Lucianus secutus est, facilius patebit, unde scepticorum quae in Hermotimo insunt placita fluxerint. Nullo enim pacto Menippus, qui circa a. 272 ante Christum floruit, legisse potest libros Aenesidemi, philosophi Ciceroni et Augusto demum aequalis. Nunc autem verbo dicam, quod infra ostendam pluribus, Lucianum in Hermotimo pendere ab Menippo, ipsum vero Menippum videri suspensum fuisse a Timone Phliasio.

§ 6.

De Menippi satirici ducibus et auctoribus.

Menippus Gadarenus cynicus fuit philosophus non Pyrrhoneus. Ceterum ab his et aliorum reprehensionem philosophorum et dialecticen mutuatus est, qua cynici carebant, ipse autem ut satiricus carere haudquaquam poterat. Quam rem triginta abhinc annis ita sum ad-

*) Vide G. E. Groddeckium Hist. Gr. Lit. II p. 120. Forma hujus nominis attica est Αἰνεσίδημος, ionica Αἰνησίδημος, dorica Αἰνησίδαμος. Fuerunt adeo, qui hunc philosophum nomine adpellarent vitioso, Ὀνησίδημος, id quod Bekker ad Sextum E. p. 763 adtigit.

secutus, ut id quoque mihi perspicere viderer omnium Pyrrhoneorum maxime Timonem imitatione Menippi expressum esse. Nam quum eo loco, in quo totius dialogi cardo vertitur, in Hermotim. § 74 cum Sexto Adv. Geom. 3, 10 p. 312 (p. 699 B.) Lucianea omnia conveniant: qui Sexti fontem monstrarit, is eadem opera fontem monstrabit Luciani. Atqui Sextus paullo ante (p. 311 Fabr. sive p. 697 B.) satis clare profitetur, se haec omnia e Timone petiisse, aut si forte tamen aliunde petiit, hoc liquido testatur, res plane easdem jam ab Timone scriptas fuisse: ‚*καὶ γὰρ ὁ Τίμων ἐν τοῖς πρὸς τοὺς φυσικούς*, inquit, *τοῦτο ὑπέλαβε δεῖν ἐν πρώτοις ζητεῖν, φημὶ δὲ τὸ εἰ ἐξ ὑποθέσεώς τι ληπτέον.* Nimirum hi Timonis libri ‚*πρὸς τοὺς φυσικούς*‘ non versu sed soluta oratione scripti fuerant, cujusmodi sat multa Timonem edidisse Antigonus Carystius ap. Diogenem Laert. IX, 111 init. testimonio est. Itaque Timon hoc elogio ‚*πρὸς τοὺς φυσικούς*‘ libros ediderat complures. Simili modo Sextus E. duo libros inscripsit ‚*πρὸς φυσικούς*‘, tertium et quartum, uti nunc est ‚*πρὸς μαθηματικούς*‘, etsi quartus in grammaticos ‚*πρὸς γραμματικούς*‘ unice scriptus est. Hinc facilius judicare licebit de loco Diogenis Laertii VI, 8 § 101, in quo Menippeae saturae hi tituli adferuntur: ‚*πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς.*‘ Ut enim unica fuerit satura ‚*πρὸς μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς*‘, quas ego duas fuisse censeo: haud dubie tamen singularis fuerat satura ‚*πρὸς τοὺς φυσικούς*‘, cujus alterum titulum fuisse hunc conjicio: ‚*ἢ περὶ αἱρέσεων.*‘ *) Venio ad sillographos,

*) Minus recte ego ipse (De script. satir. IV p. 8) unicam Menippi saturam esse volueram hoc titulo: ‚*πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς.*‘

de quibus Casaubonus De satyr. Poes. II, 3 p. 219 sqq. et quicumque hunc certatim expilarunt, aliter sensit, aliter ego me sentire profiteor. Nam Casaubonus sillos inter et saturas similitudinem tantum intercedere voluit, ego non fortuitam similitudinem, sed vinculum commune agnosco: Casaubonus Xenophanem pariter ac Timonem nominavit, ego de uno Timone ejusque sillis nunc agi contendo: Casaubonus (l. l. p. 220 et p. 222) romanam saturam sive Lucilianam cum sillis unice copulavit, ego minime Lucilium sed eum de quo Casaubonus plane hic tacuit, Menippum ab Timonis pendere sillis confirmo et ita pendere, ut idem Menippus alios praeterea Timonis libros in his superiorem illum ‚πρὸς τοὺς φυσικούς‘ expresserit. Etenim Menippus philosophus idem et poeta ex aliis Timonis libris subtilem philosophorum reprehensionem et acumen dialecticum, e Sillis autem hexametrum ipsum, venustas Homeri parodias, lasciviam vere comicam, denique ipsius formam dialogi repetiisse videtur. Nempe et Timonis librum secundum tertiumque Sillorum dialogo inclusos fuisse Diogenes L. IX, 12 § 111 tradit et Menippi saturas item dialogum habuisse Lucianus in Bis Accusat. § 33 satis testatur. In tanta similitudine Menippi et qui vix paullo aetate praecessit Timonis providendum est ne poeta parodicus et sillographus temere confundatur cum satirico. At Timon, cujus δράματα κωμικὰ τριάκοντα ap. Diogenem L. IX, 110 cum Luciani ‚Tragodopodagra‘ et ‚Ocypode‘ videntur comparari posse, justas saturas nunquam edidit neque σπουδογέλοιος adpellatus est. Manet igitur saturae graecae inventorem fuisse Menippum, qui tamen Timonis et poesin et sermonem merum ita imitatus est, ut teste Luciano in Bis Accus. § 33 extrem. utrumque orationis genus in satura

sua misceret. Hinc e versu et sermone pedestri mire commixta est etiam apud Varronem, Petronium, Senecam, Lucianum satura Menippea, ‚diversum confusa genus panthera camelo‘. Nunc a Timone Phliasio ad duumviros transeo Colophonios, de quibus in Menippi vita haec habet Diogenes VI, 8 § 100: *ἔνιοι δὲ τὰ βιβλί' αὐτοῦ* (Menippi) *οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων, οἳ τοῦ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες ἐδίδοσαν αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι.* Quae nuper (De script. satir. IV p. 6) attigi. Nam *διατιθέναι* a Plutarcho Vit. Lucull. c. 1 med. et Medium *διατίθεσθαι* ab aliis ap. Harpocrationem s. *Διάθεσις* p. 57, 17 eadem ratione usurpatum est qua vulgo dicitur *διασκευάζειν*, ut sit ‚librum ex inordinato in ordinem adducere, orationis conformationem perpolire opusque totum recensere‘. Vide inprimis Lobeckium in Aglaoph. p. 333 et Bergkium De Comoed. Antiq. p. 119.*) Secundum hanc famam Menippus quasi rhetor etiam non solum poeta alienum opus bene conformatum dispositumque ediderat. At si sales ipsi aliis debebantur, inventio et primum satirici decus facetiae Menippo palam eripiuntur. Ita sequitur Dionysium et Zopyrum Menippo non exemplum praeivisse dici saturae componendae, sed in Menippi locum tanquam saturae inventores ipsos substitui. Quae res ad meram fortasse redit calumniam, praesertim quum Diogenes a Menippi adversariis et philosophorum patronis

---

*) Scio ‚*καλῶς διατιθέναι*‘ ab atticis ut a Platone etiam sic poni, ut vim habeat recitandi eademque ratione seriores Medio uti partim etiam sine adverbio (cujusmodi locos praeter Wesselingium Hemsterhusius ad Luc. Nigrin. § 38 et Schaefer in Mel. Crit. p. 29 collegerunt): sed hoc quidem a Diogenis loco abhorret. Neque enim duumviri isti dicuntur saturas soli totas scripsisse scriptasque Menippo tradidisse ut homini idoneo ad bene recitandum.

haec sumserit, id est e commentariis Achaici vel Hermippi vel Dioclis, qui recentibus odiis scripti erant. Neque sine mira levitate Graeci Graecis et potissimum summo cuique scriptori operis alieni expilationem probro dare ausi sunt. Sed eidem in his rebus, ne calumniatorum infamiam subeant, tanta calliditate solent versari, ut magno poetae alios quasi adjutores *συμποιεῖν* tantum narrent non *ποιεῖν*, denique ut vel mendacia eorum specie aliqua veri vix usquam careant: quo fit, ut talis fama nullo loco temere negligenda sit. Sed Dionysium Colophonium unum praeterea novimus, qui multo ante vixerat eumque pictorem, de quo vide Catal. Artific. p. 191 ed. Sillig., noster vero *Διονύσιος* homo est plane ignotus. Eodem fere tempore tres viri cognomines vixisse videntur, adseclae illi omnes Euhemeri, de quibus docte Lobeckius in Aglaoph. p. 990 sqq., caeterum ne horum quidem ullus est Colophonius. Enimvero *Ζώπυρος ὁ Κολοφώνιος*, quem Diogenes hic cum Menippo conjunxit, haud dubie est notus ille rhetor, quem ut familiarem Timoni Phliasio ipse Diogenes rursum nominavit IX, 12 § 114, quo loco Timo Zopyro (*Ζωπύρῳ τῷ ῥήτορι*) ex libris suis aliquid dicitur praelegisse. Bene autem Menagius vidit, eundem Zopyrum adferri a Quintiliano Inst. Orator. III, 6, 3: ‚alii a Zopyro Clazomenio‘: nam Quintilianus quoque loquitur de rhetoribus. Neque ullam vim habet, quod hic Zopyrus Quintiliano dicitur Clazomenius, Colophonius autem Diogeni, quum in urbibus, quae ambae in Jonia sitae erant, facile potuerit errari. Nempe Diogenes VI, 8 § 100 *Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων* scripsit brevitatis causa, quum scribendum esset: *Διονυσίου τοῦ Κολοφωνίου καὶ Ζωπύρου τοῦ Κλαζομενίου*. Quum igitur Zopyrus rhetor

familiaris Timonis Phliasii et fortasse discipulus fuerit: sequi videtur etiam Dionysium Colophonium Timonis ejusdem familiaritate usum esse. Quod autem Zopyrus inter amicos fuit Timonis, de ea re amplius videtur cogitandum esse. Quum enim Timon et Menippus partim adhuc eodem tempore vixerint, nemo Diogeni resistere posset, si ita scripsisset: *ἔνιοι δὲ τὰ βιβλί' αὐτοῦ οὐκ αὐτοῦ εἶναι ἀλλὰ [Τίμωνος τοῦ Φλιασίου] καὶ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων* —. Huc accedit, quod Timo Phliasius laudis contemtor alios in scribendo adjuvisse dicitur Diogeni IX, 12 § 113: *τοῖς ποιηταῖς μύθους γράψαι ἱκανὸς καὶ δράματα συνδιατιθέναι. μετεδίδου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὁμήρῳ*, quem locum Meineckius in Anal. Alex. p. 217 tetigit.

§ 7.

Utrum Bion Borystenites facem ad saturas inveniendas Menippo praetulerit anne Lucilio.

Paullo ante Timonem Phliasium i. e. circa Ol. CXX (a. 300 a. Chr.) Bion philosophus florere coepit, abs quo ut nondum justae saturae ita libelli morales (fortasse dialogi) editi erant haud ita absimiles saturae et pleni dicacitate. Hic arte inprimis valuit dialectica usque eo ut ab Diogene IV, 7 § 47 *σοφιστὴς ποικίλος* et a Stobaeo in Floril. X, 38 *Βίων ὁ σοφιστής* dicatur, quod cognomen Acro ad Horat. Epist. II, 2, 60 (,Bion, qui sophistes cognominatus est') diserte tuetur idque jure ei impositum esse reliquiae Bionis apud Diogenem l. l. et Senecam De Benefic. VII, 7, 1 et 2 satis demonstrant. Et Horatius quidem in Epist. II, 2, 60: ,ille Bioneis sermonibus et sale nigro (delectatur)' Bioneos sermones,

quum hoc nomine poesin adpellet suam, suas ipsius esse voluit saturas, hoc est Lucilianas. Horatio autem non solum Porphyrion adsensus est: ,Bion, inquit, Aristophanis comici pater (sic, tu scribe: imitator) dicitur fuisse magnae dicacitatis —', verum etiam Acro l. l.: ,sunt disputationes Bionis philosophi, quibus stultitiam vulgi arguit, cui paene consentiunt carmina Luciliana. Hic autem Bion — in libro quem edidit mordacissimis salibus ea quae apud poetas sunt, ita laceravit, ut ne Homero quidem parceret.' Nam si Bion et veteris comoediae amaritudinem imitatus erat et vulgi stultitiam salse arguerat, nimirum Lucili similior fuerat quam Menippi. Ceterum Menippo et Lucilio ut multa singulis propria, ita quum ambo essent satirici, longe plura utrique communia fuerunt. Quod enim ad argumentum adtinet, et Horati saturas I, 9 atque II, 5 Luciano, et Luciani ,Timonem', ,Charonem', ,Somnium sive Gallum' scribere licuit Horatio, quum praesertim alibi eidem, velut Horatius Serm. I, 1 et Lucianus in ,Navigio s. Votis' ambo res tractarint simillimas. Itaque ut Menippus et Lucilius in hac communium studiorum similitudine Bionem ambo ducem sequerentur, omnino per se fieri potuit, vere tamen factum esse non arbitror. Primum enim Horatius, qui in Epist. II, 2, 60 Bionis libros sibimet ipsi lectos testatur, non adeo Lucilio emancipatus erat, ut legere Bionem non auderet, nisi eundem ante Lucilius lectitasset. Deinde quum Menippo Lucilius saepe opponeretur, illud quidem quod metri lex ferebat: ,ille Menippeis sermonibus —' scribi nisi inepte non potuit. Contra etiamsi Menippo magis exemplum Bion praeierat, vel sic tamen etiam de Luciliana satura dici utique hoc potuit: ,ille Bioneis sermonibus —' ob tantas

graecae latinaeque saturae vicinitates et confinia. Praeterea judico, nt Horati saturae sermones dicerentur Bionei, id etiam tum aliorum conviciis effectum esse, qui illum rodebant libertino patre natum, tum pietate Horati, quem patris sui minime paenitebat. Etenim Bion liberti f. coram Antigono rege ap. Diogenem IV, 7, 46 ita locutus fertur: *ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος·* recteque addit ipse Diogenes: *διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον.* Hoc dictum quum Horati obtrectatoribus notum esset, qui homines et studiorum vinculis et sordibus natalium Bioni Horatium simillimum esse vidissent, non sine mendacio ita jocati sunt, nt Horati patrem, qui vere ‚coactor' erat, quasi in Bionis patrem transformarent, h. e. in salsamentarium. Vide mihi Suetonium in Vita Horati initio: ‚Horatius Flaccus, Venusinus patre ut ipse (scil. in Sermon. I, 6, 86) tradit, libertino et exactionum coactore: u t v e r e c r e d i t u m e s t, s a l s a m e n t a r i o: q u u m i l l i q n i d a m i n a l t e r c a t i o n e e x p r o b r a s s e t: ‚q u o t i e n s e g o v i d i p a t r e m t u u m c u b i t o e m u n g e n t e m?' Adeo hi duo loci Suetoni et Diogenis verbotenus conveniunt *). Tum Lucilius, qui comoediae veteris poetas certo imitatus est, alios praeterea poetas sequi potuit, philosophos autem sequi vix potuit. Atqui in philosophorum numero fuisse Bionem inter omnes constat. Nec me illud movet, quod (ut ait Cicero Acad. Pr. II, 32 § 102) Clitomachus philosophus librum scripserat ad C. Lucilium poetam,

*) In gemino loco auctor (Cornificius an quis alius) Ad Herennium IV, 54 significationis per consequentiam hoc finxit exemplum: ‚nt si salsamentarii filio dicas: „quiesce tu, cujus pater cubito emungere solebat." Qui scriptor si ante Horatium vixit, poterit aut Bionis jocum illum recordatus esse aut idem fere dictum de hominibus loco natis obscuro in comoedia graeca legisse.

cujus scripta (auctore eodem De Fin. B. E. M. I, 3 § 7) erant leviora, ut urbanitas summa adpareret, doctrina mediocris. At, inquit, Lucilius in libro XXVIII etiam philosophos perstrinxerat: qui loci melius ab Lachmanno ad Lucret. III, 430 p. 170 tractati sunt quam a Gerlachio in Lucil. Reliq. p. LXXXII et p. 59 sqq. Nempe qui paullo ante (Ol. 156, 2 = 155 a. Cbr.) legati Romam venerant, Carneades, Critolaus et Diogenes Romanos docuerant philosophari. Ab his igitur pendere Lucilius videtur, haudquaquam autem a Bione, cui ipse plane fuit dissimilis. Conferat mihi aliquis Lucili reliquias cum Menippea satura Varronis et cum his fragmentis utrisque rursum conferat fragmenta Bionis: ita facillime saturae Lucilianae scripta Bionis absimilia fuisse intelliget. Denique J. Lydus De Magistr. I, 41 (quem locum De script. satir. I, 4 et III, 3 correxi) a Rhinthonis poësi C. Lucilium voluit suspensum fuisse. De qua re quum plurimi plurima scriberent, nemo tamen fuit, qui ab Lydo non dissentiret. Quorum pars etiam negavit, Rhinthonis comoedias integras hexametro constare potuisse. Ac sane Rhintho in hexametris potius Homerum lusisse parodiis videtur, id quod etiam a Sopatro, Matrone, Timone aliisque factitatum esse constat. Omnino autem J. Lydi opinionem parum esse verisimilem ego quoque existimo. Nemo tamen, quod sciam, J. Lydi locum De Magistr. I, 41 cum Horatio Epist. II, 2, 60 ita composuit, ut hanc utramque disputationem videret jungendam esse. Et Rhintho quidem tametsi nominatim homines non inriserat, tamen et poeta fuit et comicus. Crederem igitur Rhinthonis vestigiis Lucilium non Bionis institisse, si ab horum alterutro eum pendere necesse esset, quem ab neutro arbitror suspensum fuisse. Immo

uni Menippo a Bione Borysthenite via erat munita. Quae res clare adparet e Diogene L. IV, 7 § 52: *διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει λόγου κεκρᾶσθαί φασι λέγειν ἐπ' αὐτοῦ* (de Bione loquitur) *τὸν Ἐρατοσθένην, ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν. εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι· οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα· ‚Ὦ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενές, ὀλβιότυφε, | τῆς ὑπάτης ἔριδος πάντων ἐμπειρότατ' ἀνδρῶν.'* Quanquam enim verba *τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν* per se etiam hoc modo accipi possent: ‚philosophiae tristitiam ad amoenam disputationem transtulit': Diogenes tamen manifesto illud voluit, Bionem primum exstitisse, qui versicolori veste philosophiam indueret, h. e. qui sophistarum more philosophando ‚prosam orationem et versus misceret.' Ita enim haec Welcker Praef. ad Theogn. p. LXXXV optime interpretatus est. Quae quum ita sint, Menippus a Bione dictionis colorem ipsamque formam, a Timone autem argumentum saturae suae repetiisse videtur. In hoc uno interpretes ad Hor. Epist. II, 2, 60 aliique errarunt, quod Bionem non solum a Menippo sed eundem etiam ab Luciano imitatione expressum dicerent. At Lucianus Menippi unius imitator Bionis nullam fecit mentionem. Ceterum hic Bion aliquamdiu fuerat cynicus ideoque in libris suis partim *τὸν Κυνικὸν τρόπον*, de quo multa habet Pseudodemetrius De Elocut. c. 170 et c. 259 videtur secutus esse. Denique Menippi Gadareni et vitam et reliquias alibi (De Script. Satir. Spec. III, IV et V) explicare conatus sum. Illud vero saturae tum graecae origines tum romanae intuenti necesse est in oculos incurrat, lenta esse literarum incrementa et parva ac partim obscura initia omnemque artem atque doctrinam a capite ac fonte tenuem profluere.